

ספר

כתר תורה

הנקרא בלשון קדמונינו

תאג

והוא חמשה חומשי תורה

עם תרגום אונקלוס ועם הרגום רבינו סעדיא גאון וללה"ה בלשון ערבי מועתק
מספרי הימן המדויקים ישנים נישנים מכמה כותי ישנים כאשר עין הקורא החזינה מישרים.
וגלוי אליו ס' חלק הדקדוק על המקרא. חיבור המאה"ג הר"ר יחייא בן כה"ר יוסף
צאלח ולה"ה שהיה ראב"ד ור"ם ומ"צ בע"ת צנעא ואנפיה. ועם דקדוק התרגום
הועתק מכתבתי יד מספרים ישנים נושנים כאשר עין הקורא החזינה בהקדמתו. ועם ההפטרות
מקרא. עם תרגום יונתן בן עוזאל וללה"ה.

חלק שרישי

ספר ויקרא

יצא לאור פעם ראשונה ע"י השהדלות המנהיגים הר"ר שלום ו' כה"ר יוסף עראקי כ"ץ
הי"ו ומשנהו הר"ר אברהם ו' כה"ר חיים נדאף הי"ו.
וגלוי אליהם הר"ר שלום ו' יהיא כסאר הי"ו וה"ר יהיא ו' שלמה עראקי כ"ץ הי"ו

נדפס

פעה"ק **ירושלם** הובב"א

בשנת תרנ"ט לפ"ק

בדפוס הר"ר שמואל הלוי צוקערמאן הי"ו

נוסח תפלה

שנהגו בה מלמדי תינוקות מימי קדם להתפלל בה עם הילדים קודם הלימוד מסודרת על סדר א"ב:

אל לבי פתח. בתורתך יי' תחכמני. גדל יה מעלתי למענך. דברי למודים תלמדני. השיבני אליך ואשובה. ואקראך ותענני. זכה יי' נשמתו. חכמה יקרה תחכמני. מוב יש תנחילני. ישרני ולמדני דרך. כבוש פשעי. לבי מלא דעת. מכל מבשול. נקני והצילני נא. סמוך מפלתי כי. עליך יי' נשענתי. פנה אלי. צדיק דרכך ישרני. קרבני ומעושק (נ"א ומעונש) פדני. הועה ישראל שמרני. שמור יי' נשמתו. תמיד יזמם ולילה תצרני ותענני. מוב יי' לקויו לנפש תדרשנו. מוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף. מוב להודות ליי' ולזמר לשמך עליון. החייני אלהי הנשמה. וזכני יוצר כל בחכמה. להגות בתורה התמימה. בזכות ישראל הסגולה והשלמה. ולכן יזכה אלי אבי. לשמוע קולי וניבי. להגות בתורה אשר למדני רבי. ועל זאת אשבחך. ואפארך וארוממך. ואענה במענה רך. אלה חק. ומוסי' חק. ותוראתה חק. אעדל ללה ולמוסי' ולתוראתה. תבארך אלה למנוח לנא אתורה עלי' גבל סיני עלי' ידי מוסי' רסולה. ברוך השם גותן התורה. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן:

זכרה אלקי' לטובה למעלת אחינו היקרים הרמים ארבעים אדני' כסף המשתדלים להוציא לאור יקרות הספר היקר הזה אשר מעולם לא שזפתו עין רואה. הזלים זהב מכיס ויתנו לכסף מוצא אגב דוחק'יהו. דחקו ונכנסו ליטול כל א' מהם חלק במצוה הרבה הזאת איש איש לפי ערכו כברכת ה' אשר נתן לו העשיר לוי ירבה והדל לא ימעיט לתת פזרונו לגשת אל הקדש. זאת תורת הקדשים. וזאת תורת העולה על כל העובר על הפקודים על שר האל"ף ספרים האלה:

180 סי' יוסף בן סאלס דאר הי"ו.	22 ח"ר שלום חמרי הלוי וטב"צ.
44 סי' שלמה אברהם נ"א'ה.	22 ח"ר יוסף צפירה וחנניא כהן וחיים חמרי.
40 סי' שלמה מוסא נמאל.	22 סי' אהרן יוסף דאר.
22 סי' שלמה עראקי ואחיו חיים.	22 סי' שכר כהן ושלמה מורחז ויחיא דוד.
20 סי' יחיא דוד עראקי הכהן.	22 סי' שבואל אהרן וחבריו.
22 סי' ישראל ב"ר יוסף מסעוד.	22 סי' חיים לוי יוסף שרפי ויוסף האמר.
22 סי' יחיא בן שלום סרי הלוי ואחיו.	22 סי' יוסף דמתי וחיים סערוד ומעיד ימני.
22 סי' שלום יוסף טובי ויעיש קצ'אעי.	22 סי' דוד כהן ויוסף גזפאן ויוסף נמל ומ' סערה קהא.
22 סי' סעיד יחיא מוסי' ויוסף נמל.	22 סי' סאלס קדואני ודוד צארם ודוד עויד ויחיים יורא.
22 סי' שלמה חאוי ויחיא מנצור.	22 סי' אהרן מסעוד ושלום גהסי וחיים ימני.

ותשואות חן והודות, משא"ת ברכה עשר ידות, יאתיו לנחל השכל ומעין התבונה, ה"ה השר היקר והנכבד, נשיא נשיאים, וראש הנגידים, מזר"ק חכמים נכבדים, כקש"ת האדון הנעלה וכו', נו"מ ח' ענת'יבי הי"ו, אשר היה לנו כעת לאחיסמ"ך, ויתן לכסף מוצא סך מה בהלואות חן וחסד, תהי משכורתו שלימה משמי מעונים, אורך ימים ושנים, בעושר וכבוד בבנים משכילים ונבונים. שקמים ושאננים. על מי מנוחות חונים. אבי"ר.

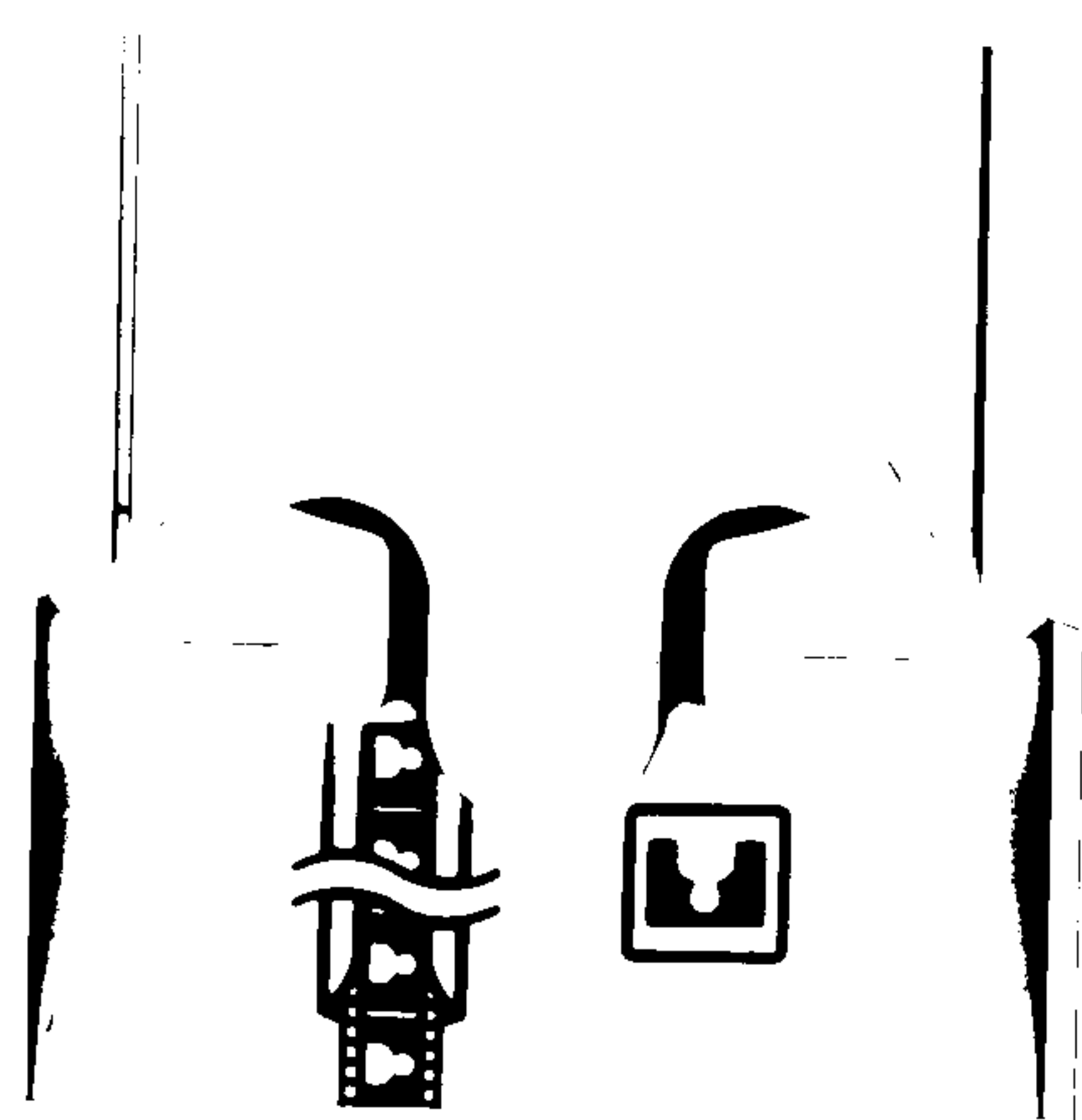
יה"ר חפץ ה' בידם יצלה ויזכו לנומרה. ברוך והדרה. וזכות התורה הקדושה וזכות לומדיה תינוקות של בית רבן הבל שאין בו חטא. עליהם תגן. אלף המגן. ויהי שלום בחילם. ושלוה בכל גבולם. ובתייהם שלום כנה"ר וכנא"ה הבעה"ח ברוך עוז ושלום. וממלאים מקום הפקודים להשלים החשבון על ש"ר האל"ף ספרים. פעה"ק ירושלם ת"ו:

שלום ו' כה"ר יוסף עראקי כ"ץ הי"ו

שלום ו' יחיא כסאר הי"ו

יחיא ו' שלמה עראקי כ"ץ הי"ו

74-ח

ספר

כתר תורה

הנקרא בלשון קדמונינו

תאג

זהו חמשה חומשי תורה

עם תרגום אונקלוס ועם תרגום רבינו סעדיא גאון וזלה"ה בלשון ערבי מועתק
מספרי הימן המדויקים ישנים נישנים מכמה כאיה שנים כאשר עין הקורא תחזנה בישרים.
וגלוח אליו ס' ח"ק הדקדוק על המקרא. חיבור המאה"ג הר"ר יחייא בן כה"ר יוסף
צאלח זלה"ה שזיה ראב"ד רור"ס ומ"צ בעי"ה צנעא ואנפיה. ועם דקדוק התרגום
הועתק מכתובה יי מספרים ישנים נושנים כאשר עין הקורא תחזנה בהקדמתו. ועם ההפטרות
מקרא. עם תרגום יונתן בן עוזיאל וזלה"ה.

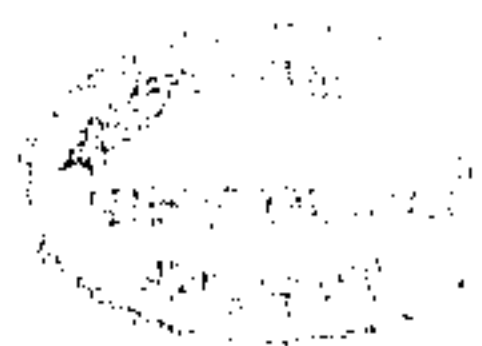
חלק שרישי

ספר ויקרא

יצא לאור פעם ראשונה ע"י השהדלות המגיהום הר"ר שלום י' כה"ר יוסף עראקי כ"ן
הי"ו ומשנהו הר"ר אברהם י' כה"ר חיים נדאף הי"ו.
וגלוח אליו הר"ר שלום י' יהוא כסאר הי"ו וה"ר יהוא י' שלמה עראקי כ"ן הי"ו

נדפס

פונה"ק ירושלים תוכב"א

נוסח תפלה

שנהגו בה מלמדי תינוקות מימי קדם להתפלל בה עם הילדים קודם הלימוד מסודרת על סדר א"ב:

אל לבי פתח. בתורתך יי' תחכמני. גדל יה מעלתי למענך. דברי למודים תלמדני. השיבני אליך ואשובה. ואקראך ותענני. זכה יי' נשמתו. חכמה יקרה תחכמני. טוב יש תנחילני. ישרני ולמדני דהך. כבוש פשעי. לבי מלא דעת. מכל מכשול. נקני והצילני נא. סמוך מפלתי כי. עליך יי' נשענתי. פנה אלי. צדיק דרכיך ישרני. קרבני ומעושק (י"א ומעונש) פדני. רועה ישראל שמרני. שמור יי' נשמתו. תמיד יזכר ולילה תצרני ותענני. טוב יי' לקויו לנפש תדרשנו. טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף. טוב להודות ליי' ולזמר לשמך עליון. החייני אלהי הנשמה. וזכני יוצר כל בחכמה. להנות בתורה התמימה. בזכות ישראל הסגולה והשלמה. ולכן יזכה אלי אבי. לשמוע קולי וניבי. להנות בתורה אשר למדני רבי. ועל זאת אשבחך. ואפארך וארוממך. ואענה במענה רך. אלה חק. ומוסי' תק. ותוראתה חק. אעדל ללה ומוסי' ולתוראתה. תבארך אלה אמנול לנא אתורה עלי' גבל סיני עלי' ידי מוסי' רסולה. ברוך השם נותן התורה. ברוך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן:

ויקרא א

דה"ר למנחת שבת וב"ה

בני הרון לאימה אדם. וירשנה ערי
 למדבח מסתדירא. אדי ענד באב כבא
 למחצר: והפשיט את העלה ונתח אתה
 לנתחיה: וישלח ית עלתא. ויפליג יתה
 לאברהא: ויסלד אצעידה. ויעציהא
 אעצאא: ונתנו בני אהרן הכהן אש ער
 המזבח וערכו עצים ערהאש: ויהנין.
 בני אהרן כהנא. אישתא על מדבחה.
 ויסדרון אעיא על אישתא: וישעלו בני
 הרון אאמאם. נארא ערי למדבח. וינצד
 עליהא חטבא: וערכו בני אהרן הכהנים
 את הנתחים את הראש ואת הפדר ער
 העצים אשר ערהאש אשר ערה המזבח:
 ויסדרון. בני אהרן כהניא. ית אבריא. ית
 רישא וית תרפא. ער אעיא דער אישתא.
 דער מדבחה: וינצד בני הרון אאמאם.
 לאעצא ואראם ואקצבה. ערי אחטב אדי
 ערי אנאר. אדי ערי למדבח: וקרבו
 וברעיו ירחץ במים והקטיר הכהן את
 הכל המזבחה עלה אשה ריח ניחוח
 קיהוה: ונניה וברעוהי יחליל במיא. ויסיק
 כהנא ית פולא למדבחה. עלתא. קורבן
 דמתקבל ברעוא קדם יי: וגופה
 ואבארעה יגמלהא באמא. ויקתר
 לאמאם אלכ ערי למדבח. צעידה קרבאן
 מקבול מרצי דלה: פ

ואם מן הצאן קרבנו מן השבים או מן
 העזים לעלה זכר המים יקריבנו: ואם
 מן ענא קורבניה מן אמריא. או מן בני
 עזיא לעלתא. דבר שלים יקרבניה: ואן
 כאן קרבאנה מן אנגם. מן אצאן או מן
 אמאעז צעידה. פליקרבה דכרא צחיתא:
 ושהט אתו על ירך המזבח צפנה לפני

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו מאהל
 מועד לאמר: וקרא למשה. ומליל
 יי עמיה. ממשכן זמנא למימר: פרעא
 אלה במוסי. וכאטבה. מן כבא למחצר
 קאילא: דבר אל בני ישראל ואמרת
 אלהם אדם כי יקרוב מכם קרבן ליהוה
 מן הצבחה מן הבקר ומן הצאן הקריב:
 את קרבנכם: מליל. עם בני ישראל
 ותימר דהין. אנש. ארי יקריב מנכון.
 קורבנא קדם יי. מן בעירא. מן תורי
 ומן ענא. הקרבון ית קורבנכון: כאטב
 בני אסראיל קאילא. אי אנסאן קרב
 מנכם קרבאנא ללה. מן אבהאים. פמן
 לבקר ואננס תקרבונה: אם עלה קרבנו
 מן הבקר זכר המים יקריבנו אי פתח
 אהל מועד יקריב אתו דרצנו לפני יהוה:
 אם עלתא קורבניה מן תורי. דבר שלים
 יקרבניה. דתרע ממשכן זמנא יקריב יתיה.
 דרעוא ליה קדם יי: אן כאן קרבאנה
 צעידה מן לבקר. פלכר צחיתא יקרבה.
 פליקרבה אי באב כבא למחצר. ערי
 מא ירתצא ענה בין ידי אלה: וסמך ידו
 על ראש העלה ונרצה ילו לכפר עריו:
 וסמך ידו. על ריש עלתא. ויתרעי
 ליה. לכפרא ערוהי: ויסנד ידה ערי
 ראסה. וירתצא ענה ויגפר לה: ושהט
 את ידו הבקר לפני יהוה והקריבו בני
 אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם
 ערה המזבח סביב אשר פתח אהל מועד:
 ויפוס. ית פר תורי קדם יי. ויקרבון בני
 אהרן כהניא ית דמא. ויזרקון ית דמא
 על מדבחה סהור סחור. דבתרע ממשכן
 זמנא: וידבח אלה בין ידי אלה. ויקדמו

(*) אלף יערא

חלק הרקדוק. א) אל פלח אהל מועד. תיבת פתח באולא ככל התינאן לא כפרס: ב) ונרצה לו. תיבת לו בוקף קטן כתינאן
 הישנות: ג) והקריבו. הגנינת ברי"ש (מהריב"ש ד) וזלנו את הדם על המזבח. תיבת המזבח כפשטא אחת והוא מלרע ככל סת"י:
 א ויקרא (כתר תורה)

יהוה וזרקו בני אהרן הפהנים את דמו
 על המזבח סביב: ויפוס יתיה. על שדא
 דמדבחה. צפונא קדם יי. וזרקון בני
 אהרן בהניא ית דמיה. על מדבחה סחור
 סחור: וידבחה עלי גאנב למדבחה.
 שמיאייא בין ידי אלה. וירש בני הרון
 לאיימה דמה. עלי למדבחה מסתדירא:
 ונתח אתו לנתחיו ואתראשו ואת פדרו
 וערך הפהן אתם על העצים אשר על
 האש אשר על המזבח: ויפליג יתיה
 לאברהי. וית רישיה וית תרביה. ויסדר
 פהנא יתהון. על אעיא דעל אישתא.
 דעל מדבחה: ויעציה אעצאא. וראסה
 וקצבתה. וינצדהא לאמאם. עלי אחטב
 אדי ערי אנאר. אדי עלי למדבחה. והקרב
 והפרעים ירחץ בפנים והקריב הפהן אתי
 הכל והקטיר המזבחה עלה הוא אשה
 ריח ניחח ליהוה: ונא וברעיא יחיל
 פמיא. ויקריב פהנא ית פולא ויסיק
 למדבחה. עתתא הוא. קורבן דמתקבל
 ברעוא קדם יי: ולאנף ולאכארע ינסלהא
 באמא. ויקדם אמאם לכל ויקתרה
 עלי למדבחה. הו צעידה קרבאן מקבול
 מרצי ללה: ט

ואם מן העוף עלה קרבנו ליהוה והקריב
 מן התורים או מן בני היונה את קרבנו:
 ואם מן עופא. עתתא קורבניה קדם יי.
 ויקריב מן שפניניא. או. מן בני יונה ית
 קורבניה: ואן כאן קרבאנה מן אמאיר
 צעידה ללה. פליקרבה מן אשפאנין.
 או מן פראך אחמאם: והקריבו הפהן
 אל המזבח ומרק אתראשו והקטיר
 המזבחה ונמצה דמו על קור המזבח:
 ויקרבניה פהנא למדבחה. וימלוק ית
 רישיה ויסיק למדבחה. ויתמצי דמיה.
 על פותל מדבחה: ויקדמה לאמאם אי
 למדבחה. ויפצל ראסה. תם יקתרה עלי
 למדבחה. וימצי דמה. עלי האיט למדבחה:
 והסיר את מראתו בנצתה והשליך אתה
 אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן:

ויעדי ית זפקיה באובליה. וירמי יתה.
 בסטר מדבחה קדומא. באתר דמקרין
 קטמא: וינוע חוצלתה מע קאנצתה.
 ויטרההא לוק למדבחה שרקיא. פי מוצע
 מטרת ארמאד: ושפע אתו בכנפיו לא
 יבדיל והקטיר אתו הפהן המזבחה על
 העצים אשר על האש עלה הוא אשה
 ריח ניחח ליהוה: וימריק יתיה בכנפיה
 לא יפריש. ויסיק יתיה פהנא למדבחה.
 על אעיא דעל אישתא. עתתא הוא.
 קורבן דמתקבל ברעוא קדם יי: ויפצלה
 מע אנחתה ולא יפרזה. תם יקתרה
 לאמאם עלי למדבחה. עלי אחטב אדי
 ערי אנאר. הוצעידה קרבאן מקבול מרצי
 ללה: ם ונפש כיתקריב קרבן מנחה
 ליהוה סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן
 ונתן עליה לבנה: ונאש. ארי יקריב.
 קורבן מנחתא קדם יי. סלתא יהי
 קורבניה. ויריק עלה משחא. ויתין עלה
 לבונתא: ואי אנסאן קרב קרבאן הדייה
 ללה. ויכון קרבאנה סמרא. פליצב עליהא
 דהנא. ויגעל עליהא לבאנא: והביאה
 אל בני אהרן הפהנים וקטין משם מלא
 קמצו מסלתה ומשמנה על פל לבנתה
 והקטיר הפהן אתי אופרתה המזבחה
 אשה ריח ניחח ליהוה: וייתניה. דות בני
 אהרן בהניא. ויקמוץ מפתן מלי (כני מלא)
 קומציה. מסלתה וממשחה. על פל
 לבונתה. ויסיק פהנא ית אדכרתה
 למדבחה. קורבן דמתקבל ברעוא קדם
 יי: ויאתי בהא. אי בעץ בני הרון לאימה.
 ויקביץ מן הנאך מל קבצתה. מן סמדהא
 ודהנהא. מע גמיע לבאנהא. ויקתר
 פיתהא עלי למדבחה. קרבאן מקבול
 מרצי ללה: והנותרת מן המנחה לאהרן
 ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה:
 ודישתאר מן מנחתא. לאהרן ולבניה.
 קדש קודשין מקורבניא דיי: ולאפאצל
 מנהא. להרון ובניה. מן כואץ לאקראם
 מן קראבין אלה: ם וכי

תקריב קרבן מנחה מאפה תנור סלת
הלזת מצת בלולת בשמן ורקיקי מצות
משחים בשמן : וארי תקריב . קרבן
מנחתא מאפה תנור . סלת גריצן פטירן
הפירן במשח . ואספוגין פטירין דמשיחין
במשח : ואן קרבת הדייה מן כבו אתנור .
פלתכונ גרארקסמר מטיר מלתותה בדהן .
ורקאק פטיר סמסוחה בדהן : ׀ ואם
מנחה על-----המחבת קרבנה סלת
בלולה בשמן מצה תהיה : ואם מנחתא
על מסריתא קורבנה . סלתא . הפילא
במשח פטיר תהי : ואן כאן קרבאנד
הדייה עלי אטאבק פלתכונ פטירא מן
סמר מלתות בדהן : פתות אתה פתים
ויצקת עליה שמן מנחה הוא : בצעית
בצועין . ותריק עליה משחא . מנחתא היא :
פאתרדהא תרדא . ועב עליה דהנא .
כדאך מא יכונ הדייה : ׀ ואם
מנחת מרחשת קרבנה סלת בשמן
תעשה : ואם מנחתא רדתא קורבנה .
סלת במשח תתעביד : ואן כאן קרבאנד
הדייה מן צנעה אטנגיר . פלתעמל סמר
בדהן : והבאת את המנחה אשר יעשה
מאפה ליהיה והקרינה אליה הנהן והגשיה
אליה-----המזבח : ותיתי ית מנחתא .
דתתעביד . מאלין קדם יי . ויקרבנה
לות פהנא . ויקרבנה למדבחה : פאית
בלאהדייה . ארי קד עמלת מן
אחרי הוה לדה . ויקדמהא לי
לאמאם . ויקדמהא לי למדבח :
והרים הנהן מן המנחה את אופרתה
והקטיר המזבחה אשה ריח ניחח ליהוה :
ויפריש פהנא מן מנחתא ית אדכרתה .
ויסיק למדבחה . קורבן דמתקבל ברעוא
קדם יי : וירפע מנהא פיחהא . ויקתרה
עלי למדבח . קרבאן מקבול מרצי ללה :
והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו קדש
קדשים מאשי ידוה : ודישתאר מן
מנחתא . לאהרן ולבניה . קדש קודשין
מקורבניא דיי : ולפאל מנהא . דהרון

ובניה . מן כואן לאקראס מן קראבין
אלה : כל המנחה אשר תקריבו ליהוה
לא תעשה חמץ כי כד שאר וכד דבש
לא תקטירו ממנו אשה ליהוה : כל
מנחתא . דתקרבון קדם יי . לא תתעביד
חמיע . ארי כל חמיר וכד דבש . לא תסקון
מניה . קורבנא קדם יי : גמיע אהדאיא .
אתי תקרבוהא לדה . לא תעמל
כמירא . דאן כל כמיר וכד עסל . לא
תקרבו מנהא . קרבנא מחרקא ללה :
קרבן ראשית תקריבו אתם ליהוה ואלי
המזבח לא יעלו דריח ניחח : קורבן
קדמא . תקרבון יתהון קדם יי . ודמדבחה
לא יתסקון דאתקבלא ברעוא : לאן
קרבאן אוול תקרבונהא לדה . ולי
אמדבח לא תצער לקבול מרצי : וכד
קרבן מנחתה בפלח המלח ולא תשפית
מלח ברית אלהיה מעל מנחתה על פד
קרבנה תקריב מלח : וכד קורבן מנחתה
במדבחה תמלח . ודא תבטייל . מלח קדם
אלהיה . מעל מנחתה . על פד קורבנה
תקריב מלחא : וגמיע קראבין הדאיאך
אמלחהא במלח . ולא תעטל למלח . לאנה
עהר רבך מן הדייתך . מע סאיר
קראביןך תקרב מלחא : ׀ ואם
תקריב מנחת בפורים ליהוה אביב
קדו פאש גרש פרמל תקריב את מנחת
בפוריה : ואם תקריב . מנחת בפורין קדם
יי . אביב . קלי בנור פירוזכן רפיכן . תקריב .
ית מנחת בפורה : ואן קרבת הדייה
בכור לדה . פפריך מקלי בנאר . גריש
מן אהרף קרבהא : ונתת עליה שמן
ושמת עליה לבנה מנחה הוא : ותתין
עדה משחא . ותשוי עליה לבנתא . מנחתא
היא : ואנער עליה דהנא . וצייר עליהא
לבנא . כדאך מא תכונ הדייה : והקטיר
הנהן את אופרתה מגרשה ומשמנה על
פל לבנתה אשה ליהוה : וסיק פהנא
ית אדכרתה . מגרסה וממשחה . על פד
לבנתה . קורבנא קדם יי : ויקתר לאמאם

פיתחא. מן גרישהא ודהנהא. מע גמיע
 לנאנהא. קרבאנא ללה: פ
 ואם-זבח שלמים קרבנו אם מן-הבקר
 הוא מקריב אם-זכר אם-נקבה תמים
 יקריבנו לפני יהוה: ואם נכסת קודשיא
 קורבניה. אם מן הזרי הוא מקריב. אם
 זכר אם נוקבא. שלים יקרבניה קי: ואן
 כאן דבח סלאמה קרבאנה מן לבקר. דכר
 או אנת. פליקרבה צחיחא בין ידי ללה:
 וסמך ידו על-ראש קרבנו ושחטו פתח
 אהל מועד וזרקו בני אהרן הכהנים את-
 הדם על-המזבח סביב: ויסמוך ידיו על
 ריש קורבניה. ויבסניה. בתרע משכן
 זמנא. ויזרקו בני אהרן כהניא ית דמא
 על מדבחה סחור סחור: ויסגר ידה על-
 ראם קרבאנה. וידבחה. ענד באב כבא
 למחצר. וירשו בני הרון אימה אדם.
 עלי למדבח מסתדירא: והקריב מזבח
 השלמים אשה ליהוה את-החלב המכסה
 את-הקרב ואת פל-החלב אשר על-
 הקרב: ויקריב מנכסת קודשיא. קורבנא
 קדם יי. ית הרבא דחפי ית גנא. וית פל
 הרבא. דער גנא: ויקרב מן דבח לסלאמה
 קרבאנא ללה. אתרב למנטי אנוף. וסאר
 אשחם. (ח) אדי עלי אנוף: ואת שתי
 הפלית ואת-החלב אשר עלהן אשר על-
 הפסלים ואת-היתרת על-הפבד על-
 הפליות יסרנה: וית הרבין פולין. וית
 הרבא דעליהון. דערל גמספיא. וית הצרא
 דער פבדא. על פוליתא יעדניה:
 ואכרותין. ואשחם אדי עליהמא. אדי
 עלי לאחשא. וואידה לבבד. מע לבלי
 ינועהא: והקטירו אתו בני-אהרן המזבחה
 על-העלה אשר על-העצים אשר על-
 האש אשה ריח ניחח ליהוה: ויסקון יתיה
 בני אהרן למדבחה. על עדתא. דער
 אעניא דער אישתא. קורבן דמתקבד
 ברענא קדם יי: ויקתרו דאך בני הרון
 עלי למדבח. עלי אצעידה. אתי עלי
 לחטב אתי עלי אנאר. קרבאן מקבול

ג*

מרצי ללה:

פ

ואם-מן-הצאן קרבנו לזבח שלמים ליהוה
 זכר או נקבה תמינו יקריבנו: ואם מן
 ענא קורבניה. לנכסת קודשיא קדם יי.
 זכר או נוקבא. שלים יקרבניה: ואן כאן
 קרבאנה מן אנם. דבח סלאמה ללה.
 זכר או אנת. פליקרבה צחיחא: אם-
 פשב הוא-מקריב את-קרבנו והקריב
 אתו לפני יהוה: אנו אמר. הוא מקריב
 ית קורבניה. ויקריב יתיה קדם יי: פאן
 כאן קרבאנה חמלא. פליקרבה בין ידי
 ללה: וסמך את-ידו על-ראש קרבנו
 ושחט אתו לפני אהל מועד וזרקו בני
 אהרן את-דמו על-המזבח סביב: ויסמוך
 ית ידיו על ריש קורבניה. ויבוס יתיה.
 קדם משכן זמנא. ויזרקו בני אהרן ית
 דמיה. על מדבחה סחור סחור: ויסגר
 ידה על-ראם קרבאנה. וידבחה. בין ידי
 כבא למחצר. וירשו בני הרון דמה. עלי
 למדבח מסתדירא: והקריב מזבח
 השלמים אשה ליהוה חלב האליה
 תמימה לעמת העצה יסרנה ואת-החלב
 המכסה את-הקרב ואת פל-החלב אשר
 על-הקרב: ויקריב מנכסת קודשיא
 קורבנא קדם יי. הרבניה אתא שלמהא.
 דקביל שורתא יעדניה. וית הרבא דחפי
 ית גנא. וית פל הרבא. דער גנא: ויקרב
 מן דבח לסלאמה קרבאנא ללה. אתרב
 (ח) ואליה צחיחה. אמאם לעצעץ ינועהא.
 ואתרב למנטי אנוף. וסאר אשחם. אדי
 עלי אנוף: ואת שתי הפלית ואת-החלב
 אשר עלהן אשר על-הפסלים ואת-
 היתרת על-הפבד על-הפליות יסרנה:
 וית הרבין פולין. וית הרבא דעליהון.
 דערל גמספיא. וית הצרא דער פבדא. על
 פוליתא יעדניה: ואכלותין. ואשחם אדי
 עליהמא. אדי עלי לאחשא. וואידה
 לבבד. מע אכלא ינועהא: והקטירו הפהן
 המזבחה לחם אשה ליהוה: ויסקניה
 כהנא למדבחה. לחינו קורבנא קדם יי:

ויקרא

חלק הדקדוק. (ה) והשליך אוהה אצל המזבח. היכת המזבח בפשטא אחת והיא מלרע: (ו) והקטירו הן את אוכרתה המזבחה. תיבת

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל י"ד
עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי'
תכלימא: דבר אל בני ישראל לאמר נפש
פיתחטא בשגגה מפל מצות יהוה אשר
לא תעשינה ועשה מאחת מהנה: מליל
עם בני ישראל למימר. אנש. ארי יחוב
בשרו מפל פקודיא דיי. דלא בשרין
לאתעבדא. ויעבד. מהדא (כ"י מן חד)
מנהון: מר בני אסראיל קאילא. אי אנסאן
אכטא בסהו מן פראיין אלה. אתי לא
תעמל. פעמל ואחרה מנהם: אסיהבון
הפשיח יהטא לאשמת העם והקריב על
חטאתו אשר חטא פר בן בקר תמים
ליהוה להטאת: אם פהנא רבא. יחוב
לחיבת עמא. ויקריב. על חובתיה דחב.
הור פר תורי שלים. קדם י" דחטתא:
אן אכטא אממסוח. עלי סביל
כטא אנאם (כ). פליקרב. עלי כטייתה
אדי אכטא. רתא מן לבקר צחיחא. ללה
דכוח: והביא את הפר ארפתה אהלי
מועד לפני יהוה וסמך את ידו על ראש
הפר ושהט את הפר לפני יהוה: וייתי
ית תורא. דתרע. משפן זמנא דקדם י"
ויסמך ית ידו על ריש תורא. ויפוס ית
תורא קדם י": ויאתי באלת. אי באב
כבא למחצר בין ידי אלה. ויסנד ידה
עלי ראסה. וידבחה בין ידי אלה: ולקח
הכהן הפשיח מדם הפר והביא אתו אל
אהל מועד: ויפס. פהנא רבא מדמא
דתורא. ויעיל יתיה למשפן זמנא: ויאכד.
לאממסוח אממסוח מן דמה. וידכלה אי
כבא למחצר: וטבל הכהן את אצבעו
בדם והזה מן הדם שבע פעמים לפני
יהוה את פני פרפת הקדש: ויטבול
פהנא. ית אצבעיה בדמא. וידי מן דמא.
שבע זמנן קדם י". קדם פרוכתא
דקידשא: ויגמס אצבעה פיה. וינצח מנה.
סבע מראר בין ידי אלה. קבאה סנף
לקדם: ונתן הכהן מן הדם על קרנות

ויקתר דאך אממס עלי אמדבה.
קרבאן מקבול ללה: פ
ואם יעו קרבנו והקריבו לפני יהוה: ואם
מן בני עזיא קורבניה. ויקרבניה קדם י":
ואן כאן קרבאנה מן אמאעו. פליקרבה
בין ידי אלה: וסמך את ידו על ראשו
ושהט אתו לפני אהל מועד וזרקו בני
אהרן את דמו על המזבח סביב: ויסמך
ית ידו על רישיה. ויפוס יתיה. קדם
משפן זמנא. ויזרקו בני אהרן ית דמיה.
על מדבחה סחור סחור: ויסנד ידה עלי
ראסה. וידבחה. בין יד כבא למחצר. וירשו.
בני הרון דמה. עלי אמדבח מסתדירא:
והקריב משפן קרבנו אשר ליהוה את
החלב המכסה את הקרב ואת פלי החלב
אשר על הקרב: ויקריב מניה קורבניה.
קורבנא קדם י". ית תרפא דהפי ית גוא.
ית פד תרפא. דעד גוא: ויקרב מנה
קרבאנא ללה. אתרב אמגטי אגוף. וסאיר
אשהם. אדי עלי אגוף: ואת שתי הפלית
ואת החלב אשר על הן אשר על הפסלים
ואת היתרת על הכבד על הפלית
יסירנה: וית תרתין בולין. וית תרפא
דעליהון. דעד גמפוא. וית חצרא דעד
כבדא. על פוליתא ועדינה: ולבלותין.
ולשחם אדי עליהמא. אדי עלי לאחשא.
וזארה' לבבר. נוע לבלא ינועהא:
והקטירם הכהן המזבחה לחם אשר לריח
ניחח פלי החלב ליהוה: ויפיקנן פהנא
למדבחה. לחים קורבנא לאתקבדא
ברעוא. פד תרפא קדם י": ויקתרהא
לאממס עלי אמדבה. קרבאנא מהרקא
מרצי מקבול. כל כדאך שחם ללה (כ):
הקת עולם דדרתינכם בכל מושבתיכם
פל החלב וכל הדם לא תאכלו: קים עלם
דדריכון. בכל מותגניכון. פד תרפא וכל
דמא לא תיכלון: ויסם אדהר עלי מר
אניאלם. פי גמיע מסאכנכם. כל שחם
וכל דם לא תאכלו: פ

חלק הר קדוק. הכהן נמסע אתי לא בשופר מופך וכ"ה בכל התיגאן: ז) ולקח הכהן המשיח. ולקח טאריך הכהן תביר המשיח טפחא:
ב ויקרא (כתר תורה)

ויפיק ית כל תורה למצוה למשדיתא.
לאתר דכי לאתר בית מישד קטמא.
ויזקיד יתיה. על אעיא מאישתא. על אתר
בית מישד קטמא יהוקד : ויכרג גמיע
דלך. אי כארג לעסבר. אי מוצע טאהר
אי מטרח ארמאר. ויזרקא עלי חטב
נאר. פי מוצע מטרח ארמאר יחרק :

פ

ואם פל-עדת ישראל ישגו ונעלם דבר
מעניי הקהל ועשו אחות מפל-מצות יהוה
אשר לא-תעשינה ואשמו : ואם פל
בגשתא דישראל ישגו. ויהי מכוסא
פתגמא. מעניי קהלא. ויעברון. חד מפל
פקודיא די. דלא כשרין לאתעבדא
ויחובון : ואנסהו גמיע גמע א אמראיל. (כ)
וגבי אמר מן עיון אנוק. פעמלו. ואחדה
מן פראיין אלה. אתי לא תעמל פאתמו:
ונודעה החטאת אשר חטאו עליה
והקריבו הקהל פר בן-בקר לחטאת
והביאו אתו לפני אהל מועד : והתידע
חובתא. דחבו עליה. ויקרבון קהלא. תור
בר תורי לחטאת. ויירון יתיה. לקדם
משפן זמנא : תם עלפת לכטייה. אתי
אכטובהא. פליקרב אנוק. רתא מן לבקר
לארכוה. ויאתו בה. אי נאב כבא למחצר:
וסמכו זקני העדה את ידיהם על-ראש
הפר לפני יהוה ושהמו את-הפר לפני
יהוה : ויסמכון סבי בגשתא ית ידיהון.
על ריש תורה קדם יי. ויפוס ית תורה
קדם יי : ויסנד. שיוך אנמאעה אידיהם.
עלי ראם לתור בין ידי אלה. וידבחה בין
ידי אלה : והביא הבוקן המשיח מדם
הפר אל-אהל מועד : ויעיד. כהנא רבא
מדמא דתורה. למשפן זמנא : וידכל.
אמאם לממסוח מן דמה. אי כבא
למחצר : וטבך הבוקן אצבעו מן-הדם
והזה שבע פעמים לפני יהוה את פני
הפרכת : ויטבול כהנא. אצבעיה מן דמא.
וידי. שבע זמנין קדם יי. קדם פרוכתא:

מוזבח קטרת הסמים לפני יהוה אשר
באהל מועד ואת כל-דם הפר ישפך אל-
יסוד מוזבח העלה אשר-פתח אהל מועד:
ויתין כהנא מן דמא. על קרנת. מדבחה
קטורת בסמיא קדם יי. דבמשפן זמנא.
וית פל דמא דתורה. ישפוך ליסודא
דמדבחה דעלתא. דבתרע משפן זמנא:
תם יצע אמאם מן אדם. עלי ארכאן.
מדבחה בכור אצמוג. אדי בין ידי אלה.
אלי פי כבא למחצר. ובאקי אדם. יצבה
ענד אמאם מדבחה אצעידה. אדי ענד באב
כבא למחצר : ואת כל-חלב פר החטאת
ירים מפניו את-החלב המכסה על-הקרב
ואת כל-החלב אשר על-הקרב : וית פל
תרב. תורה דחטאת יפריש מניה. ית
תרבא דחפי על גוא. וית פל תרבא. דער
גוא : וגמיע שחם רת ארכוה ינועה מנה.
אתרב למנטי אנוק. וסאיר לשחם. אדי
עלי אנוק : ואת שתי הפלית ואת-החלב
אשר עליהן אשר על-הפסלים ואת-
היתרת על-הבבד על-הקזות יסורנה :
וית תרהין בולין. וית תרבא דעליהון.
דער גספיא. וית הצרא דערל כבדא. על
כוליתא יעדינה : ואכלותין. ולשחם אדי
עליהמא. אדי עלי אאחשא. וואידה
אכבד. מע אכלא ינועהא : באשר יורם
משור זבח השלמים והקטרים הבחן על
מוזבח העלה : כמא דמתפרש. מתור
נכסת קודשיא. ויפיקנזון כהנא. על מדבחה
דעלתא : כמא ירפע. מן תור דבחה
לסלאמה. ויקתרה עלי מדבחה אצעידה:
ואת-עור הפר ואת-כרפשו על-ראשו
ועל-כרעיו וקרבו ופרשו : וית משך תורה
וית פל בסריה. על רישיה ועל כרעוהי.
וגויה ואכליה : ונגד לתור וגמיע לחמה.
מע ראסה ואכארעה. ובטנה ופרתה :
והוציא את-כרפ-הפר ארי-מחויץ למחנה
ארי-מקום טהור אל-שפך הדשן ושרף
אתו על-עצים באש על-שפך הדשן ושרף:

הלק הדקדוק. והביא הבוקן המשיח מדם הפר. תיבת והביא כהנא ותיבת הבוקן כחביר להכיר החכמה לכהן :

ויגמם אצבעה פיה. וינצח מנה. סבע
 מראר בין ידי אלה. קבאלה אסנף: ומן--
 הדם יתן ועל־קרנת המזבח אשר לפני
 יהוה אשר באהל מועד ואת כל־הדם
 ישפך אל־ים ד מזבח העלה אשר־פתח
 אהל מועד: ומן דנוא. יתן על קרנת
 מדבחה. דקדם יי. דבמשכן זמנא. וית
 כל דמא. ישפוך ליסודא דמדבחה
 דעלתא. דבתרע כושכן זמנא: ומנה.
 יצע עלי ארכאן אמדבה. אלי בין ידי
 אלה. אלי פי כבא אמחצר. ובאקיה.
 יצבה ענד אסאם מדבה אצעידה. אלי
 ענד באב כבא אמחצר: ואת פד־חלבן
 ידים מננו והקטיר המזבחה: וית כל
 הרביה יפריש מניה. ויסיק למדבחה:
 וגמיע שחמה ירפעו מנה. ויקתרה עלי
 אמדבה: ועשה לפו פאשר עשה לפו
 החטאת בן יעשה־לו וכפר עליהם הפהן
 ונסלח להם: ויעבד לתורא. פמא דעבד
 לתורא דחטתא. בן יעבד ליה. וכפר
 עליהון. פהנא וישתביק דהון: ויעמל בה.
 כמא עמל ברת לדנוה. כראך יעמל בה.
 ויסתגפר ענהם. לאמאם ויגפר להם:
 והוציא את־הפר אל־מחויץ למחנה ושרף
 אתו פאשר שרף את הפר הראשון
 חטאת הקהל הוא: ויסיק ית תורא.
 למברא למשריתא. ויזקיד יתיה. פמא
 דאזקיד. ית תורא קומאה. חטאת קהלא
 הוא: ויכרג גמיע אתור כארג לעסבר.
 ויחרקה. כמא אחויק אתור אאול. הו
 דכזה אגוב:

פ
 אשר נשיא יחטא ועשה אחת מכל־מצות
 יהוה אלהיו אשר לא־תעשינה בשגגה
 ואשם: אם רפא יהיב. ויעבד. חד מכל
 פקודיא דיי אלהיה. דלא כשרין
 לאתעבדא. בשלו ויחוב: ואן אכטא
 שרף. ועמל ואחדה מן פראיין אלהרבה.
 אתי לא תעמל סהוא פאתם: או־הודע
 אליו חטאתו אשר חטא בה והביא את
 קרבנו שעיר עזים זכר תמים: או אתידע

ליה חובתיה. דחב בה. וייתי ית קורבניה.
 צפור בר עזין דכר שלים כה: תם עלם
 בכטייתה אדי אכטא. פריאת בקרבאנה.
 עתוד מן אמאעו דכר צחיה: וסמך ידו
 על־ראש השעיר ושחט אתו במקום
 אשר־ישחט את־העלה לפני יהוה חטאת
 הוא: ויסמוך ידו על ריש צפירא. ויכוס
 יתיה. באתרא. דיכוס ית עלתא קדם
 יי. חטתא הוא: ויסנד ידה עלי־ראסה.
 וידבחה. פי מוצע ידבה אצעידה בין ידי
 אלה. כדאך מא יכון דכזה יי: ודקח הפהן
 מדם החטאת באצבעו ונתן על־קרנת
 מזבח העלה ואת־דמו ישפך אל־יסוד
 מזבח העלה: ויטב פהנא. מדמא דחטתא
 באצבעיה. ויפין. על קרנת מדבחה
 דעלתא. וית דמיה ישפוך. ליסודא
 דמדבחה דעלתא: ויאכר אמאם
 מן דמה באצבעה. ויגעל. עלי ארכאן
 מדבה אצעידה. וכאיר דמה. יצבה ענד
 אסאסה: ואת־פל־חלבן יקטיר המזבחה
 פחלב זבח השלמים וכפר עליו הפהן
 מחטאתו ונסלח לו: וית כל הרביה יסיק
 למדבחה. פתרג נכסת קודשיא. וכפר
 עליו פהנא. מחיבתיה וישתביק ליה:
 וגמיע שחמה יקתרה עלי אמדבה. כשחם
 דבה אסלאמה. ויסתגפר ענה לאמאם. מן
 כטייתה אדי אכטא ויגפר לה: פ

פ
 ואם־נפש אחת החטא בשגגה מעם
 הארץ בעשתה אחת ממצות יהוה אשר
 לא־תעשינה ואשם: ואם אנש חד. יחוב
 בשלו מעמא דארעא. במעבדיה. חד
 מפקודיא דיי. דלא כשרין לאתעבדא
 ויחוב: ואן אכטא אנסאן ואחד מן עזאם
 אברד. פעמל. ואחדה מן פראיין אלה.
 אתי לא תעמל פאתם: או הודע אליו
 חטאתו אשר חטא והביא קרבנו שעירת
 עזים תמימה נקבה על־חטאתו אשר
 חטא: או אתידע ליה. חובתיה דחב.
 וייתי קורבניה. צפירת עזי שלמא נוקבא.
 על חובתיה דחב: תם עורף. בכטייתה

ה

אֲדֹרִי אֲכַטֵּא. פְּלוּאֵת בְּקִרְבָּאֵנָה. שֵׁאֵה מִן
 אֲמֹעֵזוּ צַחִיחָה אֲנִתִי. עֵן כְּטִיִּיתָה אֲדֹרִי
 אֲכַטֵּא: וְסִמְךְ אֶת־יָדוֹ עַל־רֹאשׁ הַחֲטָאֵת
 וְשַׁחֲטָה אֶת־הַחֲטָאֵת בְּמִקְוֵי הָעֹלָה: וַיִּסְמוֹךְ יָת
 יָת יָדֶיהָ. עַל רִישׁ חֲטָאֵתָא. וַיִּבּוֹס יָת
 חֲטָאֵתָא. בְּאַתְרָא דְעֵלְתָא: וַיִּסְנַד יָדָהּ
 עַל־רֹאסָהּ. וַיִּדְבַּחַהּ. פִּי מוֹצֵעַ לְצַעֲרִידָהּ:
 וְלִקְחַת הַפְּהֵן מִדְּמָהּ בְּאַצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל־קִרְנֵת
 מִזְבֵּחַ הָעֹלָה וְאֶת־כַּף־דְּמָהּ יִשְׁפֹךְ אֶל־
 יִסּוֹד הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּסַּב בְּהֵנָא מִדְּמָהּ בְּאַצְבָּעֶיהָ.
 וַיִּתִּין. עַל קִרְנֵת מִדְּבַחָא דְעֵלְתָא. וַיִּת
 כַּף דְּמָהּ יִשְׁפֹךְ. לִיְסוּדָא דְמִדְּבַחָא: וַיֵּאכֹר
 אֲמֹאֵם מִן דְּמָהּ בְּאַצְבָּעָהּ. וַיִּנְעַל. עַל־
 אֲרֻכָּאן מִדְּבַחַת לְצַעֲרִידָהּ. וְסֹאִיר דְּמָהּ
 יֵצֵבָה. עַנְדָּא אֲסֹאֵם לְמִדְּבַחַת: וְאֶת־כַּף־
 חֲלָפָהּ יִסֹר בְּאֲשֶׁר הוֹסֵר חֲלָבִי מֵעַד זִבְחַת
 הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר הַפְּהֵן הַמִּזְבֵּחַ לְרִיחַ
 נִיחַח לַיהוָה וְכִפֹּר עֲלֵיו הַפְּהֵן וְנִסְלַח לוֹ:
 וַיִּת כַּף דְּמָהּ יֵעָדִי. כַּמָּא דְאַתְעֵדָא תִּרְבִּי
 מֵעַד נִכְסֵת קִדְשֵׁיהָ. וַיִּסֹּק בְּהֵנָא
 לְמִדְּבַחָא. לְאַתְקַבְּלָא פְּרַעוּא קִדְשֵׁיהָ.
 וְכִפֹּר עֲלוּהִי. בְּהֵנָא וַיִּשְׁתַּבֵּי־קִדְשֵׁיהָ: וְנִמְיַע
 שַׁחֲמָהּ יִנּוּעָהּ. כַּמָּא נִנּוּעַ שַׁחֲמֵם
 אֲמֹעֵזוּ (כ) מִן דְּבַחַת לְמִדְּבַחָהּ. וַיִּקְתְּרָהּ
 אֲמֹאֵם עַל־יָדֶיהָ לְמִדְּבַחַת. עַל־יָדֶיהָ קִרְאֵבִין אֱלֹהִים.
 וַיִּסְתַּנְּפֵר עֵנָה. אֲמֹאֵם וַיִּגְפֹּר לָהּ:
 פ

ו

וַיִּסַּב בְּהֵנָא. מִדְּמָהּ דְּחֲטָאֵתָא בְּאַצְבָּעֶיהָ.
 וַיִּתִּין. עַל קִרְנֵת מִדְּבַחָא דְעֵלְתָא. וַיִּת כַּף
 דְּמָהּ יִשְׁפֹךְ. לִיְסוּדָא דְמִדְּבַחָא: וַיֵּאכֹר
 מִן דְּמָהּ בְּאַצְבָּעָהּ. וַיִּנְעַל. עַל־אֲרֻכָּאן
 מִדְּבַחַת לְצַעֲרִידָהּ. וְסֹאִיר דְּמָהּ יֵצֵבָה עַנְדָּא
 אֲסֹאֵסָהּ: וְאֶת־כַּף־חֲלָפָהּ יִסֹר בְּאֲשֶׁר
 יוֹסֵר חֲלָבִי הַשְּׁשֵׁב מִזְבֵּחַ הַשְּׁלָמִים וְהַקְטִיר
 הַפְּהֵן אֲתֵם הַמִּזְבֵּחַ עַל אֲשֵׁי יְהוָה וְכִפֹּר
 עֲלֵיו הַפְּהֵן עַל־חֲטָאֵתוֹ אֲשֶׁר־חֲטָא וְנִסְלַח
 לוֹ: וַיִּת כַּף דְּמָהּ יֵעָדִי. כַּמָּא דְמִתְעֵדָא
 תִּרְבִּי אֲמֹר מִנְכֵסֵת קִדְשֵׁיהָ. וַיִּסֹּק בְּהֵנָא
 יִתְהוֹן לְמִדְּבַחָא. עַל קִוִּי פְּנִיָּא דִּי. וַיִּכְפֹּר
 עֲלוּהִי בְּהֵנָא. עַל חוֹבְתֵיהָ דְחֵב וַיִּשְׁתַּבֵּי־
 קִדְשֵׁיהָ: וְנִמְיַע שַׁחֲמָהּ יִנּוּעָהּ. כַּמָּא נִנּוּעַ
 שַׁחֲמֵם אֲצִיאן מִן דְּבַחַת לְמִדְּבַחָהּ. וַיִּקְתְּרָהּ
 אֲמֹאֵם עַל־יָדֶיהָ לְמִדְּבַחַת. עַל־יָדֶיהָ קִרְאֵבִין אֱלֹהִים
 (כ) וַיִּסְתַּנְּפֵר עֵנָה אֲמֹאֵם. עֵן כְּטִיִּיתָה
 אֲדֹרִי אֲכַטֵּא פִּגְפֹר לָהּ פ
 וַיִּפְשֵׁשׁ בֵּית־חֲטָא וְשִׁמְעוּ קוֹל אֱלֹהִים וְהוּא
 עַד אִי רָאָה אִי יָדַע אֲמִידוּא יָגִיד וְנִשְׂא
 עֲוֹנוֹ: וְאִנְשׁ אֲדֹרִי יָחֹב. וַיִּשְׁמַע קוֹל מוֹמִי.
 וְהוּא סְהִיד. אִי הוּא אִי יָדַע. אִם לֹא יִהְיִי
 וַיִּקְבַּל חוֹבִיָּהּ: וְאִי אֲנִסְאן אֲכַטֵּא. בְּאִן
 סִמְעַת צוֹת חֲרָג. וְהוּ שֵׁאֲהֵר. אִוְרֵאִי דֹאךְ
 אִו עֵלְמֵם בְּהָ. וְלִם יִכְבֵּר פִּקְדַת חֲמֵר וּזְרָה:
 אִו נִפְשֵׁי אֲשֶׁר הִנְעֵ בְּכִי־דְבַר טַמְאָה אִו
 בְּנִבְלָת חַיָּה טַמְאָה אִו בְּנִבְלָת בְּהֵמָה
 טַמְאָה אִו בְּנִבְלָת שְׂרָץ טַמְאָה וְנִעְלָם מִפְּנֵי
 וְהוּא טַמְאָה וְאֲשֵׁם: אִו אִנְשׁ. דִּיקְרַב בְּכָל
 מִדְּעָם מִסְּאֵב. אִו בְּנִבְלָת חַיָּתָא מִסְּאֵבָתָא.
 אִו בְּנִבְלָת בְּעִירָא מִסְּאֵבָא. אִו. בְּנִבְלָת
 רְחִישׁ מִסְּאֵב. וַיְהִי מְכֹסֵּא מִנִּיהָ. וְהוּא
 מִסְּאֵב וְחֵב: וְאִי אֲנִסְאן. דְּנֵא בִּשְׂי מִן
 אֲמֹר אֲנִסְתָּה. אִו בְּנִבְלָה וְחֵשׁ נִגְס. אִו
 בְּנִבְלָה בְּהִימָה נִגְסָה. אִו בְּנִבְלָה שִׂי מִן
 אֲדִבִּיב אֲנִגְס. וְנִבִּי דֹאךְ עֵנָה. וְהוּ נִגְס
 פִּאֲתָם: אִו כִּי יִנְעַל בְּטַמְאָת אָדָם לְכָל
 טַמְאָתוֹ אֲשֶׁר יִטְמָא בְּהָ וְנִעְלָם מִפְּנֵי וְהוּא
 יָדַע וְאֲשֵׁם: אִו אֲדֹרִי יִקְרַב בְּסִיאֵבֵת אֲנִשָּׁא.
 לְכָל סְאוֹבְתֵיהָ. דִּיִּסְתַּאֵב בְּהָ. וַיְהִי מְכֹסֵּא

מניה. והוא ידע וזהב: או דנא בנאסה
 אנסאן. בשי מן ננאסותה. ממה סבילה.
 אן ינגם בהא. פנבי ענה. פאתסוהו עלם
 במא פעל (א): או נפש פי השבע לבטא
 בשפתים להרעו או להוטיב לכל אשר
 יבטא האדם בשבעה ונעלם ממנו והוא
 ידע ואשם לאחת מאלה: או אנש. ארי
 יקיים לפרשא בשפון. לאבאשא או
 לאיטבא. לכל. דיפריש אנשא. בקיום
 ויהי מכוסא מניה. והוא ידע וזהב לחדא
 מאלין: ואי אנסאן. חיק ברפץ שפתיה.
 לאסאה או לאחסאן. עדי גמיע מא ירפץ
 לאנסאן. בימן וגבי דאך ענה. תם עלם
 במא פעל (ב). ואתם בואחדה מן הדה:
 והיה כייאשם לאחת מאלה והתודה
 אשר תטא עליה: ויהי ארי יהוב לחדא
 מאלין. ויהי דהב עליה: פאדא אתם
 בואחדה מן הדה. תם אקר במא אנשא:
 והביא את אשמו ליהיה על תפאתו אשר
 תטא נקבה מן הצאן פשבה או שעירת
 עזים לתפאת וכפר עליו הפהן מתפאתו:
 ויהי ית אשמה לקרם יי. על חובתיה
 דהב. ונקבא מן ענא אמרתא. או צפירת
 עזי לתפאתא. וכפר עלוהי. פהנא
 מחובתיה: פליאת בקרבאנה לדה. עלי
 בטאה ארי אנשא. אנתי מן אנגם נענה.
 או שאה לאדכוה. ויסתגפר עליה.
 לאמאם מן בטאה: ואם ללא תגיע ידו
 די שיה והביא את אשמו אשר תטא שתי
 תרים או שני בני יונה ליהיה אחד
 לתפאת ואחד לעלה: ואם לא תמטי
 ידיה במסת אמרא (י סיתא). ויהי ית
 חובתיה דהב. תרתין שפנינין. או תרין
 פני יונה לקדם יי. חד לתפאתא וחד
 לעלתא: ואן לם תנא ידה מקדאר שאה.
 פליאת בקרבאנה עלי מא אנשא.
 שפנינין או פרכי חמאם לדה. אחרהמא
 לאדכוה ולאכר לאצעידה: והביא אתם
 ארי הפהן והקריב את אשר לתפאת
 ראשונה ומלק את ראשו ממול ערפו

ולא יבדיל: ויהי יתהון לות פהנא.
 ויקריב ית דלתפאתא קדמותא. וימזוק
 ית רישיה. מקביל קדליה ולא יפריש:
 פאדי אתי בהמא ארי אמאם. פליקרנ.
 ארי לאדכוה אורא. ויפצל ראסה. ממה
 ירי קפאה (ג) ולא יפרוה: והזה מרם
 התפאת על קיר המזבח והנשאר פדום
 ימצה ארי יסוד המזבח תפאת הוא: ויהי
 מדמא דתפאתא על פותל מדבתא.
 ודישתאר פדמא. יתמצי ליסודא
 דמדבתא. תפאתא הוא: וינצח מן דמה
 עלי האיש למדבת. ולפאצל מן אדם.
 ימציה עלי אמאסה. כדאך מא יכון לכוה:
 ואת השני יעשה עקה פמשפט וכפר
 עליו הפהן מתפאתו אשר תטא ונסלח
 לו: וית תנינא. יעביד עלתא פדהוי.
 וכפר עלוהי בהנא. מחובתיה דהב
 וישתביק ליה: ואתאני. יעמלה צעידה
 כלסירה. ויסתגפר ענה לאמאם. מן
 כמיתתה ארי אנשא ויגפר לה: ס ואם
 לא תשיג ידו לשתי תרים או לשני בני
 יונה והביא את קרבנו אשר תטא עשירת
 האפה סלת לתפאת לאישים עליה שמן
 ולא יתן עליה לבנה פתפאת הוא: ואם
 לא תדביק ידיה לתרתין (י לתרין)
 שפנינין. או לתרין פני יונה. ויהי ית
 קורבניה דהב. חד מן עסרא בתלת סאין.
 סלתא לתפאתא. לא ישיי עליה משחא.
 ולא יתין עליה לבנתא. ארי תפאת היא:
 ואן לם תנא ידה תמן שפנינין. או פרכי
 חמאם. פליאת בקרבאנה עלי מא אנשא.
 עשר איבהסמד לאדכוה. לאיצב עליה
 דהנא. ולא יגעד עליה לבנא. לאנהא
 דכוה: והביאה ארי הפהן וקמץ הפהן
 ממה מלוא קמצו אתי אופרתה והקטיר
 המזבח על אש יהיה תפאת הוא:
 ויהי לות פהנא. ויקמוץ פהנא מניה.
 מלי קמציה. ית אדכר תהויסיק למדבתא.
 על קורבניא דיי. תפאתא היא: פיאתי
 בהא אי אמאם. פיקבץ מנהא לאמאם.

ג ויקרא (כתר תורה)

מל קבצתה. מן פיחהא פיקתרה עדי
 למדבת. מע קראבין אלה. כדאך מא
 תציר דכוח: וכפר עליו הכהן על־חטאתו
 אשר־חטא מאחת מאלה ונסלח־לו
 והיתה לכהן כמנחה: וכפר עלוהי כהנא.
 על חובתיה דחב. מחדא מאלין וישתביק
 ליה. ותהי לכהנא כמנחתא: ויסתגפר
 ענה לאמאם. ען כטייתה לדי אכטא.
 בואחדה מן הרה פיגפר לה. ותציר
 לאמאם כסאיר אהדאיא (א): ס וידבר
 יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי עם משה
 למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא:
 נפש כיי־תמעל מער וחטאה בשגגה
 מקדשי יהוה והביא את־אשמו ליהוה
 איל תמים מן־הצאן בער־ךך כסף־שקלים
 בשקל־הקדש לאשם: אנש ארי ישקר
 שמר. ויחוב בשגג. מקודשיא די. וייתי
 ית אשמיה דקדם יי דבר שלים מן ענא.
 כפורסניה. כסף סלעין בסלעי קודשא
 לאשמא: אי אנסאן נכת נכתא. ואכטא
 סהוא. בשי מן אקדאם אלה. פליאת
 בקרבאנה ללה כבש צחיה מן אנם.
 בקימתה. מתאקיד סצה במתקאלקדם (א)
 לאקרבאן (א): ואת אשר חטא מן־הקדש
 ישלם ואת־חמישתו יוסף עליו ונתן אתו
 לכהן והכהן יכפר עליו באיל האשם
 ונסלח־לו: וית דחב מן קודשא ישלים.
 וית חומשיה יוסיף עלוהי. ויתין יתיה
 לכהנא. וכהנא. יכפר עלוהי. בדכרא
 דאשמא וישתביק ליה: ולדי אכטא פיה
 מן אקדס יסלם מתלה. ויזיד עליה כמסה.
 ויעטיה לאמאם. ויסתגפר ענה. בכבש
 אקרבאן ויגפר לה: פ

ז

פראיין אלה. אתי לא תעמר. ולם יעלם
 באנה קר אתם וחמד וורה: והביא איל
 תמים מן־הצאן בער־ךך לאשם איל־הכהן
 וכפר עליו הכהן על־שגגתו אשר־שגג
 והוא לא־ידע ונסלח־לו: וייתי. דבר
 שלים מן ענא. כפורסניה לאשמא לות
 כהנא. וכפר עלוהי כהנא. על שדותיה
 דאשתלי. והוא לא ידע וישתביק ליה:
 פליאת בכבש צחיה מן אנם.
 בקימתה לאקרבאן אי לאמאם. ויסתגפר
 ענה לאמאם. ען סדותה לדי סהא. והו
 לם יעלם ויגפר לה: אשם הוא אשם
 אשם ליהוה: אשמא הוא. על חובתיה
 דחב אשמא יקרוב קדם יי: הו קרבאן
 לאתם. ען אתמה לדי אתם ללה (א):

פ

וידבר יהוה אל־משה לאמר: ומליל יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: נפש כיי תחטא ומערה מער
 ביהוה וכחש בעמיתו כפקדון או בת שומת
 יד או בגז או עשק את־עמיתו: אנש
 ארי יחוב. וישקר שקר קדם יי. ויכדיב
 כחבריה כפקדונא (א) כפקדונא. או
 בשותפות ידא או בגזא. או עשק ית
 חבריה: אי אנסאן אכטא. ונכת נכתא
 באלה פגחד צאחבה וייעה אומעאמרה (א)
 או געב. או גשם צאחבה: או מצא אבדה
 וכחש בה ונשבע על־שקר על־אחת מכל
 אשר־יעשה האדם לחטא כהנה: או
 אשכח אבדתא. וכדיב בה ואשתבע על
 שקרא. על הדא. מנל די עביר אנשא
 למחב כהן: או ונד נלאה. פגחדה או חרף
 עדי באטר. עדי אי פדה (א) מן גמיע מא
 יעמר לאנסאן פיכטי בהא: והיה כיי־
 יחטא ואשם והשיב את־הגולה אשר גזל
 או את־העשק אשר עשק או את־הפקדון
 אשר הפקר אתו או את־האבדה אשר
 מצא: ויהי ארי יחמי ויחוב. ויתיב ית
 גזלא דגזל. או ית עושקא דעשק. או ית

פקדונא

חלק הדקדוק: [בתשומת יד. כתב רד"ק זמם בסגול שלא כמנהג בפתח כי משקלו תמונה ובנספך תמונת כל. ובהללי בפתח:

עלי וקיד עלי אמרבה טור אלי
 אגרא. ונאר אמרבה תתוקר עליה:
 ורבש הבחן מכו בר ומכנסי בר ירבש
 עלי בשרו והרים אתיהדשן אשר תאכל
 האש אתיהעלה עליהמזבח ושמו אצל
 המזבח: וירבש פהנא קבושין דבוין.
 ומכנסין דבוין ירבש על בסריה. ופריש
 ית דשנא. דתיכול אישתא. ית עלתא
 עד מדפתא. וישוניה. פסטר מדפתא:
 וילבס לאמאם קמיין ^ט מן עשר. וסראויל
 מן עשר ילבס עלי בדנה. וירפע ארמאד.
 אתי תאכל נאר אצעידיה עלי אמרבה.
 ויגעלה לוק אמרבה: ופשט אתפגדיו
 ורבש פגדים אחרים והוציא אתיהדשן
 אל מחוץ למחנה אל מקום טהור: וישלח
 ית לבושוהי. וירבש לבושין אחרנין. ויסיק
 ית דשנא למברא למשריתא. לאתר דכי:
 תם יסדך תיאבה. וילבס תיאב אבר.
 ויכרג ארמאד אלי כארג לעסכר. אלי
 מוצע טאהר: והאש עליהמזבח תוקר
 בו לא תכפה ובער עליה הבחן עצים
 בפקר בפקר וערך עליה העלה והקטיר
 עליה חלבי השלמים: ואישתא עד
 מדפתא תהי יקרא ביה לא תטפי. ויבער
 עדה פהנא. אעין בצפר בצפר. ויסדר עדה
 עלתא. ויסיק עדה תרבי נכסת קודשיא:
 ונאר עלי אמרבה תקר פיה לאתטפא.
 וישעד עליה לאמאם. הטבא פי כלגדאה
 וינצר עליה אצעידיה. ויקתר על הא
 עהם דבח אסלאמה: איש תמיד תוקר
 עליהמזבח לא תכפה: אישתא. תדירא.
 תהי יקרא על מדפתא לא תטפי: כדאך
 אנאר דאימא. תקר עלי אמרבה לא
 תטפא: ^ס וזאת תורת

פקדונא. דאתפקד לותיה. אוית אבידתא
 דאשבת: פאדא הו אכטא ואתם. פירד
 אגצב אלי גצבה. או אנשם אלי גשמה.
 או אודיעה. אלי אודעת ענדה. או אצלה
 אלי וגרהא: או ממל אשר ישבע עליו
 לשקר ושלם אתו בראשו והמשתו יסף
 עליו לאשר הוא לו יתננו פיום אשמתו:
 או. מבולא. דישתבע עלוהי לשקרא.
 וישלם יתיה פרישית. וחמשוהי יוסף עלוהי
 דדהוא דידיה. יתנניה פיומא דחובתיה:
 או מא סוי דאך. ממא סבידה או יחלף
 עליה באטלא. פלירדה בראסה ויזיד עליה
 אכמאסה. ויעטי אלי הו לה. פי יום
 אעתראפה בדנבה ^ל: ואת אשמו יבוא
 ליהוה איל תמים מן העצאן בערפך לאשם
 אלה הבחן: וית אשמה ייתי לקדם יי.
 דבר שלים מן ענא. בפרסניה לאשמה
 דות פהנא: פליאת בקרבאנה לדה. כבש
 צחיה מן אנם. בקימתה לאקרבאן אלי
 לאמאם: וכפר עליו הבחן לפני יהוה
 ונסלח לו עלי אחת מכל אשר יעשה
 לאשמה בה: וכפר עלוהי פהנא. קדם
 יי וישתביק ליה. על חדא. מכל די עביד
 דמחב בה: ויסתגפר ענה לאמאם. בין
 ידי אלה ויגפר לה. עלי איית כלה. מן
 גמיע מא יעמל פיאנתם בהא: קי"א פים'
 סי' דעוא"ל. ומפמיר עם זו יצתי לי בישעי' מ"ג.
 גנ"ה למנחת שבת וב' וה' פ פ פ
 וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליך יי
 עם משה דמומר: הם כלם אלה מוסי'
 תכלימא: צו את אהרן ואת בניו לאמר
 וזאת תורת העלה הוא העלה על יוקרה
 עליהמזבח פליהעלה עד הבקר ואיש
 המזבח תוקר בו: פקיד ית אהרן וית
 בנוהי דמימר. דא אורייתא דעלתא. היא
 עלתא. דמתוקרא על מדפתא פל דיליא
 עד צפרא. ואישתא דמדפתא תהי יקרא
 ביה: מר הרון ובניה קאילא. הדה
 שריעה אצעידיה. וזי אצעידיה. תוצע

אלמרבח

(* עם ועירא.

אמרבח: והרים טמנו בקמצו מסלת
המנחה ומשמנה ואת כל הלבנה אשר
על המנחה והקטיר המזבח ריח ניחח
אזכרתה ליהוה: ויפריש מנה בקמציה.
מסלתא המנחתא וממשחה. וית כל
כל לבונתא. דעל מנחתא. ויסיק
למדבחא. לאתקבלא ברעוא. אדכרתה
קדם יי: וירפע מנהא בקבצתה. מן
סמדהא ורהנהא. וגמיע אלבאן אדי
עליהא. ויקתר פיתהא עדי אמרבח.
קבול מרצי ללה: והנותרת מפנה יאכלו
אהרן ובניו מצות תאכל במקום קדש
בחצר אהל מועד יאכלוה: ודישתאר
מנה. יכלוה אהרן ובנוהי. פטור תתאכיל
באתר קדיש. פדרת משכן זמנא יכלוה:
ולפאצל מנהא. יאכלוה הרון ובניה.
פטורא תוכל פי מוצע מקדם. פי צהן
זבא למחצר יאכלוהא: לא תאפה חמץ
חלקם נתתי אתה מאשי קדש קדשים
הוא פחטאת וכאשם: לא תתאפי חמיע.
חוקקחון. יהבית יתה מקרבני. קדש
קדשין היא. פחטתא וכאשםא: לא תכבו
כמורא. געדתהא קסמהם מן קראבני.
מן כואץ לאקדאם הי. כאלכוה וקרבאן
אתם: פדזכר בבני אהרן יאכלנה חק
עולם לדורותיכם מאשי יהוה כל אשר
יגע פהם יקדש: פד דכורא. בבני אהרן
ייכלנה. קים עלם דדריבון. מקורבניא
דיי. פל. דיקרב פהון יתקדש: כל דכר
מן בני הרון יאכלהא. רסם אדהר
לאנילכם. מן קראבין אלה. כל מן
לאמסהא תקדם: פ

י

א

יתיה. חד מן עסרא בתלת סאין סלתא.
מנחתא תדירא. פלגותה בצפרא.
ופלגותה פרמשא: הוא קרבאן הרון
ובניה אדי יקרבה ללה. פי יום מסח ט.
עשר איבה סמד. ודייה דאימן. נצפהא
באגראה. ונצפהא בלעשא: על מחבת
בשמן תעשה מרפנת תביאנה תפיני
מנחת פתים תקריב ריח ניחח ליהוה:
עד מסריתא. במשות. תתעביר רביכא
תיתינה. תופיני מנחת פצועין. תקריב
לאתקבלא ברעוא קדם יי: עדי מאבק
בדהן תעמל. סתותיה תאתי בהא
רפכה תכון. תקרבהא מקבולא מרציא
ללה: והבהן המשיח תחתיו מפניו יעשה
אתה חק עולם ליהוה פליד תקטר:
וכהנא דיתרבא תחלתוהי. מפנהו יעביר
יתיה. קים עלם. קדם יי גמיר תתסק:
וכדאך לאמאם למסתכלף בעדה. מן
בניה יצנעהא. רסם אדהר. ללה גמלה
תקתר: וכל מנחת פהון פליד תהיה לא
תאכל: וכל מנחתא דכהנא. גמיר תהי
לא תתאכיל: וסאיר הדאיא לאמאם.
תקתר גמלה ולא תוכל: פ

*ידבר יהוה אל משה לאמר: ומליד יי
עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
תכדימא: דבר לא אהרן ואד בניו לאמר
זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט
העלה תשחט החטאת לפני יהוה קדש
קדשים הוא: מליד עם אהרן ועם פנהו
למימר. דא אוריתא דחטתא. באתרא.
דתתנכים עדתא. התנכים חטתא קדם
יי. קודש קודשין היא: מר הרון ובניה
קאילא. הוה שריעה לזכוה. פי מוצע
תדבח לצעידה. תדבח לזכוה בין ידי
אלה. מן כואץ לאקויאם: הבהן המחטא
אתה יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר
אהל מועד: כהנא. דמכפר בדמה יכלנה.
באתר קדיש תתאכיל. פדרת משכן
זמנא: לאמאם למיכיה בהא יאכלהא.

ופי מוצע מקדם תוכל. פי צחן כבא
 למחצר: פל אשר יגע בבשרה יקדש
 ואשר יזה מדמה עדי בנגר אשר יזה עליה
 תבבם במקום קדש: כל דיקרב בבשרה
 יתקדש. ודידי מדמה על לבושא. דידי
 עדה. תחור באתר קדיש: כל מן דנא
 בדהמה תקדם. ואן אנתצח מן דמהא.
 לדי ינצח מנה) עלי טוב. פריגסר פי
 מוצע מקדם: וכדי וחרש אשר תבשל
 בו ישבר ואם בכדי נושת בשלה ומרק
 ושטף פמים: ומן דתסף. דתתבשל פיה
 יתבר. ואם פמנא דנחשא תתבשל.
 ויתמריק וישתטף גמיא: ואנא לבנה.
 אדי תטבך פיה יכסר. ואן טבכת פי אנא
 נחאם. פלידך) ויגסר באמא: פדיזכר
 בפנהים יאכל אתה קדש קדשים הוא:
 פדי דבורא בכהניא יוכל יתה. קודש
 קודשין הוא: וכל דכר מן אימה יאכלהא.
 אד הי מן כואץ לאקדאם: וכדי חטאת
 אשר יובא מדמה אד אהל מועד לכפר
 בקדש לא תאכל באש תשרף: וכל
 חטאת. דיתעל מדמה. דמשכן זמנא.
 דכפרא בקודשא לא תתאכיל. פניורא
 תתוקד: וכל דכוח. ידכל מן דמהא. לדי
 כבא למחצר. דיסתגור פי אקדם פלא
 תוכר. כל תחרק בלנאר: פ
 וזאת תורת האשם קדש קדשים הוא:
 ודא אורייתא דאשמא. קודש קודשין הוא:
 והדה שריעה קרבאן אאתם. הו איצא מן
 כואץ לאקדאם: במקום אשר ישחטו
 את העלה ישחטו את האשם ואת דמו
 יזרק על המזבח סביב: באתרא. דיכסון
 ית עדתא. יכסון ית אשמא. וית דמיה.
 יזרוק על מדפתא סחור סחור: פי מוצע
 תרבח לצעידה. ידכח קרבאן אאתם. ודמה
 ירש עלי אמרבח מטדירא: ואת כדי
 הקבו יקריב ממנו את האליה ואת החלב
 המכסה את הקרב: וית כל תרביה יקריב
 מניה. ית אריתא. וית תרבא דהפי ית

גיא: ונמיע שחמה ירפע מנה. אליה ואתרב
 למגטי אנוף: ואת שתי הקלית ואת החלב
 אשר עליהן אשר על הכסלים ואת
 היתרת על הכבד על הקלית יסורנה:
 וית תרתין כולין. וית תרבא דעליהון.
 דעל גפסיא. וית חצרא דעל פברא. על
 כוליתא יעדינה: ואכלותין. ואשחם לדי
 עליהמא. אדי עלי אאחשא. וואידה לכבד.
 מע אלדי ינועהא: והקטיר אתם הפזון
 המזבחה אשר ליהוה אשם הוא: ויסיק
 יתהון פהנא למדפתא. קורבנא קדם יי.
 אשמא הוא: ויקתרהא לאמאם עלי
 למרבח. קרבאנא ללה. כדאך מא יציר
 קרבאן אאתם: פדיזכר בפנהים יאכלנו
 במקום קדוש יאכל קדש קדשים הוא:
 פדי דבורא בכהניא יוכלנה. באתר קדיש
 יתאכיל. קודש קודשין הוא: כל דכר מן
 אימה יאכלה. פי מוצע מקדם יוכל. לאנה
 מן כואץ לאקדאם: פחטאת פאשם
 הורה אחת להם הפהן אשר יכפרו לו
 יהיה: פחטאת פן אשמא. אורייתא חדא
 דהון. פהנא. דיכפר פיה די ליה יהי: קרבאן
 אאתם כאלכוח. שריעה ואחדה להמא.
 לאמאם. לדי יכפר בה לה יכון: והפהן
 המקריב את העלת איש עור העלה אשר
 הקריב לפהן לו יהיה: וכהנא. דמקריב
 ית עדתגבר. משך עדתא דיקריב. דכהנא
 די ליה יהי: ולאמאם. למקרב צעידה ען
 אמר. גרד לצעידה לדי יקרבה יכון לה:
 וכדי מנחה אשר תאפה בתנור וכדי נעשה
 במרחשת ועדי מחבת לפהן המקריב
 אתה לו תהיה: וכל מנחתא. דתתאפי
 בתנורא. וכל דתתעביד פרתא ועל
 מסריתא. דכהנא. דמקריב יתה די ליה
 תהי: וכל הדייה. ממא יכבו פי לתנור.
 או יעמר פי טנור או עלי טאבק.
 לאמאם למקרבא לה תכון: וכדי מנחה
 בדולה בשמן ותרבח. דכהנא פני אהרן
 תהיה איש פאחיו: וכל מנחתא דפילא

ה

חלק הדקדוק. א] לא תאפה חמין. כתב הר"ר יעקב בן אלעזר כי בספר הללו אשר במוליטולא מצאה צירי וכתב רד"ק ולא מצאנוהו אנתנו כן
 בספרים המדויקים. (הריב"ש) ב] ורובה. קמין תחת הבית. (שם) ד שמית (כתר תורה)

יֹאכֵל : וְאִם נִדְרָא אִו נִדְבָתָא . נִכְסֵת
 קוֹרְבָנִיה . בְּיוֹמָא . דִּיקְרִיב יֵת נִכְסֵתִיה
 יִתְאכִיל . וּבְיוֹמָא דְבִתְרוּהִי . וְדִישְׁתָּא
 מְנִיה יִתְאכִיל : וְאִן כֹּאן דְּבַח קִרְבָּאנָה .
 נִדְרָא אוֹתְבִרְעָא . פְּלִיזְכֵּל פִּיּוֹם תְּקִרִיבָה
 לָהּ . וּמִן גַּד . וּמָא פִּצֵּל מִנָּה יוֹכֵל : וְהַנּוֹתֵר
 מִבְּשַׂר הַזֶּבַח בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּאֵשׁ יִשְׂרָף :
 וְדִישְׁתָּא מִבְּשַׂר נִכְסֵתָא . בְּיוֹמָא תְּלִיתָא .
 בְּנִדְרָא יִתְוֹקֵד : וְאִפְּאֵל מִן לֶחֶם אֲדָבָה .
 פִּי אִיוֹם אֲתָאֵת . יִחַרְק בְּלֵאנָא : וְאִם הָאֵכֵל
 יֹאכֵל מִבְּשַׂר זֶבַח שְׁלָמִין בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי
 לֹא יִרְעָה הַמִּקְרִיב אֹתוֹ יֵא יִחַשֵׁב לִו פְּגוּל
 יִהְיֶה וְהַנֶּפֶשׁ הָאֵלֶּכֶת מִמֶּנּוּ עֹנָה תִּשָּׂא :
 וְאִם אֲתָאֵלָא יִתְאכִיל . מִבְּשַׂר נִכְסֵת
 קוֹדְשׁוֹהִי . בְּיוֹמָא תְּלִיתָא לֹא יִהִי לְרַעוּא .
 דְּמִקְרִיב יִתִּיה . לֹא יִתְהַשִּׁיב . לִיה מִרְחֵק
 יִהִי . וְאִנְשׁ . דִּי יוֹכֵל מְנִיה חוֹבִיָּה יִקְבִּיל :
 וְאִן אֵכֵל אֵכֵלָא . מִן לֶחֶם דְּבַח אִסְלָאמָה .
 פִּי אִיוֹם אֲתָאֵת פִּלָּא יִרְתַּצָּא . וְאִמְקָרֵב
 לָהּ . לֹא יִחַסֵּב לָהּ בֵּר יִכּוֹן כֹּאֲכֹאֲסִי . וְאִי
 אִנְסָאן . אֵכֵל מְנָה פִּקֵּד חִמְל וּזְרָה : וְהַבְּשַׂר
 אֲשֶׁר יִנְעַע בְּכַד טְמֵא לֹא יֹאכֵל בְּאֵשׁ יִשְׂרָף
 וְהַבְּשַׂר בְּלִי טְהוֹר יֹאכֵל בְּשַׂר : וּבְשַׂר
 קוֹדְשָׁא . דִּיקְרֵב בְּכַד מְטָאֵב לֹא יִתְאכִיל .
 בְּנִדְרָא יִתְוֹקֵד . וּבְשַׂר קוֹדְשָׁא . פֶּל דִּידְפִי
 לְקוֹדְשָׁא יִיכּוֹל בְּשַׂר קוֹדְשָׁא : וּלְלֶחֶם
 לֹאִקְרֵאִם . אִן דְּנָא בְּשִׁי מִן אִנְנָאִסָּת פִּלָּא
 יוֹכֵל . בֵּל יִחַרְק בְּלֵאנָא . וְאִמְאֵהֵר מְנָה .
 פִּלָּא יֹאכֵלָה לֹא טָאֵהֵר : וְהַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר
 תֹּאכֵל בְּשַׂר מִזֶּבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר לִיהוָה
 וְטִמְאַתּוֹ עֲדִין וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא
 מִעַמּוּיָה : וְאִנְשׁ דִּי יוֹכֵל בְּשַׂרָא . מִנְכֵסֵת
 קוֹדְשִׁיא דְקָדָם יי . וְסִאֲוִבְתִּיה עֲלוּהִי .
 וְיִשְׁתִּיעִי . אִנְשָׁא הַהוּא מִעַמּוּיָה : וְאִי אִנְסָאן
 אֵכֵל לְחֵמָא . מִן דְּבַח אִסְלָאמָה אֲדִי לָהּ .
 וְנִגְאִסְתָּה עֲלִיה . פִּינְקִטְעֵי דֹאֵךְ לֹאִנְסָאן מִן
 קוּמָה : וְנֶפֶשׁ כִּי־תִנְעַע בְּכַד טְמֵא בְּטִמְאַת
 אָדָם אִו בְּכַהֲמָה טְמֵאָה אִו בְּכַד־שִׁקְץ
 טְמֵא וְאֵכֵל מִבְּשַׂר זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר

ליהוה

בַּמִּשְׁחָ וּדְלָא פִּילָא . לְכֹל פְּנֵי אֲהֵרֹן . תְּהִי
 גִבֹּר בְּאַחֲוֵהִי : וְכֹל הַדְּיָה מִלְתּוֹתָה בְּדֵהן
 אִו גִּאֲפָה . לְגִמְיַע בְּנֵי הָרוֹן . לֹאִאֲחֵד כֹּאֲכֹר :

פ

וְזֹאת תֹּזְרֵת זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר יִקְרִיב
 לִיהוָה : וְדָא אֲוִרִיתָא דְנִכְסֵת קוֹדְשִׁיא .
 דִּיקְרִיב קָדָם יי : וְהִדָּה שְׂרִיעָה דְּבַח
 אִסְלָאמָה . אֲדִי יִקְרֵבָה לָהּ : אִם עֲלִי
 תֹזְרָה יִקְרִיבֵנּוּ וְהַקְרִיב וְעַל־זֶבַח הַתֹּזְרָה
 חֲלֵת מִצֹּת פְּלוּלָת בְּשֶׁמֶן וְרִקְקִין מִצֹּת
 מִשְׁחִים בְּשֶׁמֶן וְסִלָּת מִרְבֵּכַת חֲלֵת פְּלוּלָת
 בְּשֶׁמֶן : אִם עַל תֹּזְרָתָא יִקְרִיבֵנּוּ . וְיִקְרִיב
 עַל נִכְסֵת תֹּזְרָתָא . גְּרִיצָן פְּטִירֵן דְּפִלָּן
 בַּמִּשְׁחָ . וְאִסְפּוּגִין פְּטִירִין דְּמִשְׁחֵהוּן בַּמִּשְׁחָ .
 וְסִלָּת רְבִיכָא . גְּרִיצָן דְּפִלָּן בַּמִּשְׁחָ : אִן
 קִרְבָּה עֲלִי שִׁבְרָא . פִּיקְרָב מַעָה . גְּרִאֲדָקָא
 פְּטִירָא מִלְתּוֹתָה בְּדֵהן . וְרִקָּאק פְּטִיר
 מִמְסוּחָה בְּדֵהן . וְסִמְרָ רִפְךָ . גְּרִאֲדָק
 מִלְתּוֹתָה בְּדֵהן : עַל־חֲלֵת לְחֵם חֲמִץ
 יִקְרִיב קִרְבָּנּוֹ עַל־זֶבַח תֹּזְרָת שְׁלָמִין : עַל
 גְּרִיצָן דְּלָחִים חֲמִיעַ . יִקְרִיב קוֹרְבָנִיה . עַל
 נִכְסֵת תֹּזְרָת קוֹדְשׁוֹהִי : מַע גְּרִאֲדָק כְּבוֹ
 כְּמִיר . יִקְרֵב קִרְבָּאנָה . מַע דְּבַח שִׁבְרָ
 סִלָּאמָתָה : וְהַקְרִיב מִמֶּנּוּ אֲחֵד מִכְּדִי
 קִרְפָּן תְּרוּמָה לִיהוָה לְפָהֵן הַזֶּרֶק אֲתִידָם
 הַשְּׁלָמִים לִו יִהְיֶה : וְיִקְרִיב מְנִיה חֵד מִכְּד
 קוֹרְבָנָא . אִפְרִשׁוֹתָא קָדָם יי . לְכַהֲנָא .
 דִּיזְרוּק . יֵת דָּם נִכְסֵת קוֹדְשִׁיא דִּי לִיהוָה יִהִי :
 פְּלִיִקְרֵב מִן דֹּאֵךְ רְגִיפָא וְאֲחֵדָא מִן כֹּל
 קִרְבָּאן . רִפִּיעָה לָהּ . לֹאִמָּאִם . אֲדִי
 יִנְצַח מִן דָּם דְּבַח אִסְלָאמָה לָהּ יִכּוֹן :
 וּבְשַׂר זֶבַח תֹּזְרָת שְׁלָמִין בְּיוֹם קִרְבָּנּוֹ
 יֹאכֵל לֹא־יִנְיֵחַ מִמֶּנּוּ עַד־בֶּקֶר : וּבְשַׂר .
 נִכְסֵת תֹּזְרָת קוֹדְשׁוֹהִי . בְּיוֹם קוֹרְבָנִיה
 יִתְאכִיל . לֹא יִצְנַע מְנִיה עַד צִפְרָא : וּלְלֶחֶם
 דְּבַח שִׁבְרָא אִסְלָאמָה . פִּי יוֹם קִרְבָּאנָה
 יוֹכֵל . לֹא יִבְקִי מְנָה אִי אֲגֵדָאָה : וְאִם־
 נִדְרָאִו נִדְבָתָה זֶבַח קִרְבָּנּוֹ בְּיוֹם הַקְרִיבּוֹ
 אֲתִיזְבְּחוּ יֹאכֵל וּמִמְחֵרֵת וְהַנּוֹתֵר מִמֶּנּוּ

ו

לִיהוּה וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיּוֹ:
וְאִנֹּשׁ אֲרִי יִקְרַב וְכָל מִסְאֵב בְּסוּאֵבֹת
אִנֹּשׁ אִוּ בְּבַעֲרָא מִסְאֵבָא. אִוּ בְּכָל שְׂקִינָן
מִסְאֵב. וְיִיכּוֹל. מִנֶּשֶׁר נִכְסֵת קוּדְשֵׁיא
דְּקָדָם יי. וְיִשְׁתִּיעֵי. אִנֹּשׁ הַהוּא מֵעַמִּיּוֹ:
וְאִי אִנְסָאן לֵאמֹס שִׁיָּא מִן אִנְגַּאסָּת.
בְּנַגַּאסָּה אִנְסָאן אִוּ בְּהִימָה נִגְסָה אִוּ בְּשִׁי
מִן אֲדַבִּיב אִנְגָּס. וְאִכַּל מִן לֶחֶם דְּבַח
לְאִסְלָאמָה אֲדִי לְדָה. פִּינְקֻטַּע דְּאִךְ לְאִנְסָאן
מִזְ קוּמָה: פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמַלְּיִל יי
עִם מֹשֶׁה דְּמִימַר: תָּם כָּלֶם אֱלֹהִים מוֹסִי
תְּכַלִּימָא: דְּבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּאִמַר
כְּדִחְלַב שׁוֹר וְכִטָּב וְעוֹ לֹא תֹאכְלוּ:
מַלְּיִל. עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּמִימַר. כָּד תִּרְב
תּוֹר וְאִמַר. וְעוֹ לֹא תִיכְלוּן: מִר בְּנֵי
אִסְרָאִיל קֵאִילָא. כָּל שַׁחַם בְּקַר וְצֹאן.
וּמֵאֵעוֹ לֹא תֹאכְלוּ: וְחֻלְבַּן נְבִלָה וְחֻלְבַּן
מִרְפָּה יַעֲשֶׂה לְכָל־מִלְּאָכָה וְאִכַּל לֹא
תֹאכְלוּהוּ: וְתִרְבַּן נְבִילָא וְתִרְבַּן תְּבִירָא.
יְתַעֲבִיר לְכָל עֲבִירָא. וּמִיכַל לֹא
תִיכְלוּנִיה: וְשַׁחַם אֲנִבִּילָה וְאִסְקִימָה יי.
אִסְתַּעֲמִלוּה פִי כָד צִנְעָה. וְאִכַּל לֹא
תֹאכְלוּה: פִּי כְּדִ־אִכַּל חֵלֶב מִן־הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר יִקְרִיב מִמֶּנָּה אִשָּׁה לִיהוָה וּנְכַרְתָּה
הַנֶּפֶשׁ הַאֲכֵלֶת מֵעַמִּיּוֹ: אֲרִי כָד דִּיכּוֹל
תִּרְבָּא. מִן בְּעִירָא. דִּיקְרִבִין מִנָּה. קוּדְשֵׁיא
קָדָם יי. וְיִשְׁתִּיעֵי. אִנֹּשׁ דִּיכּוֹל מֵעַמִּיּוֹ:
פִּאן כָּל מִן יֹאכַל שַׁחַמָּא. מִן אֲבֵה־אִים.
אֲדִי יִקְרַב מִנְהָא. קִרְבָּאן לְדָה. פִּינְקֻטַּע
דְּאִךְ לְאִנְסָאן מִן בִּין קוּמָה: וְכָד־דָּם לֹא
תֹאכְלוּ בְּכָל מוֹשְׁבֵי־כֵם לְעוֹף וְלַבְּהֵמָה:
וְכָד דְּמָא לֹא תִיכְלוּן. בְּכָל מוֹתְבִיכּוֹן.
דְּעוֹפָא וְדְבַעֲרָא: וְכָל דָּם לֹא תֹאכְלוּ.
פִּי גַמִּיעַ מִסְאֵכְנַכֶם. מִן אִשְׁאִיר וְאֲבֵה־אִים:
כְּדִ־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר־תֹּאכַל כְּדִ־דָּם וּנְכַרְתָּה
הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיּוֹ: כָּל אִנֹּשׁ דִּיכּוֹל
כְּדִ־דָּם. וְיִשְׁתִּיעֵי. אִנֹּשׁ הַהוּא מֵעַמִּיּוֹ:
אִי אִנְסָאן אִכַּל שִׁיָּא מִן אֲדָם. יִנְקֻטַּע דְּאִךְ

לֵאנְסָאן מִן קוּמָה: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
לֵּאמֹר: וּמַלְּיִל יי. עִם מֹשֶׁה דְּמִימַר: תָּם
כָּלֶם אֱלֹהִים מוֹסִי תְּכַלִּימָא: דְּבַר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל דְּאִמַר הַמְּקָרִיב אֶת־זִבְחֵי שְׁלָמוֹ
לִיהוָה יִבִּיא אֶת־קִרְבָּנֵו לִיהוָה מִזְבַּח
שְׁלָמוֹ: מַלְּיִל. עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דְּמִימַר.
דְּמְקָרִיב. יֵת נִכְסֵת קוּדְשֵׁוֹהִי קָדָם יי.
יֵיתִי יֵת קוּרְבָּנִיה. לְקָדָם יי. מִנְכֵסֵת
קוּדְשֵׁוֹהִי: כֹּאטְבַּ בְּנֵי אִסְרָאִיל וְקַל לְדָם.
לְמְקָרַב דְּבַח לְאִסְלָאמָה לְדָה. הוּ אֲדִי יֹאֲתִי
בְּקִרְבָּנָה לְדָה מִן דְּבַח סְלָאמָתָה: יְדִין
תְּבִיאִנָּה אֶת אִשִּׁי יְהוָה אֶת־הַחֲלֵב עַל־
הַחֹזֶה יִבִּיאֵנוּ אֶת הַחֹזֶה לְהַנִּיף אֶת־הַתְּנוּפָה
לְפָנֵי יְהוָה: יְדוּהִי יֵיתִין. יֵת קוּרְבָּנִיא
דִּיִי. יֵת תִּרְבָּא עַל חֲדִיא יֵיתִינִיה. יֵת חֲדִיא.
לְאַרְמָא יֵתִיה. אֲרַמָּא קָדָם יי: יְדָאָה
תְּחַמַּל קִרְבָּנֵו אֱלֹהִים. לְשַׁחַם מֵעַ לְקִין יֹאֲתִי
מֵעָה. פִּיחֲרֵכָה תְּחַרִּיכָא בִין יְדֵי אֱלֹהִים:
וְהַקְטִיר הַבָּהֶן אֶת־הַחֲלֵב הַמְזֻבָּחָה וְהָיָה
הַחֹזֶה לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: וַיִּסִּיךְ פָּהֲגָא. יֵת
תִּרְבָּא לְמִדְּבַחָא. וַיְהִי חֲדִיא. לְאַהֲרֹן
וּלְבָנָוִהִי: וַיִּקְתֵּר אֲאִמָּאִם. לְשַׁחַם עַל־י
לְמִדְּבַחָה. וַיַּעֲזִיר לְקִין. לְהַרוֹן וּבְנִיָּה: וְאֵת
שׁוֹק הַיָּמִין תִּתְּנוּ תְּרוּמָה לְפָהֲגָה מִזְבְּחִי
שְׁלָמִיכֶם: וַיֵּת שׁוֹקָא דִּימִינָא. תִּתְּנוּן
אִפְרָשׁוּתָא לְכַהֲנָא. מִנְכֵסֵת קוּדְשֵׁיכּוֹן:
וְאִסְאֵק אִאימָן. אֵעֲטוּה רַפִּיעָה לְאִאמָּאִם.
מִן דְּבֵאִיחַ סְלָאמָתְכֶם: הַמְּקָרִיב אֶת־דָּם
הַשְּׁלָמִים וְאֶת־הַחֲלֵב מִבְּנֵי אַהֲרֹן לְזֵאת תִּהְיֶה
שׁוֹק הַיָּמִין דְּמִנָּה: דְּמְקָרִיב. יֵת דָּם נִכְסֵת
קוּדְשֵׁיא. וַיֵּת תִּרְבָּא מִבְּנֵי אַהֲרֹן. דִּילִיָּה
תְּהִי. שׁוֹקָא דִּימִינָא לְחֻלְקָה: לְמְקָרַב דָּם
לְאִסְלָאמָה. וְלְשַׁחַם מִן בְּנֵי הַרוֹן. לְדָה יְכוֹן.
סֵאֵק אִאימָן נְצִיבָא: פִּי אֶת־חֹזֶה הַתְּנוּפָה
וְאֵת שׁוֹק הַתְּרוּמָה לְקַחְתִּי מֵאֵת בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל מִזְבְּחֵי שְׁלָמִיהֶם וְאֵתֵן אֶתֶם לְאַהֲרֹן
הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֻק־עוֹלָם מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
אֲרִי יֵת חֲדִיא דְּאַרְמוּתָא. וַיֵּת שׁוֹקָא
דְּאַפְרָשׁוּתָא. נְסִיבִית מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

מנכסת

(* עיין תשׁו' הרי"ן ח"א סי' כ"ד שכ' דפרשה זו פתוהה ווידבר דחמקריב (פתומה) אינה פרשה עש"ב: (* אין כאן פרשה .

מִנְכַסֵּת קוֹדְשֵׁיהוֹן. וַיְהִי־בֵית־יְהוֹן. לְאַהֲרֹן
כִּהְיָא וּלְבָנוֹהֵי קָדְשֵׁי עַלְמֵי. מִן־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל:
לֹא־ קָץ אֶתְחַרֵּךְ וּסְאֵק אֶרְפִּיעָה.
אֲכַלְתֶּהּ מִן־בְּנֵי אִסְרָאֵל. מִן־לְבָאִיה
סְלֵאמְתָּהֶם. וְאֶעֱטִיתֶהּ לְהָרוֹן אֲמָאָם
וּבְנֵיה. רַסֵּם אֲדַהֵר מִן־בְּנֵי אִסְרָאֵל: וְזֹאת
מִשְׁחַת אֲהַרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיו מֵאִשֵּׁי יְהוָה
בְּיוֹם הַקְּרִיב אֲתֶם לְכַהֵן לַיהוָה: דֹּא רַבּוֹת
אֲהַרֹן וּרַבּוֹת בְּנוֹהֵי. מִקְרִבְנֵי־דִי. בְּיוֹמָא
דִּי־קְרִיב יְהוֹן. לְשִׁמְשָׁא קָדְשֵׁי יי: הִדֵּה
הִצֵּה הָרוֹן וּבְנֵיה. מִן־קְרָאֵבִין אֵלֵה. פִּי־יוֹם
קָדְמוֹ. לִיאֲמוֹ לְדֵה^ס: אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
לְתַתֵּן דְּהֵם בְּיוֹם מִשְׁחַת אֲתֶם מֵאֵת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל חֲקַת עוֹקְמֵם לְדַרְתֶּם: דִּפְקִיד יי
לְמַתָּן דְּהוֹן. בְּיוֹמָא דִּרְבִי יְהוֹן. מִן־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל. קָדְשֵׁי לְדִרְיָהוֹן: אֲדִי אֲמַר
אֵלֵה בְּהָא אֲנִי יַעֲטוּהָא. פִּי יוֹם מִסְחָהֶם.
מִן־בְּנֵי אִסְרָאֵל. רַסֵּם אֲדַהֵר לֹאֲנִי־אֵלֵהֶם: וְזֹאת
הַתּוֹרָה לְעֵלְהָ לְמִנְחָה וּלְחֻטָּאת וּלְאִשָּׁם
וּלְמִלּוֹאִים וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים: דֹּא אֲוִרְיָתָא.
לְעֵלְתָא לְמִנְחָתָא. וּלְחֻטָּאתָא וּלְאִשָּׁמָא.
וּלְקוֹרְבָנֵי־אֵלֵה. וּלְנִכְסֵת קוֹדְשֵׁי־אֵלֵה: הִדֵּה
אֲשֶׁר־יַעֲרִיעָה. לֹאֲעֵי־דֵה וְאֲהַרְיָה. וּלְאֲלוֹכּוּה
וּלְקָרְבָּאֵן אֲתֶם. וּלְאֲכַמָּא. וּלְזִבַּח
אֲסֵל־אֵמָה: אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בְּהַר
סִינַי בְּיוֹם צִוָּתוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב
אֶת־קְרָבָנֵיהֶם לַיהוָה בְּמִדְבַר סִינַי: דִּפְקִיד
יי. יֵת מֹשֶׁה בְּטוֹרָא דְּסִינַי. בְּיוֹם פְּקוּדֵי־יְהוָה
יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. לְקָרְבָּא יֵת קוֹרְבָנֵיהוֹן.
קָדְשֵׁי יי בְּמִדְבַר־דְּסִינַי: אֲתִי אֲמַר אֵלֵה
בְּהָא מוֹסִי פִי גַבְלֵ סִינַי. פִּי־וֹקַת אֲמַר בְּנֵי
אִסְרָאֵל. אֲנִי יִקְרְבוּ קְרָבָנֵיהֶם. לְלֵה פִי
בְּרִיָּה סִינַי: פ

א

לְבוֹשֵׁי־אֵלֵה. וְיֵת מֹשֶׁה אֶת־רַבּוֹתָא. וְיֵת־תּוֹרָא
דְּחֻטָּאתָא. וְיֵת תְּרִין דְּכַרְיִן. וְיֵת סְלָא
דְּפְטִירֵי־אֵלֵה: קָדְשֵׁי הָרוֹן וּבְנֵיה מֵעַה. וְאֲתֵי־אֵב
וּדְהֵן לְמִסּוֹחֵי־יָהּ. וְרַה לְזִכּוּה. וְלִכְבֻּשֵׁין
וּסְר אֶפְטִיר: וְזֹאת פְּלִי־הַעֲדָה הַקְּהֵל אֶרֶץ
פְּתַח אֵהֵל מוֹעֵד: וְיֵת פְּלִי פְּנִישָׁתָא פְּנִישֵׁי.
לְתַרְעֵ מִשְׁכַּן־זְמָנָא: וְגוֹזֵק אֲנִמְעֵ. אִי בֵּאֵב
כָּבֵא אֲמַחְצֵר: וְיַעֲשֵׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה
יְהוָה אֲתוֹ וְתִקְהֵל הָעֵדוּה אֶל־פְּתַח אֵהֵל
מוֹעֵד: וְעֵבֵר מֹשֶׁה. כַּמָּא דִּפְקִיד יי יֵתִיה.
וְאֲתַבְּנִישֵׁת פְּנִישָׁתָא. וְתַרְעֵ מִשְׁכַּן־זְמָנָא:
פְּעַמְלֵ מוֹסִי. כַּמָּא אֲמַרְהָ אֵלֵה. פְּתַנּוּזֵק
אֲנִמְעֵ. אִי בֵּאֵב כָּבֵא אֲמַחְצֵר: וְיֵאֲמַר
מֹשֶׁה אֶרֶץ־הָעֵדוּה הַזֶּה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה
לְעִשׂוֹת: וְיֵאֲמַר מֹשֶׁה לְכַנְשָׁתָא. דִּין
פְּתַנּוּמָא. דִּפְקִיד יי לְמַעֲבַד: פְּקַאֵל מוֹסִי
לְהֵם. הִדֵּא אֲמַר. אֲדִי אֲמַר אֵלֵה אֲנִי
תַעֲמִלוֹ: וְיִקְרַב מֹשֶׁה אֶת־אֲהַרֹן וְאֶת־בְּנָיו
וְיַרְחִץ אֲתֶם בַּמַּיִם: וְקְרִיב מֹשֶׁה. יֵת אֲהַרֹן
וְיֵת בְּנוֹהֵי. וְאֲסַחֵי יְהוֹן בַּמַּיִם: פְּקָדְשֵׁי
מוֹסִי הָרוֹן וּבְנֵיה. וְגִסְלָהֶם בְּלֵמָא: וְיֵתָן
עֲלֵיו אֶת־הַפְּתִילֵת וְיַחְנֵר אֲתוֹ בְּאֲבִנָּא
וְיִלְבַּשׁ אֲתוֹ אֶת־הַמַּעֲלִיל וְיֵתָן עֲלָיו אֶת־
הַאֲפֹד וְיַחְנֵר אֲתוֹ בְּחֹשֶׁב הַאֲפֹד וְיֵאֲפֹד
לוֹ יָבוֹ: וְיַהֲב עֲלוּהֵי יֵת פְּתִילֵת. וְזִרְיֵן יֵתִיה
בְּהַמִּנָּא. וְאֶלְפִישׁ יֵתִיה יֵת מַעֲיָדָא.
וְיַהֲב עֲלוּהֵי יֵת אִיפּוּדָא. וְזִרְיֵן יֵתִיה. בְּהַמִּין
אִיפּוּדָא. וְאֶתְקִין לִיה בֵּי־יָהּ: וְגַעַל עֲלֵיה
אֶת־וֹנִיָּה. וּקְלֵדָה בְּאֲזָנָא. וְלִכְסֵה אֲמַמְטֵר.
וְגַעַל עֲלֵיה אֶצְרָרָה. וְשַׁדְּדָה בְּהַמִּיאֲנָהָא.
וְצִדְרָה בְּהָא^ס: וְיִשֵּׁם עֲלָיו אֶת־הַחֹשֶׁן
וְיֵתָן אֶת־הַחֹשֶׁן אֶת־הָאֲוִירִים וְאֶת־הַתְּמָיִם:
וְשׁוּי עֲלוּהֵי יֵת חוֹשֶׁנָּא. וְיַהֲב בְּחוֹשֶׁנָּא. יֵת
אֲוִירָא וְיֵת תּוֹמִיָּא: וְצִיִּיר עֲלֵיה אֲבִרְנָה.
וְגַעַל פִּי־הָא. אֲאֲנוּאֵר וְאֶצְהֵאִי־ח: וְיִשֵּׁם
אֶת־הַמְּצַנְפֵת עַל־רֹאשׁוֹ וְיִשֵּׁם עַל־
הַמְּצַנְפֵת אֶל־מוֹל פְּנָיו אֶת־צִיץ הַזָּהָב נֹזֵר
הַקָּדֵשׁ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְשׁוּי
יֵת מְצַנְפָּתָא עַל־רִישֵׁיה. וְשׁוּי עַל־מְצַנְפָּתָא

(*) חצי התורה בפסוקים לקביל
חלק הדקדוק. ג] ויאפר לו בני הפ"א דגושה בכל התנגאן וכן צריך להיות כפי הרקדוק. ויש הרבה במקרא דומות לה. נאדרי בכח.
אדר בקדש. אם יאדמו כהולע. יגדיל תורה ויאדיר. ויעיין בספר יסוד הניקוד:

לְקַבֵּל אֶפְוֹהוּ. יֵת צִיּוֹא דְדַהֲבָא פְּלִיָּא
 דְּקוֹדֵשׁ. כְּמָא דְפִקִּיד יי' יֵת מִשָּׁה: וְצִיּוֹר
 אֶעֱמָמָה עֲלֵי רֵאסָה. וְנֶעַל דֹּנְהָא יי' מִמָּא
 יֵרִי וְנָהָה. עֲצָאבָה' אֵלְהָב תֵּאֵג אֶקְרַם.
 כְּמָא אִמַר אֵלֵה מוֹסִי: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־
 שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־
 פְּרִאֲשֵׁרָיו וַיִּקְדָּשׁ אֹתָם: וְנָסִיב מֹשֶׁה
 יֵת מִשְׁחָה דְרֵבּוּתָא. וְרַבִּי יֵת מִשְׁפָּנָא וְיֵת
 כָּל דְּבֵיהּ. וְקִדִּישׁ יִתְהוֹן: פֶּאֶכֶר מוֹסִי
 דְהֵן אִמְסוּחִיָּה. וּמִסַּח מִנָּה אִמְסִכֵּן וְנִמִּיעַ
 מָא פִּיהּ. וְקִדְסָהֶם: וַיִּזְ מִמֶּנּוּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ
 שֶׁבַע פְּעָמִים וַיִּמְשַׁח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־
 פְּלִיָּא פְּלִיָּא וְאֶת־הַבֵּיר וְאֶת־כַּנּוֹ לְקִדְשָׁם:
 וְאֵדִי מִנִּיהּ. עַל מִדְּבַחָה שֶׁבַע זְמַנִּין. וְרַבִּי
 יֵת מִדְּבַחָה וְיֵת כָּל מְנוּהֵי. וְיֵת בְּיֹרָא.
 וְיֵת פְּסִיסִיָּה לְקִדְשׁוֹתֵהוֹן: וְנִצַּח מִנָּה.
 עֲלֵי אִמְדַּבַּח סִבַּע מוֹיָאֵר. וּמִסַּח אִמְדַּבַּח
 וְנִמִּיעַ מָא פִּיהּ. וְאַחוּץ וּמִקְעֻדָּה וְקִדְסָהֶם:
 וַיִּצַק מִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה עַל רֵאשׁ אֶהֱרֹן
 וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקִדְשׁוֹ: וְאַרְיֵק מִמִּשְׁחָה
 דְרֵבּוּתָא. עַל רֵישׁ אֶהֱרֹן. וְרַבִּי יֵתִיה
 לְקִדְשׁוֹתֵיהּ: וְצִבְּ מִן־הֵן אִמְסוּחִיָּה. עֲלֵי
 רֵאשׁ הַרֹן. וּמִסַּחָה וְקִדְסָה: וַיִּקְרַב מֹשֶׁה
 אֶת־בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיִּקְבְּשֵׁם כַּתְּנֹת וַיַּחְגֹּר אֹתָם
 אֲבָנִים וַיַּחְבֹּשׁ לָהֶם מְנַבְּעוֹת כַּאֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְקִרִיב מֹשֶׁה יֵת בְּנֵי
 אֶהֱרֹן. וְאַדְבִּישְׁנוּן כַּתוּנִין וְוִרִיז יִתְהוֹן
 הַמִּנִּין. וְאַתְקִין דְּהוֹן קוֹבְעִין. כְּמָא דְפִקִּיד
 יי' יֵת מִשָּׁה: וְקִרִיב מוֹסִי בְנֵי הַרֹן.
 וְאַבְסָהֶם תוֹאנִיא וְקִלְדָּהֶם כּוֹנָאנִיר.
 וְצִמְדָּהֶם בְּקִלְאָנִים. כְּמָא אִמַר אֵלֵה מוֹסִי:
 וַיִּגַּשׁ אֶת־פֶּר הַחֹטָאֹת וַיִּסְמַךְ אֶהֱרֹן וּבְנָיו
 אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֵאשׁ פֶּר הַחֹטָאֹת: וְקִרִיב.
 יֵת תּוֹרָא דְחֹטָאֹת. וְסִמַךְ אֶהֱרֹן וּבְנָוֵיהּ יֵת
 יְדֵיהוֹן. עַל רֵישׁ תּוֹרָא דְחֹטָאֹת: תָּם קִדְסָם
 רֵת אִלְכוּהּ. וְאַסְנַד הַרֹן וּבְנִיהּ. אִידִיהֶם
 עֲלֵי רֵאסָה: וַיִּשְׁחָט וַיִּקַּח מִשָּׁה אֶת־הַדָּם
 וַיִּתֵּן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב בְּאַצְפָּעוֹ
 וַיַּחֲטֵא אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־הַדָּם יִצַק אֶל־

יסוד המזבחה ויקדשוהו לכפר עליו: ונכם.
 ונסיב משה ית דמא ויהב. על קרנת
 מדבחה סחור סחור באצפעה. ורבי ית
 מדבחה. וית דמא. אריק ליסודא
 דמדבחה. וקדשה לכפרא עלוהי: פדבחה
 מוסי. ואכר מן דמה וגעל. עלי ארכאן
 למדבח מסתדירא באצבעה. ולכאה.
 ובאקי אדם. צבה ענד אסאסה. וקדסה
 ואסתגפר ענה: ויקח את־כֶּלֶב אשר
 עדי־הקרב ואת יתרת הכֶּבֶד ואת־שתי
 הכֶּלִיֹּת ואת־החלבֵהוֹן ויקטר משה המזבחה:
 ונסיב. ית כל תרפא דעל גוא. וית הצר
 כבדא. וית תרתין פולין וית תרפחון.
 ואסיק משה למדבחה: ואכר גמיע אתרב
 אדי עלי אנוף. וזיאהא לכבר. ולכרותין
 ושחמהמא. וקתרה עלי למדבח: ואת־
 הפר ואת־ערו ואת־בשרו ואת־פרשו
 שרף באש מחוץ למחנה כאשר צוה
 יהוה את־משה: וית תורא וית משפיה וית
 בשריה וית אוכליה. איקוד בנורא. מברא
 למשריתא. כמא דפקיד יי' ית משה:
 וארת מע גלדה ולחמה מע פרתה.
 אחרקה באנאר. כארג אעסכר. כמא אמר
 אלה מוסי: ויקרב את איל העדה ויסמכו
 אהרון ובניו את־ידיהם על־ראש האיל:
 וקריב. ית דכרא דעלתא. וסמכו. אהרון
 ובנוהי. ית ידיהון על ריש דכרא: תם
 קדם כבש אצעידה. פאסנר הרון ובניה.
 אידיהם עלי ראסה: וישחט ויזרק משה
 את־הדם על־המזבחה סביב: ונכם. וזרק
 משה ית דמא. על מדבחה סחור סחור:
 פדבחה. ונצח מוסי אדם. עלי למדבח
 מסתדירא: ואת־האיל נתח לנתחיו ויקטר
 משה את־הראש ואת־הנתחים ואת־
 הפר: וית דכרא. פליג לאברוהי. ואסיק
 משה ית רישא. וית אבריא וית תרפא:
 ועצא מוסי לכבש אעצאא. וקתר אראם.
 ולאעצא ולאקצבה: ואת־הקרב ואת־
 הפרעים רתין בפנים ויקטר משה את־כֶּלֶב

האל המזבחה עלה הוא לריח ניחוחי אשה
 הוא ליהוה באשר צוה יהוה את משה :
 ונת גוא ונת פרעיא חליל במיא ואסיק
 משה ית כל דכרא למדבחה עלתא הוא
 לאתקבלא פרעוא קורבנא הוא קדם יי.
 כמא דפקיד יי ית משה : ולבטון
 ולאכארע גסלהא בלמא. וקתר מוסי
 גמיע לכבש עדי למדבחה. הו צעידה
 מקבול מרצי קרבאן לדה. כמא אמר
 אלה מוסי : ויקרב את האיל השני אל
 המלאים ויסמכו אהרן ובניו את ידיהם
 על ראש האיל : וקריב ית דכרא תננא.
 דכר קורבניא. וסמכו. אהרן ובנוהי. ית
 ידהון על ריש דכרא : תם קדם לכבש
 אתאני. כבש לבמל. ואסגר הרון ובניה.
 אידיהם עדי ראסה : וישחט וויקח משה
 מדמו ויתן על התנוך און אהרן הימנית ועל
 ביהן ידו הימנית ועל ביהן רגלו הימנית :
 ונכס ונסיב משה מדמיה. ויהב. על רום
 אודנא דאהרן דימינא. ועל אליון ידיה
 דימינא. ועל אליון רגליה דימינא :
 פדבחה מוסי. ואכר מן דמה וגעל. עדי
 שחמה ארן הרון לימני. ועדי אבהאם
 ידה לימני. ועדי אבהאם רגלה לימני :
 ויקרב את בני אהרן ויתן משה מן הדם
 על התנוך אונם הימנית ועל ביהן ידם
 הימנית ועל ביהן רגלם הימנית ויזרק
 משה את הדם על המזבחה סביב : וקריב
 ית בני אהרן. ויהב משה מן דמא על רום
 אודנא דימינא. ועל אליון ידהון דימינא.
 ועל אליון רגלהון דימינא. וזרק משה ית
 דמא. על מדבחה סחור סחור : תם קדם
 בני הרון. וגעל מן אדם עדי שחמאת
 אדאנהם לאיאמן. ועדי אבהאם אידיהם
 לאיאמן. ועדי אבהאם ארגלהם לאיאמן.
 ורש אדם. עדי למדבחה מסתדירא : ויקח
 את החלב ואת האלה ואת כבד החלב
 אשר על הקרב ואת יתרת הכבד ואת
 שתי הבליית ואת חלביהן ואת שוק הימין :

ונסיב ית תרפא וית אדיתא. וית כל
 תרפא דעל גוא. וית חצר כבדא. וית
 תרתין פולין וית תרפהון. וית שוקא
 דימינא : ואכר את רבואליה. וגמיע לשחם
 אדי עדי אנוף. וויאדה' לבבר. ולברותין
 ושחמהמא. ולסאק לאימן : ומפל המצות
 אשר לפני יהוה לקח חלת מצה אחת
 וחלת לחם שמן אחת ורקיק אחר וישם
 על החלבים ועל שוק הימין : ומפלא
 דפטיריא. דקדם יי נסיב. גריצתא
 פטירתא חדא וגריצתא דלחים משה.
 חדא ואספוג חד. וישוי על תרפיא. ועל
 שוקא דימינא : ומן סל אפטיר. אדי בין
 ידי אלה. אכר גרדקה פטיר וגרדקה לבו
 מדהון. ורקאקה ואחרה. וצייר דאך עדי
 לשחום. ולסאק לאימן : ויתן את הפל
 על כפי אהרן ועל כפי בניו וינף אתם
 תנופה לפני יהוה : ויהב ית כולא. על ידי
 אהרן. ועל ידי בנוהי. וארים יתהון. ארמא
 קדם יי : וגעל לבל. עדי ידי הרון. ועדי
 ידי בניה. וחרכהא תחריכא בין ידי אלה :
 ויקח משה אתם מעל כפיהם ויקטר
 המזבחה על העלה מלאים הם לריח
 ניחוח אשה הוא ליהוה : ונסיב משה ויתהון
 מעל ידהון (יי ידהון). ואסיק למדבחה
 על עלתא. קורבניא אנון לאתקבלא
 פרעוא. קורבנא הוא קדם יי : תם אכרהא
 מוסי מן פוק ידיהם. וקתרהא עדי
 למדבחה מע לצעידה. לאנהא קרבאן
 כמל לדה. מקבול מרצי : ויקח משה את
 החזה ונייפהו תנופה לפני יהוה מאיל
 המלאים למשה היה למנה באשר צוה
 יהוה את משה : ונסיב משה ית חדיא.
 וארימיה ארמא קדם יי. מדכר קורבניא.
 למשה הוה לחולק. כמא דפקיד יי ית
 משה : תם אכר מוסי לקן. וחרכה
 תחריכא בין ידי אלה. וכאן למוסי נציבא.
 מן כבש לבמל. כמא אמרה אלה : ויקח
 משה משמן המשתחה ומן הדם אשר עדי

המזבח

חלק הרקדוק. ד) לריח ניחוח. תיבת ניחוח בפשטא אחת בכל ס"ס והיא מלרע :

עמל בכס איום. כדאך אמר אלה. אן יעמל
 ויסתגפר ענכם: ופתח אהל מועד תשבו
 יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את
 משמרת יהוה ולא תמותו כי בן צויתי:
 ובתרע משפן זמנא. תתבון ימם ולילי
 שבעא יומין. ותפרון. ית מפרת מימרא
 די' ודא תמותון. ארי בן אתפקדית:
 וענד באב כבא למחצר. תגלסו לילא
 ונהארא סבעה אייאם. ותחפצו חפין
 אלה ולא תהלכו. לאן כדא אמרת: ויעש
 אהרן ובניו את פלי הדברים אשר צוה
 יהוה ביד משה: ועבר אהרן ובנוהי. ית
 פלי פתגמיא. דפקיד יי' בידא דמשה:
 ועמל הרון ובניה. בגמיע לאמור. אתי
 אמר אלה מוסי: צ"ו פים' עבריהו סי' ומפמירון

כה אמר ה' עלותיכם בורמיה סי' ז': דנג למנחת שבת וב' וה'

ס ויהי ביום השמיני קרא
 משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: והוה
 ביוםא המינאה. קרא משה. לאהרן
 ולבנוהי. ולסבי ישראל: פלמא כאן פי
 איום אתאמן. דעא מוסי בהרון ובניה.
 ואשיאך בני אסראי: ויאמר אל אהרן
 קח'ך עגל פן בקר. חטאת ואיל לעלה
 תמימם והקרב לפני יהוה: ואמר לאהרן.
 סב קך. עיגל פר תירי. חטאת. ודבר
 לעדתא שלמין. וקריב קדם יי': פקל
 דהרון. כד עגרא מן לבקר לאדכוה.
 וכבישא לאצעידה צחיהאן. וקרבהמא בין
 ידי אלה: ואר בני ישראל תדבר לאמר
 קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני
 שנה תמימם לעלה: ועם בני ישראל
 המליד למימר. סבו צפיר פר עזין
 לחטאת. ועיגל ואמר בני שנה. שלמין
 לעדתא: ומר בני אסראי קאילא. כהו
 עתוד מן אמאעז לאדכוה. ועגלא וכרופא
 בני סנה. צחיהאן לאצעידה: ושור ואיל
 לשלמים דזבת' לפני יהוה ומנחה בלוגה
 בשמן פי היום יהוה נראה אליכם: ותור
 ודבר דנכסת קודשיא. לדפחא קדם יי'.

ומנחתא

המזבח ויו על אהרן על בגדיו ועל בניו
 ועל בגדי בניו אתו ויכדש את אהרן את
 בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו:
 ונסיב משה ממשחא דרבותא. ומן דמא
 דער מדפחא. ואדי על אהרן על לבושהו.
 ועל בנוהי. ועל לבושי בנוהי עמיה. וקדיש
 ית אהרן ית לבושהו. וית בנוהי. וית
 לבושי בנוהי עמיה: הם אכר מוסי' מן
 דהו למסוחייה. ומן אדם אדי עלי למדבת.
 פנצח עלי הרון ותיאבה. ובניה. ותיאב
 בניה מעה. פקדסה ותיאבה. ובניה.
 ותיאב בניה מעה: ויאמר משה ארי
 אהרן ואר בניו בשלו אתה בשר פתח
 אהל מועד ושם תאכלו אתו ואת הלחם
 אשר בסל המלאים באשר צויתי לאמר
 אהרן ובניו יאכלהו: ואמר משה לאהרן
 ולבנוהי. בשילו ית בשרא בתרע משפן
 זמנא. והמן תיכדון יתיה. וית לחמא.
 דבסל קורבניא. פמא דפקידית (בקלט כ')
 דאתפקדית) למימר. אהרן ובנוהי
 ייכדוניה: פקל מוסי' להרון ובניה. אטבכו
 הדי' אדחם ענד באב כבא למחצר. ותם
 איצא פכדוה. מע לכבו אדי פי סל לבמא.
 כמא אמרת וקלת. הרון ובניה יאכלוניה:
 והנותר בפשר ובלחם באש תשרפו:
 ודישתאר בבשרא ובדחמא. פנורא
 תיקדון: ומא פצל מן אדחם ולאכבו.
 אחרקוה בלנאר: ומפתח אהל מועד לא
 תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי
 מלאיכם פי שבעת ימים ימלא את ידכם:
 ומתרע משפן זמנא. לא הפקון שבעא
 יומין. עד יום משלם. יומי קורבנכון ארי
 שבעא יומין. וקריב (יתקרב) קורבנכון:
 ומן באב כבא למחצר. לא תכרגו סבעה
 אייאם. אי יום פראן. אייאם כמאלכם.
 פאן סבעה אייאם. תכמל ואגבתכם (ט):
 באשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות
 לכפר עליכם: פמא דעבר פיומא הדין.
 פקיד יי'. למעבר דגפרא עליכון: כמא

אסאסה: ואת־החלג ואת־הפלית ואת־
היתרת מן־הקבר מן־החטאת הקטור
המזבחה כאשר צוה יהוה את־משה: וית
תרבא וית פוליתא. וית תצרא מן כבדא
מן חטאתא. אסיק למדבחה. כמא דפקיד
יית משה: ואתרב ולאכלא. וזיאהר
לכבד מן אדכוה. קהר דאך עלי למדבת.
כמא אמר אלה מוסי: ואת־הבשר ואת־
העזר שרף פאש מחוץ למחנה: וית
בשרא וית משבא. אוקיד פנורא. מברא
למשריתא: ולחמה וגדה. אחרקה
באנאר כארג לעסבר: וישחט את־העלה
וימצאו בני אהרן אלו את־הדם וזרקוהו
על־המזבח סביב: ונכם ית עלתא.
ואמטיאו: בני אהרן ליה ית דמא. וזרקיה
על מדבחה סחור סחור: תסדבת לצעידה.
ובלג בני הרון אדם איה. ורשה עלי
למדבת מסתרירא: ואת־העלה המציאו
אליו דנתחיה ואת־הראש ויקטר על־
המזבח: וית עלתאו. אמטיאו ליה.
לאברהא וית רישא. ואסיק על מדבחה:
ובלגו איה. אעצא לצעידה מע אראם.
וקתר דאך עלי למדבת: וירחץ את־
הקרב ואת־הפרעים ויקטר על־העלה
המזבחה: וחלייל ית גוא וית פרעיא.
ואסיק על עלתא למדבחה: ונסל אגוף
ואאבארע. וקתר דאך עלי למדבת:
ויקרב את קרבן העם ויקח את־שעיר
החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטאהו
פראשון: וקריב. ית קרבן עמא. ונסיב.
ית צפירא החטאת היעמא. ונכסיה וכפר
בדמיה בקדמאה: תתקדם קרבאן אקום.
ואבר עתוד אדכוה ארי להם. פדבחה
ודכא בה כלאזול: ויקרב את־העלה
ויעשה כמשפט: וקריב ית עלתא.
ועבדה פדחוי: תת קדם לצעידה.
ועמדהא כלאסירה: ויקרב את־המנחה
וימלא כפומפנה ויקטר על־המזבח מלכד
עלת הבקר: ומריב ית מנחתא. ומלא

ידיה

ומנחתא דפירא במשת. ארי יומא דין.
יקרא דיי מתגלי לבון: ותורא וכבשא
לאסלאמה. ידבחהן בין ידי אלה. והרייה
מדתותה ברהן. לאן איום. אלהיתגלא לכם:
ויקחו את אשר צוה משה אל־פני אהל
מועד ויקרבו על־העדה ויעמדו לפני
יהוה: וקריבו. ית דפקיד משה. דקדם
משפן ומנא. וקריבו כל פגשתא. וקמו
קדם יי: פקדמו מא אמר בה מוסי. אי
באב כבא למחצר. ותקדם גמיע אנמע.
ווקפו בין ידי אלה: ויאמר משה זה
הדבר אשר צוה יהוה תעשו וירא אליכם
כבוד יהוה: ואמר משה. דין פתגמא.
דפקיד יי תעבדון. ויתגלי לבון ויקרא דיי:
וקא מוסי. הרי אמר. ארי אמרכם אלה
בה אעמלוה. ויתגלא לכם כרם אלה:
ויאמר משה אל־אהרן קרב אל־המזבח
ועשה את־חטאתך ואת־עלתך וכפר
בעדך ובעד העם ועשה את־קרבן העם
וכפר בעדם כאשר צוה יהוה: ואמר
משה לאהרן. קרב למדבחה ועביר. ית
חטתך וית עלתך. וכפר ערך ועל עמא.
ועביר. ית קרבן עמא וכפר עליהון. כמא
דפקיד יי: פקאל דהרון. תקדם לי למדבת
ואעמל. דכותך וצעידתך. ואסתגפר ענד
וען אקום. ואעמד קרבאנהם ואסתגפר
ענהם. כמא אמר אלה: ויקרב אהרן
אל־המזבח וישחט את־עגל החטאת
אשר־לו: וקריב אהרן למדבחה. ונכם.
ית עגלא דחטתא דידיה: פתקדם הרון
אי למדבת. ודבה עגל אדכוה ארי לה:
ויקריבו בני אהרן את־הדם אליו ויטבל
אצבעו בדם ויתן על־קרנות המזבח ואת־
הדם יצק אל־יסוד המזבח: וקריבו בני
אהרן ית דמא ליה. וטבל אצבעיה בדמא.
ויהב על קרנת מדבחה. וית דמא אריק.
ליסודא דמדבחה: פקדם בני הרון איה
אדם. ונמס אצבעה פיה. ונעד עלי
ארבאן למדבת. ובאקי אדם. צבה ענד

ידיה מנה. ואסיק עג מדבחה. בר מעלת
 צפרא: תם קדם להדייה. ומלא כפה
 מנהא. וקתר דאך עדי אמרבה. מאכלא
 צעידה אנראה: וישחט את השור ואת
 האיל זבח השלמים אשר לעם וימצאו
 בני אהרן את הדם אליו ויזרקו על
 המזבח סביב: ונכסית תורה וית דכרא.
 נכסת קודשיא די עפא. ואמטיאו בני
 אהרן ית דמא ליה. וזרקיה על מדבחה
 סחור סחור: וזבח לתור ולכבש. דבחה
 אמראמה אדי לאקום. ובלג בני הרון אדם
 איה. ורשה עדי אמרבה מסתדירא: ואתי
 החלבים מן השור ומן האיל האלה
 והמכסה והקלית ויתרת הכבד: וית
 תרביא מן תורה. ומן דכרא. אלתא וחיפי
 גיא וכוליתא. וחצוי פבדא: ולאשחום מן
 אתור. ומן לכבש. אלה ואמנטי אגוף
 ולכרותין. וזיאדה לכבד: וישומו את
 החלבים על החזות ויקטר החלבים
 המזבחה: ושוואו ית תרביא על חרותא
 (כלי חרותא). ואסיק תרביא למדבחה:
 וצירו אשחום עדי אקצוין. וקתר
 אשחום עדי אמרבה: ואת החזות ואת
 שוק הימין הנקיף אהרן תנופה לפני יהוה
 כאשר צוה משה: וית חרותא (כלי חרותא).
 וית שוקא דימינא ארים אהרן. ארמא
 קדם יי. פמא דפקיד משה: ולאקצוין.
 ואסאקלאימן. הרנהא הרון. תחריבא בין
 ידי אלה. כמא אמר מוסי: וישא אהרן
 את ידו אליהם וברכם וירד מעשת
 התפאת והעלה והשלמים: וארים אהרן
 ית ידוהי. לעפא (כלי בעפא) ובריכנון. ונחת.
 מלמעבר חפתא. ועלתא ונכסת קודשיא:
 תם שי הרון ידיה. אי לאקום ובארך
 עליהם. בעד אן נז (מן עמר אדכונה.
 ולצעידה וזבח אמראמה: ויבא משה
 ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את
 העם וירא כבוד יהוה אל כל בני העם: ועל
 משה ואהרן למשכן זמנא. ונפקו. וברכו:

ית עפא. ואתגלי יקרא די" לבל עפא:
 פדכל מוסי והרון אי כבא למחצר.
 וזרגא. ובארכא עדי לאקום. פתגלא להם
 כרם אלה: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל
 על המזבח את העלה ואת החלבים וירא
 כל העם וירנו ויפלו על פניהם: ונפקת
 אישתא מן קדם יי. ואכלת על מדבחה.
 ית עלתא וית תרביא. וחוא כל עפא
 ושפחו. ונפלו על אפיהון: באן (כרנת
 נאר מן ענד אלה. פאכלת עדי אמרבה.
 לצעידה ולאשחום. פנצר דאך לאקום ורנו.
 וקעו עדי וגוההם: ויקחו בני אהרן נדב
 ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש
 וישומו עליה קטרת ויקריבו לפני יהוה
 אש זרה אשר לא צוה אתם: ונסיבו בני
 אהרן. נדב ואביהוא גבר מחתיתיה. ויהבו
 בהון אישתא. ושוואו עלה קטרת בסמין.
 וקריבו קדם יי אישתא נוכריתא. דלא
 פקיד יתהון: תם אכר בני הרון. נדב
 ואביהוא כל ואחד מגמרה. וגעלא פיהמא
 נאר. וצירא עליהמא בכורא. וקרנא
 בין ידי אלה נאר גריבה. מא לם יאמרהם
 בהא: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל אותם
 וימתו לפני יהוה: ונפקת אישתא. מן קדם
 יי ואכלת יתהון. ומיתו קדם יי: פכרנת
 נאר מן ענד אלה פאכלתהמא. פמאתא
 בין ידי אלה: ויאמר משה אל אהרן הוא
 אשר דבר יהוה ולאמר בקרבי אקדש
 ועל לפני כל העם אכבד וידם אהרן:
 ואמר משה לאהרן. הוא דמליל יי למימר
 בקרבי אתקדש. ועל אפי כל עפא
 אתיקר. ושתיק (כלי ושפח) אהרן: פקל
 מוסי (הרון. הו מא קל אלה אני אתעצם)
 בלמקרבין לי זבחה גמיע לאקום אתקדם
 פסכת הרון: ויקרא משה אל מישאל
 ואר אלצפן בני עזיאל דר אהרן ויאמר
 אלהם קרבו שאו את אחיכם מאת פני
 הקדש אל מחוץ למחנה: וקרא משה
 למישאל ואלצפן בני עזיאל אחבוהי

ט*

דאהרן

חלק הדקדוק. ג) ויקריבו לפני ה' אש זרה. תיבת ויקריבו באולא בכל התיגאן: (* ידיו קרוי: *) תרו מעמי:
 ו יקרא (כתר תורה)

תָּמְתוּ חֶקֶת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם : תָּמַר
 וּמְרִי . לֹא תִשְׁתִּי אֶת וּבְנֶךָ עִמָּךְ .
 בְּמִיעֲדֶכֶן . לְמִשְׁכַּן זְמַנָּה וְלֹא תִמּוֹתוּן .
 קָם עַל־כֵּן לְדֹרֹתֵיכֶם : כָּמֹר וּמִסְכֵּר . לֹא
 תִשְׁרַבְנָתוּ וּבְנֵיכֶם מֵעַד . פִּידְכֹלְכֶם אִי־כָבֹא
 אִמְחָצֵר וְלֹא תִהְלְכוּ . רַסֵּם אֲדָהֵר עֲלֵי מֹר
 אֲנִילְכֶם : וְהִבְדִּיל בֵּין הַקֹּדֶשׁ וּבֵין הַחֵל
 וּבֵין הַטָּמֵא וּבֵין הַטְּהוֹר : וְלֹא־פָרַשׂ . בֵּין
 קֹדֶשׁ וּבֵין חוּלָא . וּבֵין מִסְאֵבֹא וּבֵין
 דְּכִיָּא (י"ד דְּכִיָּא בַּפֶּסֶח) : וְלֹתַפְצְלוּ . בֵּין אֶקְדָּם
 וְלִבְדֵּל . וְאַנְגָּם וְאַטְאֲהֵר : וְלִהְיוֹת אֶת־בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל אֶת־כָּל־הַחֻקִּים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה
 אֲלֵיהֶם בְּיַד מֹשֶׁה : וְלֹא־פָאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל .
 יֵת כָּל קִמְיָא . דְּמִלִּיל י"י . לְהוֹן בִּידֵא
 דְּמֹשֶׁה : וְלֹתַפְתוֹן (י"ג) בְּנֵי אִסְרָאֵל . בְּגִמְיַע
 אֲרִסוּם . אֲדִי אִמֵּר אֵלֵה עֲלֵי יַד מוֹסִי :

פ

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־אֶהְרֹן וְאֶל־אֶלְעָזָר וְאֶל־
 אֵיתָמָר בְּנֵי הַנּוֹתָרִים קָחוּ אֶת־הַמִּנְחָה
 הַנּוֹתָרִת מֵאִשֵּׁי יְהוָה וְאִכְלוּהָ מִצִּדֹת אֶצֶל
 הַמִּזְבֵּחַ כִּי קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים הוּא : וּמִלִּיל
 מֹשֶׁה עִם אֶהְרֹן . וְעִם אֶלְעָזָר . וְעִם אֵיתָמָר
 בְּנֵיהֵי דְאִשְׁתָּאֲרוֹ . סְבוּ יֵת מִנְחָתָא .
 דְאִשְׁתָּאֲרֵת מִקֶּרְבְּנֵי־דִיִּי וְאִכְלוּהָ פֶסֶד
 בַּסֵּטֶר מִדְּבַחָא . אֲרִי . קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁין הוּא :
 תֵּם קֵא מוֹסִי לְהַרְוֹן . וְאַלְעוֹר וְאֵיתָמָר
 וְדִידֵיהֵ אֲבִיאָקִיין . כְּלוּ אֶהְדִּיֵה . אֶפֶאֶצְלָה
 מִן קִרְאֲבִין אֵלֵה . וְכִלוּהָ פֶטוּרָא לִזְק
 אֶמְדִּבְתָּ . לֹאֲנֵהָ מִן כּוֹאֵץ אֶאֶקְדָּאם :
 וְאִכְלוּתֵם אֶתֵה בְּמִקּוֹם קֹדֶשׁ כִּי חֶקֶךָ
 וְחֶקֶךָ בְּנֵיךָ הוּא מֵאִשֵּׁי יְהוָה כִּי־כֵן צִוִּיתִי :
 וְתִכְלוּן יֵתֵה בְּאֶתֵר קִדִּישׁ . אֲרִי חוֹלְקֵךָ
 וְחוֹלְקֵךָ בְּנֵךָ הוּא . מִקֶּרְבְּנֵי־דִיִּי . אֲרִי כֵן
 אֶתְפַּקְדִּית : וְגֵאִיז אֵן תֵּאֲבִלוּהָ פִי
 מוֹצַע מִקְדָּם אֵיצָא . (י"ב) אֵד הִי רִזְקֵךָ וְרִזְק
 בְּנֵיךָ . מִן קִרְאֲבִין אֵלֵה . לֹאֵן כִּדָּא אֶמְרֵת :
 וְאֵת חִזָּה הַתְּנוּפָה וְאֵת | שׁוֹק הַתְּרוּמָה

האכלו

חלק הדקדוק. (ד) וישאם בכתנתם. בכל התיגאן התיו בשוא קמץ רלא כמהריב"ש ו"ל: ה) ולא לעזר ולאיתמר בניו. אין כאן פסיק בין חיבת ולאיתמר להיבת בניו בכל התיגאן: ו) אשר שרף ה'. הטפחא בתיבת אשר בכל התיגאן גם בדפוסים הקדמונים כולם ואין לחוש למשמעות אחר ח"ו דוה אינו דומה להנהו דאזהירו בהו רבנן וחמצא כי הפעלים ישתנו לזה לפי פעליהם ולנו מקומותיהם ועיין בפ' כי תבוא בפסוק יהגך ה' נגף ודוק: ז) ואל אלעזר ואל איתמר בניו. אין כאן פסיק בין חיבת איתמר להיבת בניו בכל פס' י:

דֶּאֶהְרֹן . וְאִמֵּר לְהוֹן . קְרוּבוּ . טוּלוּ יֵת
 אֶחֱיִכּוֹן מִן קָדָם (י"ג אֶפִי) קֹדֶשׁ־שָׂא . לְמִפְרָא
 לְמִשְׁרִיתָא : תֵּם דְּעָא מוֹסִי . בְּמִישָׁל
 וְאַצְפֵּן . בְּנֵי עוֹיָל עִם הַרוֹן . וְקָל דְּהִמָּא .
 תְּקַדְמָא אֶחְמְרוּ אֶכּוֹתְכֵמָא (ה) מִן בֵּין יַדִּי
 אֶקְדָּם . אִי כֹאֲרוֹ אֶעֱסִבֵּר : וְיִקְרְבוּ וְיִשְׂאֵם
 בְּכַתְנֵתְסֵי־אֶרְמְחוּיָן לְמִתְנַה פֶּאֶשֶׁר דְּבֵר
 מֹשֶׁה : וְקִרְיָבוּ . וְנִטְלוּ וְנִין בְּכַתְוִיִּהוֹן . לְמִפְרָא
 לְמִשְׁרִיתָא . כְּמָא־דְּמִלִּיל מֹשֶׁה : פֶּתְקַדְמָא .
 וְחִמְלָאֵהִמָּא בְּתוֹאֲנִיהִמָּא . אִי כֹאֲרוֹ
 אֶעֱסִבֵּר . כְּמָא אִמֵּר מוֹסִי : וְיִאֵמֵר מֹשֶׁה
 אֶ־אֶהְרֹן וְלֶאֱעוֹר וְלֵאֵיתָמָר בְּנֵי־רֵאשִׁיכֶם
 אֶל־הַתְּפִרְעוּ וּבְנֵי־כֶם לֹא־תִפְרְמוּ וְלֹא
 תָּמְתוּ וְעַל־כֵּן־הָעֵדָה יִקְצֹף וְאֶחֱיִכֶם כָּל־
 בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְכוּ אֶת־הַשְּׂרָפָה אֲשֶׁר יִשְׂרָף
 יְהוָה : וְאִמֵּר מֹשֶׁה לְאֶהְרֹן . וְלֶאֱלְעוֹר
 וְלֵאֵיתָמָר בְּנֵיהֵי . רִישִׁיכּוֹן לֹא תִרְבוּן
 פִּידוּעַ וְלִבְשִׁיכּוֹן לֹא תִבּוּעוּן וְלֹא תִמּוֹתוּן .
 וְעַד כָּל כְּנִשְׁתָּא יְהִי רוּגוּזָא . וְאֶחֱיִכּוֹן כָּל
 בֵּית יִשְׂרָאֵל . יִבְכוּן יֵת יִקְדָּתָא . דְּאִוְקִיד
 י"י : פֶּקָל מוֹסִי לְהַרְוֹן . וְלֶאֱעוֹר וְלֵאֵיתָמָר
 בְּנֵיהֵ . רוּסְכֶם לֹא תִשְׁעֵתוּ וְתִיאֲבַכֶם לֹא
 תִמְזְקוּ וְלֹא תִהְלְכוּ . וְעֲלֵי גִמְיַע אֶגְמַעִיכּוֹן
 סְכֵט . (י"א) וְאֶכּוֹתְכֶם גִּמְיַע בְּנֵי אִסְרָאֵל . יִבְכוּן
 עֲלֵי אֶחְרִיק . אֲדִי אֶחְרַקָּה אֵלֵה : וּמִפְתַּח
 אֶהֱל מוֹעֵד לֹא תִצָּאֵן פֶּן־תָּמְתוּ כִּי שְׁמֹן
 מִשְׁחַת יְהוָה עֲלֵיכֶם וְיַעֲשׂוּן כְּדִבְרֵי מֹשֶׁה :
 וּמִתְרַע מִשְׁכַּן זְמַנָּה . לֹא תִפְקוּן דְּלָמָּא
 תִּמּוֹתוּן . אֲרִי מִשְׁחַת רַבּוּתָא דִּיִּי עֲלֵיכּוֹן .
 וְעַבְדוּן כְּפִתְגָמָא דְּמֹשֶׁה : וּמִן בֹּאֵב כָּבֹא
 אִמְחָצֵר . לֹא תִכְרְגוּ לֹא תִהְלְכוּ . לֹאֵן
 דְּהֵן מִסּוּחִיֵּיהֵ אֵלֵה עֲלֵיכֶם . פֶּעַמְרוּ כְּמָא
 כָּל מוֹסִי :

פ

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אֶהְרֹן לֵאמֹר : וּמִלִּיל י"י .
 עִם אֶהְרֹן לְמִימֵר : תֵּם כֹּלֵם אֵלֵה הַרוֹן
 תִּכְלִימָא : יִין וְשִׁכָּר אֶל־תִּשְׁתֵּן | אֶתֵה |
 וּבְנֵיךָ אֶתְךָ בְּבִאֲכֶם אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְלֹא

ד

ג

תאכלו במקום טָהוֹר אֶתָּהּ וּבְנִיָּהּ
 וּבְנִתֶיהָ אֶתְךָ בִּיחֻקְךָ וּחֻק־בְּנֵיךָ נִתְּנוּ
 מִזִּבְחֵי שְׁלָמֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל : וַיֵּת ה'רִיא
 דְּאֲרָמוֹתָא. וַיֵּת שׁוֹקֵא דְאֲפֻרְשׁוֹתָא. תִּיכְלוּן
 בְּאַתְרֵי דְבֵי. אֶתְּ. וּבְנֵךְ וּבְנֵתְךָ עִמָּךְ. אֲרִי
 חוֹלְקֵךְ וְחוֹלְקַת בְּנֵךְ אֶתְיָהִיבוּ. מִנְּבִסְת
 קוֹדֵשׁ יִשְׂרָאֵל דְּבֵי יִשְׂרָאֵל : וְאַמְאֵ קִץ
 אֶתְחַרֵּיךְ וּסְאֵק אֶרְפִּיעָה. פְּכֻלוֹהָ פִי
 מוֹצֵעַ טָאֵהֲרִי. אַנְתָּה וּבְנִיךְ וּבְנֵיתְךָ מֵעַךְ.
 פֶּאֲנָהָ רֹזֶק וְרֹזֶק אֹדְאֵךְ קֵד
 אַעֲטִיתְכֶמוֹהָ. מִן דְּבֵאִית סְלֵאמָה בְּנֵי
 אִסְרָאֵל: שׁוֹק הַתְּרוֹמָה וְחֻזָּה הַתְּנוּפָה עַל
 אֲשֵׁי הַחֲלָבִים יִבְיֵאוּ דְהַנִּיף תְּנוּפָה דְּפִנֵי
 יְהוָה וְהִיָּה דְךָ וּלְבְנֵיךָ אֶתְךָ דְחֻק־עוֹלָם
 כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה : שׁוֹקֵא דְאֲפֻרְשׁוֹתָא
 וְחֵדְיָא דְאֲרָמוֹתָא. עֵי קוֹרְבָנֵי תְּרִבִּיא
 יִתִּיתוּן. לְאֲרָמָא אֲרָמָא קָדָם יי. וַיְהִי דְךָ.
 וּלְבְנֵךְ עִמָּךְ דְּקָם עֲלָם. כְּמָא דְפִקִּיד יי:
 (י) סְאֵק אֶרְפִּיעָה וּקִץ אֶתְחַרֵּיךְ. מֵעַ קְרֵאֲבִין
 אֲשַׁחֹם יֵאָתוּ. פִּיחֻרְכֹּהָ תַחֲרִיכָא בֵין יְדֵי
 אֵלֵהּ. פִּתְכוּן דְךָ. וּלְבְנֵיךָ מֵעַךְ רֹסֵם אֲדַהֲרֵ.
 כְּמָא אָמַר אֵלֵהּ : וְאַתָּה שְׁעִיר הַחַטָּאת
 דְּרִישׁ דְּרִישׁ מִשָּׁה וְהִנֵּה שֶׁרֶף וַיִּקְצַף עַל־
 אֲלֻעֲזֹר וְעַל־אִיתְמַר בְּנֵי אֶהֱרֹן הַנּוֹתָרִים
 לְאָמַר : וַיֵּת צְפִירָא דְחַטָּאת. מִתְּבַע
 תְּבַעִיהָ. מִשָּׁה וְהָא אֶתְוֹקֵד. וְרִגִיז. עַל אֲלֻעֲזֹר
 וְעַל אִיתְמַר בְּנֵי אֶהֱרֹן. דְּאֲשַׁתְּאֲרוּ לְמִימַר:
 וְאַתְמַם מוֹסִי. עֵתוֹד אֲדֹכּוּהָ פֶאֲדֹאָה קֵד
 אַחֲרֵךְ. פִּסְכֵט. עַל־י אֲלֻעֲזֹר וְאִיתְמַר בְּנֵי
 הָרוּן. אֲבֵאֲקִיִין קֵאִילָא: מִדּוּעַ לֹא־אֲבִלְתֶּם
 אֶתְהַחַטָּאת בְּמִקְוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ
 קֹדֶשִׁים הוּא וְאַתָּה נָתַן לְכֶם לְשֵׂאת אֶת־
 עוֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לְפָנֵי יְהוָה: מִדִּין.
 לֹא אֲבִלְתוּן יֵת חַטָּאת בְּאַתְרֵי קוֹדֵשׁ.
 אֲרִי. קוֹדֶשׁ קוֹדֵשִׁין הוּא. וַיִּתֵּה יְהִיב לְכוּן.
 לְסַלְחָא עַל חוֹבֵי פְנִישְׁתָּא. לְכַפֵּרָא עַל־הוּן
 קָדָם יי: מָא בֵאלֶם לִם תֹּאכְלוּ אֲדֹכּוּהָ פִי
 מוֹצֵעַ מִקָּדָם. לֹאֲנָהָ מִן כּוֹאץ אֲאֻקְדָּאִם.
 וְאַלֵה קֵד אַעֲטֵאֲכֶם אִיאָהָ. לְתַחֲמוּ וּזֹר

אִגְמַע. וְתַסְתַּנְפְּרוּ עֲנָהֶם בֵּין יְדֵי אֵלֵהּ :
 הֵן לֹא־הוֹבֵא אֶת־דְּמָה אֶל־הַקֹּדֶשׁ פְּנִימָה
 אֲכֹל תֹּאכְלוּ אֶתָּה בְּקֹדֶשׁ כְּאֲשֶׁר צִוִּיתִי :
 הָא לֹא אֶתְעַל מְדָמָה. לְבֵית קוֹדֵשׁ אֲנֹוֹאָה.
 מִיכָל תִּיכְלוּן יֵתָהּ. בְּקוֹדֵשׁ כְּמָא
 דְּפִקִּידִית (כ) דְּאֶתְפִּקִּידִית: וְאִיצָא הוֹדָא
 לִם יִדְכַל מִן דְּמָהָ. אִי אֲקָדָם אֲנֹוֹאֵנִי.
 פִּקֵד כֹּאן יִגַב תֹּאכְלוּהָ פִי אֲקָדָם (כ) כְּמָא
 אָמַרְתֶּכֶם : וַיְדַבֵּר אֶהֱרֹן אֶל־מֹשֶׁה הֵן
 הַיּוֹם הַקְּרִיבוּ אֶת־חַטָּאתֶם וְאֶת־עֹלֹתֶם
 לְפָנֵי יְהוָה וְתִקְרָאֵנָה אֵתִי כְּאֵלֵהּ וְאֲבִלְתִּי
 חַטָּאת הַיּוֹם הַיֵּיטֵב בְּעֵינֵי יְהוָה: וּמִלִּיל
 אֶהֱרֹן עִם מֹשֶׁה. הָא יוֹמָא דִּין. קְרִיבוּ יֵת
 חַטָּוֹתְהוֹן וַיֵּת עֲלוֹתְהוֹן קָדָם יי. וְעֵרְעָא
 יֵתִי עֵקֶן כְּאֵלֵין. אֵלוּ פִין אֲבִלְתִּי חַטָּתָא
 יוֹמָא דִּין. הַתְּקִין קָדָם יי: פִּקֵּא הָרוּן
 לְמוֹסִי. הוֹדָא אִיוֹם. אֲדִי קִרְבוּ דְכוֹתְהֶם
 וְצַעֲרִיתְהֶם בֵּין יְדֵי אֵלֵהּ. וּוְאַפְתֵנִי מִתַּל
 הַרְהָ אֲמַצְאִיב. פִּלוּ אֲכֹלֵת אֲדֹכּוּהָ אִיוֹם.
 הֵל כֹּאן דֹּאךְ חֲסֵנָא עֲנַד אֵלֵהּ (כ) : וַיִּשְׁמַע
 מֹשֶׁה וַיֵּיטֵב בְּעֵינָיו : וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה. וַיִּשְׁפֹּר
 בְּעֵינָוְהוּי : פִּלְמָא סִמַּע דֹּאךְ מוֹסִי. חֲסֵן
 עֲנַדָּה :

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לְאָמַר ה
 אֵלֵהֶם : וּמִלִּיל יי. עִם מֹשֶׁה וְלֹא־אֶהֱרֹן
 לְמִימַר דְּהוּן : פִּכְלָם אֵלֵהּ מוֹסִי וְהָרוּן
 וְקָל דְּהָמָא : דְּבִירוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאָמַר
 זֹאת הַחֵיָה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל־הַבְּהֵמָה
 אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ : מִלִּילוּ. עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 לְמִימַר. הָא חֵיָתָא דְתִיכְלוּן. מִכָּל בְּעִירָא
 דְּעַל־אֲרֻעָא: כְּלָמָא בְּנֵי אִסְרָאֵל וְקוֹלוּדֵהֶם.
 הוֹדָא אֲחִיוֹאֵן אֲדִי יִגּוּ אֵן תֹּאכְלוּהָ. מִן
 גִּמְיַע אֲבַהָאִים אֲתִי עַל־י אֲאָרֶץ : פִּלוּ
 מִפְּרִסְתָּ פְּרִסְתָּ וְשִׁסְעַת שִׁסְעַת פְּרִסְתָּ מֵעַד־
 גִּרָה בְּפִתְחָה אֶתָּה תֹּאכְלוּ : כִּל דְּסִדְיָקָא
 פְּרִסְתָּה (כ) פְּרִסְתָּה. וּמִטְּלָפִין טְלָפִין
 פְּרִסְתָּה. מִסְּקָא פְּשָׂרָא בְּבִעִירָא. יֵתָהּ
 תִּיכְלוּן: כִּל מִצְלָפָה בְּצִלְף. וּמִפְּרִק
 צִלְפָּהָ תְּפִרִיקָא. וּמִצְעֵדָה אֲנִתְרָאֵר

(* חצי התורה בנוסחים.)

מן אבהאים פכלוהא : אך את־זה לא
 תאכלו ממעלי הגרה וממפרסי הפרסה
 את־הגמל כי־מעלה גרה הוא ופרסה
 איננו מפרים טמא הוא לכם : פרס ית
 דין לא תיכלון. ממסקי פשרא ומסדיקי
 פרסתא. ית גמלא. ארי מסיק פשרא הוא.
 ופרסתיה לא סדיקא. מסאב הוא לכון :
 ואמא הרה פלא תאכלו. מן למצעדי
 לאגתראר. ולמפרק לעלף. אנמר. פאנה
 מצעד אגתראר. גיר מצלף בעלף. פהוי
 נגס לכם : ואת־השפן כי־מעלה גרה הוא
 ופרסה לא יפרים טמא הוא לכם : וית
 טבוא. ארי מסיק פשרא הוא. ופרסתיה
 לא סדיקא. מסאב הוא לכון : ולאבר.
 פאנה מצעד אגתראר. גיר מצלף בעלף.
 פהו נגס לכם : ואת־הארנבת כי־מעלת
 גרה הוא ופרסה לא הפריסה טמאה הוא
 לכם : וית ארנבא. ארי מסקא פשרא
 היא. ופרסתיה לא סדיקא. מסאבא היא
 לכון : וארנב. פאנהא מצעדה אגתראר.
 והי גיר מצלפה בעלף. פהו נגסה לכם :
 ואת־החזיר כי־מפרים פרסה הוא ושסע
 שסע פרסה והוא גרה לא־יגר טמא הוא
 לכם : וית חזירא. ארי סדיק פרסתא הוא.
 ומטלפן טלפין פרסתיה. והוא פשרא לא
 פשר. מסאב הוא לכון : ולבנזיר. פאנה
 מצלף בעלף. ומפרק עלפה תפריקא.
 והו אגתראר לא יגתר. פהו נגס לכם :
 מבשרם לא תאכלו ובנבלתם לא תגעו
 טמאים הם לכם : מבשרהון לא תיכלון.
 ובנבילתהון לא תקרבון. מסאבין אינן
 לכון : מן לחומהא לא תאכלון. ובנבא־להא
 לא חרנו. כראך הי נגסה לכם : את־זה
 תאכלו מבד אשר בפנים כל אשר־לו
 סנפיר וקשקשת בפנים בפנים ובנחלים
 אתם תאכלו : ית דין תיכלון. מבד דבמא.
 כל דליה ציצין וקלפין במא. ביממא.
 ובנחליא יתהון תיכלון : והדא מא ינוז אין
 תאכלוה. מן גמיע מא פי אמא. כל מא
 לה אנחה ופרוס. פי לבחאר ולאודיה

פכלוה : וכל אשר־אין לו סנפיר וקשקשת
 בפנים ובנחלים מבד שרץ הפנים ומכל
 נפש החיה אשר בפנים שקץ הם לכם :
 וכל דלית ליה ציצין וקלפין. ביממא
 ובנחליא. מבד רחשא דמא. ומכל נפשא
 חיתא דבמא. שקצא אינן לכון : וכל מא
 ליסלה אנחה ופרוס. פי לבחאר ולאודיה.
 מן גמיע דביב אמא. ומן גמיע אחיואן
 אדי פי אמא. פהורגס לכם : ושקץ יהיו
 לכם מבשרם לא תאכלו ואת־נבלתם
 תשקצו : ושקצא יהון לכון. מבשרהון לא
 תיכלון. וית נבילתהון תשקצו : וכונהא
 ארגס לכם. מן יחומהא לא תאכלו.
 ובבא־להא תרגסו : כל אשר־אין לו סנפיר
 וקשקשת בפנים שקץ הוא לכם : כל דלית
 ליה ציצין וקלפין במא. שקצא הוא לכון :
 כראך כל מא לים לה. אנחה ופרוס פי
 אמא. פהו רגס לכם : ואת־אלה תשקצו
 מן העוף לא יאכלו שקץ הם את־הנשר
 ואת־הפרס ואת העזניה : וית אלין
 תשקצו מן עופא. לא יתאכלון שקצא
 אינן. נשרא וער ועיזא : והדה מא תרגסו
 מן אטאיר. לא יוכלו אנהא ארגאם. אנמר
 ולעקאב ולענקא : ואת־הדאה ואת־
 האיה למינה : ודיותא. ומרפיתא קזנה :
 ואחדא : ולעדא באצנאפהא : את כד־
 ערב למינו : ית כד עורבא קזניה : וגמיע
 אגראביב באצנאפהא : ואת פת היענה
 ואת־התחמס ואת־השחף ואת־הנץ
 למינהו : וית פת נעמיתא. וציצא וציפר
 שחפא. ונצא קזניה : ולנעאמה. ולכטאף
 ולסאף. ולבאז לאצנאפהא : ואת־הכוס
 ואת־השדך ואת־הינשוף : וקדיא
 ושדינונא וקפופא : ולבוס ולזמג ולבאשק :
 ואת־התנשמת ואת הקאת ואת־הרחם :
 ובותא וקתא וירקריקא : ולשאהין ולקוק
 ולרכם : ואת ההסדה האנפה למינה
 ואת־הדוכיפת ואת־העטרף : וחוריתא.
 ואפו קזנה. ונמר טורא ועטליפא : ולצקר
 ולבנבנה באצנאפהא. ואהרהר ולכפאש :

ופִּשְׂרָא לִיתְהָא מִסְקָא. מִסְאֲבִין אַנּוּן
 לְכוּן. כֹּל דִּיקְרַב בְּהוּן יְהִי מִסְאֲבִין : מִן
 גַּמְיַע אֲבַהֲאִים. אֲתִי הִי מִצְלָף בְּצִלְפָּה.
 וּתְפִרִיק לִיסְהָא בְּ) מִפְּרָקָה. וְאַתְרָאֵר
 לִיסְהָא מִצְעָרָה. פְּהִינְגְסָה לְכֶם. כֹּל מִן דְּנָא
 בְּהָא יִנְגָם : וְכֹל אֲהוּן דְּעַל־פְּפִיו בְּכֹל הַחַיָּה
 הַהֲלֵכְתָּ עַל־אַרְבַּע טַמְאִים הֵם לְכֶם כֹּל־
 הַנִּנְעֵעַ בְּנִבְלָתָם יִטְמָא עַד־הָעֶרֶב : וְכֹל
 דְּמַהֲלִיָּה עַל יְדוּהִי. בְּכֹל חַיָּתָא דְּמַהֲלֵכָא
 עַל אַרְבַּע. מִסְאֲבִין אַנּוּן לְכוּן. כֹּל דִּיקְרַב
 בְּנִבְלָתָהוּן יְהִי מִסְאֲבִין עַד רַמְשָׂא : וְכֹל
 סֹאךְ עַל־יָדִי כַפִּיָּה. מִן גַּמְיַע אוּחַשׁ אִסְאךְ
 עַל־יָדִי אַרְבַּע. פְּהִו נָגַם לְכֶם. כֹּל מִן דְּנָא
 בְּנִבְאִילָהֶם יִנְגָם אִי אִמְנִיב : וְהַנְּשִׂא אֲתִי
 נִבְלָתָם יִכְפֹּס בְּגִדָיו וְטַמָּא עַד־הָעֶרֶב
 טַמְאִים הֵמָּה לְכֶם : וְדִיטּוּל יִתְנַבִּילְתְּהוּן.
 יִצְבַּע לְבוּשׁוֹהִי וְיְהִי מִסְאֲבִין עַד רַמְשָׂא.
 מִסְאֲבִין אַנּוּן לְכוּן : וּמִן חֶמֶל מִן נִבְאִילָהֶם.
 יִגְסַל תִּיאֲבָה וְיִנְגָם אִי אִמְנִיב. כִּדְאָךְ הִי
 אִנְגַּאס לְכֶם : ׀ וְזֶה לְכֶם הַטַּמְא בְּשִׂרְיָן
 הַשִּׂרְיָן עַל־הָאָרֶץ הַחֲדָד וְהַעֲכָבֵר וְהַצֵּב
 לְמִינֵהוּ : וְדִין לְכוּן דְּמִסְאֲבִין פְּרַחְשָׂא
 דְּרַחִישׁ עַל אֶרְעָא. הוּלְדָא וְעַכְבְּרָא וְצִבְא
 לְזוּנָהִי : וְהִיא לְכֶם אִנְגָם. מִן אֲדִיב אֲדָא
 עַל־יָדִי אֶרֶץ. אֲלֵלָד וְאֶפְאֵר וְאֶצֵּב וְאֶצְנַאפָּה :
 וְהָאֲנָקָה וְהַפָּח וְהַלְטָאָה וְהַחֲמֵט
 וְהַתְּנִשְׁמָת : וְיִלְא וְכוּחָא וְהַלְטָתָא (בג"י)
 וְהַלְטָתָא (טעם בקמן) וְחוּמְטָא וְאִשׁוּתָא :
 וְאִזְרָד וְאֲחֲרָדוּן וְאֶעְצִיאָה. וְאֲחֲרָבָא
 וְאִסְמִבְרִין : אֵלָה הַטַּמְאִים לְכֶם בְּכֹל־
 הַשִּׂרְיָן כֹּל־הַנִּנְעֵעַ בָּהֶם בְּמָתָם יִטְמָא עַד־
 הָעֶרֶב : אֵלָן. דְּמִסְאֲבִין לְכוּן בְּכֹל רַחְשָׂא.
 כֹּל דִּיקְרַב בְּהוּן. בְּמוֹתְהוּן יְהִי מִסְאֲבִין עַד
 רַמְשָׂא : הִדָּה אִנְגָם לְכֶם מִן גַּמְיַע אֲדִיב.
 כֹּל מִן דְּנָא בְּהָא. פִּי חַל מוֹתְהָא יִנְגָם אִי
 אִמְנִיב : וְכֹל אֲשֶׁר־יִפֹּל עֲלָיו מֵהֶם יִכְפֹּס
 יִטְמָא מִכֹּל־כְּדֵי־עֵץ אוּ בְּגַד אוּ־עוֹר אוּ
 שֵׁק כֹּל־כְּלֵי אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה מִלְּאֲבָה בָּהֶם
 בְּמִים יִבָּא וְטַמָּא עַד־הָעֶרֶב וְטָהַר : וְכֹל

דיפל

כֹּל שִׂרְיָן הָעוֹף הַהֲדָד עַל־אַרְבַּע שִׂקִין
 הוּא לְכֶם : כֹּל רַחְשָׂא דְּעוֹפָא. דְּמַהֲלִין
 עַל אַרְבַּע. שִׂקִּיָּא הוּא לְכוּן : וּגַמְיַע
 דְּבִיב אִטְאִיר. אִסְאךְ עַל־יָדִי אַרְבַּע. רָגַם הוּ
 לְכֶם : אֵךְ אֲתִי־זֶה תֵּאבְלוּ מִכֹּל שִׂרְיָן הָעוֹף
 הַהֲדָד עַל־אַרְבַּע אֲשֶׁר־לֹא כְרַעִים מִמֶּעַד
 לְרַגְלָיו לְנִתֵּר בְּהוּן עַל־הָאָרֶץ : בְּרַם יִת
 דִּין תִּיכְלוּן. מִכֹּל רַחְשָׂא דְּעוֹפָא. דְּמַהֲלִין
 עַל אַרְבַּע. דְּלִיָּה קְרַסוּלִין מִעֲלֵי רַגְלוֹהִי.
 לְקַפְצָא בְּהוּן עַל אֶרְעָא : וְהִיא מֵא יִגוּ
 לְכֶם אִן תֵּאכְלוּהָ. מִן גַּמְיַע דְּבִיב אִטְאִיר.
 אִסְאךְ עַל־יָדִי אַרְבַּע. מֵא לֵה כְרַעִין פּוֹק
 רַגְלִיָּה. לִיתְבֵּי (ב) בְּהֵמָא עַל־יָדִי אֶרֶץ : אֲתִי
 אֵלָה מֵהֶם תֵּאבְלוּ אֲתִי־הָאֶרֶץ לְמִינֵהוּ וְאֲתִי־
 הַפְּלֵעִים לְמִינֵהוּ וְאֲתִי־הַחֲרָגֵל לְמִינֵהוּ
 וְאֲתִי־הַחֲנֹב לְמִינֵהוּ : יִת אֵלָן מִנְהוּן
 תִּיכְלוּן. יִת גּוֹבָא לְזוּנָהִי. וְיִת רַשׁוּנָא
 לְזוּנָהִי. וְיִת חֲרָגָא לְזוּנָהִי. וְיִת חֲנֹבָא
 לְזוּנָהִי : הִיא מֵא תֵּאכְלוּהָ מִנְהָא. אֲנִרָאֵד
 וְצִנּוּפָה. וְאֲרַבָּא וְצִנּוּפָה. וְאֲחֲרָגֵל וְצִנּוּפָה.
 וְאֲנִרָב וְצִנּוּפָה : וְכֹל שִׂרְיָן הָעוֹף אֲשֶׁר־
 לוֹ אַרְבַּע רַגְלִים שִׂקִין הוּא לְכֶם : וְכֹל
 רַחְשָׂא דְּעוֹפָא. דְּלִיָּה אַרְבַּע רַגְלִין.
 שִׂקִּיָּא הוּא לְכוּן : וְסִאִיר דְּבִיב אִטְאִיר.
 אֲדִי לֵה אַרְבַּע אֲרָגֵל. רָגַם הוּ לְכֶם :
 וְלֵאֵלָה תִּטְמָאוּ כֹּל־הַנִּנְעֵעַ בְּנִבְלָתָם יִטְמָא
 עַד־הָעֶרֶב : וְלֵאֵלָן תִּסְתְּאֲבִין. כֹּל דִּיקְרַב
 בְּנִבְלָתָהוּן (כ"י) בְּנִבְלָתָהוּן (בג"י) יְהִי מִסְאֲבִין
 עַד רַמְשָׂא : וּמִן הִדָּה פִּאִנְגְסוּ. (כ"י) כֹּל מִן
 דְּנָא בְּנִבְאִילָהֶם יִנְגָם אִי אִמְנִיב : וְכֹל־
 הַנְּשִׂא מִנְבְּלָתָם יִכְפֹּס בְּגִדָיו וְטַמָּא עַד־
 הָעֶרֶב : וְכֹל דִּיטּוּל מִנְבְּלָתָהוּן. יִצְבַּע
 לְבוּשׁוֹהִי וְיְהִי מִסְאֲבִין עַד רַמְשָׂא : וְכֹל מִן
 חֶמֶל מִן נִבְאִילָהֶם. יִגְסַל תִּיאֲבָה וְיִנְגָם
 אִי אִמְנִיב : לְכֹל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר הוּא
 מִפְּרֹסֶת פְּרָסָה וְשִׁסַּע וְאִינְנָה שִׁסַּעַת
 וְגִרָה אִינְנָה מִעֵלָה טַמְאִים הֵם לְכֶם כֹּל־
 הַנִּנְעֵעַ בָּהֶם יִטְמָא : לְכֹל בְּעִירָא. דְּהִיא
 סְדִיקָא פְּרֹסֶתָהּ. וְטַלְפִין לִיתְהָא מִטְּרָפָא.

(ג) לו קרי

חלק הוקדוקי. ח) וכל אזור יפל עליו מהם במותם. בדפוסים יש כאן פסוק וכ"ה בכ"ר גדול בפסיקתא ובכל התיגאן אין כאן פסוק :
 ז ויקרא (כתר תורה)

עָלַי שִׁי מִן אֲנֵכָת וְאֶחָב לֹדִי יִזְרַע. פֹּהוּ
 טָהוּר: וְכִי יִתְּנֵם לָכֶם עַד-יִזְרַע וְנִפְלַ
 מִנְבִּילֵתְהוֹן עָלֶיךָ וְיִטְמָא הוּא לָכֶם: וְאֵרִי יִתְּנֵם
 מִיָּא עַד בַּר זֶרַע. וְיִפּוֹד מִנְבִּילֵתְהוֹן
 עֲלוֹהֵי. מִסָּאב הוּא לָכֶן: וְאֵן גַּעַד מֵא
 עֲלוֹהֵי. וְזָקַע מִן נְבִיאֵיהֶם עֲלוֹהֵי. פֹּהוּ נִגְס
 לָכֶם: ׀ וְכִי יָמוּת מִן-הַפְּהֵמָה אֲשֶׁר-
 הִיא לָכֶם לֹאכְלָה וְהִנְגַע בְּנִבְלֵתָהּ יִטְמָא
 עַד-הָעֶרֶב: וְאֵרִי יָמוּת מִן בְּעִירָא. דְּהִיא
 לָכֶן לְמִיכָל. כָּל דִּיקְרַב בְּנִבְלֵתָהּ יִהִי
 מִסָּאב עַד רִמְשָׂא: וְאֵן מֵאֵת מִן אֲחִיוֹאֵן.
 אֲדִי הוּא מֶלֶק לָכֶם אֵן תֵּאכְלוּהוּ. מִן דְּנֵא
 בְּנִבְלֵתָהּ פִּינְגָם אֵי אֲמִיב: וְהֵאכְל
 מִנְבִּילֵתָהּ יִכְפֹּס בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב
 וְהַנְּשֵׂא אֶת-נִבְלֵתָהּ יִכְפֹּס בְּגָדָיו וְטָמֵא
 עַד-הָעֶרֶב: וְדִיכֹל מִנְבִּילֵתָהּ (כ"ג) בְּלִיכִי
 וְיִתְּנֵם לָכֶם לְבוֹשׁוֹהֵי וְיִהִי מִסָּאב
 עַד רִמְשָׂא. וְדִיטוֹל יִתְּנֵם לָכֶם. יִצְפַּע
 לְבוֹשׁוֹהֵי וְיִהִי מִסָּאב עַד רִמְשָׂא: וּמִן אֲכָל
 מִנְהָא. יִגְמַל תֵּיאכְלֵהּ וְיִנְגָם אֵי אֲמִיב. וּמִן
 חֲמֵר מִנְהָא. יִגְמַל תֵּיאכְלֵהּ וְיִנְגָם אֵי אֲמִיב:
 וְכִי-הִשְׂרִץ הַשְּׂרִץ עַד-הָאָרֶץ שֶׁמֶץ הוּא
 לֹא יֵאכְל: וְכִי רַחֲשָׂא דְרַחֲשֵׁי עַל אֶרֶץ.
 שְׂקִצָא הוּא לֹא יֵאכְל: וְגַמִּיעַ אֲדָבִיב
 אֲדָב עַד אֶרֶץ. פֹּהוּ רִגְס לֹא יִזְכָּל:
 כָּל הוֹלֵךְ עַד-גִּחְוֹן וְכִל הוֹלֵךְ עַד-אֶרְפַּע
 עַד כָּל-מִרְבֵּה רִגְלוֹם לְכָל-הַשְּׂרִץ הַשְּׂרִץ
 עַד-הָאָרֶץ לֹא תֵאכְלוּם בְּיַד-שֶׂקֶץ הֵם:
 כָּל דְּמַחְלִיךְ עַל מַעֲוֵהֵי. וְכִל דְּמַחְלִיךְ עַל
 אֶרְפַּע. עַד כָּל סְגִיּוֹת רִגְלוֹן. כָּל רַחֲשָׂא
 דְרַחֲשֵׁי עַל אֶרֶץ. לֹא תִיכְלוּנוֹן אֲרִי
 שְׂקִצָא אֲנֹן: וְכִל סֵאךְ עַד צִדְרָה. וְכִל
 סֵאךְ עַד אֶרְבַּע. לֹא כִתְרָה אֲרִגְלָה. מִן
 גַּמִּיעַ אֲדָבִיב אֲדָב עַד אֶרֶץ. לֹא
 תֵאכְלוּנְהֶם פִּינְגָם אֲרִגְלוֹם: אֲדִי-תִשְׂקִצוּ
 אֶת-נִפְשֵׁיכֶם בְּכָל-הַשְּׂרִץ הַשְּׂרִץ וְלֹא
 תִטְמָאוּ בָהֶם וְנִטְמָתֶם בָּם: לֹא תִשְׂקִצוּ
 יִתְּנֵם לָכֶם. כָּל רַחֲשָׂא דְרַחֲשֵׁי. וְלֹא
 תִסְתְּאֲבוּן בְּהוֹן. וְהִסְתְּאֲבוּן פִּינְגָם בְּהוֹן:

וְיִפּוֹד עֲלוֹהֵי מִנְהוֹן בְּמִזְתְּהוֹן יִהִי מִסָּאב.
 מִכָּל מֵאן דָּאֵעַ אוֹ לְבוֹשׁ אוֹ מִשְׂךְ אוֹ
 שֶׂקֶךְ. כָּל מֵאן. דִּיתְעַבִּיד עֲבִידָא בְּהוֹן.
 בְּמִיָּא יִתְעַל. וְיִהִי מִסָּאב עַד רִמְשָׂא וְיִזְרַע:
 וְכִל מִן וְזָקַע עֲלוֹהֵי מִנְהָא בְּעַד מוֹתָהּ
 יִנְגָם. מִן גַּמִּיעַ אֲנִיָּה לְכִשְׁב׃ אוֹ לְתוֹב אוֹ
 גִדֵּד אוֹ מִסָּח. וְכִל אֲנִיָּה יַעֲמַל בְּהָא
 צִנְאָעָה. יִדְכָל פִּי אֲמָא. וְיִנְגָם אֵי אֲמִיב
 וְיִטְהוּר: וְכִל כְּלִי-חֶרֶשׁ אֲשֶׁר-יִפּוֹד מֵהֶם
 אֲרִי-תִיכֹו כָּל אֲשֶׁר בְּתוֹכֹו יִטְמָא וְאֵתֹו
 תִשְׁפְּרוּ: וְכִל מֵאן דְּחִסָּת. דִּיפּוֹד מִנְהוֹן
 לְגוֹיָה. כָּל דְּבִגְוִיָּה. יִסְתְּאֲב וְיִתִּיָּה תִתְּפְרוּן:
 וְכִל אֲנֵא כוֹף. יִקַּע מִנְהָא שִׂיָּא אֵי
 דֵאכְלָה. כָּל מֵא פִי דֵאכְלָה. יִנְגָם וְאִיָּיָה
 פִּאכְסֵרוּה: מִכָּל-הָאֲכָל אֲשֶׁר יֵאכְל אֲשֶׁר
 יָבוֹא עֲלוֹי מִים יִטְמָא וְכִל-מִשְׂקָה אֲשֶׁר
 יִשְׁתָּה בְּכָל-כְּלִי יִטְמָא: מִכָּל מִיכָל
 דְּמִתְאֲכִיל. דִּייעֲלוּן עֲלוֹהֵי. מִיָּא יִהִי מִסָּאב.
 וְכִל מִשְׂקִיָּא דִישְׁתִּיתִי. כָּל מֵאן יִהִי
 מִסָּאב: מִן גַּמִּיעַ אֲשֶׁעֲאֵם אֲדִיזְכָּל. מִמָּא
 יִדְכָלָה אֲמָא יִנְגָם. וְגַמִּיעַ אֲשֶׁרֵאב אֲדִי
 יִשְׂרַב. פִּי כָל אֲנֵא יִנְגָם: וְכִל אֲשֶׁר-יִפּוֹד
 מִנְבִּילֵתְהוֹן עֲלוֹי יִטְמָא תַנּוּר וְכִיָּרִים יִתְּנֵם
 טָמֵאִים הֵם וְטָמֵאִים יִהִיוּ לָכֶם: וְכִל דִּיפּוֹד
 מִנְבִּילֵתְהוֹן עֲלוֹהֵי יִהִי מִסָּאב. תַנּוּר
 וְכִיָּרִים. יִתְרַעוּן מִסָּאבִין אֲנֹן. וּמִסָּאבִין
 יִהוֹן לָכֶן: וְכִל מֵא וְזָקַע מִן נְבִיאֵיהֶם עֲלוֹהֵי
 יִנְגָם. מִן תַנּוּר וּמִסְתוֹקֵד. פִּאנְקִצוּהָא
 לֵאנְהָא נִגְסָה. וְכִלֵּאךְ הִי לָכֶם אֲנֵאִים: *
 אַךְ מֵעֵין וְכִוֹר מִקוּהֵי-מִים יִהִיָּה טָהוּר
 וְנִגַּע בְּנִבְלֵתָהּ יִטְמָא: בָּרַם מֵעֵין וְגוֹב.
 בֵּית בְּנִישֵׁת (כ"ג) מִיָּא יִהִי דְכִי. וְדִיקְרַב
 בְּנִבְלֵתְהוֹן יִהִי מִסָּאב: אֲמָא אֲמֵעֵין
 וְאֲבִיר. וּמִלֵּאֵם אֲמָא פִיכּוֹן טָהוּרָא. (כ"ד) וּמִן
 דְּנֵא בְּנִבְאִיֵּיהֶם פִּיָּה יִנְגָם (כ"ה): וְכִי יִפּוֹד
 מִנְבִּילֵתְהוֹן עַד-כְּלִי-זֶרַע וְזֶרַע אֲשֶׁר יִזְרַע
 טָהוּר הוּא: וְאֵרִי יִפּוֹד מִנְבִּילֵתְהוֹן (כ"ו)
 מִנְבִּילֵתְהוֹן בְּלִיכִי. עַל כָּל בַּר זֶרַע וְזֶרַע
 דִּיזְרַע. דְּכִי הוּא: וְאֵן וְזָקַע מִן נְבִיאֵיהֶם.

ולא

* חלק ה' ד' קד' ו' ק. (ט) עד כל מרבה רגלים. בינוני מוהפעול דבסמוך בצירי (מדרים"ש ו"ל): * חצי התורה באותיות

ב'זמי. ריחוק סאו'בתה תהי מסאבא: מר
 בני אסראל קאילא. אייה אמראה עלקת.
 פולדת דכרא. פלתנגס סבעה אי'אם.
 כאי'אם בעד היצתהא * יבון חכס
 נגאסתהא: וביום השמיני ימול בשר
 ערלתו: וביום תמינאה יתגור בשרא
 דעורלתיה: ופי איום אתאמן. תבתן
 קלפה אהלילה * : ושלשים יום ושלשת
 ימים תשב בדמי טהרה בכל קדש לא
 תגע ואלי המקדש לא תבא עד מלאת
 ימי טהרה: ותלתין ותלתא יומין. תתיב
 (כ"י תתיב) בדם דכו. בכל קדשא לא
 תקרב. ודמקדשא לא תיעול. עד משלם
 יומי דכותה: ותלאתה ותלאתין יומא.
 תקים פי דם אטהר. ודא תלאמס שי'א
 מן לאקדאס. ודא תדכר אי' לקדס. אי'
 כמלא אי'אם טהרהא: ואם נקבה תלד
 וטמאה שבעים כנדתה ושלשים יום ושלשת
 ימים תשב עד דמי טהרה: ואם נוקבתא
 תלד. ותהי מסאבא ארבעת עשר
 כריחוקה. ושתין ושתא יומין. תתיב (כ"י
 תתיב) על דם דכו: פאן ולדת אנתו.
 פלתנגס אסבועין כחכס היצתהא. * וסתה
 וסתין יומא. תקים עלי' דם אטהר:
 ובמלאת ימי טהרה דבן או לבת תביא
 כבש בן שנתו לעלה ובן יונה או יתר
 לחטאת אר'פתח אהל מועד אר'הבית:
 ובמשלם יומי דכותה. לברא או לברתא.
 תיתי. אמר פר שתיה לעלתא. ובר יונה
 או שפנינא לחטתא. לתרע משכן זמנא
 דות פהנא: וענד תמאם אי'אם טהרהא.
 לאבן כאן או אבנה. תאתי בכרוף אבן
 כנתה לאצעידה. ופרך חמאם או שפנינא
 לאלבוה. אי' באב כבא למחצר אי'
 לאמאם: והקריבו לפני יהוה וכפר עליה
 וטהרה מסקר דמיה זאת תורת הילדת
 דזכר או דנקבה: ויקרבניה. קדם י'
 וכפר עליה. ותדפי מסואבת דמהא. דא
 אוריתא די'ודתא. לדבר או דנוקבא:
 ויקרבה בין ידי אלה ויסתגפר ענהא.

ולא תרגסו אנפסכם. בשי מן ארביב
 אראב. ולא תתנגסו בהם. פתעצוני
 בדלך * : כי אני יהוה אלהיכם והתקדשתם
 והייתם קדשים כי קדוש אני ולא תטמאו
 את נפשותיכם בכל השרץ הרמש ער'
 הארץ: ארי אנא יי' אלהכון. ותתקדשון
 ותהון קדישין. ארי קדיש אנא. ודא
 תסאבונית נפש תכון. בכל רחשא דרחיש
 עד ארעא: לאני אלה רבכם. פתקדסו
 וכוננו מקדסין. פאני קדוס. ודא תנגסו
 אנפסכם. בשי מן ארביב אראב עלי'
 ארץ: פיו אני יהוה המעדה אתכם
 מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם
 קדשים כי קדוש אני: ארי אנא יי'.
 דאסיקית יתכון מארעא דמצרים. למהוי
 דכון לאה. ותהון קדישין. ארי קדיש אנא:
 לאני אלה. למצעדכם מן ברד מצר.
 לאבון לכם אהא. וכוננו מקדסין. לאני
 לקדוס: זאת תורת הבהמה והעוף וכל
 נפש החיה הרמשת בפנים ולכל נפש
 השרצת עד הארץ: ודא אוריתא דבעירא
 ודעופא. ולכל נפשא חיתא. דרחשא
 במיא. ולכל נפשא ורחשא על ארעא:
 הדה שריעה לבהאים ולטאיר. וגמיע
 נפוס אחיה. אראבה מי אמא. וסאיר אנפוס
 אראבה * : עלי' ארץ. להבדיל בין הטמא
 ובין הטהור ובין החיה הנאכלת ובין
 החיה אשר לא תאכל: לאפרשא. בין
 מסאבא ובין דכיא. ובין חיתא דמתאבא.
 ובין חיתא. דלא מתאבא: תפרו. (כ"ח) בין
 אנגס וטאהר. ובין אחיואן אדי יובר. ואדי
 לא יובר: צ"א פיסוקים סי' סיכיהו ומפמירין ויוסף עוד דוד
 בשמואל ב' סי' ו' פ גר"ה למנחת שבת וב' וה'
 וידבר יהוה אלי משה לאמר: ומליל יי'
 עם משה למימר: הם כלם אלה מוסי'
 תבדימא: דבר אר' בני ישראל לאמר
 אשה פי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת
 ימים בימי נדת דותהו תטמא: מליל עם
 בני ישראל למימר. אתתא ארי תעדי.
 ותלד דכר. ותהי מסאבא שבעא יומין.

ותטהר מן נביע דמהא. הרה שריעה
 לאלה דכר או אנת' ואס'לא תמצא
 ירה די שיה ולקחה שתייתרים או שני
 בני יונה אחד לעלה ואחד לתפאת וכפר
 עליה הפהן וטהרה: ואם לא תשבה ירה
 כמסת אמרא. ותפכ תרתין (י' תרין)
 שפנינין. או תרין בני יונה. חד לעלתא
 וחד לתפאתא. וכפר עליה. כהנא ותדפי:
 פאן לם תנאל ידהא מקדאר שאה.
 פלתאכר שפנינין. או פרכי חמאם.
 אחרמא לאצעידה ואכר לאכרה.
 ויסתפר ענהא. לאמאם ותטהר: פ
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:
 ומליל י'. עם משה ולא אהרן למימר: תם
 כלם אלה. מוסי' והרון תכלימא: אדם
 כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או
 בהרת והיה בעור בשרו לנגע צרעת
 והובא אל אהרן הפהן או אל אחד מפניו
 הפהנים: אנש. ארי יהי במשך בשריה
 עמקא או עדיא או בתרא. ויהי במשך
 בשריה למכתש סגרות. ויתתי לות אהרן
 כהנא. או לות חד מפנהו כהנא: אי
 אנסאן כאן פי גרד בדנה שאמה או
 עארצה או בקעה. או צאר (י' פי גרד בדנה
 בלוא ברץ. פליותא בה אי הרון לאמאם.
 או אי ואחד מן בניה לאימה: וראה
 הפהן את הנגע בעור הבשר ושער פנגע
 הפהן לבן ומראה הנגע עמק מעור בשרו
 נגע צרעת הוא וראה הפהן וטמא אתו:
 ויחזי כהנא ית מכתשא במשך בשרא
 (כ"י בשריה). ושערא במכתשא אתהפך
 למחור. ומחזי מכתשא עמיק ממשך
 בשריה. מכתש סגרותא הוא. ויחזיניה
 כהנא ויסאיב יתיה: פינצר לאמאם אבלא
 פי גרד לבדן. פאן כאן פיה שער קד
 אנקרב אביצא. ומנצר אבלא עמיק מן
 גרד בדנה. פהו בלוא ברץ. פאדא ראה
 כדאך פליננסה: ואם פהרת לבנה הוא
 בעור בשרו ועמק אין מראה מן העור
 ושערה לא הפך לבן והסגיר הפהן אתי

נ*

הנגע שבעת ימים: ואם פהרא חורא היא
 כמשך בשריה. ועמיק לית מחוהא מן
 משכא. ושערה לא אתהפך למחור.
 ויסגר כהנא. ית מכתשא שבעא יומין:
 ואן כאנת בקעה ביצא פי גרד בדנה.
 ולים מנצרהא עמיק מן אנגד. ושערהא
 לם ינקרב אביצא. פליוקפה (י' סבעה)
 אי'אם: וראהו הפהן ביום השביעי והנה
 הנגע עמד בעינו לא פשה הנגע בעור
 והסגירו הפהן שבעת ימים שנית: ויחזיניה
 כהנא ביומא שביעאה. והא מכתשא קם
 כד הנה. לא אוסיף מכתשא כמשכא.
 ויסגרניה כהנא. שבעא יומין תנינות:
 תם ינצרה פי איום אסאבע. פאן וקפ אבלא
 בעינה. ולם יתפש פי אנגד. פליוקפה
 סבעה אי'אם תאניה: וראה הפהן אתו
 ביום השביעי שנית והנה כהה הנגע ולא
 פשה הנגע בעור וטהרו הפהן מספחת
 הוא וכפס בגדיו וטהר: ויחזי כהנא יתיה.
 ביומא שביעאה תנינות. והא עמא
 מכתשא. ולא אוסיף מכתשא כמשכא.
 וידפניה כהנא עדותא היא. ויצפע
 לבושוהי וידפי: תם ינצרה פי איום
 אסאבע תאניה. פאן כבא ולם יתפש פי
 אנגד. פליטהרה פאנהא עארצה. ויגסל
 תיאכה ויטהר: ואם פשה תפשה
 המספחת בעור אחרי הראתו אל הפהן
 למחרתו ונראה שנית אל הפהן: ואם
 אוספא תוסיף עדותא במשכא. בתר
 דיתחזי (י' דאתחזי). לכהנא לדכותיה.
 ויתחזי תנינות לכהנא: ואן תפשת
 אעארצה פי אנגד בעד מא אורי לאמאם
 פטהרה. פליורא לה תאניה: וראה הפהן
 והנה פשתה המספחת בעור וטמא
 הפהן צרעת הוא: ויחזי כהנא. והא.
 אוסיפת עדותא במשכא. ויסאבניה כהנא
 סגרותא היא: פאדא ראה לאמאם.
 קד תפשת פי גלדה. פליננסה פאנהא
 ברץ: פ
 נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל

הכהן

הבהן: מכתש סגורו. ארי תהי באנשא.
 ויתיה לות פהנא: ואדא כאן באנסאן
 בדוא ברין. פיותא נה אי אמאם:
 וראה הבהן והנה שאת לבנה בעור והיא
 הפכה שער לבן ומחית בשר חי בשאת:
 ויתוי כהנא. והא עמקא חורא במשא.
 והיא הפכת שער למחור. ורושם. בשר
 חי בעמיקתא: פינצר אמאם. פאדא
 שאמה ביצא פי גרדה. וקר אקלבת
 לשער אביצא. או גוי מן אלחם נקי פי
 לשאמה: צלעת נושנת הוא בעור בשורו
 וטמא הבהן לא יסגרנו פי טמא הוא:
 סגורות עתיקא היא במשך בשריה.
 ויסאבניה כהנא. לא יסגרניה. ארי מסאב
 הוא: ברין עתיק פי גרד בדנה. פלינגסה
 לאמאם. ורא יוקפה. אד הו נגס: ואסי
 פרוח תפרח הצרעת בעור וכסתה
 הצרעת את כל עור הנגע מראשו ועד
 רגליו לכל מראה עיני הבהן: ואם מסאב
 תסגי סגורותא במשא. ותחפי סגורותא.
 ית פל משך מכתשא. מרישיה ועד
 רגלוהי. לכל חיזו עיני כהנא: ואן אנתשר
 אברין פי אברן. התא גטא גמיע גרד
 אמבתרא. מן ראסה אי רגלה. גמיע
 מנצר עיני אמאם: וראה הבהן והנה
 כסתה הצרעת את כל בשרו וטהר את
 הנגע פלו הפך לבן טהור הוא: ויתוי
 כהנא. והא הפת סגורותא ית פל בשריה.
 וידפי ית מכתשא פליה. אתהפך למחור
 דכי הוא: פינצר אמאם. פאדא קד גטא
 אברין גמיע בדנה. פליטהרה. אד קד
 אנקרב כלה אביצא פהו טאהר: וביום
 הראות פו בשר חי יטמא: וביום דיתחוי
 ביה. בשרא חיא (כ"ח חיא לפי) יהו מסאב:
 ואי יום צהר פיה לחם נקי פלינגס פיה:
 וראה הבהן את הבשר החי וטמאו הבשר

החי טמא הוא צרעת הוא: ויתוי כהנא.
 ית בשרא חיא ויסאבניה. בשרא חיא.
 מסאב הוא סגורותא הוא: פאדא נצר
 אלחם אנקי פלינגסה. לאן אנו מן אלחם
 אנקי מע אברין נגס (ח) הו: או כי ישוב
 הבשר החי ונהפך לבן ונא אלי הבהן:
 או ארי יתוב. בשרא חיא (כ"ח חיא לפי)
 ויתהפך למחור. ויתוי (כ"ח ויתיה) לות
 פהנא: ואן רגע אלחם אנקי ואנקרב
 אביצא. פליגי אי אמאם: וראה הבהן
 והנה נהפך הנגע לבן וטהר הבהן את
 הנגע טהור הוא: ויתויניה כהנא. והא
 אתהפך מכתשא למחור. וידפי כהנא.
 ית מכתשא דכי הוא: פאדא נצר אמאם.
 אן אכלא קד אנקרב אביצא. פליטהרה
 פאנה טאהר: פ

כ"ח

ובשר פייה בידעורו שחין ונרפא:
 ואנש. ארי יהו ביה במשפיה שחנא.
 ויתפי: ואי אנסאן. כאן פי גרד בדנה קרה.
 פברא: והיה במקום השחין שאת לבנה
 או בהרת לבנה אדמדמת ונראה אל
 הבהן: ויהי. פאתר שחנא עמקא חורא.
 או בהרא חורא סמקא. ויתחוי לכהנא:
 וצאר פי מוצעה שאמה ביצא. או בקעה
 ביצא מהמרה. פליזרא לאמאם: וראה
 הבהן והנה מראה שפל מן העור ושערה
 הפך לבן וטמא הבהן נגע צרעת הוא
 בשחין פרהה: ויתוי כהנא. והא מחזהא
 עמיק מן משבא. ושערה אתהפך למחור.
 ויסאבניה כהנא. מכתש סגורותא היא
 בשחנא סגיאת: פאדא ראי אמאם.
 מנצרהא מסתספר מן אנדה. ושערהא
 קד אנקרב אביצא. פלינגסה. לאנהא
 בדוא ברין קד אנתשר פי אקרח: ואם
 וראה הבהן והנה אין ביה שער לבן
 ושפלה איננה מן העור והיא כהה והסגורו

(* חלק הדקדוק. א) או אל אחד מבניו הכהנים. כא כולו בפתח גם בלא סמיכות כי אין על הט"ם סמיכות: ב) וראה הבהן את הנגע בעור הבשר. אין כאן פסיק בין תיבת הבהן לתיבת את בכל החיגאן: ג) ושער בנגע הפך לבן. תיבת ושער אולא בנגע אתי. הפך פסיק. לבן רביע בכל החיגאן ו"ל מהריב"ש ס"א פסיק והמדויקים פסיק עכ"ל: ד) ושערה לא הפך לבן. קרמא לא פסיק והנינא ספיק וכ"כ רד"ק ומהר"ו ו' מלך. ו"ל מהריב"ש ה"א הבינוי נחה והיתה ראויה במפיק. והתוס' פ"ד דנגעים בשם מהר"ם פי' דשמא חו"ל ילפי מעומט שער שנים ממאי דכתיב ושערה לא מפיק ה"א ואי בשער א' סני חו"ל להיות מפיק ה"א ע"ש: ה) וטחיה. המס טועמרת בנעיא בכל סת"י (ו) והנה מראה. תיבת מראה בפשמ"א והיא מלרע ע"ש:

ח יקרא (כתר תורה)

מחזורי עמים מן משפא. ושער אופם לית ביה. ויסגר פהנא. ית מכתש נתקא שבועא יומין: ואדא ראה לאמאם. ולים מנצרה עמיק מן אנד. ולים פיה שער אסוד. פליוקפה סבעה אייאם: וראה הפהן אתהנגע ביום השביעי והנה לא פשה הנתק ולא היה בו שער צהב ומראה הנתק אין עמק מן העזר: ויחזי כהנא ית מכתשא ביומא שביעאה. והא לא אוסיף נתקא. ולא היה ביה שער סומק. ומחזי נתקא. לית עמיק מן משפא: הם ינצרה פי איום אסאבע. פהו אין לס יתפש. ולם יציר פיה שער אצהב. ומנצרה לים עמיק מן אנד: והתגלח זאת הנתק לא יגלח והכניר הפהן את הנתק שבעת ימים שנית: ויגלח סחרני נתקא. ודעם נתקא לא יגלח. ויסגר פהנא ית נתקא. שבועא יומין תנינות: פיתלק ראסה. סוא מוצע אכרף. ויוקפה סבעה אייאם תאניה: וראה הפהן את הנתק ביום השביעי והנה לא פשה הנתק בעזר ומראהו איננו עמק מן העזר וטהר אתו הפהן וכפם בגדיו וטהר: ויחזי כהנא ית נתקא ביומא שביעאה. והא לא אוסיף נתקא במשפא. ומחזורי ליתוהי עמיק מן משפא. וידפי יתיה פהנא. ויצפע לבושהו וידפי: הם ינצרה פי איום אסאבע. פאן הולם יתפש פי אנד. ומנצרה מע דאך לים עמיק מן אנד. פליטהרה לאמאם. וינסל תיאכה ויטהר: ואם פשה יפשה הנתק בעזר אחרי טהרתו: ואם אוספא יוסף. נתקא במשפא. פתר דכותיה: ואן תפשא אכרף פי ברנה. בעד טהרה: וראה הפהן והנה פשה הנתק בעזר לא יבקר הפהן לשער הצהב טמא הוא: ויחזינה פהנא. והא אוסיף נתקא במשפא. לא יבקר פהנא. לשער סומק מסאב הוא: פינצרה לאמאם. קד תפשא פי אנד. פרא

יפחץ (יעני) ען לשער אצהב. בברהאן *
 אנה נגם: ואם בעינו עמד הנתק ושער שחר צמח בו נרפא הנתק טהור הוא וטהרו הפהן: ואם פד היה קם נתקא. ושער אופם צמח ביה. אתפי נתקא דכי הוא. וידפינה פהנא: ואן הו וקף בעינה. ונבת פיה שער אסוד. פקר ברא והו טאהר. פליטהרה לאמאם:
 ס ואיש או אשה פייהיה בעזר * ור
 פשרם פהרת פהרת לבנת: ונבר או אתא. ארי יהי במשך פשרהון פהרן. פהרן חורן: ואי רגל או אמראה. כאן פי גרד ברנה בקע. בקע ביץ: וראה הפהן והנה בעזר פשרם פהרת פהות לבנת פהק הוא פרה בעזר טהור הוא: ויחזי כהנא. והא במשך פשרהון. פהרן עמין חורן. פהקא (כ"י פהקא) הוא. סני במשפא דכי הוא: פלינצר לאמאם. פאדא פי גלוד אבראנהם. בקע כאביה פי ביאצהא *). פהו בהק. אנתשר פי אנד והו טאהר: ס ואיש פי יפרט ראשו מרח הוא טהור הוא: ונבר. ארי יתר שער רישיה. קריח (כ"י קריח) הוא דכי הוא: ואי אנסאן אנתתף שערה. פהו אצלע והו טאהר: ואם מפאת פניו יפרט ראשו גפח הוא טהור הוא: ואם מקביל אפודה. יתר שער רישיה. גליש הוא דכי הוא: ואן אנתתף מן גהה ונהה. פהו לאגלח והו טאהר: וכי יהיה בקרחת או בגפחת נגע. לכן אדמדם צרעת פרחת הוא פקרחתו או בגפחתו: וארי יהי בקרחתו או בגלישותא. מכתש חזיר סמוק. סגירות סניא היא. פקרחותיה או בגלישותיה: פאן כאן פי אצלעה או פי אנדחה. בלא אביץ מחמר. פימכן אין יכון ברצא *). קד אנתשר פי צרעתה או פי גלחתה: וראה אתו הפהן והנה שאת הנגע לבנה אדמדמת פקרחתו או בגפחתו פמראה צרעת עור פשר: ויחזי

יתיה

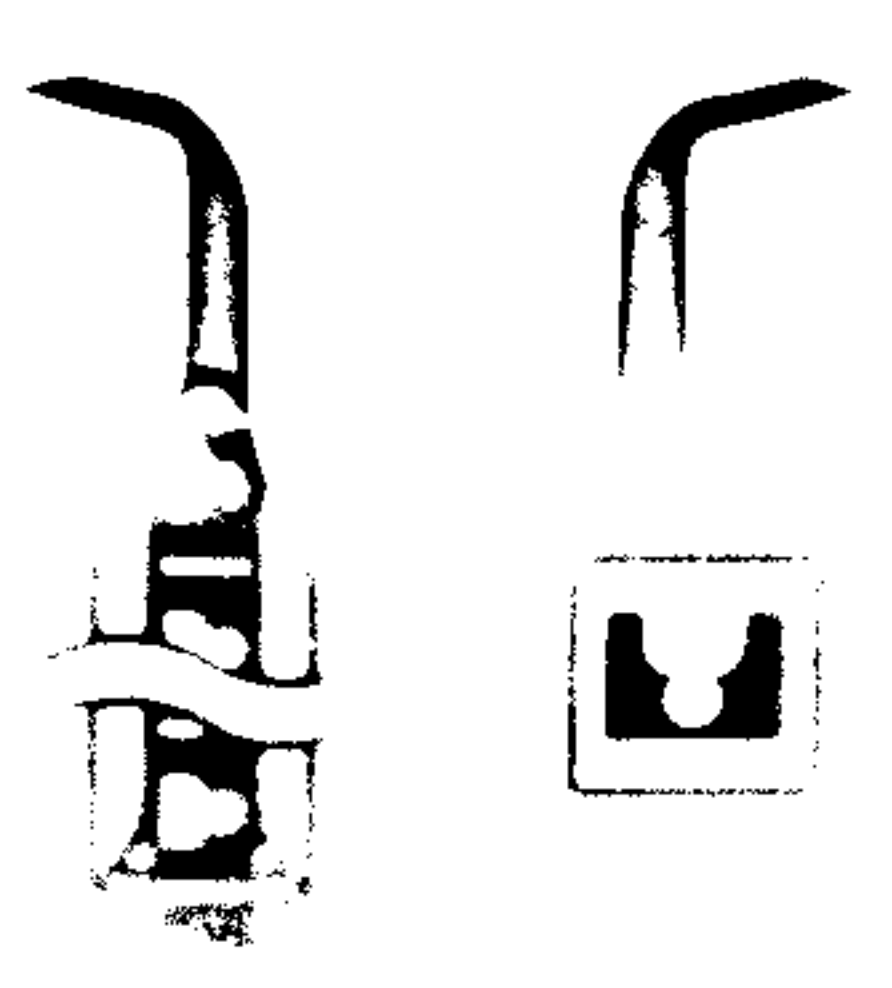
חלק הרקיק: י) נגע לבן. בחיגאן שראתי מהם הרבה נגע במארכה לבן בטפחא: * גימל רבתי.

יתיה כהנא והא עומק מכתשא חזר
 סמוק בקרחותיה או בגלישותיה כמחזי
 סגרות משך פשרא: פלינצרהא לאמאם.
 אן כאת שאמה אבא ביצא מחמרה.
 פי צלעתה או גלחתה עלי סביל מנאצר
 ברץ סאיר גרד אברן ואתבאמה (א):
 איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאני
 הגהן בראשו נגעו: גבר סגיר הוא מסאב
 הוא סאבא יסאבניה כהנא גרישיה
 מכתשיה: פהו רגל אברץ והו נגס.
 פלינגסה לאמאם תנגיסן. כאן בראה פי
 ראסה: והצרוע אשר בו הגע בנריו יהו
 פרמים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה
 וטמא " טמא יקרא: וסגירא דביה
 מכתשא לבושוהי. יהן מבועין (ב)
 מבועין ורישיה יהו פרוע. ועל שפם
 כאבירא יתעטף. ולא הסתאבו ולא
 תסתאבו יקרי: ולאברץ אדי פיה אבא.
 יגב אן תבון תיאבה ממזקה וראסה יבון
 שעתא. ויתלתם עלי שארבה וינאדי
 אנגס אנגס: פדימי אשר הגע בו יטמא
 טמא הוא פדרד ישב מחוץ למחנה מושבו:
 כל יומין דמכתשא ביה יהו מסאב
 מסאב הוא. בלחודוהי יתיב. מפרא
 למשריתא מותביה: טור מא אקאם פיה
 אבא. ינגס פאנה נגס. פלינגס פרדא.
 כארג לעסכריבון מקאמה: ס והפגד
 פי יהיה בו נגע צרעת בפגד צמר או
 בפגד פשתים: ולבושא ארי יהו ביה
 מכתש סגירו. בלבוש עמר (ג) עמר. או
 בלבוש פהן: ואי תוב כאן פיה ברוא
 ברץ. מן תוב צוף או כתאן: או בשתי י
 או בערב לפשתים ולצמר או בעזר או
 בכדי מלאכת עזר: או בשתיא או
 בערבא. לכתנא ולעמרא. או במשפא.
 או בכד עבדת משך: או סדא או לחמה.
 מן כתאן וצוף. או פי גרד. או ממא צנע
 מנה: והיה הגע ירקרק או אדמדמ
 בפגד או בעזר או בשתי או בערב או

ז

בכדי פלי עזר נגע צרעת הוא והראה
 אתה פהן: ויהי מכתשא ירוק או סמוק.
 בלבושא או במשפא. או בשתיא או
 בערבא או בכל מאן דמשך. מכתש
 סגרותא הוא. ויתחזי לכהנא: וכאן אבא.
 אכצרא או אחמרא. פי לתוב או פי אגרה.
 או אסדא או אלחמה או פי שי מן אנא
 אגרוז. פדאך הו ברוא ברץ. פלזורא
 לאמאם: וראה הפהן אתה הגע והסגיר
 אתה הגע שבעת ימים: וחזי כהנא ית
 מכתשא. ויסגר ית מכתשא שבעא יומין:
 פאדא ראה. אוקפה סבעה אייאם: וראה
 אתה הגע ביום השביעי ביי פשה הגע
 בפגד או בשתי או בערב או בעזר לכל
 אשר יעשה העזר למלאכה צרעת
 ממארת הגע טמא הוא: ויתחזי ית
 מכתשא ביוםא שביעאה. ארי אוסיף
 מכתשא בלבושא. או בשתיא או בערבא
 או במשפא. לכל דיתעביד משפא
 לעבידתא. סגרות מהסרא. מכתשא
 מסאב הוא: תם ינצרה פי איום אסאבע.
 פאן תפשא אבא. פי לתוב או אסדא
 או אלחמה או פי אגרה. וגמיע מא יעמר
 מן אגרוז מצנועא. פדאך ברא ברץ
 מאחק והו נגס: ושרף אתה הפגד או את
 השתי או את הערב בצמר או בפשתים
 או את פלי העזר אשר יהיה בו הגע
 פי צרעת ממארת הוא פאש תשרף:
 ויזקיד ית לבושא. או ית שתיא או ית
 ערבא. פעמרא או בכתנא. או ית כל מאן
 דמשך. דיהי ביה מכתשא. ארי סגירות
 מהסרא היא. פנורא תתוקד: פליחרק
 לתוב. או אסדא או אלחמה. כאן מן צוף
 או כתאן. או גמיע אניה אגרוז. אדי יבון
 פיה אבא. פאנה ברץ מאחק. לדאך
 יחרק בלאר: ואם יראה הפהן והנה לא
 פשה הגע בפגד או בשתי או בערב או
 בכדי פלי עזר: ואם יחזי כהנא. והא לא
 אוסיף מכתשא. בלבושא. או בשתיא

חלק הרקוק. יא) וטמא טמא. אין כאן פסיק בכל כתי"י: יב) או בשהי. הבי"ת כמארך והשי"ן כשואנע פשוט בלא פתח: א

או בערבא . או בכל מאן דמשך : ואן
ראה אמאם . פאדאה לם יתפש פי
אתוב . או אסרא או ארחמה . או גמיע
אניה אגלוד : וצוה הפהן וכפסו את
אשריבו הנגע והסגירו שבעת ימים
שנית : ופקיד פהנא . ויחורון ית דביה
מכתשא . ויסגרניה שבועא יומין תנינות :
פליאמר בגסלה . ויוקפה סבעה אייאם
תאניה : וראה הפהן אחריי הגפס את
הנגע והנה לא הפך הנגע את עינו והנגע
לא פשה טמא הוא פאש תשרפנו פחתת
הוא בקרתו או בגפתו : ויחוי כהנא .
פתר דחורו ית מכתשא . והא . לא שניא
מכתשא . מן כד הוה ומכתשא לא אוסיף .
מסאב הוא . פגורא תיקדניה . תברא היא .
בשתיקותיה או בתרתותיה : תם ינצרה
בעד מאגסל . פאן כאן לם ינקרב לונהולם
יתפש . פהו גנס . וליחרק בלאאר . והי
מהלכה כאנת פיסחקה או פיזיברתה :
ואם ראה הפהן והנה פהה הנגע אחרי
הפס אתו וקרע אתו מן הפגד או מן
העור או מן השתי או מן הערב : ואם
הוא כהנא . והא עמא מכתשא . פתר
דחורו יתיה . ויבוע יתיה . מן לבושא או
מן משפא . או מן שתיא או מן ערבא :
ואן ראה קד כבי בעד מאגסל . פליכרקה
מן אתוב או אגלוד . ויקטעה מן אסרא או
ארחמה : ואם תראה עוד בפגד או
בשתי או בערב או בכל פליי עור פרתת
הוא פאש תשרפנו את אשריבו הנגע :
ואם תתחוי עוד בלבושא . או בשתיא
או בערבא או בכל מאן דמשך . סגיא
היא . פגורא תיקדניה . ית דביה מכתשא :
ואן צהרת זיאה פי אתוב . או אסרא או
ארחמה או גמיע אניה אגלוד . פהו
אמנת שרה : פלתהרק בלאאר . אתוב לדי
פיה אברא : והפגד או השתי או הערב
או כל פלי העור אשר תכפס וסר מהם
הנגע וכפס שנית וטהר : ולבושא . או
שתיא או ערבא . או כל מאן דמשך

דתחור . ויעדי מנהון מכתשא . ויצטבע
(וי' ויצטבע) תנינות וידפי : ואתוב . או
אסרא או ארחמה . או גמיע אנה אגלוד
אן גסלת . פזא ענהא אברא . פלתגסל
תאניה ותטהר : זאת תורת נגע צרעת
פגד הצמר או הפשתים או השתי או
הערב או כל פלי עור למחרו או למפאו :
דא אוריתא דמכתש סגירו . לבוש עמר
(כ"א עמר) או כתנא . או שתיא או ערבא .
או כל מאן דמשך . לדפאותיה או
לסאבותיה : הדה שריעה בלוי אברין
אבאין כ"א . פי תוב צותא כתאן . או אסרא
או ארחמה . או שי מן אנה אגלוד . ליטהר
או ינגס : מ"ז פיסו' סי' בני"ה . ומפטרין ואיש בא מבבל
שלישה במלכים ב' סי' ד' פ' הר"ד למנחת שבת וב' וה'
וידבר יהוה אל משה לאמר : ומליל י"ה
עם משה למימר : תם כלם אלה מוסי'
תכלימא : זאת תהיה תורת הפצוע ביום
טהרתו והובא אל הפהן : דא תהי אוריתא
דסגורא . ביומא דדכותיה . ויתית לות
פהנא : הדה תבון שריעה לאברין . פי
וקת טהרה . אן יותא בכברה אי לאמאם :
ויצא הפהן אל מחוץ למחנה וראה הפהן
והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע : ופוק
פהנא למפרא למשריתא . ויחוי כהנא .
והא אתפי מכתש סגורותא מן סגורא :
ויכרג אמאם אי כארג לעסכר . פאדא
ראי אן לאברין קד אשפא מן בלוי
אברין . אמר פיה במא יגב : וצוה הפהן
ולקח לפטהר שתי צפרים חיות טהרות
ועץ ארוז ושני תולעת ואזוב : ויפקיד
פהנא . ויסב לדמדיפי . תרתין צפרין חיים
(כ"א חיים כ"א) דכין . ואעא דארזא . וצבע
זהרי ואיזובא : פיאמר אמאם . ויאכד
ללמתטהר עצפורין חיאין טאהרין . ועוד
ארוז . וחרירי קרמו וצעתר : וצוה הפהן
ושחט את הצפור האחת אל פלי חרש
על ימים חיים : ויפקיד פהנא . ויכוס ית
צפרא חדא . למאן דחסף על מי מפוע :
תם יאמר אמאם בדבח אחרהמא . פי

ה

ויטהר: וביום השמיני יקח שני כבשים
 תמימים וכבשה אחת בת שנתה תמימה
 ושלושה עשרנים סלת מנחה בלולה
 בשמן ולג אחד שמן: וביום תמינאה.
 יסב הרין אמרין שלמין. ואמרתא חדא
 בת שנתה שלמתא. ותלתא עשרונין.
 סולתא מנחתא דפילא במשה. ולוגא
 חד דמשחא: ופי איום אתאמן. יקדם
 כרופין צחיהן. ורכלה אבנה סנתהא
 צחיהה. ותלאתה עשור סמד. הדייה
 מלתות בדהן ולג דהן: והעמיד הכהן
 המטהר את האיש המטהר ואתם לפני
 יהוה פתח אהל מועד: ויקים פהנא
 דמדפי. ית גברא דמדפי ויתהון. קדם
 יי: בתרע משפן זמנא: וזקף לאמאם
 למטהר. אדגל למתטהר והמא. בין ידי
 אלה. ענד באב כבא למחצר: ולקח הכהן
 את הכבש האחד והקריב אתו לאשם
 ואת לג השמן והניף אתם תנופה לפני
 יהוה: ויסב פהנא ית אמראחדא. ויקריב
 יתיה. לאשמא וית לוגא דמשחא. ויריס
 יתהון. אדמא קדם יי: ויאכר לאמאם
 אחד לכרופין. ליקרבה ען אאתם ולאג
 אדהן. ויתרבהמא תחריכא בין ידי אלה:
 ושחטאת הכבש במקום אשר ישחטאת
 החטאת זאת העלה במקום הקדש פי
 פחטאת האשם הוא לכהן קדש קדשים
 הוא: ויבוס ית אמרא. פאתרא. דיכוס ית
 חטאתא. וית עלתא פאתר קודשא ארי.
 פחטאתא. אשמא הוא לכהנא. קודש
 קודשין הוא: תם ידבחה. פי אמוצע
 אדי ידבה אדכוח. ואצעידה פי מוצע
 לקדם. לאן קרבאן אאתם. הו כאלכוח
 לאמאם. מן כואץ אאקדאם: וקקח
 הכהן מדם האשם ונתן הכהן על התנוך
 און המטהר הימנית ועל כהן ידו הימנית
 ועל כהן רגלו הימנית: ויסב פהנא
 מדמא דאשמא. ויתין פהנא על רום.
 אודנא דמדפי דיפינא. ועל אריון ידיה
 דיפינא. ועל אריון רגליה דיפינא: תם

אנא מן כוף עלי מא מן נביע: את
 הצפר החיה יקח אתה ואת עץ הארז
 ואת שני התולעת ואת האזב וטבל
 אותם ואת הצפר החיה בדם הצפר
 השחטה על הפים החיים: ית צפרא
 חיתא יסב יתה. וית אעא דארזא. וית
 צבע זהורי וית אזובא. ויטבול יתהון.
 וית צפרא חיתא. בדמא דצפרא
 דנכיסתא. על מי מבוע: וליאכר לעצפור
 אהי. ולעוד ארו. ולחריר אקרמו
 ולצעתר. ויגמס דאך מע לעצפור אהי.
 בדם לעצפור אמדבוח. עלי אמא אדי
 מן נביע: והזה על המטהר מן הצרעת
 שבע פעמים וטהרו ושלח את הצפר
 החיה על פני השדה: וידי. על המדפי.
 מן סגירותא שבע זמנין. וירפניה. וישלח.
 ית צפרא חיתא על אפי חקלא: וינצח
 עלי למתטהר מן אברץ סבע מראר.
 ויטהרה. ויטלק לעצפור אהי עלי ונה
 אחריו: וכבם המטהר את בגדיו ונלח
 את כל שערו ורחץ בפים וטהר ואחר
 יבוא אל המחנה וישב מחוץ לאהל
 שבעת ימים: ויצפע המדפי ית לבושוהי
 ויגלה ית כל שעריה. ויסחי במיא וידפי.
 ובתר פן ייעול למשריתא. ויתיב. מפרא
 למשפניה שבעא יומין: תם יגסל
 למתטהר תיאבה ויחלק גמיע שערה.
 וירחץ באמא ויטהר. וכעד דאך ידכל אי
 לעסבר. ויקים כארג מנולה סבעה
 איאם: והיה ביום השביעי יגלח את
 כל שערו את ראשו ואת זקנו ואת גפת
 עיניו ואת כל שערו יגלח וכבם את
 בגדיו ורחץ את בשרו בפים וטהר: והי
 ביום שביעאה יגלח ית כל שעריה. ית
 רישיה וית דקניה וית גביני עיניה. וית
 כל שעריה יגלח. ויצפע ית לבושוהי.
 ויסחי ית בשריה. במיא וידפי: פאדא
 כאן פי איום אסאבע יחלק גמיע שערה.
 ראסה ולחיתה וחואגב עינאה. מע סאיר
 שערה. ויגסל תיאבה. וירחץ בדנה באמא

יאכר מן דמה. ויגעל עלי שחמה' ארן
 אמתטהר אימני. ועלי אבהאם ידה
 אימני. ואבהאם רגלה אימני: וקח
 הפהן מלג השמן ויצק עלייך הפהן
 השמאלית: ויסב פהנא מלוגא דמשחא.
 ויריק. על ידא דכהנא דשמאלא: ויאכר
 לאמאם מן לג אדהן. ויצב עלי כפה
 איסרי: ומבל הפהן את-אצבעו הימנית
 מן השמן אשר על כפו השמאלית והזה
 מן השמן באצבעו שבע פעמים לפני
 יהוה: ויטבול פהנא ית אצבעיה דימינא.
 מן משחא. דעל ידיה דשמאלא. וידי מן
 משחא באצבעיה. שבע זמנין קדם יי:
 ויגמם באצבעה אימני. מן אדהן ארי
 עלי ידה איסרי. וינצח מנה באצבעה.
 סבע מראר בין ידי אלה: ומיתר השמן
 אשר על כפו יתן הפהן על-יתנוך און
 המטהר הימנית ועל-פהן ידו הימנית
 ועל-פהן רגלו הימנית על דם האשם:
 ומשאר משחא דעל ידיה. יתן פהנא על
 רום. אודנא דמדפי דימינא. ועל אריון
 ידיה דימינא. ועל אריון רגליה דימינא.
 על דמא דאשמא: תם יצע מן באקיה.
 עלי שחמה' ארן אמתטהר אימני.
 ועלי אבהאם ידה אימני. ואבהאם
 רגלה אימני. עלי דם קרבאן אתם:
 והנותר בשמן אשר על-פהן הפהן יתן
 על-ראש המטהר וכפר עליו הפהן לפני
 יהוה: ודישתאר. במשחא דעל ידא
 דכהנא. יתן על רישא דמדפי. וכפר
 עלוהי. פהנא קדם יי: ולאצל מנה.
 יצעה עלי ראם אמתטהר. ויסתגפר ענה
 בין ידי אלה: ועשה הפהן את-החטאת
 וכפר על-המטהר מטמאתו ואחר ישחט
 את-העלה: ויעביר פהנא ית חטאת.
 וכפר על דמדפי מסאובתיה. ובתר פן
 יכוס ית עלתא: תם יעמר לאמאם
 אדכוח. ויסתגפר ען אמתטהר מנגאסתה.
 ובעד דאך ידבה אצעידה: והעלה הפהן
 את-העלה ואת-הפנחה המזבחה וכפר

עליו הפהן וטהר: ויסיק פהנא ית עלתא
 וית מנחתא למדבחה. וכפר עלוהי.
 פהנא וירכי: תם יצעד אצעידה ולהדיה
 עלי למדבחה. ויסתגפר ענה לאמאם
 ויטהר: ס ואם-ידל הוא ואין ידו
 משנת ולקח פבש אחר אשם לתנופה
 לכפר עליו ועשרון סלת אחר בלול
 בשמן למנחה ולג שמן: ואם מסבין הוא.
 ולית ידיה מדפקא. ויסב. אמר חד
 אשמא. לארמא לכפרא עלוהי. ועשרונא
 סולתא. חד דפיל במשח. למנחתא
 ולוגא דמשחא: ואן כאן פקירא. ולם תנא
 ידה דאך. פליקרב כרופא ואחדא קרבאן
 לאתם. לאתחריך ליסתגפר ענה. ועשר
 מן סמד מלתות בדהן. הדייה ולג דהן:
 וישתי תרים או שני בני יונה אשר
 תשיג ידו והיה אחר חטאת והאחר עלה:
 ותרין (ס"ו ותריין) שפנינין. או תרין בני
 יונה. התדפיק ידיה. ויהי חד חטאת. וחד
 עלתא: ושפנינין או פרכי חמאם עלי מא
 תנא ידה. פיכון אחרהמא דכוח. ולאכר
 צעידה: והביא אתם ביום השמיני לטהרתו
 ליהפון אל-פתח אהל-מועד לפני יהוה:
 וייתי יתהון. ביוםא תמינאה. לדכותיה
 לות פהנא. לתרע משפן זמנא לקדם
 יי: פליאת בהמא. פי אום אתאמן. מן
 אוזל טהרה אי לאמאם. אי באב כבא
 למחצר בין ידי אלה: וקח הפהן את-
 פבש האשם ואת-לג השמן והניף אתם
 הפהן תנופה לפני יהוה: ויסב פהנא ית
 אמרא דאשמא וית לוגא דמשחא. וירם
 יתהון פהנא. ארמא קדם יי: ויאכר
 לאמאם. כרופ קרבאן לאתם ולג אדהן.
 ויחרבהמא תחריכא בין ידי אלה: ושחט
 את-פבש האשם וקח הפהן מדם האשם
 ונתן על-יתנוך און המטהר הימנית ועל-
 פהן ידו הימנית ועל-פהן רגלו הימנית:
 ויכוס ית אמרא דאשמא. ויסב פהנא
 מדמא דאשמא. ויתן. על רום אודנא
 דמדפי דימינא. ועל אריון ידיה דימינא.

ו*

ועל ארון רגליה דימינא: תם ידבחה.
 ויאמר מן דמה ויצע. עלי שחמה ארן
 אמתטהר לימני. ועלי אבהאסידה לימני.
 ועלי אבהאם רגלה לימני: ומן השמן
 יצק הכהן על קף הכהן השמאלית: ומן
 משחא יריק כהנא. על ידא דכהנא
 השמאלא: ומן אדהן יצב פי כפה לימני:
 והזה הכהן באצבעו הימנית מן השמן
 אשר על כפו השמאלית שבע פעמים
 לפני יהוה: וידי כהנא באצבעיה דימינא.
 מן משחא. דעל ידיה השמאלא. שבע
 זמנין קדם יי: וינצה באצבעה לימני.
 מן דאך אדהן. אדי עלי כף ידה לימני.
 סבע מראר בין ידי אלה: ונתן הכהן מן
 השמן אשר על כפו על תנוך און
 המטהר הימנית ועל כהן ידו הימנית ועל
 כהן רגלו הימנית על מקום דם האשם:
 ויתן כהנא. מן משחא דעל ידיה. על רום.
 אודנא דמדפי דימינא. ועל ארון ידיה
 דימינא. ועל ארון רגליה דימינא. על
 אתר דמא דאשמא: תם יצע מן אדהן
 אדי עלי כפה. עלי שחמה ארן אמתטהר
 לימני. ועלי אבהאם ידה לימני. ועלי
 אבהאם רגלה לימני. עלי מוצע דם
 קרבאן אלתם: והנותר מן השמן אשר
 על קף הכהן יתן על ראש המטהר לכפר
 עליו לפני יהוה: ודישתאר. מן משחא
 דעל ידא דכהנא. יתן על רישא דמדפי.
 לכפרא עלוהי קדם יי: ובאקיה יצבה
 עלי ראם אמתטהר. ליסתגפר ענה בין
 ידי אלה: ועשה אתה אחד מן התרים
 או מן בני היונה מאשר תשיג ידו: ויעביר
 ית חד מן שפניניא. או מן בני יונה.
 מדתדביק ידיה: תם יעמל ואחד מן
 אשפאנין. או מן פרוך אחמאם. עלי מא
 תנא ידה: את אשר תשיג ידו אתה אחד
 חטאת ואתה אחד. עלה על המטהר
 וכפר הכהן על המטהר לפני יהוה: ית
 דתדביק ידיה. ית חד חטאת. וית חד
 עלתא על מנתתא. ויכפר כהנא. על

חלק הדקדוק. א) ומראהו כמפוח בכל חגיגתו.

דמדפי קדם יי: עלי מא תנא ידה.
 אחרתא זכוח. ולאכר צעירה מע
 אהדייה. ויסתגפר ענה בין ידי אלה: זאת
 תורת אשר כו נגע צרעת אשר לא
 תשיג ידו במהרתו: דא אורייתא. דביה
 מכתש סגורו. ודלא תדביק ידיה בדכותיה:
 הרה שריעה מן כאן כה בלוי בריץ. ודם
 תנא ידה פיוקת מטהרה: פ

וידבר יהוה אלי משה ואלי אהרן לאמר:
 ומליל יי. עם משה ולא אהרן למימר: תם
 כלם אלה מוסי' והרון תכלימא: פי
 תבאו ארץ ארץ פנען אשר אני נתן לכם
 לאחזה ונתתי נגע צרעת בבית ארץ
 אחותכם: ארי תיערון לארעא דכנעון.
 דאנא יחיב לבון לאחכנא. ואתין
 מכתש סגורו. בבית ארע אחסנתכון:
 אדא דכלתם לי ביד כנעאן. אדי אנא
 מעטיכמוהא חווא. פאחלדת בלוא בריץ.
 פי בעץ ביות ארץ חוזכם: ובא אשר
 לו הפית וחגיר לפהו לאמר כנגע נרטה
 לי בבית: וייתי דדידיה ביתא. ויחזי
 לכהנא למימר. פמכתשא. אתחזי לי
 בביתא: פדיאת אדי לה לבית. ויכבר
 לאמאם קאילא. קד צהר לי פי לבית
 שבה בלוא: ועזה הכהן ופנא את
 הפית פטרם יבא הכהן לראות את
 הנגע ולא יטמא פלדא אשר בבית
 ואחר כן יבא הכהן לראות את הבית:
 ויפקוד כהנא ויפנן ית ביתא. עד לא
 ייעזר כהנא למחזי ית מכתשא. ולא
 יסתאב פל דבביתא. ובתר כן ייעזר
 כהנא למחזי ית ביתא: פיאמר לאמאם
 וינגלו לבית. קבר אין דכל דינצר אכלא.
 ודא ינגם גסיע מא פיה. ובעד דאך ידכל
 פינצר איה: וראה את הנגע והנה הנגע
 בקורת הפית שקערורת ידקרקת או
 אדמדמת ומראיהן שפל מן הקור:
 ויחזי ית מכתשא. והא מכתשא פכותלי
 ביתא. פחתין ירקן. או סמקן. ומחזיהון
 מביד מן פותלא: פאן רא' אכלא. פאדאה

כלעת להנארה. ובעד קשר לבית ומיין:
 וכל הכהן וראה והנה פשה הנגע בפית
 צרעת ממארת הוא בפית טמא הוא:
 ויעור כהנא ויהוי. והא אוסף מכתשא
 בביתא. סגירות מהפרא הוא. בביתא
 מסאב הוא: פדכל אמאם. פנצר. פאדא
 קד תפשא אכלא פי לבית. פהו ברץ
 מאחק פי לבית והו נגם: ונתן את
 הפית את אבניו ואת עציו ואת פד עפר
 הפית והוציא אל מחוץ לעיר אל מקום
 טמא: ותרע ית ביתא. ית אבנהו וית
 אצוהו. וית פד עפר ביתא. ויפיק למפרא
 לקרתא. לאתר מסאב: פדינקצה מן
 הנארה וכשנה. ונמיע תראבה. וירמי
 דאך אל כארג לקריה. אל מוצע נגם:
 והבא אל הפית פדימי הסגור אתו יטמא
 עד הערב: ודייעול בביתא. כל יומין
 דיסגר יתיה. יהי מסאב עד רמשא: ומן
 דכל אל לבית. מול לאימאם לדי אוקף
 פיהא ^ט. פדינגם אל אמניב: והשכב
 בפית יכנס את פגדיו והאכל בפית
 יכנס את פגדיו: ודישכוב בביתא. יצבע
 ית לבושהו. ודייכול בביתא. יצבע ית
 לבושהו: ומן אנצגע פיה. פדינסל
 תיאבה. ומן אכל פיה. פדינסל תיאבה:
 ואם פא יכל הכהן וראה והנה לא פשה
 הנגע בפית אחרי הפח את הפית ומהר
 הכהן את הפית פי נרפא הנגע: ואם
 מיער ייעור כהנא. ויהוי והא. לא אוסף
 מכתשא בביתא. פתר דאתשע ית
 ביתא. וידי כהנא ית ביתא. ארי אתפי
 מכתשא: פאן דכל אמאם פנצר. פאדי
 דסיתפש אכלא פי לבית. בעד תמינה.
 פדיטהרה. פאן אכלא קד ברא:
 ולקח לחשא את הפית שתי צפרים ועץ
 אדו ושני תולעת ואזב: ויפכ. לדפאה
 ית ביתא תרתין צפרין. ואעא דארזא.
 ועבע זהורי ואיזובא: ויאכד לתדכיתה
 עצפורין. ועוד ארו. וחריר קרמו וצעתר:

פי חיטאן לבית. כמוט) מצורה. או
 מחמרה. ומנצרה מתספר פי לחאיט:
 ויצא הכהן מן הבית אל פתח הבית
 והסגיר את הבית שבעת ימים: ופוק
 כהנא מן ביתא לתרע ביתא. ויסגר ית
 ביתא שבעא יומין: פיכרג מן לבית אל
 באבה. ויוקפה סבעה אימאם: ושכ הכהן
 פיום השביעי וראה והנה פשה הנגע
 בקורת הפית: ויתוב כהנא ביומא
 שביעאה. ויהוי. והא. אוסף מכתשא
 בכותלי ביתא: תסרגע פי איום אסאבע.
 פאן ראי אכלא קד תפשא פי חיטאן
 לבית: וצוה הכהן וחלצו את האבנים
 אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מחוץ
 לעיר אל מקום טמא: ויפקד כהנא.
 וישלפון ^י וישלפון ית אבניא. דבהון
 מכתשא. וירמון יתהון למפרא לקרתא.
 לאתר מסאב: פי אמר אמאם. ותכלע
 אחנארה. לדי פיהן אכלא. וירמון אל
 כארג לקריה. אל מוצע נגם: ואת הפית
 יקצע מפית סביב ושפכו את העפר אשר
 הקצו אל מחוץ לעיר אל מקום טמא:
 וית ביתא. יקלפון מגיו סחור סחור. וירמון.
 ית עפרא דקליפו. למפרא לקרתא לאתר
 מסאב: ויקשר ^ט לבית מן דאכל
 מסתדירא. וירמון אתראב לדי קשרוה.
 אל כארג לקריה פי מוצע נגם: ודקהו
 אבנים אחרות והביאו אל תחת האבנים
 ועפר אחר יקח וטח את הפית: ויפכון
 אבנין אחרנין. ויעלון לאתר ^כ פאתה
 אבניא. ועפר אחרן. יפכ וישוע ית ביתא:
 ויאכדו חנאר אכל. פידכלוהא מוצע תרך
 אחנארה ותראב אכל יוכד ויטיין לבית:
 ואם ישוב הנגע ופרח בפית אחר חלץ
 את האבנים ואחרי הקצות את הפית
 ואחרי הפח: ואם יתוב מכתשא ויסגי
 בביתא. פתר דשליפו ית אבניא. ובתר
 דקליפו ית ביתא ובתר דאתשע: פאן
 עאד אכלא ואנתשר פי לבית. בעד מא

ושחט

חלק חזקרון. ב) אל מחוץ לעיר אל מקום טמא. היכה לעיר במפחא. והיבית מקום במארכה וכ"ה בכל התיגאן:
 י ויקרא (כתר תורה)

וישחט את הצפר האחת אל כלי חרש ער-
 מים חיים: ויבוס ית צפרא חדא. למאן
 דתספ על מי מבוע: וידבא אהרהמא.
 פי' אנה כזף מע מא מן נביע: ולקח
 את עין הארו ואת דאוב ואת | שני
 התולעת ואת הצפר החיה וטבל אתם
 בדם הצפר השחוטטה ובמים החיים והזה
 אלהיבית שבע פעמים: ויסב ית אעא
 דארזא. וית איזובא. וית צפרא חיתא.
 ויטבול יתהון. בדמא דצפרא הנביסתא.
 ובמי מבוע. וידי לביתא שבע זמנין:
 ויאכר עוד ארו ולעעתר. ועבג לקרמו
 ולעצפור אחי. וינמסהא פי דם לעצפור
 למדבוח. ואמא אדי מן נביע. וינצחה
 עלי' לבית סבע מראר: והטא את-
 הפית בדם הצפור ובמים החיים ובצפר
 החיה ובעין הארו ובאוב ובשני התולעת:
 וידפי ית ביתא. בדמא דצפרא. ובמי
 מבוע. ובצפרא חיתא. ובאעא דארזא.
 ובאיזובא ובצבע זהורי: וידכיה בדם
 אעצפור. ובאמא אנביע. ולעצפור אחי.
 ולעוד ארו. ולעעתר וחריר לקרמו:
 ושלח את הצפר החיה אל מחוץ לעיר
 אל פני השדה וכפר עליהבית וטהר:
 וישלח ית צפרא חיתא. למפרא לקרתא
 לאפי חקלא. וכפר על ביתא וידפי:
 ויטלק אעצפור אחי. אל כארג אקריה
 אל ונה אעחרי. ויסתגפר ען מא פי אבית
 ויטהר: ואת התורה קבלינגע הצרעת
 ודנתק: דא אוריתא. לכל מכתש
 סגירותא ודנתקא: הדה שריעה גטיע
 בלוא אברץ ולכרף: ולצרעת הפגד
 ולפית: ולסגירות לבושא ולביתא:
 ולברץ אתיאב ולמנאז: ולשאת
 ולפפתת ולפחרת: ולעמקא ולעדניא
 ולבהרא: ולאשמהו ולעארצה ולבקעה:
 להורת פיום הטמא וביום הטהר: ואת
 תורת הצרעת: לאלפא. פיום מסאבא
 וביום דכיא. דא אוריתא דסגירותא:
 לידל עלי' ומת אתנגים ועלי' ומת

ר

אתטהור. וכלהא שראיע אברץ: פ
 וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר:
 ומליך יי. עם משה ואלהרן למימר:
 תם כלם אלה מוסי והרון תכלימא:
 דברו אל בני ישראל ואמרתם אלהם
 איש איש פי יהוה זב מפשרו זכו טמא
 הוא: מלילו עם בני ישראל. ותימרון
 להון. גבר גבר. ארי יהו דאיב (כ"ב דאיב)
 מפשריה. דוביה מסאב הוא: כלמא
 בני אסראיל. וקולא להם. אי רגל פאן
 דאיבא מן אחלילה (כ"ג). פדובה דאך הו
 נגם: וזאת תהיה טמאתו בזונו רר פשרו
 את זונו או החתים פשרו מזונו טמאתו
 הוא: ודא. תהי סובתיה פדוביה. ריר
 פשריה ית דוביה. או חתים פשריה
 מדוביה. סאובתיה היא: והדה צפה
 דובה אדי תכון בה נגאסתה. אמא אן
 יגעל אחלילה אדוב כאריא. או ינכתם
 מנה. פתלך הי נגאסתה (כ"ד). פרהמשפב
 אשר ישב עליו הזב יטמא וכרהפרי
 אשר ישב עליו יטמא: פל משפבא.
 דישפוב עלוהי. דובנא יהי מסאב. וכר
 מאנא. דיתיב עלוהי יהי מסאב: וחכמה (כ"ה)
 אן יכון כל מצנע. אדי ינצנע עליה
 ינגם. וכל אנה יגדם עליה ינגם:
 ואיש אשר יגע במשפבו יכפס בגדיו ורחץ
 בפמים וטמא עד דהערב: וגבר. דיקרב
 במשפביה. יצנע לבושוהי. ויסחי במיא
 ויהי מסאב עד רמשא: ואי אנסאן דנא
 מן מצנעה. פליגסל תיאבה. וירחץ באמא
 וינגם אל אמג'יב: והישב עליהפלי אשר
 ישב עליו הזב יכפס בגדיו ורחץ בפמים
 וטמא עד דהערב: ודיתיב על מאנא.
 דיתיב עלוהי דובנא. יצנע לבושוהי.
 ויסחי במיא ויהי מסאב עד רמשא: ומן
 גרם עלי' לאנא. אדי יגלם עליה אדאיב.
 פליגסל תיאבה. וירחץ באמא וינגם אל
 אמג'יב: והננע בפשר הזב יכפס בגדיו
 ורחץ בפמים וטמא עד דהערב: ודיקרב
 בפשר דובנא. יצנע לבושוהי. ויסחי במיא

(*) חצי הספר במסוקים 171

ויהי מסאב עד רמשא: ומן דנא בגסמה. פליגסל תיאבה. וירחץ בלאמא וינגס אי אמניב: וכי ירק הזב פטהור וכפס פגדיו ורחץ בפמים וטמא עדי הערב: וארי ירוק דובנא בדכיא. ויצפע לבושוהי. ויסחי במיא ויהי מסאב עד רמשא: ואן בצק אדאיב עלי אמאדר. פליגסל תיאבה. וירחץ בלאמא וינגס אי אמניב: וכדי הפרוב אשר ירפב עליו הזב יטמא: וכל מרפבא דירפוב עלוהי. דובנא יהי מסאב: וכל מרכוב. ארי ירכב עליה אדאיב ינגס: וכדי הנגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עדי הערב והגושא אותם וכפס פגדיו ורחץ בפמים וטמא עדי הערב: וכל דיקרב בכל דיהי תחותוהי. יהי מסאב עד רמשא. ודיפול יתהון. יצפע לבושוהי. ויסחי במיא ויהי מסאב עד רמשא: ומן דנא בשי מטא יכון תחתה. ינגס אי אמניב. ומן חמר שי מנה ^(ט). יגסל תיאבה. וירחץ בלאמא וינגס אי אמניב: וכל אשר יגע בצו הזב וידיו לא שטף בפמים וכפס פגדיו ורחץ בפמים וטמא עדי הערב: וכל דיקרב ביה דובנא. וידוהי לא שטף במיא. ויצפע לבושוהי. ויסחי במיא ויהי מסאב עד רמשא: וכל מן דנא בה אדאיב. ודאתה ^(ט) לם יגסל בלאמא. פליגסל תיאבה. וירחץ בלאמא וינגס אי אמניב: וכדי חרש אשר יגע בצו הזב ישבר וכדי פלי עץ ישטף בפמים: ומאן דחסף. דיקרב ביה דובנא יתבר. וכל מאן דאע. ישתטף במיא: ואי אגא כוף. דנא בה אדאיב פליכסר. ואי אגא כשב. פליגסל בלאמא: וכי יטדר הזב מזובו וספר לו שבעת ימים דטהרתו וכפס פגדיו ורחץ בשרו בפמים היים וטהר: וארי ידפי דובנא מדוביה. וימני ליה. שכעא יומין. לדכותיה ויצפע לבושוהי. ויסחי בשריה. פמי מבוע וידפי: פאן הו טהר מן דובה. פליחץ סבעה אייאם לטהרה ויגסל תיאבה. וירחץ בדנה. במא מן נביע ויטהר: וכיום

השמיני יקחלו שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יהוה אל פתח אהל מועד ונתנם אלהיהם: וביום המינא. יסב ליה תרין ^(י) תרתין שפנינין. או תרין בני יונה. וייתי לקדם יי. לתרע משפן זמנא. ויתנינן דכהנא: ופי איום אתאמן. יאתי בשפנינין. או פרכי חמאם. ויאתי בין ידי אלה. אי באב כנא אמחצר. וידפעחמא אי לאמאם: ועשה אתם הבחן אחר הפאת והאחר עלה וכפר עליו הבחן לפני יהוה מזובו: ויעבד יתהון כהנא. חד הפתא. וחד עלתא. וכפר עלוהי כהנא. קדם יי מדוביה: ויעמל לאמאם אחר המא דכוח. ולאכר צעידה. ויסתגפר ענה בין ידי אלה מן דובה:

ס ואיש פיתצא מפנו שכבת ^{הז}

זרע ורחץ בפמים את כל בשרו וטמא עדי הערב: וגבר. ארי תפוק מניה שכבת זרעא. ויסחי במיא. ית כל בשריה ויהי מסאב עד רמשא: ואי רגל כרנת מנה נטפה. פליגסל גמיע בדנה בלאמא. וינגס אי אמניב: וכדי פגד וכדי עור אשר יהיה עליו שכבת זרע וכפס בפמים וטמא עדי הערב: וכל לבוש וכר משך. דיהי עלוהי שכבת זרעא. ויצטפע במיא ויהי מסאב עד רמשא: ואי טוב או גדר. צאר עליה שי. פליגסל בלאמא וינגס אי אמניב: ואשה אשר ישב איש אתה שכבת זרע ורחצו בפמים וטמאו עדי הערב: ואתתא. די שפוב גבר יתה שכבת זרעא. ויסחון במיא. ויהון מסאבין עד רמשא: ואייה אמראה צאנעהא רגל בנטפה. פלירחצא בלאמא. וינגס אי אמניב: פ

ו ואשה פיי תהיה זכה הם יהיה זכה ^ז

בבשרה שבעת ימים תהיה כנדתה וכל הנגע בה יטמא עדי הערב: ואתתא ארי תהי דיבא. הם יהי דובה בבשרה. שבצא יומין תהי בריוקה. וכל דיקרב בה יהי מסאב עד רמשא: ואייה אמראה

כאנת דאנא. והו אן יכון אדם ינחל מן
 פרתהא. פלתיקם סבעה אייאם פי
 חיצתהא. וכל מן דנא בהא ינגם אי
 למגוב: וכל אשר תשב עליו בנדתה
 יטמא וכל אשר תשב עליו יטמא: וכל
 דתשוב עלוהי בריחוקה יהי מסאב.
 וכל דתתיב עלוהי יהי מסאב: וגמיע מא
 תנצנע עליה פי חיצתהא ינגם. וגמיע
 לאנא תגלם עליה ינגם: וכל דתנצנע
 במשכבה יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא
 עד הערב: וכל דיקרב במשכבה יצבע
 לבושוהי. ויסחי במיא ויהי מסאב עד
 רמשא: וכל מן דנא במצנעהא. יגסל
 תיאבה. וירחץ בלמא וינגם אי למגוב:
 וכל דתנצנע בכלי אשר תשב עליו
 יכבס בגדיו ורחץ במים וטמא עד הערב:
 וכל דיקרב בכל סאנא דתתיב עלוהי.
 יצבע לבושוהי. ויסחי במיא ויהי מסאב
 עד רמשא: וכל מן דנא בשי. מן לאניה
 אדי תגלם עליה. יגסל תיאבה. וירחץ
 בלמא וינגם אי למגוב: ואם על המשכב
 הוא או על הכלי אשר הוא ישתת
 עליו בנגעו בו יטמא עד הערב: ואם על
 משכבא הוא. או על סאנא. דהיא יתבא
 עלוהי במקרביה ביה. יהי מסאב עד
 רמשא: ואן כאן עלי מצנעהא. או עלי
 לאנא. אתי הי גארסה עליה סמאססה
 לה. פלינגם אי למגוב: ואם שכב ישכב
 איש אתה ותהי נדתה עליו וטמא
 שבעת ימים וכל המשכב אשר ישכב
 עליו יטמא: ואם. משכב ישכוב גבר
 יתה. ויהי (וי ותהי) ריחוקה עלוהי. ויהי
 מסאב שבעא יומין. וכל משכבא
 דישכוב עלוהי יהי מסאב: ואן צאנעהא
 רגל. פקד צאר חכס חיצתהא עליה (וי).
 וינגם סבעה אייאם. וכל מצנע. ינצנע
 עליה ינגם: ואשה כייזוב זוב
 דמה ימים רפים. בלא עת נדתה או כי
 תזוב על נדתה כלימי זוב טמאתה כיימי

נדתה תהיה טמאה הוא: ואתתא. ארי
 ידוב דוב דמה יומין סניאין. בלא עין
 ריחוקה. או ארי תדוב על ריחוקה. כל
 יומי דוב סאונתה. כיימי ריחוקה. תהי
 מסאבא היא: ואייה אמראה סאין דמהא
 אייאמא כתורה. פי גיר וקת חיצתהא
 או בעקבה. פי גמיע אייאם פיין ננאסחהא.
 פלתיכון פיהא כאייאם חיצתהא ננסה:
 כל המשכב אשר תשב עליו כל יומי
 זובה במשכב נדתה יהיה ליה וכל הכלי
 אשר תשב עליו טמא יהיה כטמאת
 נדתה: כל משכבא. דתשוב עלוהי כל
 יומי דובה. במשכב ריחוקה יהי לה. וכל
 מאנא דתתיב עלוהי. מסאב יהי כסואבת
 ריחוקה: וגמיע למצנע. אדי תנצנע עליה
 טור אייאם פיצתהא. פלתיכון להא כמצנע
 חיצתהא. וגמיע לאנא אדי תגלם עליה.
 פליכון ננסא. כננאסחה פי חיצתהא:
 וכל דתנצנע פם יטמא וכבס בגדיו ורחץ
 במים וטמא עד הערב: וכל דיקרב
 בהון יהי מסאב. ויצבע לבושוהי. ויסחי
 במיא ויהי מסאב עד רמשא: וכל מן דנא
 בשי מנהא ינגם. פיגסל תיאבה. וירחץ
 בלמא וינגם אי למגוב: ואם טהרה מזובה
 וספרה ליה שבעת ימים ואחר תטהר:
 ואם דכיות מדובה. ותמני לה. שבעא
 יומין ובתר פן תרפי: פאן טהרת מן
 פיצתהא. פלתיחץ סבעה אייאם וכעד
 דאך תטהר: וביום השמיני תקהיליה
 שתי תרים או שני בני יונה והביאה אותם
 אלהיהן אל פתח אהל מועד: וביום
 תמינאה. תסב לה תרין (וי תרתי)
 שפנינין. או תרין בני יונה. ותיתי יתהון
 דות פהנא. לתרע משפן זמנא: ופי איום
 אתאמן. תאכר שפנינין. או פרכי חמאם.
 ותאתי בהמא אי לאמאם. אי באב כבא
 למחצר: ועשה הפהן את האחד חפאת
 ואת האחד עלה וכפר עליה הפהן לפני
 יהוה מזוב טמאתה: ויעביר פהנא ית

הלך הרקוק. ג) אשר היא יושבת גליו. כ"ה בכל ההיגון במאריך לא בתכיר: (ר) תהיה מארכה טמאה טמאה:

הרון אבך. באן לא ידכל פי בתיר מן
לאוקאת אי' אקדם. מן דאכל אסנף. אי'
הזרה אנשא. אדי עלי' אנדוקולא ימות.
לאני מתגלי באגמאם פוק אנשא: פזאת
יבא אהרן אל-הקדש בפר בן-בקר
להטאת ואיך לעלה: פדא. יהו עליל
אהרן לקודשא. בתור פר תורי. להטתא
ודבר לעלתא: בהדה אמור ידכל הרון
אי' אקדם. באן יחצר רתא מן אבקר.
לאדכזה וכבשא לאצעידה: בתנת פד-
קדש ילבש ומכנס-בד יהו על-בשרו
ובאבנט פד יחגר ובמצנפת פד יצנף
בגדי-קדש הם ורחץ במים את-בשרו
ולבשם: בתנא דבוצא דקודשא ילבש.
ומכנסין דבוץ יהו על בשריה. והמינא
דבוצא ייסר. ומצנפתא דבוצא יחית
ברישיה. לבושי קודשא אנון. ויסחי במיא.
ית בשריה וילבשנון: באן ילבס תוניה
מן עשר מקדסה. בעד אן יכון עלי' בדנה
סראויל מן עשר ^ב. ויתקלד בזנאר מן
עשר מחץ ^ב. ויתעמם בעמאמה מתל
דאך. פהדה הי תיאב אקדם. ינסל בדנה
באמא וילבסהא: ומאת עדת בני ישראל
יקח שני-שעירי עזים להטאת ואיל אחד
לעלה: ומן פגשתא דבני ישראל יסב.
תרון צפירי עזי להטתא. ודבר חד
לעלתא: וליאכר מן גמאעה בני-אסראיל.
עתודין מן אסאעז לאדכזה. וכבשא
לאצעידה: והקריב אהרן את-פר
החטאת אשר לו וכפר בעדו ובעד
ביתו: ויקריב אהרן. ית תורא דהטתא
דיליה. ויכפר עלוהי ועל אנש ביתיה:
פיבתדי אוולא ^ב. פיקדם רת אדכזה
אדי לה. ויסתגפר ענה וען אה:
ולקח את-שני השעירים והעמיד אתם
לפני יהוה פתח אהל מועד: ויסב ית תרון
צפירין. ויקים יתהון קדם יי. פתרע משפן
זמנא: תם יאכר לעתודין. ויוקפהמא
בין ידי אלה. ענר באב כבא אמחצר:
ונתן אהרן על-שני השעירים גרלות גורל

חד חטתא. וית חד עלתא. ויכפר עלה
כהנא קדם יי. מהזב סאובתה: ויעמל
לאמאם אתרהמא דכזה. ולאכר צעידה.
ויסתגפר ענהא לאמאם בין ידי אלה. מן
פיץ ננאסתהא: והזרתם את-בני-ישראל
משמאתם ולא ימתו בטמאתם בממאם
את-משכני אשר בתוכם: ותפרשו ית
בני ישראל מסואבתהון. ולא ימותון
בסואבתהון. בסואבתהון ית משכני
דבניהון: פינג אן תגאנבא בני-אסראיל
מן ננאסתהם. ולא יהלכון בננאסתהם.
אד הם נגטו מסכני אדי הו בינהם ^ב:
זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת-
זרע לטמאה-בה: דא אוריתא דרובנא.
ודתפוק מניה. שכבת זרעא לאסתאנא
בה: הדה שריעה אדאיב. ומן תכרגמנה
נטפה לינגס בהא: והדה בגדתה והזב
את-זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב
עם-טמאה: ולדסאובתה ^ב ולדסובתה
בריהוקה. ולדדאיב ^ב ולדדאיב ^ב ית דוביה. לדבר
ולנוקבא. ולגבר. דישכוב עם מסאבתא:
ואחאיץ פי טמטהא. ואפאיץ דוכה. מן
דכרוואנתי. ורגל יצאנע נגסה: פ פ פ

צ' פיסוקים ס' עידו ומפמירין ואמר אלישע שמעו דבר ה'
במלכים ב' ו'. גג'ה למנחת שנה וב' וה'

וידבר יהוה אל-משה אחרי מות שני בני
אהרן בקרבנתם לפני יהוה ומתו: ומליל
יי עם משה. בתר דמיתו. תרון בני אהרן.
בקרוזביהון אישתא נוכריתא קדם יי
ומיתו: תם כלם אלה מוסי'. בעד מות אבני
הרון. אד תקדמא בין ידי אלה עלי' מא
ביין ^ב פמאתא: ויאמר יהוה אל-משה
דבר אל-אהרן אחיך ואל-יבא בכל-עת
אד-הקדש מבית לפרכת אל-פני הכפרת
אשר עלי-הארן ולא ימות כי בענן אראה
על-הכפרת: ואמר יי למשה. מליל עם
אהרן אחיך. ולא יהו עליל בכל עדן
לקודשא. מניו לפרוכתא. לקדם כפורתא.
דעל ארונא ולא ימות. ארי בעננא. אגא
מתגלי על בית כפורי: וקאל לה. מר

ב

אהר

יא ויקרא (כתר תורה)

פילקי דאך לבכור. עלי אנאר בין ידי
 אלה. תם יגטי צבאב לבכור. אנשא. אדי
 עלי אשהארה פאנה לא ימות: ולקח
 מדם הפר והזה באצבעו על פני הכפרת
 קדמה ולפני הכפרת יזה שבע פעמים
 מן הדם באצבעו: ויסב מדמא התורא.
 וידי באצבעיה. על אפי כפורתא קדומא.
 וקדם (י"ג ולקדם) כפורתא. ידי שבע
 זמנין. מן דמא באצבעיה: תם יאכד מן
 דם ארת. פינצח באצבעיה. קבאה אנשא
 שרקייא מרה ואחדה. תם ינצח בין ידיה
 מנה סבע מראר: ושחט אתי שיעיר
 החטאת אשר לעם והביא את דמו אל
 מבית הפרכת ועשה את דמו באשר עשה
 לדם הפר והזה אתו על הכפרת ולפני
 הכפרת: ויפוס. ית צפירא החטאת
 דלעמא. ויעיל ית דמיה. למגיו לפרוכתא.
 ויעביד לדמיה. במא דעבד לדמא התורא.
 וידי יתיה. על כפורתא וקדם (י"ג ולקדם)
 כפורתא: תם ידבה עתוד אדכוה אדי
 לאקום. וידכל מן דמה א"י דאכל אסנף.
 ויצנע בה. כמה צנע בדם ארת. וינצח
 מנה. קבאה אנשא ובין ידיה: וכפר על
 הקדש מטמאת בני ישראל ומפשעיהם
 לכל חטאתם ובן יעשה לאהל מועד השכן
 אתם בתוך טמאתם: וכפר על קודשא.
 מטמאת בני ישראל. וממדיהון לכל
 חטאתיהון. ובן יעביד למשכן זמנא.
 דשרי עמיהון בנו סואבתהון: וכפר
 פי אקדם. ען מעאצי בני אסראיל.
 וגרומהם וגמיע דנובהם. וכדאך יצנע
 פי אדמוין. פי כבא למחצר. אדי הו
 סאבן מעהם. פי מא בין מעאציהם: וכל
 אדם לא יהיה באהל מועד כבא
 לכפר בקדש עד צאתו וכפר בעדו ובעד
 ביתו ובעד כל קהל ישראל: וכל אנש
 לא יהו במשכן זמנא. במיעליה. לכפרא
 בקודשא עד מפקיה. וכפר עלוהי ועל
 אנש ביתיה. ועל כל קהלא דישראל:

אחר ליהוה וגורל אחר לעזאזל: ויתן
 אהרן. על תרין צפירין עדבאן. עדבא חד
 לשמא דיי. ועדבא חד לעזאזל: וידקי
 עדיה מאסהמין. אחרה מא לבית אל ואכר
 לגבל עזאזל: והקריב אהרן את השעיר
 אשר עלה עליו הגורל ליהוה ועשהו
 חטאת: ויקריב אהרן ית צפירא. דסליק
 עלוהי. עדבא לשמא דיי. ויעבדניה
 חטאתא: פיקדם לעתוד. אדי וקע עליה
 אסהם לבית אלה. ויצנעה דכוה: והשעיר
 אשר עלה עליו הגורל לעזאזל יעמדו
 לפני יהוה לכפר עליו לשלח אתו לעזאזל
 המדברה: וצפירא. דסליק עלוהי עדבא
 לעזאזל. יתקם בר חי. קדם י"ג לכפרא
 עלוהי. לשלחא יתיה. לעזאזל למדברה:
 ולעתוד. אדי וקע עליה אסהם לגבל עזאזל.
 יוקף חייא. בין ידי אלה ליסתגפר ענה.
 תם יטלקה פי גבל עזאזל פי אבר: והקריב
 אהרן את פר החטאת אשר לו וכפר בעדו
 ובעד ביתו ושחט את פר החטאת אשר
 לו: ויקריב אהרן. ית תורא החטאת
 דיליה. וכפר עלוהי ועל אנש ביתיה.
 ויפוס. ית תורא החטאת דיליה: ויקדם
 חרון תאניה. רת אדכוה אדי לה.
 ויסתגפר ענה וען אלה. תם ידבחה: ולקח
 מלאי המחתה נחלי אש מעל המזבח
 מלפני יהוה ומלא חפניו קטרת סמים דקה
 והביא מבית הפרכת: ויסב מלי מחתיה.
 גומרין דאישא. מעליו מדבחה מן קדם י"ג.
 ומלי הופנוהי. קטרת בוסמין דקיקון.
 ויעיל מגיו לפרוכתא: תם יאכד מל
 אמגמרה. גמר נאר. מן פוק אמרבה מן
 בין ידי אלה. ומל חפניה. מן בכור אצמוג
 אמדקוק. וידכל אנמיע א"י דאכל אסנף:
 ונתן את הקטרת על האש לפני יהוה
 וכסה ענן הקטרת את הכפרת אשר על
 העדות ולא ימות: ויתן ית קטרת בוסמין.
 על אישתא קדם י"ג. ויחפי ענן קפורתא.
 ית כפורתא. דעל סהדותא ולא ימות:

ג

חלק הדקדוק: א) המזבח. בפשטא אחת בכל התיגאן: ב) השכן אתם בתוך טמאתם. תיבת אתם בטפחה בכל התיגאן המדוקדקת לא בהכיר.

ולא יכון אחד מן אנאם פי כבא
 למחצר. פי דכולה ליסתגפר פי אקדם
 אי אן יכרג. וקר (סתגפר ענה
 וען אה. וען גמיע גוק אל אסראיל: ויצא
 אלהי המזבח אשר לפני יהוה וכפר עליו
 ולקח מדם הפר ומדם השעיר ונתן על
 קרנות המזבח סביב: ויפוק למדבחה.
 דקדם יי וכפר עלוהי. ויסב. מדמא
 התורא ומדמא דצפירא. ויתין. על קרנת
 מדבחה סהור סהור: תם יכרג אי למדבחה.
 אדי בין ידי אלה פיסתגפר ענה. באן יאכר
 מן דם ארת ומן דם אעתוד מגמועין (ג)
 פיצע עלי ארכאן למדבחה מסתדירא:
 והזה עליו מן הדם באצבעו שבע פעמים
 וטהרו וקדשו מטמאת בני ישראל: וידי
 עלוהי מן דמא. באצבעיה שבע זמנין.
 וידפיניה ויקדשניה. מטמאת בני ישראל:
 תם ינצח עליה מנה. באצבעה סבע מראר.
 פיטהרה ויקדסה. מן מעאצי בני אסר:
 וכלה מכפר את הקדש ואת אהל מועד
 ואת המזבח והקריב את השעיר החי:
 וישיצי מלכפרא על קודשא. ועל (ג) וית
 משכן זמנא ועל (ג) וית מדבחה. וקריב
 ית צפירא חיא (ו) חיא (כ): פאדא פרגמן
 אסתגפאר פי אקדם. ופי כבא למחצר
 וענד למדבחה. פיקדם אעתוד אה: וסמך
 אהרן את שתי ידו על ראש השעיר החי
 והתודה עליו את כל עונת בני ישראל
 ואת כל פשעיהם לכלי חטאתם ונתן
 אתם על ראש השעיר ושלה ביד איש
 עתי המדברה: ויסמוך אהרן ית תרתין
 ידוהי. על ריש צפירא חיא (ו) חיא (כ).
 ויודי עלוהי. ית כל עונת בני ישראל. וית
 כל מרדיהון לכל חטאיהון. ויתין יתהון
 על ריש צפירא. וישלה. ביד גבר הזמן
 למכה למדברה: פיסנדידיה עלי ראסה.
 ויקר בדנוב בני אסראיל. וגרומהם וגמיע
 כטאיאהם. פאדא תלאהא ענד ראם
 אעתודי. בעת בה מערגל מעד בה אי אבר:

ונשא השעיר עליו את כל עונתם אל
 ארץ גזרה ושלח את השעיר במדבר:
 ויטול צפירא עלוהי ית כל עונתהון (ג)
 הוניהון) לארע דלא יתבא. וישלה ית רב
 צפירא במדברא: ויחמל עלי ענקה גמיע
 דנובהם אי ארץ מנקטעה. תם יטלקהא
 פי אבר: וכא אהרן אדא אהל מועד ופשט
 את בנידי הפר אשר לבש בבאו אלי
 הקדש והניחם שם: וייעול אהרן למשכן
 זמנא. וישלה ית לבושי בוצא. דלבש
 במיעליה לקודשא. ויצנענן תמן: תם
 ידבר הרון אי כבא למחצר. פיכרג
 למגמרה. וינועתיאב אעשר אדי לבסהא
 פי דכולה אי אקדם. וידעהא הנאך:
 ורחן אתי פשרו בפנים במקום קדוש
 ולבש את בגדיו ויצא ועשה את עלתו
 ואת עלת העם וכפר בעדו ובעד העם:
 ויסחי ית בשריה במיא באתר קדיש
 וילבש ית לבושוהי. ויפוק. ויעביר ית
 עלתיה וית עלת עמא. וכפר עלוהי ועל
 עמא: תם ינסל בדנה בלאמא פי מוצע
 מקדם. וילבס תיאבה למעלומה (י). תם
 יכרג ויקרב צואעדה וצואעד אקום.
 ויסתגפר ענה וענהם: ואת חלב החטאת
 יקטיר המזבחה: ויתתרבי חמוותא יפיק
 למדבחה: ושחים אדכואת (ט) יקתרהא
 עלי אמדבחה: והמשלח את השעיר
 לעזאזל יכפס בגדיו ורחן את בשרו בפנים
 ואחרי כן יבוא אל המחנה: ודמו ביל ית
 צפירא לעזאזל. יצבע לבושוהי. ויסחי ית
 בשריה במיא. ובתר בן ייעול למשריתא:
 ולמטלק אעתוד פי גבל עזאז. ינסל
 תיאבה. וירחן בדנה בלאמא. ובעד דאך
 ידבר אי אעסבר: ואת פר החטאת ואת
 שעיר החטאת אשר הובא את דמם לכפר
 בקדש יוציא אל מחוץ למחנה ושרפו
 באש את עורתם ואת בשרם ואת
 פרשם: וית תורא דחטאת. וית צפירא
 דחטאת. דאתעל מדמהון לכפרא

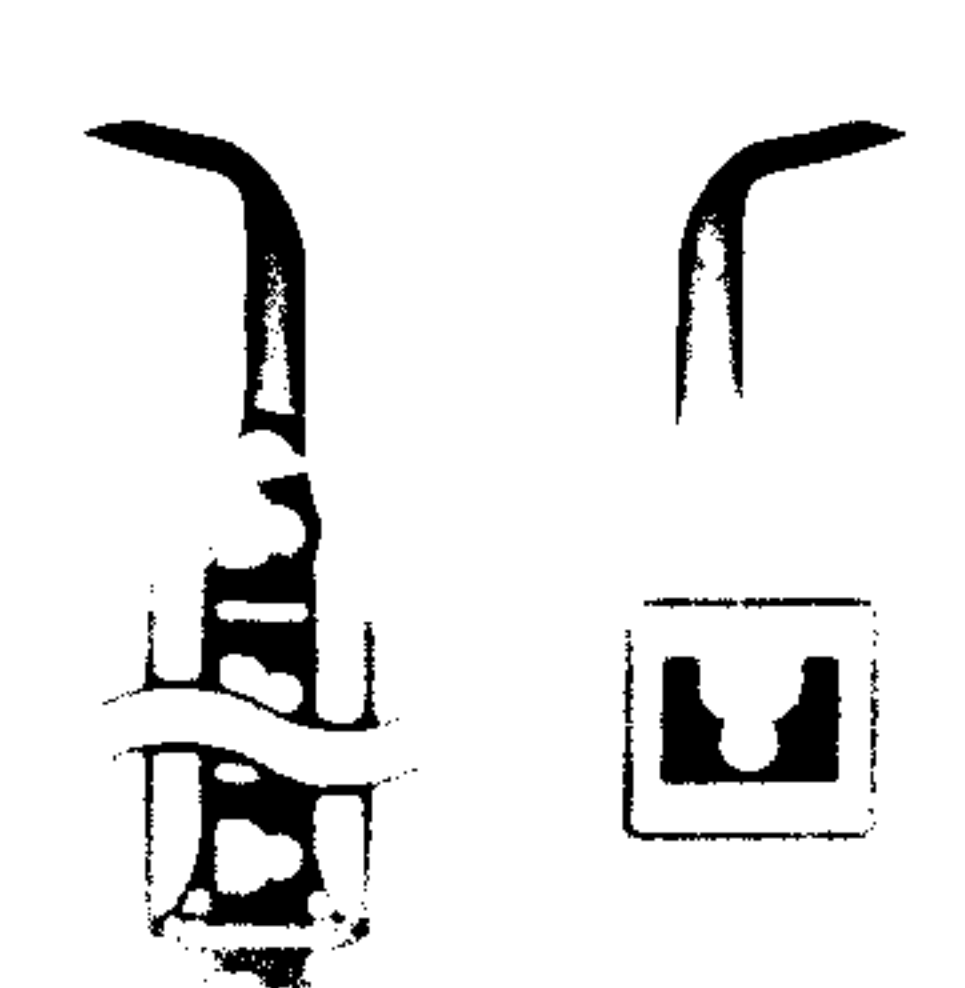
בקודשא

הלך הדקדוק: ג) השעיר החי. לפי שחזות קבוצה מכללי אס"ף באה הוא כסגול. ותיבת השעיר במארכה. ועל ראש השעיר חזי הוא פתוחה.

בְּקוֹדֶשׁא . יִתְפַּקֵּן לְמִפְרָא לְמִשְׁרִיתָא .
 וְיִקְרֹן בְּנוֹרָא . יִתְמַשְׁכְּחוּן וְיִתְבַּשְׂרוּן וְיִתְבַּשְׂרוּן וְיִתְבַּשְׂרוּן
 אֲנִי לְהוֹן : וְאִמָּרְתָּ אֲדֹמָה וְעֵתוֹד אֲדֹמָה .
 אֲדִי אֲדַכֵּל מִן דְּמֵאָהָא לְאִסְתְּגִנְפָאֵר פִּי
 אֲקִדְסִי פְּלִיכְרָגְהָא אִי כְּאֵרְגִי אֲעִסְכֵּר .
 פִּיחֲרִקוּ בְּאֵנָר . גְּלוּדְהָא וְלִחוּמְהָא
 וּפְרִתְהָא : וְהַשְׂרֵף אֲתֵם יִכְפִּים בְּגִדֵי וְרִחֵן
 אֲתֵי בְּשִׂדְרֵי בְּמִים וְאֲחֵרֵי כִּי בֹא אִיִּדְמִינְהָ :
 וְדִמְוִקִיד יִתְהוֹן . יִצְבַּע לְבוּשֹׁהּ . וְיִסְחִי יִתְ
 בְּשִׂרְיָהּ בְּמִיָּא . וְבִתֵּר בֵּן יִיעוֹל לְמִשְׁרִיתָא :
 וְלִמְסֻרְקָהּמָא . יִגְסֵל תִּיאֲבָה . וְיִרְחֵן בְּרֵגְהָ
 בְּאִמָּא . וְבַעַד דֹּאךְ יִדְכֵּל אִי אֲעִסְכֵּר :
 וְהִיתְהָ לְכֶם לְחֻקְתָּ עוֹלָם בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי
 בְּעִשׂוֹר לְחֹדֶשׁ תַּעֲנִנוּ אֲתֵי נַפְשֵׁיכֶם וְכִי
 מִלְּאֲכָה לֹא תַעֲשׂוּ הַאֲזִרְהָ וְהַגֵּר הַגֵּר
 בְּתוֹכְכֶם : וְתִהְיִי לְכוֹן לְקִים עֲלֵם : בִּירְחָא
 שְׁבִיעָאָה . בְּעִשְׂרָא לִירְחָא תַעֲנִנוּ יִתְ
 נַפְשֵׁיכֶם . וְכִל עִבְדֵי אֵלָא תַעֲבִדוּן . יִצְיִבִיא
 וְגִיזְרֵי אֲדִי תִגִּירוּן בִּינִיכֶם : פִּיכֹן דֹּאךְ לְכֶם
 רִסִּים אֲדִירָהּ פִּי אִיִּים אֲעֵאֲשֵׁר . מִן אֲשֵׁר
 אֲסֵאֲבַע תְּגִיעוּ אֲנַפְסְכֶם . וְשִׂי מִן אֲעֵמָל
 לֹא תַעֲמִלוּ . אֲצִרִית . וְאֲגִרִיב אֲדְכִיל פִּי מֵא
 בִּינְכֶם : פִּי בִיִּים הַזֶּה יִכְפֵּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר
 אֲתֵכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לְפָנֵי יְהוָה תְּטַהְרוּ :
 אֲרִי בִיִּים הַזֶּה . יִכְפֵּר עֲלֵיכֶם לְרַבְּאָה
 יִתְכוֹן . מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם . קִדְסִי יִתְרַפֵּן :
 וְפִי הַזֶּה אִיִּים . יִסְתַּגְפֵּר עֲנֵכֶם לִיִּפְהֲרֵכֶם
 כְּמֵא בִיִּיתָ (10) . פִּמֵּן גְּמִיעַ כְּמֵאֵי אֲכֶם . בֵּין
 יְדֵי אֵלֵהּ תְּטַהְרוּ : שְׁבִתָּ שְׁבִתוֹן הִיא לְכֶם
 וְעֵינֵיכֶם אֲתֵי נַפְשֵׁיכֶם חֻקְתָּ עוֹלָם : שְׁבִתָּ
 שְׁבִתָּא הִיא לְכוֹן . וְתַעֲנִנוּ יִתְ נַפְשֵׁיכֶם .
 קִים עֲלֵם : סִבְתָּ הִי עֲטִלָּה לְכֶם . אֲדִ
 תְּגִיעוּן אֲנַפְסְכֶם . רִסִּים אֲדִירָהּ : וְכִפֵּר דְּכִתְוִן
 אֲשֵׁרִיִּמְשַׁח אֲתוֹ וְאֲשֵׁר יִמְלֵא אֲתִירָו
 לְכִתְוִן תַּחַת אֲבִיו וְלִבְשֵׁי אֲתִירָו דְּכִתְוִן
 בְּגִדֵי הַקֹּדֶשׁ : וְיִכְפֵּר בְּחֵנָא דִּירְבֵי יִתְהָ .
 וְדִיקְרִיב יִתְ קוֹרְבִינְהָ . לְשִׁמְשָׁא תַחֲוֹת
 אֲבוּהִי . וְיִלְבַּשׁ יִתְ לְבוּשֵׁי בֹעֵא לְבוּשֵׁי
 קוֹדֶשׁא : וְכִדְאךְ יִסְתַּגְפֵּר אֲמֵאִים אֲדִי
 יִמְסַח . וְיִכְמֵל וְאֲגִבְהָ . לִיאִים מִכָּאן אֲבִיהָ .

ו ג

פִּילְבִים תִּיאֲבֵי אֲעִשֵׁר תִּיאֲבֵי אֲקִדְסִי : וְכִפֵּר
 אֲתֵי מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֲתֵי אֵהֵל מוֹעֵד וְאֲתֵי
 הַמִּזְבֵּחַ יִכְפֵּר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל כָּל־עַם
 הַקָּהֵל יִכְפֵּר : וְיִכְפֵּר עַד מִקְדָּשׁ קוֹדֶשׁא .
 וְעַל מִשְׁכַּן זְמַנָּא . וְעַד מִדְּבַחַת יִכְפֵּר . וְעַל
 כֹּהֲנֵיא . וְעַל כָּל עַמָּא דְּקָהֵלָא יִכְפֵּר :
 פִּיִּסְתַּגְפֵּר פִּי כוּאֵץ אֲאִקְדָּאִים . וְפִי כְּבֵא
 אֲמִתְצֵר . וְעֵנַד אֲמִדְּבַחַת יִסְתַּגְפֵּר פִּיהָ .
 עֵן אֲאִימָה וְעֵן סֵאִיר אֲגֹנֵק : וְהִיתְהָ זֹאת
 לְכֶם לְחֻקְתָּ עוֹלָם לְכִפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מִכָּל חַטָּאתֵם אֲחַת בְּשָׁנָה וְיַעֲשֵׂה כַּאֲשֵׁר
 צִוָּה יְהוָה אֲתֵי־מִשָּׁה : וְתִהְיֵה לְכוֹן לְקִים
 עֲלֵם . לְכִפֵּרָא . עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל
 חַטָּאתֵיהֶן . חֲדָא בְּשִׁתָּא . וְעֵבֵר . כְּמֵא דְּפִקִיד
 יִי יִתְ מִשָּׁה : פִּתְכוֹן הַזֶּה לְכֶם רִסִּים אֲדִירָהּ .
 אֵן יִסְתַּגְפֵּר כְּדֹאךְ . עֵן בְּנֵי אֲסֵרָאִיל מִן
 גְּמִיעַ כְּמֵאֵי אֲהֵם . מֵרָה וְאֲהֵרָה פִּי אֲסֵנָה .
 פִּצְנַעֲהֶרוּן . כְּמֵא אֲמֵר אֵלֵהּ מוֹסִי : פ
 וְיִדְבֵּר יְהוָה אֲלֵי־מֹשֶׁה לֵּאמֹר : וּמִלִּיל יִי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימֵר : תִּם כֹּלִם אֵלֵהּ מוֹסִי
 תְּכִלִּימָא : דְּכִפֵּר אֵל־אֲהֶרֶן וְאֵל־בְּנָיו וְאֵל
 כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרָתָּ אֵלֵיהֶם זֶה הַדְּבָר
 אֲשֵׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר : מִלִּיל עִם אֲהֶרֶן
 וְעִם בְּנָוָה . וְעִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל . וְתִימֵר
 לְהוֹן . דִּין פִּתְגְּמָא . דְּפִקִיד יִי לְמִימֵר : מֵר
 הֶרוּן וּבְנִיָּה . וְסֵאִיר בְּנֵי אֲסֵרָאִיל . וְקֵל לְהֵם .
 הַזֶּה אֲמֵר . אֲדִי אֲמֵר בַּה אֵלֵהּ קֵאִילָא :
 אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֵׁר יִשְׁחַט שׂוֹר
 אֲוִי־כֶשֶׁב אֲוִיעֵז בְּמַחְנֵה אֲוִי אֲשֵׁר יִשְׁחַט
 מַחְוִין לְמַחְנֵה : גְּבֵר גְּבֵר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל .
 דִּיפּוּס . תוֹר אֲוִי אֲמֵר . אֲוִי עֵז בְּמִשְׁרִיתָא . אֲוִי
 דִּיפּוּס . מִפְּרָא לְמִשְׁרִיתָא : אִי רִגֵּל מִן בְּנֵי
 אֲסֵרָאִיל . יִדְבַח תוֹרָא אֲוִי כְּבִשָּׂא . אֲוִי עֵנָא
 פִּי אֲעִסְכֵּר . אֲוִי כְּאֵרְגְהָ : וְאֵל־פִּתְחָ אֵהֵל
 מוֹעֵד לֹא תִבְיֹא לְהַקְרִיב קֶרְבָּן לִיהוָה
 לְפָנֵי מִשְׁכַּן יְהוָה דִּם יִחְשַׁב לְאִישׁ הַזֶּה
 דִּם שִׁפְךָ וְנִכְרַת הָאִישׁ הַזֶּה מִקֶּרֶב עַמּוֹ :
 וְלִתְרַע מִשְׁכַּן זְמַנָּא לֹא אִיתִיהָ (11) אִיתִיהָ
 וְיִיִּתִינְהָ . לְקֶרְבָּא קוֹרְבָּנָא קִדְסִי . קִדְסִי
 מִשְׁכַּנָּא דִּי . דְּמֵא יִתְחַשֵּׁיב . לְנוֹבְרָא הַזֶּה

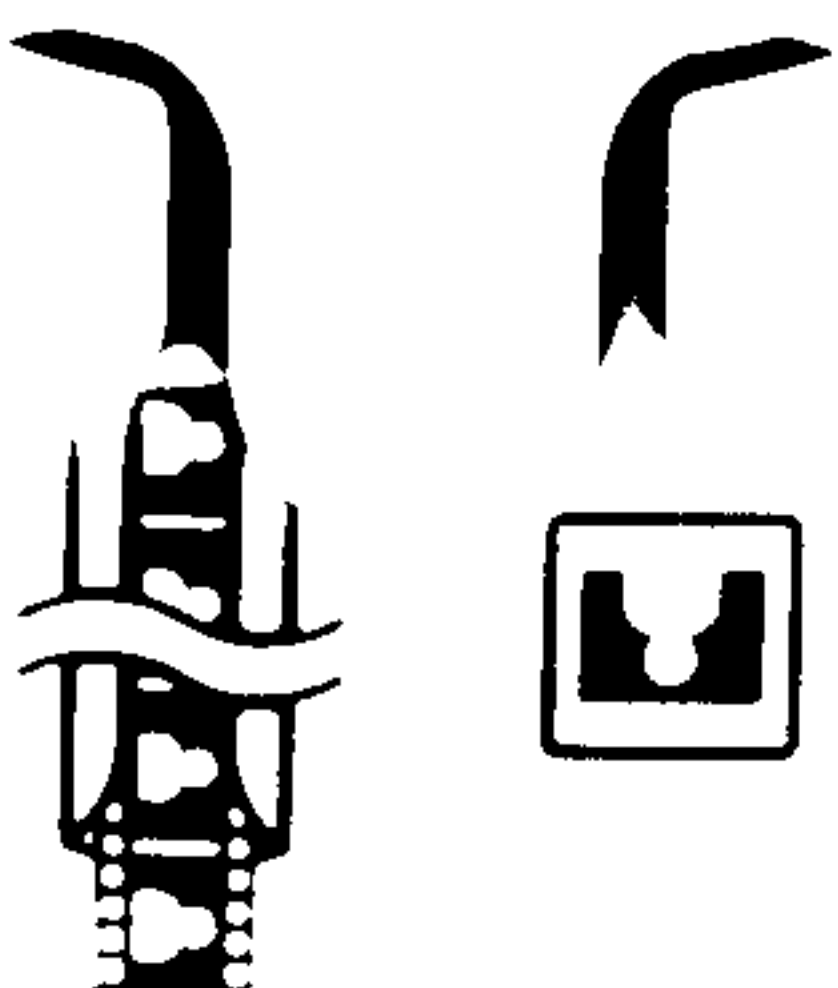

דמא אשר. וישתיצני אנשא ההוא מנו
 עמיה: ולם יאתי בה אי באב כבא
 למחצר פיקרבה. אז הו קרבאן ללה.
 בין ידי מסכנה (י). פהו יחסב עליה כמן
 קד ספך דם אנסאן (י). פינקטע דאך
 לאנסאן מן בין קומה: למען אשר יביאו
 בני ישראל את זבחייהם אשר הם זבחים
 על פני השדה והביאם ליהוה אל פתח
 אהל מועד אל דבחהו וזבחו זבחי שלמים
 ליהוה אותם: בריל דיתון בני ישראל.
 ית דבחהו דאנון דבחהו על אפי הקלא.
 ויתונן לקדם י. לתרע משפן זמנא דת
 פהנא. ויפסון. נכסת קודשין. קדם י
 יתהו: לכיאתון בני ישראל. בדבחהו
 אתי הם דאבתוהם עלי ונה אצחרא. פיגו
 בהא אי בין ידי אלה. אי באב כבא
 למחצר אי לאמאם. פידכחוא דבאה
 סלאמה ללה: וזק דבחהו אתי דם על
 מזבח יהוה פתח אהל מועד והקטיר
 החלב לרית ניחח ליהוה: ויזרק פהנא ית
 דמא על מדבחה די. בתרע משפן זמנא.
 ויסיק תרפא. דאתקבלא ברעוא קדם י:
 וירש אמאם אדם עלי מדבחה אלה. אזי
 ענד באב כבא למחצר. ויקתר שהמהא.
 מקבולא מרציא ללה: ולא יזבחו עוד
 את זבחייהם לשעירם אשר הם זנים
 אחריהם הקת עולם תהיה יזאת להם
 דרתם: ולא ידבחהו עוד ית דבחהו.
 לשידין. דאנון מען בתריהו. קים עלם.
 תהי דא להו דרריהו: ולא ידבחהו אברא
 דבאיהם. לאשיאטין (י). אזי הם יטנון פי
 תבעהא. פיכון דאך להם. רסם ארהר
 לאניאהם: ואלהם תאמר איש איש מבית
 ישראל ומן הגר אשר יגור בתוכם אשר
 יעלה עלה או זבח: ולהו תומר. גבר גבר
 מבית ישראל. ומן גיוריא דיתגירון
 פיניהו. דיסיק עלתא או נכסת קודשיא:
 וקר להם. אי רגל מן בני אסראל. ומן
 אנריב אדכיל פימא בינהם. יקרבי צעידה
 אודבחה: ואל פתח אהל מועד לא יביאו
 לעשות אתו ליהוה זכרת האיש ההוא

מעמיו: ודתרע משפן זמנא לא יתינה.
 למעבר יתיה קדם י. וישתיצני אנשא
 ההוא מעמיה: ואי באב כבא למחצר לם
 יאתי בה. ליקרבה כדאך ללה. פינקטע
 דאך לאנסאן מן קומה: ואיש איש מבית
 ישראל ומן הגר הגר בתוכם אשר יאכל
 פלדס ונתתי פני בפנש האכלת את
 הדם והכרתני אתה מקרב עפה: וגבר
 גבר מבית ישראל. ומן גיוריא דיתגירון
 פיניהו. דיכול פלדס ואתגירוניו. פאנשא
 דיכול ית דמא. ואשיצני יתיה מנו עמיה:
 ואי רגל מן אסראל. ומן אנריב אדכיל פי
 מא בינהם. יאכל שיא מן אדם. אהלת
 געני פיה. וקטעתה מן בין קומה: פי
 נפש הפשר פדם הוא ואני נתתיו לכם על
 המזבח לכפר על נפשתיכם פייהם
 הוא בפנש יכפר: ארי נפש פשרא פדמא
 היא. ואנא. יחבתיה לכון על מדבחה.
 לכפרא על נפש תכון. ארי דמא הוא על
 נפש מכפר: לאן נפוס נמיע אבשריון
 אדם מסכנהא (י). ולדאך געלתה לכם עלי
 אמדבת. ליסתופר בה ען נפסכם. לאן
 אדם יכפר ען אנפוס: עלי יבן אמרתי
 לבני ישראל פל נפש מכס לא יאכל דם
 ודגר בתוכם לא יאכל דם: עד פן
 אמרית לבני ישראל. פה אנש מנכון דא
 יכול דם. וגיוריא. דיתגירון פיניכון דא
 יכרון (כ) יכול ו"ט דם: ולדאך קלת לבני
 אסראל. כל אנסאן מנכם לא יאכל דמא.
 התא אנריב אדכיל פימא בינכם לא יאכל
 דמא: ואיש איש מבני ישראל ומן הגר
 הגר בתוכם אשר יגור ציד היה או עוף
 אשר יאכל וישפך את דמו וכפחו בעפר:
 וגבר גבר מבני ישראל. ומן גיוריא
 דיתגירון פיניהו. דיצור. צידא הותא. או
 עופא דמתאכיל. וישוד ית דמיה.
 וכפיניה בעפרא: ואי רגל מן בני
 אסראל. ומן אנריב אדכיל פימא בינהם.
 אנסאר צידא מן אחש. או מן אטאיר
 אזי אכלה חלא (כ). פליצב דמה. ויואריה

באלהראב

יב ויקרא (בספר תורה)

בלתראב: כִּי נֶפֶשׁ כָּל־בֶּשֶׂר דָּמוֹ כַּנֶּפֶשׁ
 הוּא וְאָמַר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּם כָּל־בֶּשֶׂר לֹא
 תֹאכְלוּ כִּי נֶפֶשׁ כָּל־בֶּשֶׂר דָּמוֹ הוּא כָּל־
 אֲכָלִיו יִכְרַת: אֲרִי נֶפֶשׁ כָּל בֶּשֶׂר־אֵל דְּמִיה
 כַּנֶּפֶשׁ הוּא וְאָמַרְתָּ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל דָּם
 כָּל בֶּשֶׂר־לֹא תִכְרֹךְ. אֲרִי נֶפֶשׁ כָּל
 בֶּשֶׂר־אֵל דְּמִיה הוּא. כָּל דִּיכְלִיָּה יִשְׁתַּיֵּץ:
 לֹאן נְפֹשׁ גַּמִּיעַ אֲבִשְׂרוֹן. כָּל וְאֲחֵדָה פִּי
 דְּמָה (כ). וְלֹאנִי קִלְתָּ לִבְנֵי אִסְרָאֵל דָּם
 כָּל בֶּשֶׂר־לֹא תֹאכְלוּ. אֲדָ נְפֹשׁ אֲבִשְׂרוֹן
 אֲדָם מִסְכְּנָהָא. וְכָל מִן אֲכָלָה יִקְטַע:
 וְכָל־נֶפֶשׁ אֲשֶׁר תֹּאכַל נְבִלָה וְטִרְפָּה
 בְּאֲזַחַח וּבְגַר וּכְבֹשׁ בְּגֵדֵי וְרַחֵץ בְּסִים
 וְטִמָּא עֲרִידָה עֲרִב וְטָהַר: וְכָל אֲנָשׁ דִּיכֹל
 נְבִילָה וְתִבְרָא. בִּיעֵיבִיא וּבְגֵיזִיא. וְיַעֲבֹעַ
 לְבוּשֹׁהוּ. וְיִסְחֵי בְמִיא. וְיִהִי מִסָּאב עַד
 רְמִישָׁא וְיִדְבִי: וְאִי אֲנִסְאן אֲכָל נְבִילָה
 וּסְקִימָה. מִן אֲצִרִיחַ וְאֲגִרִיב. פְּלִיגְסֵל
 תִּיאַבְתָּ. וְיִרְחֵץ בְּאִמָּא. וְיִנְגַס אִי אֲמַנִיב
 וְיִטְהַר: וְאִם לֹא יִכְבֹּשׁ וּכְשָׂרוֹ לֹא יִרְחֵץ
 וְנִשְׂא עֲוֹנוֹ: וְאִם לֹא יַעֲבֹעַ. וּבִשְׂרִיָּה לֹא
 יִסְחֵי. וְיִקְבִּיל חֻבִּיָּה: פֶּאן הוּ לֹם יִגְסֵל. או
 לִם יִרְחֵץ בְּרִנָּה. פִּקְדַח מִלְּוֹזָרָה (כ): פ

ז ד

וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמַלְּאֵל יִי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: הֵם כֻּלָּם אֱלֹהִים מִוֹסִי
 תְּכַלִּימָא: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: מַלְּאֵל עִם בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל. וְתִימַר לְהוֹן. אֲנָא יִי אֲדַהֲכוּן:
 מִר בְּנֵי אִסְרָאֵל. וְקוֹל לָהֶם. אֲנָא אֱלֹהֵי
 רַבְכֶם: כַּמַּעֲשֵׂה אֶרֶץ־מִצְרַיִם אֲשֶׁר
 יִשְׁכַּתְסִיבָה לֹא תַעֲשׂוּ וּכְמַעֲשֵׂה אֶרֶץ־
 כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי סָבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לֹא
 תַעֲשׂוּ וּבַחֲקִיתֶיהֶם לֹא תִלְכוּ: פְּעוּבְדֵי עֲמָא
 דְּאֶרֶעָ דְּמִצְרַיִם. דִּיתִיבְתוּן בְּהָ לֹא
 תַעֲבִדוּן. וּכְעוּבְדֵי עֲמָא דְּאֶרֶעָ דְּכְנַעַן.
 דְּאֲנָא מַעִיל יִתְכוּן לְתַפְּן לֹא תַעֲבִדוּן.
 וּכְנַמּוּסִיהוֹן לֹא תִהְיוּן: כַּעֲנַאִיעַ אֱהֵל בְּלֹד
 מִצְרַיִם. אֲרִי אֲקַמְתֶּם פִּידָה לֹא תַעֲנַעוּ.
 וּכְעֲנַאִיעַ אֱהֵל בְּלֹד כְּנַעַן. אֲרִי אֲנָא
 מְדַבְּרִים הֵנָּךְ לֹא תַעֲנַעוּ וּבְרַסוּמָהֶם לֹא

הסירו: אֶת־מִשְׁפָּטֵי תַעֲשׂוּ וְאֶת־חֻקֵּי
 תִשְׁמְרוּ לְלֶכֶת בְּהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 יִת דִּיעֵי תַעֲבִדוּן. וְיִת קִימֵי תִשְׁרוּן לְהִלְכָא
 בְּרוּן. אֲנָא יִי אֲדַהֲכוּן: אֲחַכְאֵי פִּאֲצַנְעוּ.
 וְרַסוּמֵי פִּאֲחַפְצוּ וְסִירוּ בְהָא. אֲנָא אֱלֹהֵי
 רַבְכֶם אֲנֹאִיכֶם כִּירָא (כ): וְשִׁמְרֶתֶם אֶת־
 חֻקֵּי וְאֶת־מִשְׁפָּטֵי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֶתְכֶם
 הָאֲדָם וְחֵי בְּהֶם אֲנִי יְהוָה: וְתִשְׁרוּן יִת קִימֵי
 וְיִת דִּיעֵי. דָּאִם יַעֲבִיד יִתְהוֹן. אֲנִישָׁא יִיחֵי
 בְּהוֹן בְּחֵי (ו' בְּחֵי כִפִּי) עֲלֵמָא. אֲנָא יִי:
 וְאֲחַפְצוּ רַסוּמֵי וְאֲחַכְאֵי. פֶּאן גֵּאוּ אִי
 אֲנִסְאן עַמְלָה בְהָא. אִן יִחֵי אֱלֹהֵי
 אֲרִאימָה. אֲנָא אֱלֹהֵי דָאִים אֲנִקָא (כ):
 ׀ אִישׁ אִישׁ אֶל־כְּדִישָׁא בְּשָׂרוֹ לֹא
 תִקְרִבוּ לְגִלּוֹת עֲרוּהָ אֲנִי יְהוָה: גְּבַר גְּבַר
 לְכָל קְרִיב בְּשָׂרִיָּה. לֹא תִקְרִבוּן לְגִלְיָה
 עֲרִיא. אֲנָא יִי: כָּל רִגְלֵי מִנְכֶם אִי נִסִּיב
 דְּאֵתְהָ (כ). לֹא יִתְקַדֵּם לְכַשֵּׁף סוֹתְהָא.
 אֲנָא אֱלֹהֵי נְהִיתְכֶם עֵן דְּאֵךְ (כ): ׀ עֲרוֹת
 אֲבִיךָ וְעֲרוֹת אֲמָךְ לֹא תִגְלֶה אֲמָךְ הוּא
 לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתְהָ: עֲרִית אֲבִיךָ. וְעֲרִית
 אֲמָךְ לֹא תִגְלֵי. אֲמָךְ הוּא. לֹא תִגְלֵי עֲרִיתְהָ:
 סוֹאֵת אֲבִיךָ. וְסוֹאֵת אֲמָךְ לֹא תִכְשֵׁף.
 אֲמָא סוֹאֵת אֲמָךְ פְּהוּ אֲמָךְ נִפְכָהָא. לֹא
 תִכְשֵׁפִן סוֹאֵתְהָ: ׀ עֲרוֹת אֲשֶׁת־אֲבִיךָ
 לֹא תִגְלֶה עֲרוֹת אֲבִיךָ הוּא: עֲרִית אֵתְתָא
 אֲבִיךָ לֹא תִגְלֵי. עֲרִיתְהָ דְּאֲבִיךָ הוּא:
 וְסוֹאֵת זִוְנָה אֲבִיךָ לֹא תִכְשֵׁף. לֹאנְהָא
 כְּסוּוֹת אֲבִיךָ (כ): ׀ עֲרוֹת אֲחֻתְךָ בֵּת־
 אֲבִיךָ אוֹ בֵּת־אֲמָךְ מוֹלְדַת בֵּית אוֹ מוֹלְדַת
 הוֹיָן לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתֶיךָ: עֲרִית אֲחֻתְךָ בֵּת
 אֲבִיךָ אוֹ בֵּת אֲמָךְ. דִּי לִידָא מִן אֲבִיךָ מִן
 אֵתְתָא אוֹחֲרֵי (כ' אֲחֲרֵי). אוֹ מִן אֲמָךְ מִן
 גְּבַר אֲחֵרָן. לֹא תִגְלֵי עֲרִיתְהוֹן (כ' עֲרִיתְהוֹן):
 וְסוֹאֵת אֲכַתְךָ אֲבִיךָ אוֹ אֲבִיךָ אֲמָךְ.
 אֲמוֹלְדָה דְּאֲבִיךָ אוֹ אֲבִיךָ אֲמָךְ. לֹא תִכְשֵׁפִן
 סוֹתְהָמָא (כ): ׀ עֲרוֹת בֵּת־בְּנֵיךָ אוֹ בֵּת־
 בְּתֵךְ לֹא תִגְלֶה עֲרוֹתֶיךָ פִּי עֲרוֹתְךָ הִנֵּה:
 עֲרִית בֵּת בְּרֵךְ אוֹ בֵּת בְּרֵתְךָ. לֹא תִגְלֵי
 עֲרִיתְהוֹן. אֲרִי עֲרִיתְךָ אֵינִן: וְסוֹאֵת אֲבִיךָ

ערוּתָהּ. עֲלֶה בְּחֵייהָ: וְאִמְרָהּ מֵעַ
 אֲנִי־הִיא לֹא תִכְבֹּר. לְתִכּוֹן יִרְתָּהּ (י"ג)
 צִאֲרָתָן. לְתִכְשֵׁף סֹאֲתָהּ. מֵעֵהָ פִי
 חִיִּיתָהּ: וְאִל־אִשָּׁה בְּנִדַת טְמֵאָתָה לֹא
 תִקְרַב לְגִלּוֹת עֲרוּתָהּ: וְלֹא־תֵאָדָּם בְּרִיחֹק
 סֹאֲבָתָהּ. לֹא תִקְרַב. לְגִלְּאָה עֲרוּתָהּ:
 וְאִי אִמְרָהּ פִי חִיצָה נִנְאֲסָתָהּ. לֹא
 תִתְקַדֵּם. לְתִכְשֵׁף סֹאֲתָהּ: וְאִל־אִשָּׁת
 עֲמִיתְךָ לֹא־תִתֵּן שְׂכָבְתְךָ לְזֹרֵעַ לְטְמֵאָה־
 בָּהּ: וּבִאֲתֵת תִּכְרֹךְ. לֹא תִתֵּן שְׂכֹבְתְךָ
 לְזֹרֵעַ. לְאִסְתַּאֲבֵּא־בָהּ: וּמֵעַ זֹוגָה צִאֲחֹכְךָ.
 לֹא תִנְעַל מִצֶּאֱנַעְתְךָ לְאִנְסָא. וְלֹא לְאִתְנַגֵּם
 בָּהּ (י"ד): וּמִזֹּרְעָה לֹא־תִתֵּן לְהַעֲבִיר לְמִקְדָּךְ
 וְלֹא תִחַלֵּל אֶת־שֵׁם אֱלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה:
 וּמִזֹּרְעָה לֹא תִתֵּן לְאֶעֱבֹרָא לְמִקְדָּךְ. וְלֹא
 תִחַלֵּל יֵת שְׁמַיָּהּ דְּאֵלֶיךָ אֲנָא יי: וְלֹא תַעֲטִי
 מִן־נִסְדָּךְ לְאִתְקַרֵּיב לְאִצְנַס וְלֹא־תִבְדֹּל אִסַּם
 רִבְךָ. אֲנָא אֵלֵה אִמְעַאֲקִיב (י"ה): וְאִת־זִכֹּר
 לֹא תִשְׁכַּב מִשְׁכְּבֵי אִשָּׁה תּוֹעֵבָה הוּא:
 וְיֵת דְּכִזְבָּא. לֹא תִשְׁכַּב מִשְׁכְּבֵי אִתָּא.
 תּוֹעֵיבָא הִיא: וְאִדְכֹּר לֹא תִצְאֲנַעַה עֲלֵי
 צְרוּב מִצֶּאֱנַעַת אִנְסָא. פִּאֲנָהּ אִבְרִייהָ:
 וּבְכָל־בְּהֵמָה לֹא־תִתֵּן שְׂכָבְתְךָ לְטְמֵאָה־
 בָּהּ וְאִשָּׁה לֹא־תַעֲמֹד לְפָנַי בְּהֵמָה לְרִבְעָה
 תִבֵּל הוּא: וּבְכָל־בְּעִירָא. לֹא תִתֵּן
 שְׂכֹבְתְךָ לְאִסְתַּאֲבֵּא בָהּ. וְאִתָּא. לֹא
 תִקּוּם. קָדָם בְּעִירָא. לְמִשְׁלֵט בָּהּ תִבְלָא
 הוּא: וּמֵעַ שִׁי מִן אִבְהָאִים. לֹא תִנְעַל
 מִצֶּאֱנַעְתְךָ לְאִתְנַגֵּם (י"ו) לְתִתְנַגֵּם בָּהּ.
 וְכִדְלָךְ אִאִמְרָהּ לֹא תִקַּף. בֵּין יְדֵי בְהֵימָה
 לְתִנּוּהָ פִּאֲנָהּ דִּאֵהִיָּה (י"ז): אִל־תִּטְמֵאוּ
 בְּכָל־אֵלֶּה פִי בְּכָל־אֵלֶּה נִטְמֵאוּ הַגּוֹיִם
 אֲשֶׁר־אֲנִי מִשְׁלַח מִפְּנִיכֶם: לֹא תִסְתַּאֲבֹנוּ
 בְּכָל־אֵלִין. אֲרִי בְּכָל־אֵלִין אִסְתַּאֲבֹנוּ
 עִמָּמִיא. דִּאֲנָא מְגִלִי מִן קָדְמִיכֹן: לֹא
 תַעֲצוּנִי בְשִׁי מִן־הִדְדָּה. לֹא־נִמְתַּלְהָא עֲצוּנִי
 אֲמַם (י"ח): אֲדִי אֲנָא טֹאֲרֵד מִן בֵּין יְדֵיכֶם:
 וְתִטְמֵא דְאֵרֶץ וְאִפְקֹד עֲוֹנָה עֲלֵיהָ וְתִקַּא
 דְאֵרֶץ אֶת־יִשְׁבֵּיהָ: וְאִסְתַּאֲבֵּת אֶרְעָא.
 וְאִסְעֵרִית חֹבֵה עֲלֶיהָ. וְרוֹקִינַת אֶרְעָא יֵת

יִתְבָּהּ

אֲבִיךָ אוֹ אֲבִנָּה אֲבִנְתְךָ. לֹא תִכְשֵׁפְהֵמָא.
 לֹא־נִהְמָא סֹאֲתְךָ: ׀ עֲרוּת בְּתִי־אִשָּׁת
 אֲבִיךָ מוֹלֵדֵת אֲבִיךָ אֲחֹתְךָ הוּא לֹא תִגְלֶה
 עֲרוּתָהּ: עֲרוּת בְּת אִתָּת אֲבִיךָ דִּילִידָא
 מִן אֲבִיךָ. אֲחֵתְךָ הִיא. לֹא תִגְלִי עֲרוּתָהּ:
 וְסֹאֲת אֲבִנָּה זֹוגָה אֲבִיךָ אִמּוֹלֹדָה מִן
 אֲבִיךָ. אֲתִי בִינַת (י"ט) אֲנָהּ אֲכַתְךָ. לֹא
 תִכְשֵׁפִן סֹאֲתָהּ: ׀ עֲרוּת אֲחֹת־אֲבִיךָ
 לֹא תִגְלֶה שְׂאֵר אֲבִיךָ הוּא: עֲרוּת אֲחַת
 אֲבִיךָ לֹא תִגְלִי. קְרִיבַת אֲבִיךָ הִיא: וְסֹאֲת
 אֲכַת אֲבִיךָ פִּלָּא תִכְשֵׁף. לֹא־נִהְמָא נְסִיבָה
 אֲבִיךָ: ׀ עֲרוּת אֲחֹת־אֲמִךָ לֹא תִגְלֶה
 כִּי־שְׂאֵר אֲמִךָ הוּא: עֲרוּת אֲחַת אֲמִךָ לֹא
 תִגְלִי. אֲרִי קְרִיבַת אֲמִךָ הִיא: וְסֹאֲת אֲכַת
 אֲמִךָ לֹא תִכְשֵׁף. לֹא־נִהְמָא נְסִיבָה אֲמִךָ: ׀
 עֲרוּת אֲחִי־אֲבִיךָ לֹא תִגְלֶה אִל־אִשְׁתּוֹ לֹא
 תִקְרַב דְּדִתְךָ הוּא: עֲרוּת אֲחִיבְךָ לֹא
 תִגְלִי. לֹא־תִתִּיב לֹא תִקְרַב. אִתָּת אֲחִיבְךָ
 הִיא: וְסֹאֲת עִמְךָ לֹא תִכְשֵׁף. וְכִדְלָךְ אִן לֹא
 תִתְקַדֵּם אִי זֹוגָתָה. אִל־הִי כַעֲמִתְךָ (כ'):
 ׀ עֲרוּת פִּלְתְךָ לֹא תִגְלֶה אִשָּׁת
 בְּנִךָ הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרוּתָהּ: עֲרוּת פִּלְתְךָ
 לֹא תִגְלִי. אִתָּת בְּרִךְ הִיא. לֹא תִגְלִי עֲרוּתָהּ:
 וְסֹאֲת כְּנַתְךָ פִּלָּא תִכְשֵׁף. וְהִי זֹוגָה אֲבִיךָ.
 לֹא תִכְשֵׁפִן סֹאֲתָהּ: ׀ עֲרוּת אִשְׁת־
 אֲחִיךָ לֹא תִגְלֶה עֲרוּת אֲחִיךָ הוּא: עֲרוּת
 אִתָּת אֲחִיךָ לֹא תִגְלִי. עֲרוּתֵא דְאֲחִיךָ
 הִיא: וְסֹאֲת זֹוגָה אֲבִיךָ פִּלָּא תִכְשֵׁף. אִל־הִי
 כְּסֹאֲת אֲבִיךָ: ׀ עֲרוּת אִשָּׁה וּבְתָהּ
 לֹא תִגְלֶה אֶת־בְּתִי־פְנֵיהָ וְאֶת־בְּתִי־פְתָהּ
 לֹא תִקַּח לְגִלּוֹת עֲרוּתָהּ שְׂאֵרָה הִנֵּה זִפָּה
 הוּא: עֲרוּת אִתָּתֵא. וּבְרִתָּהּ לֹא תִגְלִי יֵת
 בְּת בְּרָה וְיֵת בְּת בְּרָתָהּ. לֹא תִסַּב לְגִלְּאָה
 עֲרוּתָהּ. קְרִיבִין אִינִן עִיצַת הַטְּאִין הִיא:
 וְסֹאֲת אִמְרָהּ וְאִבְנָתָהּ פִּלָּא תִכְשֵׁף.
 וְכִדְלָךְ אֲבִנָּה אֲבִנָּה וְאִבְנָתָהּ.
 לֹא תִתְכֹּר לְתִכְשֵׁף סֹאֲתָהּ. אִל־הִי נִסְמֵאִיב
 וְהִי פִאֲהֵשָׁה: וְאִשָּׁה אִל־אֲחֵתָהּ לֹא תִקַּח
 לְצֹר לְגִלּוֹת עֲרוּתָהּ עֲלֵיהָ בְּחֵייהָ: וְאִתָּתֵא
 עִם אֲחֵתָהּ לֹא תִסַּב. לְאֶעֱקֹא לָהּ. לְגִלְּאָה

יתבהא: ולמא נגם אהל אבד. טבתהם
 גרונבהם ושתת אבד אלהי: ושמתם
 אתם את הקתי ואת משפטי ולא תעשו
 מפל התועבת האלה האזרח והגר הגר
 בתוכם: ותפרון אתון. ית קימיות דיני.
 ולא תעברון מכל תועבת האלין. יציביא
 וגיזריא דיתגרון ביניכון: פאחפצו אנתם
 רסומי ואחכאמי. ולא תצנעו שיא מן הדה
 אמכארה. לצרית. ולא גריב אדכיל פי מא
 בינכם: כי את כל התועבת האל עשו
 אנשי הארץ אשר לפניכם והטמא הארץ:
 ארי ית כל תועבת האין. עברו אנשי
 ארעא דקדמיכון. ואסתאבת ארעא: אד
 גמיע הדה אמכארה. צנעו אהל אבד ארי
 מן קבלכם. חתא נגם: ולא תקיא הארץ
 אתכם בטמאכם אהה פאשר קאה אתי
 הגוי אשר לפניכם: ולא תרוקין ארעא
 יתכון. פסאוביכון יתה. פמא דרוקינת. ית
 עממיא (כג) עמא) דקדמיכון: ללא
 ישתתכם אבד אהא נגסתמוה. כמא
 שתת לאמם ארין מן קבלכם: פי פלי
 אשר יעשה מפל התועבת האלה ונכרתו
 הנפשות העשות מקרב עמם: ארי כל
 דיעביד. מפל תועבת האלין. וישתיצון.
 (כג) וישתיצין). נפשתא דיעברן מגו עמהון:
 ואעלמו (ל) אן כד מן צנע שיא מן גמיע
 הדה אמכארה. פתנקטע תלך אנפוס
 אצאנעאת מן בין קומהא: ושמתם אתי
 משמתתי לבלתי עשות מחקות התועבת
 אשר נעשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני
 יהוה אלהיכם: ותפרון ית מפרת מימרי.
 בדיל דלא למעבר. מגמוסי תועבתא
 דאתעבידא קדמיכון. ולא תסתאכון בהון.
 אנא יי אלהכון: ואחפצו מא אסתחפצתכם
 ללא תצנעו. מן רסום אמכארה אתי צנעת
 מן קבלכם. ולא תעצוני בהא. אנא אלה
 רבכם אנאויכם כירא (ל) פ פ פ

פ' פים' סי' ער"ו. ומפסירין ואתה בן אדם ביחוקאל כ"ב נג"ד
 ה וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי

עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: דבר אל כל עדת בני ישראל
 ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש
 אני יהוה אלהיכם: מליל עם כל פגשתא
 דבני ישראל. ותימר להון קדישין תהון. ארי
 קדיש. אנא יי אלהכון: מר גמאעה בני
 אסראיל. וקול דהם כונו מקדסין. לאני
 אלה רבכם לקדום: איש אמו ואביו
 תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יהוה
 אלהיכם: גבר מן אמה ומן אביו תהון
 דחלן. וית יומי שביא די לי תפרון. אנא יי
 אלהכון: ליכאף כל אנסאן אמה ואביו.
 ואחפצו סבותי. אנא אלה רבכם אנאויכם
 כירא: אל תפנו אל האילים ואלהי מסכה
 לא תעשו לכם אני יהוה אלהיכם: לא
 תתפנון בתר טעון. ורחלן דמתבא. לא
 תעברון לכון. אנא יי אלהכון: לא תולו
 ארי אותאן. ומעבודאת מסכוכה. לא
 תצנעו לכם. אנא אלה רבכם אואהר:
 וכי תזבתו זבה שלמים ליהוה לדענכם
 תזבתו: וארי תכסון נכסת קודשין קדם
 יי. לרעוא לכון תכסוניה: וארא דבחתם
 דבחסראמה ללה. פעלי מאירתצאמנכם
 תדבחוניה: ביום זבתכם יאכל וממחרת
 והנותר עד יום השלישי פאש ישרף:
 ביזמא דיתנכים. יתאכיל וביזמא
 דבתרוהי. ודישתאר עד יומא תליתאה.
 פנורא ותוקד: אן יכון וכל פי יום דבחתם
 ומן גר. ומא בקי אי איום אתאת. פליחרק
 באנאר: ואם האכל יאכל ביום השלישי
 פגוד הוא לא ירעה: ואם אתאכלא
 יתאכיל ביזמא תליתאה. מרחק הוא לא
 יהי לרעוא: ואן אכל מנה פי איום אתאת.
 פהו כלאם לא יקבל: ואכליו עונו ישא
 אפי את קדש יהוה חלל ונכרתה הנפש
 ההוא מעמיה: ודייכלוניה חוביה יקביל.
 ארי ית קודשא דיי אחיל. וישתיצי. אנשא
 ההוא מעמיה: ואכלה פקר המל וורה.
 למא בדר קדם אלה. פינקטע דאך

אלאנסאן

חלק הרקדוק: א) כי את קדש ה' חלל. תיבת כי במקף לא בחביר בכל סת"ו וכ"כ הרמ"ל ו"ל.

לא תחברך: לא תצנעו גורא פי אהכם. ולא תהאבון פקורא. ולא תבתהגון גלילא. כל אהכם פי מאבין קומך באעדל: לא תלקך רביל בעמיק לא תעמד עלידם רעה אני יהוה: לא תיכול קורצין (כ"י קרצין) קרצין (כ"י קרצין) בעמך. לא תקום על דמא דחברך. אנא יי: לא תמין מאהלא בקומך. ולא תקום עלי דם צאחבך. אנא אלה אמעאקב: לא תשנא את אחוך בלבבך הויכה תוכיה את עמיתך ולא תשא עלי חטא: לא תשני ית אחוך בלבבך. אוכחא תוכה ית חברך. ולא תקפיד על דיליה חובא: לא תשן איך פי קלבך. בר עצה ועצא. ולא תחמל ענה זורא: לא תקום ולא תטור את בני עמך ואהבת לרעה כמוך אני יהוה: לא תקום ולא תטור דבבו לבני עמך. ותרחמיה לחברך פותך. אנא יי: לא תנקם ולא תהקר עלי קומך. ואהבב לצאחבך מתל גפסך. אנא אלה אנאויך כירא: את הקת תשמורו בהמתך לא תרביע פלאים שדך לא תזרע פלאים ובגר פלאים שעטנו לא יעלה עדיך: ית קימי תטרון. בעירך לא תרביע עירובין. תקלך לא תזרע עירובין. ודבוש עירובין שעטניזא. לא יפק עךך: זרסומי פאחפצוהא. בהאימך לא תנוהא מן נועין. וציעתך לא תזרע מן נועין. ותוב מן נועין מלחמאן. לא יעלו עדיך: ואיש ביי ישלב את אשה שכבת זרע והוא שפחה נחרפת לאיש והפדה לא נפדתה או חפשה לא נתן לה פקרת תהיה לא ימתו כיי לא חפשה: וגבר. ארי ישכוב ית אתתא שכבת זרעא. והוא אמא אחידא לגבר. ואתפרקא לא אתפריקת בכספא. או חירותא לא אתיהיבת לה בשטר. בקורתא תהי בה. לא ימותון ארי לא אתחררת: ואי רגל צאנע אמראה מצאנעה אנסא. והי אמה מכטובה לאי רגל כאן. ופדא לסתפדא. ועתקתא לס ידפע. פלתבון מהדודה. ולא יקתלא

אנאמאן מן בין קומה: ובקצרכם אתי קציר ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצור ולקט קצירך לא תלקט: ובמהצדכון ית הצדא דארעכון. לא תשיצי. פתא דתקלך למחצד. ולקטא דהצדך לא תלקיט: ואדא הצדתם זרע בלאדכם. פלא תסתקין טרה ציעתך פתהצדהא. ולקט זרעך פלא תלקטה: וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהוה אלהיכם: וכרמך לא תעליל. ונתרא דכרמך לא תלקיט. לעני ודגיוזרי תשבוק יתהון. אנא יי אלהכון: וכרמך פלא תמושה. ומפרוט כרמך פלא תלקטה. כל אתרכה לאצעיף ואגריב. אנא אלה רבכם אנאויכם כירא: לא תגנבו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו: לא תגנבון. ולא תבדבון ולא תשקרון אנש (כ"י גבר) בחבריה: לא תסרקו. ולא תגהרו. ולא ינכת כל אמר בצאחבה: ולא תשבעו בשמי לשקר וחללת את שם אלהיך אני יהוה: ולא תשתבעון בשמי לשקרא. ולא תחיל. ית שטא דאלהך אנא יי: ולא תהלפו באסמי באטרא. ולא תבדל אסם רבך. אנא אלה אמעאקב: לא תעשק את רעהך ולא תגול לא תלין פעלת שביר אתך עד בקר: לא תעשוק ית חברך ולא תיגוס (כ"י תונים). לא תבית. אגרא דאגרא. לותך עד צפרא: לא תגשם צאחבך ולא תגזבה. ולא תבית אגרה לאגיר. ענדך אי אנראה: לא תקלל חרש ולפני עור לא תהן מכשל ויראת מאלהיך אני יהוה: לא תלוט דלא שמע. וקדם דלא הוי. לא תשים תקלא. ותדהל מאלהך אנא יי: לא תשתם אצמא ובין ידי אעמא. לא תצייר מעתרא. וכף רבך אנא אלה אמעאקב: לא תששו עול במשפט לא תשא פני דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך: לא תעברון שקר בדין. לא תסב אפי מספניא. ולא תהדר אפי רבא. בקושטא תדיניה

ג

לחיתך: ושרט לנפש לא תתנו בכשרכם
 וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני יהוה:
 והבול על מית. לא תתנו בכשרכון.
 ורושמיין חריתין. לא תתנו בכון. אנא יי:
 וכרשא עלי מיית יי. לא תגעלו פי
 אנדאנכם. וכתאבה ושם יי. לא תגעלו
 פיכם. אנא אלה אמעאקב: אל-תחל
 את-פתך להזנותה ולא-תזנה הארץ
 ומלאה הארץ זמה: לא תחיד ית ברתך
 לאטעיותה. ולא תטעי ארעא. ותתמלי
 ארעא עיצת חטאין: ולא תבדל אננתך
 לאפגור. פלא יפגור אהל ארץ. פתמתלי
 פואחשא: את-שבתתי תשמרו ומקדשי
 תיראו אני יהוה: ית יומי שביא דידי
 תפירו. ולבית מקדשי תהון דחלין. אנא
 יי: סבותי פאחפצוהא. ומקדסי פהאבוה.
 אנא אלה שרפתהמא יי: אל-תפנו אל-
 האבת ואל-הידענים אל-תבקשו לטמאה
 בהם אני יהוה אלהיכם: לא תתפנון בתר
 בדין וזכורו. לא תתבעון לאסתאבא בהון.
 אנא יי אלהכון: ולא תולו אי אמשעודין
 ואערראפין. לא תטלבו אן תעצוני בהא.
 אנא אלה רבכם עאם אני יי: מפני שיבה
 תקום והדרת פני זקן ויראת מאלהיך
 אני יהוה: מן קדם דסבר באוריתא
 תקום. ותהדר אפי סבא. ותדחל מאלהיך
 אנא יי: מן בין ידי דו אשיבה פקום.
 ואבתהג וגה אשיך. וכפרבך אנא אלה:
 וכו' יגור אתך גר בארצכם
 לא תונו אתו: וארי יתגיר עמכון. גיורא
 בארעכון. לא תונון יתיה: ואדאסכון מעכם
 גריב פי בדרכם. פלא תצהדוה: פאזרח
 מכם יהיה לכם הגר והגר אתכם ואהבתלו
 כמוך כייגרים הייתם בארץ מצרים אני
 יהוה אלהיכם: פיעיבא מנכון יהי לכון.
 גיורא דיתגיר עמכון. ותרחם ליה כותך.
 ארי דיירין הויתון בארעא דמצרים. אנא
 יי אלהכון: וליכון מעכם כצריה מנכם.
 לגריב אדכיל פי מא בניכם. ואחבב לה
 כנפסך. לאן טל מא כנתם גרבא פי בלד

אד דם תעתק: ותביא את-אשמו ליהוה
 אל-פתח אהל מועד איל אשם: וייתי
 ית אשמה לקדם יי. לתרע משכן ומנא.
 דכרא לאשמא: פליאתי בקרבאנה ללה.
 אי באב כבא אמהצר. כבשא לקרבאן
 לאתם: וכפר עליו הכהן באיל האשם
 לפני יהוה על-חטאתו אשר חטא ונסלח
 לו מחטאתו אשר חטא: וכפר עלוהי
 כהנא. בדכרא דאשמא קיי. על חובתיה
 דחב. וישתביק ליה. מהובתיה דחב:
 פיסתנפר ענה לאמאם בה בין ידי
 אלה. ען כטייתה אדי אכטא. פיגפר לה
 דאך:

פ

וכי-תבאו אל-הארץ ונטעתם פדעץ
 מאכל וערלתם ערלתו את-פריו שלש
 שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל: וארי
 תיעדון לארעא. והצבון בל איזן דמיכר.
 ותרחקון רחקא ית אביה. תלת שנין. יהי
 לכון. מרחק לאפדא לא יתאכיל: ומנד
 (וי זמרה) תדככון אי אברד. פתגרסון כל
 שגר מטעם. פתחרמו תמרה תחרימא יי.
 תלאת סנין. יכון עדיכם מחרמא לא יוכר:
 ובשנה הרביעת יהיה פלי-פריו קדש
 הלולים ליהוה: ובשתא רביעיתא. יהי
 פל אביה. קודש תושבחו קדם יי: ופי
 אסנה אראבעה. יכון גמיע תמרה. מקדסא
 מוהלא יי ללה: ובשנה החמישת תאכלו
 את-פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה
 אלהיכם: ובשתא חמישיתא. תיכלון ית
 אביה. לאוספא לכון עלליתיה. אנא יי
 אלהכון: ופי אסנה אכאמסה. תאכלו
 תמרה. פאני אלה רבכם אויד לכם פי
 גלתה: לא תאכלו על-יחדם לא תנהשו
 ולא תעוננו: לא תיכלון על דמא. לא
 תנהשון ולא תעננו: לא תאכלו עלי אדם.
 לא תתטירו ולא תתפאלו: לא תקפון
 פאת ראשכם ולא תשחית את פאת
 זקנך: לא תקפון. פתא דרישכון. ולא
 תתפיל. ית פתא דדקנך: ולא תחדקו
 בזואיא רוסכם יי. ולא תסתאצל זואיא

ד

הו

מצר. **אנא** אלה רבכם אנמעין (י): לא--
 תעשו עול במשפט במדה במשקל
 ובמשורה: לא תעבדון שקר בדין.
 במשחתא. במתקלא ובמכירתא: לא
 תצנעו גשא פי אהכם. ולא פי אמסאחה
 ואזון ולמכיל: מאזני צדק אבני צדק איפת
 צדק והין צדק יהיה לכם אני יהיה אלהיכם
 אשר יוצאתי אתכם מארץ מצרים:
 מוזנאן דקשוט מתקלין דקשוט. מכילין
 דקשוט. והינין דקשוט יהון דכון. **אנא** יי
 אהכון. דאפיקות יתכון מארעא דמצרים:
 כל מיאזין עארלה וצננאת עארלה. ואכיל
 עארלה. ואקסאט עארלה תכון לכם. **אנא**
 אלה רבכם לעדר. (י) ארי אכרנתכם מן
 בלד מצר: ושמרתם את פליחקתי ואת
 פלימשפטי ועשיתם אתם אני יהיה:
 ותטרון ית פל קימי וית פל דיני. ותעבדון
 יתהון. **אנא** יי: ואחפצו גמיע רסומי
 ואחבאמי. ואעמלו בהא. **אנא** אלה
אנאזיכם כירא:

פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי
 תכלימא: ואריבני ישראל תאמר איש
 איש מבני ישראל ומן הגר הגר בישראל
 אשר יתן מזרעו למקד מות יומת עם
 הארץ ורגמהו באבן: ורבני ישראל תימר.
 גבר גבר מבני ישראל. ומן גיריא
 דיתגירון בישראל. דיתין מזרעיה. למולך
 אתקטלא יתקטיל. עמא בית ישראל
 ירגמוניה באבנא: ומר בני אסראיל וקור
 להם. אי אנסאן מן בני אסראיל. ומן
 אנריב ארכיל פי מא בינהם. יעטי מן נסלה
 לאצנם פליקתל קתלא. והו אן ירגמוה
 אהל אבלד באחגארה: ואני אתן את פני
 באיש ההוא והכרתני אתו מקרב עמו פי
 מזרעו נתן למקד למען טמא את מקדשי
 ודחלל את שם קדשי: ואנא. אתן ית
 רוגזי באנשא (כ"ג בגוברא) ההוא. ואשיצי
 יתיה מנו עמיה. ארי מזרעיה יהב למולך.
 בדיל. דסאבא ית מקדשי. ודאחלא ית

שמא דקודשי: ואנא אהל גזבי בדלך
 אנסאן. פאקטעה מן בין קומה. אד
 אעטא מן נסלה לאצנם. לכי ינגם מקדסי.
 ויבדל אסם קדסי: ואם העלם יעלימו
 עם הארץ את עיניהם מן האיש ההוא
 בתתו מזרעו למקד לבלתי המית אתו:
 ואם. מכבש יכבשון עמא בית ישראל.
 ית עיניהון מן גוברא ההוא. בדיתב
 מזרעיה למולך. בדיל דלא למקטל
 יתיה: ואן תגאפל אהל אבלד תגאפלא
 ען דלך אנסאן. מע אעטאיה מן
 נסלה לאצנם. ללא יקתלוה: ושמת
 אני את פני באיש ההוא ובמשפחתו
 והכרתני אתו ואת פליחזנים אחריו
 לזנות אחרי המלך מקרב עמם:
 ואשוי אנא ית רוגזי באנשא ההוא
 ובסעדוהי. ואשיצי יתיה וית פל דטען
 בתרוהי. למטעי. בתר מולך מנו עמהון:
 אהלת אנא גזבי. בדלך אנסאן
 ובמגאנסיה. וקטעתה. וגמיע אטאניון ורא
 אצנם מן בין קומהם: והנפש אשר תפנה י
 ארדהאבת ואר הידענים לזנת אחריהם
 ונתתי את פני בנפש ההוא והכרתני אתו
 מקרב עמו: ואנש. דיתפני בתר בדין
 וזכורו. למטעי בתריהון. ואתין ית רוגזי
 באנשא ההוא. ואשיצי יתיה מנו עמיה:
 ואי אנסאן ולא אי למשעודין ואעראפין.
 דיטני אנאם תבעהם (כ) אהלת גזבי
 בדלך אנסאן. פקטעתה מן בין קומה:
 והתקדשתם והייתם קדשים פי אני
 יהוה אלהיכם: ותתקדשון. ותהון קדישין.
 ארי. **אנא** יי אלהכון: פתקדסו וכונו
 מקדסין. לאני אלה רבכם אקדוס (כ):
 ושמרתם את חקתי ועשיתם אתם אני
 יהוה מקדשכם: ותטרון ית קימי. ותעבדון
 יתהון. **אנא** יי מקדשכון: ואחפצו רסומי.
 ואעמלו בהא. לאני אלה מקדסכם: פי
 איש איש אשר יקלל את אביו ואת אמו
 מות יומת אביו ואמו קלל דמיו בו: ארי
 גבר גבר. דילוט ית אבוהי. וית אפיה

אתקטלא

אתקטלא יתקטיל אבוהי ואמיה. לט
 קטלא חיוב: ואי אנסאן לען אביה ואמה.
 פליקתר קתלא. למא לען אביה ואמה.
 פקד חל דמה (א): ואיש אשר ינאף אתי
 אשת איש אשר ינאף אתי אשת רעהו
 מות יומת הנאף והנאפת: וגבר. דיגוף
 ית אתת גבר. דיגוף ית אתת חבריה.
 אתקטלא יתקטיל גיפא וגיפאתא: ואי
 רגל זנא בזוגה רגל. או זנא בזוגה
 צאחבה (ב). פליקתל לאן ולאניה קתלא:
 ואיש אשר ישכב אתי אשת אביו ערות
 אביו גלה מות יומתו שניהם דמיהם בם:
 וגבר. דישכוב ית אתת אבוהי. ערותא
 דאבוהי גלי. אתקטלא יתקטלון תרויהון
 קטלא חיובין: ואי רגל צאנע זוגה אביה.
 פקד כשף סוזה אביה. פליקתלא גמיעא
 פקד חל דמאהמא: ואיש אשר ישכב
 אתי כלתו מות יומתו שניהם תבל עשו
 דמיהם בם: וגבר. דישכוב ית כלתיה.
 אתקטלא יתקטלון תרויהון. תבלא עברו
 קטלא חיובין: ואי רגל צאנע כנתה.
 פליקתלא גמיעא. ולמא צנעא דאהיה
 פקד חל דמאהמא: ואיש אשר ישכב
 אתי זכר משכבי אשה תועבה עשו שניהם
 מות יומתו דמיהם בם: וגבר. דישכוב
 ית דכורא משכבי אתא. תועיבתא עברו
 תרויהון. אתקטלא יתקטלון קטלא חיובין:
 ואי רגל צאנע דכרא עלי פן מצאנעה
 אנסא. פקד צנעא כריהה. פליקתלא
 קתלא פקד חל דמאהמא: ואיש אשר
 יקח אתי אשה ואת אמה זמה הוא באיש
 ישרפו אתו ואתהן ולא תהיה זמה
 בתוכם: וגבר. דיסב ית אתתא. וית אמה
 עיצת הטאין היא. בנורא. יוקדון יתיה
 ויתהון. ולא תהי עיצת הטאין בניבון:
 ואי רגל אתכר אמראה ואמה פתך
 פאחשה. פליחרקא בלאה הוהן עלי
 אבדל (ג). ולא תבון פאחשה פי מא בינכם:
 ואיש אשר יתן שכבתו בבהמה מות יומת
 ואתי בהמה תהרגו: וגבר. דיתין

שכובתיה. בבעירא אתקטלא יתקטיל.
 וית בעירא תקטלון: ואי רגל געד
 מצאנעתה. מעבהימה פליקתר קתלא.
 ולבהימה איצא פאקתלוהא: ואשה אשר
 תקרב אלי כל בהמה לרבעה אתה
 והרגת את האשה ואת הבהמה מות
 יומתו דמיהם בם: ואתתא. דתקרב לות
 פל בעירא למשדטבה. ותקטול ית אתתא
 וית בעירא. אתקטלא יתקטלון קטלא
 חיובין: ואייה אמראה. תקדמת אי
 בהימה לתנוזהא. פאקתל לאמראה
 ולבהימה. למא צנעא דאהיה (ד) פקד חל
 דמאהמא: ואיש אשר יקח אתי אחת
 פתי אביו או בת אמו וראה את ערותה
 והיא תראה את ערותו חסד הוא ונכרתו
 לעיני בני עמם ערות אחת וגלה עונו ישא:
 וגבר דיסב ית אחתיה. בת אבוהי או בת
 אמיה. ויתו ית ערותה. והיא תחזי ית
 ערותיה קלנא הוא. וישתיצון. לעיני בני
 עמהון. ערות אחתיה. גלי חוביה יקביל:
 ואי רגל אתכר אכתה. אבנה אביה או
 אבנה אמה. פנצר אי סוזהא. פנצרת
 אי סוזהא פדאך עאר. פינקטעאן מן
 חצרה קומהם. למא כשף סוזה אכתה
 פקד חל זורה: ואיש אשר ישכב אתי
 אשה זוה וגלה את ערותה אתי מקרה
 הער הוהא גלתה אתי מקור דמיה ונכרתו
 שניהם מקרב עמם: וגבר. דישכוב ית
 אתא טומאה. ויגלי ית ערותה ית קדנה
 גלי. והיא תגלי ית סואבת דמהא. וישתיצון
 תרויהון מנו עמהון: ואי רגל צאנע
 אמראה חאיץ. פכשף סוזהא וערא
 נביעהא. והי כשפת נביע דמהא.
 פינקטעאן מן בין קומהם: וערות אחות
 אמה ואחות אביה לא תגלה כי את שארו
 הערה עונם ישא: וערות אחת אמה. ואחת
 אבוק לא תגלי. ארי ית קריביה. גלי
 חוביהון יקבלון: וסוזה כאתך ועמתך פלא
 תכשף. פאן מן ערא נסיבה פקד חל
 זורה (ה): ואיש אשר ישכב אתי נדתו

ערות דרו גלה חמאם ישאו ערירים ימתו:
 וגבר. דישוב ית אתת אחבוהי. עריתא
 דאחבוהי גלי. חובהון יקבלון דלא ודר
 ימותון: ואי רגל צאנע זוגה עמה. פקד
 כשף סוזה עמה. וממא חמלא וורהמא
 ימותאן עקימאן: ואיש אשר יקה אתי
 אשת אחיו גדה הוא ערות אחיו גלה
 עררים יהיו: וגבר. דיסב. ית אתת אחוהי
 מרחקא היא. עריתא דאחוהי. גלי דלא
 ודר יהון: ואי רגל אתכר זוגה אכיה. אתי
 הימבעדה מנהי. פלמא כשף סוזה אכיה
 יכונאן עקימאן: ושמרתם את כל חקתי
 ואת כל משפטי ועשיתם אתם ולא
 תקיא אתכם הארץ אשר אני מביא אתכם
 שמה לשבת בה: ותפרון ית כל קימי
 וית כל דיני. ותעבדון יתהון. ולא תרוקן
 יתכון ארעא. דאנא. מעיל יתכון. לתפן
 למתבבה: ואחפצו גמי ערסומי ואחבאמי.
 ואעמלו בהא. ולא ישתתכם אכלה. אדי
 אנא מדכלכם הנאך לתחווזה: ולא תלכו
 בחקת הגוי אשר אני משלח מפניכם כי
 את כל אלה עשו ואקץ בם: ולא תהכון
 בנפוס עממיא. דאנא מגלי מן קדמיכון.
 אריית כל ארין עבדו. ורחיקי מרי יתהון:
 ורא תסירו פי רסום אאמם. אדי אנא
 טארדהם מן בין ידיכם. פאנהם למא
 צנעו גמיעהדה אקליתתם: ואמר לכם
 אתם תירשו אתי אדמתם ואני אתננה
 לכם לרשת אתה ארץ זבת חלב ודבש
 אני יהוה אלהיכם אשר הבדלתי אתכם
 מן העמים: ואמרית לכון. אתון תירהון
 ית ארעהון. ואנא. אתננה לכון למירת
 יתה. ארע. עבדא חלב ודבש. אנא יי
 אלהכון. דאפרישית יתכון מן עממיא:
 וקלת לכם האבמא. אנתם תחווון
 בלדהם. וואנא אעמידה לכם פתחווזה. בלד
 יפיץ אלבן ואעסל. לאני אלה רבכם. אדי
 אפרותכם מן גמיע אאמם: והבדלתם
 בין הבהמה הפהרה לטמאה ובין העוף
 הטמא לטהר ולא תשקצו את נפשתיכם

בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה
 אשר הבדלתי לכם לטמא: ותפרשון.
 בין בעירא דכיא למסאבא. ובין עופא
 מסאבא לרכיא. ולא תשקצונית נפשתיכון
 בבעירא ובעופא. ובכל דתרחיש ארעא.
 דאפרישית לכון לסאבא: פמייוז אבהימה
 אטאהרה מן אנגסה. ואטאיר אנגם מן
 אטאהר. ולא תרגסו אנפסכם בלהאים
 ולטוור. וסאיר מא ידב עלי אארץ. אדי
 אפרותה לכם לאתנגים: והייתם לי
 קדשים כי קדוש אני יהוה ואבדל אתכם
 מן העמים להיות לי: ותהון קדמי קדישין.
 ארי קדיש אנא יי. ואפרישית יתכון. מן
 עממיא למחוי פלחין קדמי: ותכונו לי
 מקדסין. לאני אלה אקרום. ואפרותכם
 מן אאמם לתכונו לי כאצה. ואיש או
 אשה פיייהיה בהם אוב או ידעני מות
 ומתו באבן ירגמו אתם דמיהם בם: וגבר
 או אתא. ארי יהי בהון בדין. או זכורו
 אתקטלא יתקטלו. באבנא. ירגמו יתהון
 קטלא חייבין: ואי רגל או אמראה. כאן
 ואחד מנהמא משעודא. או עראפא
 פליקתלא קתלא. ובאחנארה ירגמוהמא
 פקד חלת דמאהמא: פ פ פ

ס"ד פ"ס ס"י מי וזה. ומפטרין ויהי בשנה בחוקאל כ' . הדרו

ויאמר יהוה אל משה אמר אלי הבהנים
 בני אהרן ואמרת אלהם לנפש לא יטמא
 בעמיו: ואמר יי למשה. אמר לכהניא
 בני אהרן. ותימר להון. על מית לא יסתאב
 בעמיה: תם קא אלה למוסי. מר אאימה
 בני הרון. וקל להם. לא ינגם כל ואחד
 מנכם במיית מן קומה. כי אם לשאריו
 הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו
 ולאחיו: אלהין לקריביה. דקריב ליה.
 לאמיה ולאביה. ולבניה ולבתיה
 ולאחיה: אאבנסובה. לאקרב איה. אמה
 ואביה. ואבנה ואבנתה ואכיה: ולאחיה
 הפתולה הקרבה אליו אשר לא יתיה
 לאיש לה יטמא: ולאחיתיה פתולתא
 דקריבא ליה. דלא הות לגבר. לה יסתאב:

ואכהה

יד ויקרא (כתר תורה)

ואכתה לבכר לאקרוב ליה. אתי לסתציר
 לחלל פכהא ינגם: לא יטמא בעל בעמיו
 לתחלו: לא יסתאב ברבא בעמיה.
 לאחלותיה: ולא ינגם בכטיר מן קומה.
 פאנה תבדלה: לא יקרחה קרחה
 בראשם ופאת זקנם לא יגלהו ובבשרם
 לא ישרטו שרטת: לא ימרטון מרט
 ברישהון. ופתא דדקנהון לא יגלהון.
 ובבשרהון. לא יחבלון חבול: לא ינתפו
 נתפא מן שער רוסהם. וזואיא להאדם לא
 יחלקוהא. ופי אבראנהם. לא יכדשון
 כדשא: קדשים יהיו לאלהיהם ולא יחללו
 שם אלהיהם פי אתיאשי יהוה להם
 אלהיהם הם מקריבם והיו קדש: קדישין
 יהון קדם אלההון. ולא יחלון. שמיא
 דאלההון. ארי ית קורבניא דיי. קורבן
 אלההון. אנון מקריבין ויהון מדישין: וליכנו
 מקדסין לרבהם. ולא יבדלו אסמה.
 פאנהם רמא הם מקריבין קראבין אלה
 רבהם אדאימה: יצרון מקדסין: אשה
 זנה וחללה לא יקחו ואשה גרושה מאישה
 לא יקחו פי קדש הוא לאלהיו: אתתא
 מטעיא ומחלא לא יסבון. ואתתא.
 דמתרכא (מ"ד מתרכא) מבעלה לא יסבון.
 ארי קדיש הוא קדם אלהיה: באמראה
 פאגרה ומבדולה לא יתזווגו. ובאמראה
 מטלקה מן בעלה לא יתזווגו. פאן כל
 ואחד מנהם מקדס לרבה: וקדשתו פי
 אתילתם אלהיה הוא מקריב קדש יהיה
 קד פי קדוש אני יהוה מקדשכם:
 ותקדשניה. ארי ית קורבן אלהך הוא
 מקריב. קדיש יהי לך. ארי קדיש אני
 מקדשכון: וקדסה בלאזאם. לאנה
 מקרב קרבאן רבך אדאים. פליכון לך
 מקדסא. כמא אני אלה לקדוס מקדסכם:
 ובת איש כהן פי תחלזנות אתיאביה הוא
 סחללת פאש השרף: ובת גבר כהן.
 ארי תתחל למטעי. מקדושת אבותא היא
 מתחלא. פגורא התוקר: ואייה אבנה
 רגל אמאם. תבדלת פפגרת. פקד

(*) יקרו קדי

פצחת אביהא. פלתחרק בלאנאר: סודפיהן
 הגדול מאהו אשר יוצק על ראשו שמן
 המשחה ומלא את ידיו ללבוש את
 הבגדים אתראשו לא יפרע ובגדיו לא
 יפרם: וכהנא דיתרבא מאחזיה. דיתרק
 על רישיה משחא דרבנותא ודיקריב ית
 קורבניה. למלבוש ית לבושיא. ית רישיה
 לא ירבי פירוע. ולבושוהי לא יבוע:
 ולאמאם לבכיר מן אבותה. אדי יצב עלי
 ראסה דהן למסה ויכמל ואגבה. בלבם
 אתיאב. פלא ישעת ראסה. ותיאבה פלא
 ימוקאה: ועל פלי נפשת מת לא יבא
 לאביו ולאמו לא יטמא. ועל. כל נפשת
 מותא לא יעול. לאבוי ואלאמיה לא
 יסתאב: ועלי אי אנסאן מיית לא ידכל.
 התא באביה ואמה לא ינגם: ומן
 המקדש לא יצא ולא יחלל את מקדש
 אלהיו פי ניר שמן משחת אלהיו עליו אני
 יהוה: ומן מקדשא לא יפוק. ולא יחיל.
 ית מקדשא דאלהיה. ארי. כליל. משה
 רבנותא דאלהיה. עלוהי אנא יי: ומן
 למקדס לא יכרג וראהמא. ולא יבדר
 קדס רבה. לאן תאג דהן מסח רבה עליה.
 אנא אלה משרפא: והוא אשה בבתוליה
 יקח: והוא. אתתא בבתוליה יסב: והו
 פלא יתזווג אא באמראה בכר: אלמנה
 וגרושה וחללה זנה אתיארה לא יקח פי
 אס בתולה מעמיו יקח אשה: ארמלא
 ומתרכא (מ"ד ומתרכא) וחלילא מטעיא.
 ית אלין לא יסב. אלהין בתולתא מעמיה
 יסב אתתא: אמא ארמלה או מטלקה
 או מבדולה או פאגרה. פלא יתזווג
 באהדי הולאי. אלא באמראה בכר מן
 קומה יתזווג: ולא יחלל זרעו בעמיו פי
 אני יהוה מקדשו: ולא יחיל זרעיה בעמיה.
 ארי אנא יי מקדשיה: ולא יבדר נסלה
 בסואהא מן קומה. לאני אלה מקדסה:
 ׀ וידבר יהוה אל משה לאמר:
 ומליך יי עם משה למימר: תם כלם אלה
 מוס' תכלימא: דבר אלי אהרן לאמר איש

מזק

מזרעך לירחם אשר יהיה בו מום לא יקרב להקריב להם אלהיו: מליד עם אהרן למימר. גבר מפניך לדריהון. דיהו ביה מומא. לא יקרב. לקרבא קורבנא קדם אלהיה: מר הרון וקר לה. אי רגל מן נסלך עלי' מר אגיהם. יכון פיה עיב. לא יתקדם. ליקרב קרבאן רבה: פי כר איש אשר בו מום לא יקרב איש עור או פפה או חרם או שרוע: ארי כל גבר. דביה מומא לא יקרב. גבר עור או חגיר. או חרים או סריע: לאן כל רגל פיה עיב לא יתקדם. פמן דאך אעמא ואזמן. ואחרם ולאמע: אי איש אשר יהיה בו שבר רגל או שבר יד: או גבר. דיהו ביה תבר רגלא. או תבר ידא: או רגל יכון פיה כסר רגל. או כסר יד: או יגפן אידק או תבלל בעינו או גרב או ילפת או מרות אשך: או גבין או דוקא. או חליו (כ"י חליו כ"י) בעינוהו. או גרבין או חזון. או מרים פחתין (י"ג פחדין): או אחדב או אנפש. או כתיב (י) פי עינה. או בה גרב או חזון. או אדר: כר איש אשר בו מום מזרע אהרן הבהן לא יגש להקריב את אישי יהוה מום בו את לחם אלהיו לא יגש להקריב: כל גבר דביה מומא. מזרעא דאהרן פהנא. לא יקרב. לקרבא ית קורבנא דיי (י"ג קורבנא דיי). מומא ביה. ית קורבנא אלהיה. לא יקרב לקרבא: כו' אך כל רגל פיה עיב. מן נסל הרון אמאם. לא יתקדם ליקרב קרבאן אלה. ומהמא בה (י) דאך לעיב. פקרבאן רבה. לא יתקדם ליקרבה: לחם אלהיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל: קורבן אלהיה. מקדשי קודשיא ומן קודשיא ייכול: לא כן קרבאן רבה. מן כו'אן לאקדאם. ועומאה (י) יאכל: אך ארי הפרכת לא יבא וארי המזבח לא יגש פי מום בו ולא יחלל את מקדשי פי אני יהוה מקדשים: פרם לפרוכתא לא ייעול. ולמדבהא. לא יקרב ארי מומא ביה. ולא

יחול ית מקדשי. ארי. אנה יי מקדשהון: ואמא' אסנפלאידכל. ולא למדבה. פלא יתקדם אד פיה עיב. ולא יבדר מקארס. לאני אלה מקדסהמא: וידבר משה ארי אהרן ואלי בניו ואלי בני ישראל: ומליד משה. עם אהרן ועם פנוהו. ועם כל בני ישראל: פאמר מוסי' בדאך הרון ובניה. וסאר בני אסראיל: פ

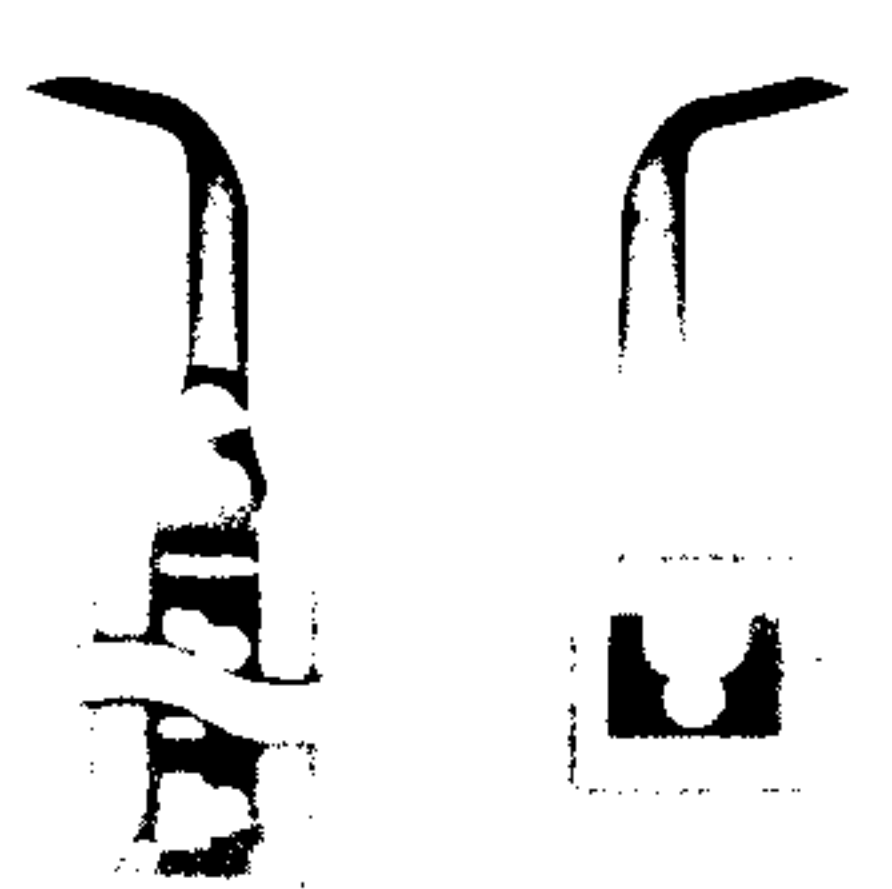
וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליד יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי' תכלימא: דבר אל אהרן ואלי בניו ויגורו מקדשי בני ישראל ולא יחללו את השם קדשי אשר הם מקדשים לי אני יהוה: מליד עם אהרן ועם פנוהו. ויפרשון מקודשיא דבני ישראל. ולא יחלון ית שמא דקודשי. דאנן מקדשון. קדמי אנה יי: מר הרון ובניה. באן ינאנכו אקדאם בני אסראיל. ולא יבדרו מא סמיתה קדסא (י). ממא הם מקדסוה לי. אנה אלה שרפתה (י): אמר אלהם לרדתיכם כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אל מקדשים אשר יקדשו בני ישראל ליהוה ושמאתו עליו ונכרתה הנפש ההוא מלפני אני יהוה: אימר הרון. לדריכוון. כל גבר דיקרב מבר זרעכוון. לקודשיא דיקדשון בני ישראל קדם יי. וסאוכתיה ערוהו. וישתיע. אינשא ההוא. מן קדמי אנה יי: קול להם. אי רגל מן נסלכם עלי' מר אגיהם. תקדם לא לאקדאם ארי יקדסוהא בני אסראיל ללה. פקרבאה ונגאסתה עליה (י). פינקטע דאך לאנסאן מן בין ידי (י). אנה אלה אמעאקב: איש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב בקדשים לא יאכל עד אשר יטהר והנגע בבד'טמא נפש או איש אשר יתצא ממנו שכבת זרע: גבר גבר מזרעא דאהרן. והוא סגיר אודאיב. בקודשיא לא ייכול. עד דידפי. ודיקרב בכל טמי נפשא. או גבר. דהפוק מניה שכבת זרעא: אי רגל מן נסל הרון. פי מא הו אברין או דאיב. פלא יאכל מן

אלאקראם

קנין כספיה. הוא ייכול ביה. וילידי ביתיה.
אגון ייכלון בלחמיה: ואי אמאם אשתרא
אנסאן שראא במלאה. פהו יאכל מנה.
ובדאך תיליד ביתה. הם יאכלון מן
טעאמה: ובת-פהן פי תהיה לאיש זר
הוא בתרומת הקדשים לא תאכל: ובת
פהן. ארי תהי קובר חילוני. היא.
באפרשות מודשיא לא תיכול: ואייה
אבנה אמאם. תזונת רגלא אנבייא.
פהו לא תאכל מן רפייע אקדאם: ובת-
פהן פי תהיה אלמנה וגרושה וזרע אין לה
ושבה אל-בית אביה פגעוריה מלחם
אביה תאכל וכליזר לא יאכל בו: ובת
פהן ארי תהי ארמלא ומתרכא (וי'
ומתרכא). ובר לית לה. ותתוב. לבית
אבוהא פרביותה. מלחמא דאבוהא
תיכול. וכל חילוני לא ייכול ביה: ואייה
אבנה אמאם צארת ארמלה או ממלקה.
לא נסל להא. פלתעוד אי בית אביהא
כחכם צבאיהא. ומן טעאמה תאכל.
וסאיר לאנביין לא יאכלאן מנה: ואיש
פי-יאכל קדש בשגגה ויסף חמשייתו עליו
ונתן לפהן את-הקדש: וקבר. ארי ייכול
קודשא בשלו. ויוסף חומשיה עלוהי.
והיין לכהנא ית קודשא: ואי אנסאן אכל
שייא מן אקדאם סהוא. פליזיד עליה
מהלכמה. וידפעה לאמאם עין אקדס(ב):
ולא יחללו את-קדשי בני ישראל את
אשר ירימו ליהוה: ולא יחלון. ית קודשיא
דבני ישראל. ית דיפרשון קדם יי: ולא
יבדלו אקדאם בני אסראיל. ומאירפעונה
ללה: והשיאו אותם עון אשמה באכלם
את-קדשיהם פי אני יהוה מקדשם:
ויקבלון עליהון (ב) עלוהי) עויין וחובין.
במיכלהון בסואבא (ב) בסואבא) ית
קודשיהון. ארי אנא יי מקדשהון: פוחמלו
ענהא דנובא ואתאמא. אדא אכלו בדאך
אקדאסהם. לאני אלה מקדסהם: פ
ידבר יהוה אלי משה לאמר: ומיל יי
עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי

אקדאם. אי אין יטהר. ומן מס נגס
במיית. או כרנת מנה נטפה אנסל: או
איש אשר יגע בכר-שרץ אשר יטמא
לו או באדם אשר יטמא-לו לכל טמאתו:
או קבר (וי' אנש) דיקרב. בכל רחשא
דיסתאב ליה. או באנשא דיסתאב ליה.
לכל סאובתיה: ואי רגל דנא. בכל רביב
סבילה אנה ינגס מנה. או באנסאן סבילה
אן ינגס מנה. עלי צרוב ננאסתה(ב):
נפש אשר תגע-בו וטמאה עדיה ערב
ולא יאכל מן הקדשים פי אסדרהן בשרו
במים: אנש דיקרב ביה. ויהי מסאב עד
רמשא. ולא ייכול מן קודשיא. אהין אסרו
בשריה במיא: פאי אנסאן דנא בשי מן
דאך. פלינגס אי אליל. ולא יאכל מן
אקדאם. אלא אן ינסל בדנה בלמא: ונא
השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים פי
לחמו הוא: וכמיעל שמשא וידבי. ובתר
בן ייכול מן קודשיא. ארי לחמיה הוא:
פאדאנאבת אשמש פמד טהר. ובעד דאך
יאכל מן אקדאם. לאנה טעאמה: נבילה
וטרפה לא יאכל לטמאה-בה אני יהוה:
נבילא ותבירא. לא ייכול לאסתאבא ביה.
אנא יי: ולנבילה ולסקימה. לא
יאכדהמא פיעציני בהא. אנא אלה
למעאקב: ושמרו את-משמרתי ולא-
ישאו עליו חטא ומתו בו פי יחללהו אני
יהוה מקדשם: ויטרון ית מטרת מימרי.
ולא יקבלון עלוהי חובא. וימותון ביה ארי
יחלוניה. אנא יי מקדשהון: פריחפצומא
אסתחפצתהם. ולא יחמלו ענה זורא.
פיהלכון אד הם תבדלוה. לאני אלה
מקדם דאך(ב): וכליזר לא יאכל קדש
תושב פהן ושכיר לא יאכל קדש: וכל
חילוני לא ייכול קודשא. תותבא דכהנא.
ואגירא לא ייכול קודשא: וכל אנבי
לא יאכל קדסא. חתא ציף לאמאם.
ואגירה לא יאכל קדסא: וכהן פי-יקנה
נפש קנין כספו הוא יאכל בו ויליד ביתו
הם יאכלו בלחמו: וכהן. ארי יקני נפש

ג

תכלימא: דבר אלי אהרן ואלי בניו ואל
 קרבי בני ישראל ואמרת אלהם איש איש
 מבית ישראל ומן הגר בישראל אשר
 יקריב קרבנו לכל נדריהם ולכל נדבותם
 אשר יקריבו ליהוה לעלה: מליל עם
 אהרן ועם בנוהי. ועם כל בני ישראל.
 ותימר להון גבר גבר מבית ישראל ומן
 גזירי ישראל. דיקריב קורבניה לכל
 נדריהון ולכל נדבתהון. דיקריבון קדם יי
 לעלתא: מר הרון ובניה. וסאיר בני
 אסראיל. וקל להם. אי רגל מן אסראיל
 או מן אנבא אראכלין פיהם. שא אן
 יקרב קרבנא עלי צרוב מן נדורהם
 ותברעהם. אתי יקרבוהא ללה צעידה:
 לרצנכם תמים זכר בפקר בפשבים
 ובעזים: לרעוא לבון. שלים דבר. בתוריא.
 באפריא ובעזיא: פלמרתצא מנכם יי.
 אן יכון צחיחא דברא. מן אבקר ואעיאן
 ואמאעז: כל אשר יבו מום לא תקריבו
 כי לא לרצון יהיה לכם: כל דביה מומא
 לא תקריבון. ארי לא לרעוא יהון (ויי יה)
 לבון: וכל מא פיה עיב פלא תקרבונה.
 פאנה לא ירתצא מנכם: ואיש פיי יקריב
 זבח שלמים ליהוה לפלא נדר או לנדבה
 בפקר או בצאן תמים יהיה לרצון פרי
 מום לא יהיה בו: וגבר. ארי יקריב נכסת
 קודשין קדם יי. דפרשא נדרא או
 לנדבתא. בתורי או בענא. שלים יהי
 לרעוא. פל מומא (כ"י מום) לא יהי ביה:
 וכדאך אי אנסאן שא אן יקרב דבח
 סלאמה ללה. תסויג נדרא (כ"י) או תבראעא.
 מן אבקר או מן אנגם. פל צחיחא הוא למרתצא
 מנה. לא יכון פיה שייא מן לעיוב: עורת
 או שבור או חרוץ או יפלת או גרב או
 ילפת לא תקריבו אלה ליהוה ואשה לא
 תתנו מהם עלי המזבח ליהוה: עזיר או
 תביר או פסיק או יבלן. או גרבן או חזון.
 לא תקריבון אליו קדם יי. וקורבנא (כ"י)
 וקורבן. לא תתנו מנהון. על מדבתא
 קדם יי: מן עורא או מכסורה או

מבתורה או דאת תאל. או בה גרב או
 חזאו. פלא תקרבוהא ללה. ולא תגעלו
 מנהא קרבנא עלי מדבח אלה: ושור
 ושה שרוע וקלוט נדבה תעשה אתו
 ולנדר לא ירצה: ותור ואמר יתיר והסיר.
 נדבתא תעביד יתיה. ולנדרא לא יתרעי:
 ואי תור או שאה כאנת נאמוה או
 מדמנה (כ"י). פאצנעה עלי גהה אתברע.
 ואמא עלי גהה אנדר פלא ירתצא: ומעוד
 וכתות ונתוק וברות לא תקריבו ליהוה
 ובארצכם לא תעשו: ודמרים ודרסים
 ודשליף ודגזיר. לא תקריבון קדם יי.
 ובארעבון לא תעפרון: ואמרוס ואמדקוק
 ואמנצול ואמקטוע (כ"י). פלא תקריבו דאך
 ללה. ופי בלדאנכם לא תצנעוהא: ומיד
 בן נבר לא תקריבו אתי ללהם אלהיכם
 מפד אלה פי משחתם בהם מום פם לא
 ירצו לכם: ומיד פר עממין. לא תקריבון.
 ית קורבן אדהכון מכל אליו. ארי תבולהון
 פהון מומא בהון. לא לרעוא יהון לבון:
 ומן יד אאמם. לא תקריבו. קרבאן רבכם
 אדאים ופיה שייא מן הדה לעיוב (כ"י). לאן
 פסאדהא מעהא והו לעיב אדי פיהא. פלא
 הרתצא מנכם: ס וידבר יהוה אלי
 משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר:
 תם כלם אלה מום תכלימא: שור או
 כשב או יעזו פי יולד והיה שבעת ימים
 תחת אמו ומיום השמיני והלאה ירצה
 לקרבן אשה ליהוה: תור או אמר או עז
 ארי יתיליד. ויהי. שבעא יומין פתר
 אמיה. ומיזמא תמינאה ולהלאה (כ"י)
 ולהלאה. יתרעי. לקרבא קורבנא קדם
 יי: ואי עגל או חמל או גדי (כ"י) אדא יזרד.
 פליקם סבעה אייאם מע אמה. ומן איום
 אתאמן פצאעדא. ירתצא אן יקרב
 קרבנא ללה: ושור או שיה אתו ואתי
 בנו לא תשחטו ביום אחד: ותורתא או
 שיתא. ליה ולברה. לא תפסון ביום אחד:
 ואבקה ואלענה. הי וולדהא. לא
 תדבחהמא פי יום ואחר: וכיי תזבחו

כ"י וקרא (בתר תורה) וכה

זבח תודה ליהוה לרצונכם תזבחו: וארי
 תכסון נכסת תודתא קדם יי. לרעוא לבון
 תכסון: וארא דבחתם דבה שכר ללה.
 פעל" מא ירתצא מנכם אדבהוה: ביום
 ההוא יאכל לאי תותיתו ממנו עד בקר
 אני יהוה: ביזמא ההוא יתאכיל. לא
 תשארו מנה עד צפרא. אנא יי: אן
 יכון זבל פי דאך איום פקט. לא תבקו
 מנה לאי אגראה. אנא ללה אמרת בדאך (א):
 ושברתם מצותי ועשיתם אתם אני יהוה:
 ותטרון פקודי. ותעברון יתהון. אנא יי:
 פאחפצו וצאיאי. ואעמרו בהא. אנא ללה
 אנאזיכם כירא: ולא תחללו אתי-שם
 קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל אני
 יהוה מקדשכם: ולא תחללו ית שמי
 דקודשי. ואתקדש. בגו בני ישראל. אנא
 יי מקדשכון: ולא תבדלו אסם קדם. כל
 אתקדם פי מא בין בני אסראיל. אנא
 ללה מקדסכם: המוציא אתכם מארץ
 מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה:
 דאפיק יתכון מארעא דמצרים. למהני
 לבון דאדה. אנא יי: אמכרנכם מן בלד
 מצר. לאבון לכם אאהא. אנא ללה
 אמעאקב (ב):

פ
 וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי'
 תכלימא: דבר אל בני ישראל ואמרת
 אלהם מועדי יהוה אשר תקראו אתם
 מקראי קדש אלה הם מועדי: מליל עם
 בני ישראל ותימר להון. מועדיא די.
 דתערעון יתהון מערעי (ג) מערע קדיש.
 אלן אנון מועדי: מר בני אסראיל וקל
 להם. אעיאר אלה. אתי יגב אן תסמוהא
 אסמא כאצה. הרה הי אעיאדי: ששת
 ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת
 שבתון מקראי קדש כדמלאכה לא
 תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם:
 שתא יומין תתעביד עבידתא. ובזמא
 שביעאה. שבא שבתא מערע קדיש. כל
 עבידא לא תעברון. שבתא היא קדם יי.

בכל מותבניכון: סתה אייאם תצנע
 אצנאיע. ופי איום אסאבע. עמדה הי סבת
 ואסם מקדם. כל צנעה לא תעמלו. כדאך
 הי סבת ללה. פי גמיע מסאכנכם: פ
 אלה מועדי יהוה מקראי קדש אשר
 תקראו אתם במועדם: אלן מועדיא די.
 מערעי קדיש. דתערעון יתהון בזמניהון
 (ג) בזמניהון: הרה אעיאר אלה. לאי
 אסמא יאהא כאצה. אתי יגב אן תסמוהא
 פי אוקאתהא (א): בחדש הראשון בארבעה
 עשר לחדש בין הערבים פסח ליהוה:
 בירחא קדמאה. בארבעת עשרא. לירחא
 בין שמישיא. פסחא קדם יי: פי אשר
 לאוול. פי איום אראבע עשר מנה בין
 אנרובין. פסחא (א) ללה: ובחמשה עשר
 יום לחדש הזה הג המצות ליהוה שבעת
 ימים מצות תאכלו: ובחמישת עשרא
 יזמא לירחא הדין. חגא דפטיוריא קדם יי.
 שבעא יומין פטיורא תוכלון: ופי איום
 אכאמס עשר מן הדא אשר. חג אפטיור
 ללה. סבעה אייאם תאכלו פמירא: ביום
 הראשון מקראי קדש יהיה לכם כד
 מלאכת עבודה לא תעשו: ביזמא קדמאה.
 מערע קדיש יהי לבון. כל עבידת פולחן
 לא תעברון: פי איום לאוול מנהא. אסם
 מקדם יכון לכם. כל צנעה מכסב (א) לא
 תעמלו: והקרבתם אשה ליהוה שבעת
 ימים ביום השביעי מקראי קדש כד
 מלאכת עבודה לא תעשו: ותקרבון
 קורבנא. קדם יי שבעא יומין. ביזמא
 שביעאה מערע קדיש. כל עבידת פולחן
 לא תעברון: וקרבו קרבאנא ללה. פי
 הרה אסבעה אייאם. ופי איום אסאבע
 אסם מקדם. כל צנעה מכסב לא
 תעמלו: פ

ד
 ה
 וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי
 עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי'
 תכלימא: דבר אל בני ישראל ואמרת
 אלהם מועדי יהוה אשר תקראו אתם
 מקראי קדש אלה הם מועדי: מליל עם
 בני ישראל ותימר להון. מועדיא די.
 דתערעון יתהון מערעי (ג) מערע קדיש.
 אלן אנון מועדי: מר בני אסראיל וקל
 להם. אעיאר אלה. אתי יגב אן תסמוהא
 אסמא כאצה. הרה הי אעיאדי: ששת
 ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת
 שבתון מקראי קדש כדמלאכה לא
 תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם:
 שתא יומין תתעביד עבידתא. ובזמא
 שביעאה. שבא שבתא מערע קדיש. כל
 עבידא לא תעברון. שבתא היא קדם יי.

עמר ראשית קצירכם אל־הכהן: מליל.
 עם בני ישראל ותימר להון. ארי תיעלון
 לארעא. דאנא יהיב לכו. ותחצדון ית
 הצדה. ותיתון ית עומר. ריש חצדכון דות
 כהנא: מר בני אסראיל וקל להם. אד
 תדכלון אי אברד. ארי אנא מעטיכם.
 פאחצדו מן זרעהא. ואיתו בגמר (ל). אוול
 חצארכם אי לאמאם: והניף את־העמר
 לפני יהוה לרצונכם ממחרת השבת יניפנו
 הכהן: וירים ית עומר. קדם יי לרעוא
 לכו. מפתר יומא טבא. דימניה כהנא:
 פיתרכה בין ידי אלה. עלי מא ירתצא
 מנכם. פריכו תחריכה לה. מן גר
 לעמלה (ל): ועשיתם ביום הניפכם את־
 העמר כבש תמים בן־שנתו לעלה ליהוה:
 ותעבדון. ביום ארמותכו ית עומר. אמר
 שלים בר שתיה. לעלתא קדם יי: וקרבו
 פי יום תחריככם לה. חמלא אבן סנתה.
 צחיתא צעידה ללה: ומנהתו שני עשרנים
 סלת בלולה בשמן אשה ליהוה ריח ניחח
 ונסכה יין רביעת ההין: ומנחתיה תרין
 עשרונים. סולתא דפילא במשה. קורבנא
 קדם יי לאתקבלא ברעוא. ונסכיה חמרא
 רבעות הינא: ומעה מן אבר. עשרין סמר
 מלתות בדהן. קרבאנא מקבולא מרצייא
 ללה. ומזאגה מן אכמר רבע קסמ: ודהם
 וקלי וברמל לא תאכלו עד־עצם היום
 הזה עד הביאכם את־קרבן אלהיכם
 חקת עולם לדורתיכם בכל משבתיכם:
 ולחים וקלי ופירוכן לא תיכלון. עד פרו
 יומא הדין. עד איתואיכו. ית קורבנא
 דאלהכו. קום עלם לדריכו. בכל
 מותבניכו: וכבוא וסויקא ופריכא לא
 תאכלו. אי דאת הדא ליום. אי אנתאתו
 בקרבאן רבכם. רסם אדהר עלי מר
 אניאכם. פיגמיע מסאכנכם: ס וספרתם
 לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את־
 עמר התנופה שבע שבתות תמימת
 תהינה: ותמנן לכו מפתר יומא טבא.
 מיום איתואיכו. ית עומר דארמותא.

שבע שבוען שלכן יהוון: ואחצו לכם מן
 גר לעמלה. מן יום גיתם בגמר אתחרד.
 סבעה אסביע תאמה תכו: עד ממחרת
 השבת השביעת תספרו חמשים יום
 והקרבתם מנחה חדשה ליהוה: עד מפתר
 שבועתא שביעיתא. תמנן חמשין יומין.
 ותקרבו. מנחתא חדתא קדם יי: ואי
 גר לאסבוע אסאבע. פיציז גמדה מא
 תחצונה כמסין יומא. וקרבו. קרבאנא
 גדידא ללה (ל): ממושבתיכם תביאו לחם
 תנופה שתים שני עשרנים סלת תהינה
 המן תאפינה בפורים ליהוה: ממותבניכו.
 תיתון לחים ארמותא. תרתין גריצן תרין
 עשרונים. סולתא יהוון. חמיץ יתאפין.
 בפורין קדם יי: אנתאתו (ל) מן מסאכנכם
 בכבו לאתחרד. רגיפין מן עשרין. סמרא
 יכונא. וכמרא יכבואן. חמא בכור ללה:
 והקרבתם על־הלחם שבעת כבשים
 תמימם בני שנה ופר בן־בקר אחד ואילם
 שנים יהיו עלה ליהוה ומנחתם ונסכיהם
 אשה ריח ניחח ליהוה: ותקרבו על לחמא.
 שבעא אמרין שלמין בני שנה. ותור פר
 תורי. חד ודכרין תרין. יהוון עלתא קדם
 יי. ומנחתהוון ונסכיהוון. קורבן דמתקבל
 ברעוא קדם יי: וקרבו מע אדגיפין (ל).
 סבעה חמלאן בני סנה צהאחא. ותורא
 מן אבקר וכבשין. יכונאן צעידה ללה.
 וברהמא ומזאגהמא. קרבאנא מקבולא
 מרצייא ללה: ועשיתם שעיר־עזים אחד
 לחטאת ושני כבשים בני שנה לזבח
 שלמים: ותעבדון. צפיר בר עזין חד
 לחטאת. ותרין אמרין. בני שנה לזכסת
 קודשיא: וקרבו איצא עתוד מן אמאעז
 לאדכזה. וחמדין אבני סנה לדבה
 אסלאמה: והניף הכהן ואתם על להם
 הכפרים תנופה לפני יהוה על־שני
 כבשים קדש יהו ליהוה כהן: וירים
 כהנא יתהוון. על לחמא דכפוריא ארמא
 קדם יי. על תרין אמרין. קודשא. יהוון
 קדם יי לכהנא: פיתרך מא יגב מנהא

(*)

אממם. מערנפי לבבור תחריכא בין ידי אלה. ען אהמלין. וליבון קדסא ללה. תדפע אי אממם: וקראתם בעצם היום הזה מקרא קדש יהיה לכם כר מלאכת עבודה לא תעשו חקת עולם בכל מושבתיכם לדרתיכם: ותערעון בכרן יומא הדין. מערע קדיש יהי לבון. כל עבדת פולחן לא תעבדון. קום עולם. בכל מותבניכון לדריוון: ואסמו דאת דאך איום. אסמא מקדסא יכון לכם. וכל צנעה מכסב לא תצנעו. רסם אהר פי גמיע מסאכנבם. עלי מר אנילם: ובקצרכם את קציר ארעכם לא תכלה פאת שדך בקצרך וקט קצירך לא תקט לעני ולגר תעזב אתם אני יהיה אלהיכם: ובמתבדכון יתחצדא דארעכון. לא תשיצי. פתא דחקלך בחצרך. וקטא דחצרך לא תקיט. לעני ולגירי תשבוק יתהון. אנא יי אלהכון: וארא חצרתם זרע ריאצכם. פלא תסתקן טרה ציעתך פי הצורך. ונתיר זרעך פראתלקטה. כל לאצעיף ואגריב אתרכהמא. אנא אלה רבכם אנאזיכם כירא:

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא: דבר אל בני ישראל לאמר בחדש השביעי באחד לחדש יהיה לכם שבתון זכרון תרועה מקרא קדש: מליל עם בני ישראל למימר. בירחא שביעאה בחד לירחא. יהי לבון נוחא. דוכרן יפבא מערע קדיש: מר בני אסראיר קאירא. פי איום אאול מן אשר אסאבע. יכון לכם עטלה. ותבויק גלבה: ואסמא מקדסא: כל מלאכת עבודה לא תעשו והקרבתם אשה ליהוה: כל עבדת פולחן לא תעבדון. ותקרבו קורבנא קדם יי: כל צנעה מכסב לא תעמלו. וקרבו קרבאנא זאידא ללה: ס וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא:

אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפרים הוא מקרא קדש יהיה לכם ועניתם את נפשתיכם והקרבתם אשה ליהוה: פרם. בעשרא לירחא שביעאה הדין יומא דכפוריא הוא. מערע קדיש יהי לבון. ותענון ית נפשתיכון. ותקרבו קורבנא קדם יי: אמא פיאע אשר מן הדא אשר אסאבע והו יום אנפראן. אסמא מקדסא יכון לכם. ואגיעו אנפסכם. וקרבו קרבאנא זאידא ללה: וכל מלאכה לא תעשו בעצם היום הזה כי יום כפרים הוא לכפר עליכם לפני יהוה אלהיכם: וכל עבדת לא תעבדון. בכרן יומא הדין. ארי יומא דכפוריא הוא. לכפרא עליכון. קדם יי אלהכון: וכל עמל לא תעמלו. פי דאת הדא איום. לאנה יום אנפראן לכם. יסתופר פיה ענכם. בין ידי אלה רבכם: כי כל הנפש אשר לא תענה בעצם היום הזה ונכרתה מעמיה: ארי כל אנש דלא יתעני. בכרן יומא הדין. וישתיצי מעמיה: לאן כל אנסאן באגמ. לם יצום פי דאת הדא איום. פינקטע מן קומה: וכל הנפש אשר תעשה פרי מלאכה בעצם היום הזה והאברתי את הנפש ההוא מקרב עמיה: וכל אנש דיעבד כל עבדא. בכרן יומא הדין. ואובד. ית אנשא ההוא מנו עמיה: וכל אנסאן יעמל שייא מן אעמא. פי דאת דאך איום. ואביד דאך אנסאן מן בין קומה: כל מלאכה לא תעשו חקת עולם לדרתיכם בכל משבתיכם: כל עבדא לא תעבדון. קום עלם לדריוון. בכל מותבניכון: וכל צנעה לא תעמלו. רסם אהר לאנילם. פי גמיע מסאכנבם: שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש בערב מערב עד ערב תשבתו שבתכם: שפא שבתא הוא לבון. ותענון ית נפשתיכון. בתשעה לירחא פרמשא. מרמשא עד רמשא. תנוחון נוחון: סבת עטלה הי לכם מה. ותגיעו אנפסכם. מן עשייה אתאמע פי

אשר לאסאבע. אי אעשא אתאני. תעטרו עמיכם:

פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוס' תבלימא: דבר אל בני ישראל לאמר פחמשה עשר יום לחדש השביעי הזה חג הספת שבעת ימים ליהוה: מליל. עם בני ישראל למימר. פחמישת עשרא יומא. לירחא שביעאה הדין. הנא דמטליא. שבעא זמין קדם יי: מר בני אסראיל קאירא. פי איום אנאמס עשר מן אשר לאסאבע. הנא אמעאל. סבעה אייאם ללה: ביום הראשון מקרא קדש בלמלאכת עבודה לא תעשו: ביומא קדמאה מערע קדיש. כל עבדת פולחן לא תעבדון: פי איום לאוול אסם מקדם. כל צנעה מכסב לא תעמלו: שבעת ימים תקריבו אשה ליהוה ביום השמיני מקרא קדש יהיה לכם והקרבנתם אשה ליהוה עצרת הוא בלמלאכת עבודה לא תעשו: שבעא זמין. תקרבון קורבנא קדם יי. ביומא תמינאה. מערע קדיש יהי לכון. ותקרבון קורבנא קדם יי פנישין תהון. כל עבדת פולחן לא תעבדון: ופי הדה אסבעה אייאם. תקרבון קרבנא ללה. ופי איום אתאמן. אסם מקדם יכון לכם. וקרבון קרבנא זאידא ללה ואמכתופי קדסה. וכל צנעה מכסב לא תעמלו: אשה מועדי יהוה אשר תקראו אתם מקרא קדש להקריב אשה ליהוה עלה ומנחה זבח ונסכים דבר יום ביומו: אלין מועדי די דתערעון ותהון מערעי קדיש. לקרבנא קורבנא קדם יי. עלתא ומנחתא. נמסת קודשין ונסוכין פהגם יום ביומיה: הדה אעיאד אלה. אתי יגב אן תסמוהא באסמא כאעה. ותקרבון פיהא קראבינא ללה. מן צעידה ובר. ודבה זמואג ואגב כל יום ביומה: מלכד שפתת יהוה ומלכד מתנותיכם ומלכד בל ינדריכם ומלכד בל ינדבתים אשר תתנו ליהוה: בר

משביא די. ובר ממתנתכון. ובר מכל נדריכון ובר מכל נדבתכון. דתתנון קדם יי: מא כלא סבות אלה. ומא כלא עטאיאכם. ונדורכם ותברעכם. אדי תעטוהא ללה: אך פחמשה עשר יום לחדש השביעי באספכם אתי תבואת הארץ תתנו אתי חגייהוה שבעת ימים ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון: ברם. פחמישת עשרא יומא לירחא שביעאה. פמכנשכון ית עללהא דארעא. תיחגון ית הנא קדם יי שבעא זמין. ביומא קדמאה ניהא. וביומא תמינאה ניהא: אמא פי איום אנאמס עשר מן אשר לאסאבע. פי אואן נמעכם גלה ארץ. תתנו הנא ללה סבעה אייאם. פי איום לאוול מנהא עמלה. ופי איום אתאמן עמלה: ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר. כפת תמרים וענף עץ עבת וערבי נחל ושמתם לפני יהוה אלהיכם שבעת ימים: ותסבון לכון ביומא קדמאה. פירי אילנא אתרוגין לולבין. וחרסין וערבין הנחלי. ותחדו. קדם יי ארבעון שבעא זמין: וברו לכם פי איום לאוול. מן תמר שגר לאתרנג זמן לבאנבל. ומן אנצאן עוד אסם עלי צנעה לצפר. ומן גרב אואר. ואפרחו בה. בין ידי אלה רבכם סבעה אייאם: וחגתם אתו חג ליהוה שבעת ימים בשנה חקת עולם לדורתיכם בחדש השביעי תתנו אתו: ותיחגון יתיה חנא קדם יי. שבעא זמין בשתא. קים עלם לדריכון. בירחא שביעאה תיחגון יתיה: וחגו דלך חג ללה. סבעה אייאם פי אסנה. רסם אדהר עלי מר אגילכם. פי אשר לאסאבע תחגונה: בפפת תשבו שבעת ימים בלי האזרח בישראל ישבו בפפת: פמטליא תתבון שבעא זמין. כל יציבא (כל יציבא) בישראל. ותבון פמטליא: ואגלסו פי אמעאל סבעה אייאם דאמרוס. וכל צריה מן אסראיל. יגלסו פי אמעאל: למען

ידעו דרתיכם פי בפפות הושבתו אתי בני ישראל בהוציא אתם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: בדיל דידעון דריכון. ארי במטלת ענני (וי' עננין). אותי בית ית בני ישראל. באפקותי יתהון מארעא דמצרים. אנא יי אלהבון: לבי יעלמון אניאכם. אני אלה רבכם אנלסת בני אסראיל פי צלא מן גמאמי (ט). הון אכרגתהם מן בלד מצר. אנא אלה רבכם צארק איעד: וידבר משה אתי מועדי יהוה אל בני ישראל: ומליל משה. ית סדר מועדי די. ואליפנון לבני ישראל: פכאמב מוסי באעיאד אלה בני אסראיל (ט):

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תכלימא: צו אתי בני ישראל ויקחו אליך שמן זית זך פתית למאור להעלת נר תמיד: פקיד ית בני ישראל ויסבון לך. משה זיתא דביא פתישא לאנהרא. לאדלקא בוציניא תדירא: אוץ בני אסראיל. אי יאתון בדהן זית צאה. מרקוק לאאצאה. לתסרג בה אסרג דאימא: מחוץ לפרכת הערת באהל מועד יערך אתו אהרן מערב עדיפקר לפני יהוה תמיד חקת עולם לדרתיכם: מברא לפרוכתא דסהרותא במשפון זמנא. יסדר יתיה אהרן. מרמשא עד צפרא. קדם יי תדירא. קים עלם לדריוכון: כארג סגף אשהאדה פי כבא אמתצר. ינצדה הרון. מן לעשי לי אצבאת. בין ידי אלה דאימא. רסם אדהר עדי מר אניאכם: על הפנרה הטהרה יערך אתי הנרות לפני יהוה תמיד: עד מנרתא דכיתא. יסדר ית בוציניא. קדם יי תדירא: עדי אמנאה אמאהרה.

יצפהא בין ידי אלה דאימא: פ ולקחת סלת ואפית אתה שתים עשרה חלות שני עשרנים יהיה החלה האחת: ותסב סולתא. ותיפי יתה. תרתא עשרי גריצין. תרין עשרונין. תהי הויא גריצתא

חדא: וכר סמרא. פאכבוה אתני עשר גרדקה. ולתבון כל גרדקה מן עשרין: ושמת אותם שתים מערכות שש המערכת על השלתן הטהר לפני יהוה: ותשוי יתהון. תרתין סדרין שית סמרא. על פתורא דביא קדם יי: וציירהמא צפין. סתה פי כל צף. עלי אמאודה אמאהרה בין ידי אלה: ונתת עליה מערכת לבנה זכה והיתה ללחם לאזכרה אשה ליהוה: ותתין על סדרא לבונתא דכיתא. ותהי ללחם לאדכרא. קורבנא קדם יי: ואגעל עלי כל צף לבנא דכייא. וריכון ען אצבו (ט) פיהא. קרבאן ללה: ביום השבת ביום השבת יערבנו לפני יהוה תמיד מאת בני ישראל ברית עולם: ביזמא השבתא ביזמא השבתא. יסדרניה. קדם יי תדירא. מן בני ישראל קים עלם: ופי כל יום סבת. יצפהא בין ידי אלה דאימא. מן ענד בני אסראיל עהר אדהר: והיתה לאהרן וגבניו ואכלהו במקום קדש פי קדש קדשים הוא לו מאשי יהוה חק עולם: ותהי לאהרן וגבניה. וייכרוניה פאתר קדיש. ארי. קודש קודשין הוא ליה. מקורבניא די. קים עלם: תם ידפע אי הרון ובניה. ויאכלונה פי מוצע מקדם. לאנה להם מן כואץ אאקדאם. מן קראבין אלהרסם אדהר: ס ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי בתוך בני ישראל וינצו במחנה בן הישראלית ואיש הישראלי: ונפק בר אתתא בת ישראל. והוא בר גבר מצרי. בנו בני ישראל. ואתנציו (כ) ואתנציו במשריתא. בר אתתא בת ישראל. וגוברא בר ישראל: פכרג אבן אמראה אסראילית. והו אבן רגל מצרי. פי מא בין בני אסראיל. פתנאצו פי לעסבר. הדא אבן אסראילית. וארג אסראילי: ויקב בן האשה הישראלית אתי השם ויקלל ויביאו אתו אל משה ושם אפון שלמית בת דברני למטה דן: ופריש. בר אתתא

בת ישראל ית שמא וארגיו. ואיתו (בנ" ואתיו) יהיה לות משה. ושום אפיה. שזומית בת דברי לשכטא דדן: פסב אבן לאמראה לאסראלייה לאסם ושתמה. פאתו בה אי מוסי. וכאן אסם אמה. שזומית אבנה דברי מן סבט דן: ויניחהו במשמר לפרש להם ערפיהוה: ואכרוהו בבית מטרא. עד דיתפרש להון על גזירת מימרא דיי: פוצעוה פי אחבם. ליביין להם אמרה עין קול אלה: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: ומליל יי עם משה למימר: תם כלם אלה מוסי תבלימא: הוצא את המקלל ארמחון למחנה וסמכו כד השמעים את ירידהם עד ראשו ורגמו אתו כד העדה: אפיקית דארגיו. למברא למשריתא. ויסמכו כל דשמעו. ית ידיון על רישיה. וירגמו יתיה כל בנשתא: אברגאשאתם כארגאעסבר. ויסנר כל מן סמעה אידיהם עלי ראסה. וירגמוה גמיע אהל למחצר רגמא (ב):

ואר בני ישראל תדבר לאמר איש איש בייקלל אלהיו ונשא חטאו: ועם בני ישראל תמליל למימר. גבר גבר. אריירגיו קדם אהיה ויקבל חוביה: ומר בני אסראיל וקל להם. אי אנסאן שתם רבה פקד חמל וזרא עצימא (ג): ונקב שם יהוה מות יומת רגום ירגמו רבו כד העדה כגור פאזרח בנקבו שם יומת: ודיפריש שמא דיי אתקטלא יתקטיל. מרגם ירגמון ביה כל בנשתא. גיזרא ביציבא. בפרשותיה שמא יתקטיל: ומן סבה כדאך פליקתל קתלא. ולירגמוה גמיע למחצר רגמא. אדכיל כאצריח סואא. איהמא סב לאסם פליקתל: ואיש כי יכה כל נפש אדם מות יומת: וגבר. ארי יקטול כל נפשא דאנשא. אתקטלא יתקטיל: ואי אנסאן קתל אחדי מן נפוס אנאם פליקתל קתלא: ומכה נפש בהמה ישלמנה נפש תחת נפש: ודיקטול נפש בעירא ישלמנה. נפשא חלף נפשא: ומן קתל בהימה

פליסלם מתלהא. נפסא בדל נפס: ואיש ביי יתן מום בעמיתו כאשר עשה כן יעשה לו: וגבר. ארי יתן מומא בחבריה. כמא דעבר. כן יתעביד ליה: ואי אנסאן גער עיבא פי אחד מן אמתה. פליצנע בה כמא צנע: שבר תחת שבר עין תחת עין שן תחת שן כאשר יתן מום באדם כן ינתן בו: תברא חלף תברא. עינא חלף עינא. שנא חלף שנא. כמא דיהב מומא באנשא. כן יתיהב ביה: ולאכסר בדל לכסר. ולאעין בדלהא ולאסן בדלהא. כמא יגער עיבא פי אנסאנא. כדאך יגער עליה (ד): ומכה בהמה ישלמנה ומכה אדם יומת: ודיקטול בעירא ישלמנה. ודיקטול אנשא יתקטיל: ומן צרב בהימה פליגרים. ומן צרב אנסאנא ומאת (ה) פליקתל: מששט אחד יהיה לכם כגור פאזרה יהיה פי אני יהוה אלהיכם: דינא חד יהי לבון. גיזרא ביציבא יהי. ארי אנא יי אהבון: וליכון לכם חכם ואחר. יסאוי פיה אדכיל ואצריח. לאני אלה רבכם אואחד (ו): וידבר משה אל בני ישראל ויצאו את המקלל ארמחון למחנה וירגמו אתו אבן ובני ישראל עשו כאשר צוה יהוה את משה: ומליל משה עם בני ישראל. ואפיקו ית דארגיו. למברא למשריתא. וירגמו יתיה באבנא. ובני ישראל עברו. כמא דפקיד יי ית משה: פכלם מוסי בדאך בני אסראיל. פאברגו אשאתם אי כארגאעסבר. ורגמוה באחגארה ומאת. וצנעו בני אסראיל פי סאיר מאנזל עליהם (ז).

כמא אמר אלה מוסי: פ פ פ

קב"ד פיסוקים ס' עויאל. ומפטרין והכהנים הלויים בחוקאל ס' ס"ד ט'. גר"ג למנחת שבת וב' וה'

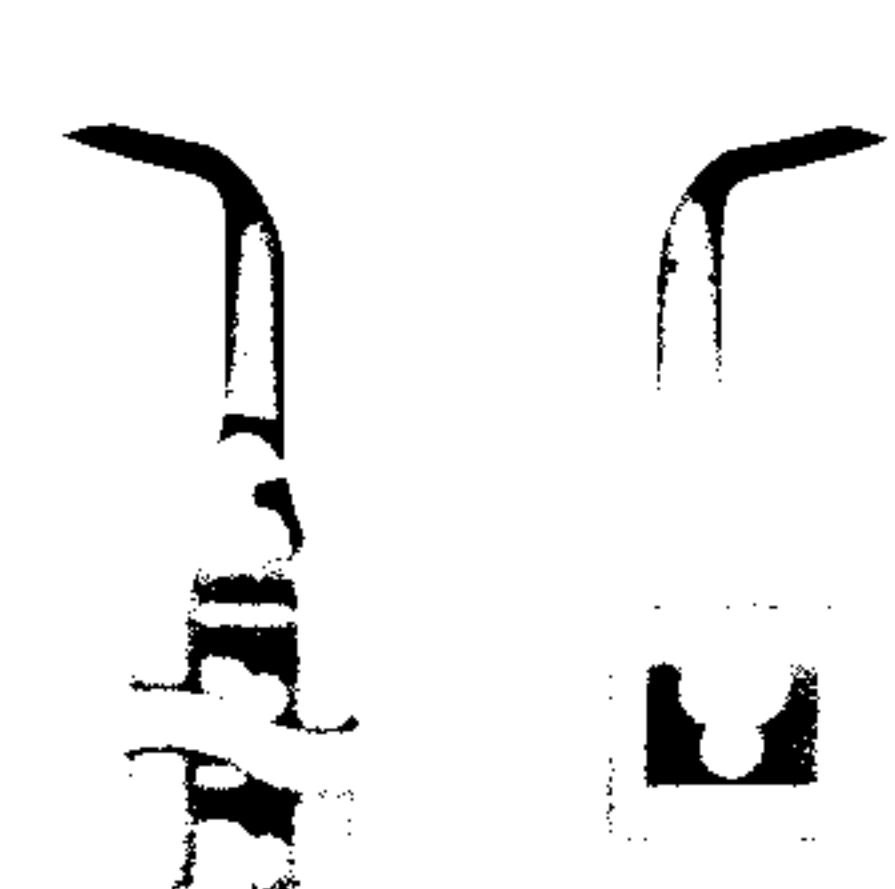
וידבר יהוה אל משה בחר סיני לאמר: ומליל יי עם משה. בטורא דיסיני למימר: תם כלם אלה מוסי. פיטור סיני תבלימא: דבר אר בני ישראל ואמרת אלהים כי תבאו אר הארץ אשר אני נתן לכם

ושבתה הארץ שבת ליהוה: מליל עם בני ישראל ותומר לחון. ארץ תיערן לארץ. האנא יהיב לבון. ותשמיט ארעא. שמיטתא קדם יי: מר בני אסראיל וקל להם. אדא דכלתם ארץ אברד. ארץ אנה מעטיכם. פעטלו ארץ עטלה לדה: שש שנים תזרע שרד ושש שנים תזמר פרמך ואספת את הבואתה: שית שנין תזרע חקלק. ושית שנין תבסח פרמך. ותכניש ית עלדתה: אן תבון סת סנין תזרע ציעתך. וסת סנין תרפק פרמך. ותגמע גלתהא: ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליהוה שרד לא תזרע ופרמך לא תזמר: ובשנת שביעיתא. ניה שמיטתא יהי לארעא. ותשמיט קדם יי. חקלק לא תזרע. ופרמך לא תבסח: ופי אסנה אסאבעה עטלה לארץ. הי סבת לדה. לא תזרע ציעתך. ולא תרפק פרמך: את ספיה קצירך לא תקצור ואת ענבי נזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה לארץ: ית פתי תצדך לא תחצוד. וית ענבי שנקך לא תקטוף. שנת שמיטתא יהי לארעא: וכרף זרעך פלא תחצוד. ואפראר מן ענבך פלא תקטפה. אנהא סנה עטלה לארץ: והיתה שבת הארץ לכם לאכלה קך ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך הנרים עמך: ותהי שמיטת ארעא לבון למיכל. קך ולעבדך ולאמתך. ולאגירך ולתותבך. דדיירין עמך: וליבון מא ינבת פי ארץ אמעטלה לכם מאכלא. קך ולעבדך ולאמתך. ואגירך וציפך. אמקומין מעך: ולבהמתך ולחיה אשר בארץך תהיה בליתבואתה לאכל: ולבעירך. ולחיתא ובארעך. תהי כל עללתה למיכל: ולבהאימך. ולאוש ארץ פי ארעך. תבון גמיע גלתהא מאכלא: **ס** וספרת קך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו קך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים

ו

שנה: ותמני קך. שבע שמיטת דשנין. שבע שנין שבע זמנין. ויהו קך ימי שבע שמיטת דשנין. ארבעין ותשע שנין: תם אחץ סבע סנין עטלה. ודאך אסבע אסנין סבע מראר. פיציז גמלה דאך. תסעה וארבעין סנה: והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר בכלי ארצכם: ותעבר. שופר יבבא בירחא שביעאה. בעשרא לירחא ביום אדכפוריא תעברון שופרא בכל ארעכון: ואצרב בבוק מגרב. פי איום אעאשר מן אשהר אסאבע. והו יום אנפראן. אצרבן פיה בלבוק פי גמיע בלדכם: וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל יי שביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל אחותו ואיש אל משפחתו תשבנו: ותקדשו. ית שנת המשין שנין. ותקרון חירותא. בארעא לכל יתבבא. יובלא היא תהי לבון. ותתובון. גבר לאחסנתיה. וגבר לזרעיתיה תתובון: וקדשו הדה סנה אכמסין סנה אמלאק. ונאדו בעתק פי אברד לגמיע אהלה. ולתבון לכם אמלאקא ירגע פיהא כל אמר אי חוזה ואי עשורתה: יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספחיה ולא תבצרו את נזריה: יובלא היא. שנת. חמשין שנין תהי לבון. לא תזרעון. ולא תחצודון ית פתהא. ולא תקטפון ית שנקאה: ומן שרוט הדה סנה אמלאק (סנה אכמסין. אן לא תזרעו פיהא. ולא תחצודו כלפיהא. ולא תקטפו פראדהא: כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן השדה תאכלו את הבואתה: ארץ יובלא היא. קודשא תהי לבון. מן חקלא. תיכלון ית עלדתה: לאנהא סנה אמלאק. תבון לכם מקדסה. מן אצחרא. תאכלו גלתהא מבאהא (ה): בשנת היובל הזאת תשבנו איש אל אחותו: בשנת היובל הזאת.

התובון

תתובון. גבר לאחסנתיה: ופי הדה סנה
לאמלאק. ירגע כל אמר אי חוזה: וכי
תמפרו ממכר לעמיתך או קנה מיד
עמיתך אריתונו איש את אחיו: וארי
תזבין זבין לתברך. או תזבון מיד חברך.
לא תזנן גבר ית אחוהו: וארא בעת
ביעא לצאחבך. או אבתאעת מנה.
פלא יגבן כל אמר אכאה: במספר שנים
אחר היוכל תקנה מאת עמיתך במספר
שנייתבואת ימכר לך: במנין שניא פתר
יזבילא. תזבון מן חברך. במנין שני
עלדתא יזבין לך: באחצא סנין מן בעד
סנה לאמלאק. תשתרי מן צאחבך.
ובאחצא סני גלתהא יביעך הו: לפי
רב השנים תרבה מקנתו ולפי מעט
השנים תמעט מקנתו בי מספר תבואת
הוא מכר לך: לפום סגיות שניא. תסני
זביוהי. ולפום זעירות שניא. תזער
זביוהי. ארי מנין עלדתא. הוא מזבין
לך: פערי קדר כתר אסנין. יגב או
תכתר לה אתמן. וערי קדר קלתהא.
יגב או תקלל לה. לאנה אנמא יביעך
גלאת מחצאה: ולא תונו איש אתי
עמיתו ויראת מאלהיך פי אני יהוה
אלהיכם: ולא תזנן גבר ית חבריה ותדהל
מאלהיך. ארי אנא יי אלהכון: ולא יגבן
כל ואחד צאחבה. וכף רבך. פאני אלה
רבכם אמעאקב: ועשיתם את חקתי
ואת משפטי תשמרו ועשיתם אתם
וישבתם על הארץ לבטח: ותעבדון ית
קומי. וית דיני תפרון ותעבדון ית הון.
ותתבון על ארעא לרחצן: ואעמדורסומי.
ואחבאמי אחפצוהא ואעמלו בהא.
ואסכנו אברד ואתקין בי: ונתנה הארץ
פריה ואכלתם לשבע וישבתם לבטח
עליה: ותתין ארעא אפה. ותוכלון
למשפע. ותתבון לרחצן עליה: ותכרוג
לכם ארץ תמרהא. ותאכלוה הנייא.
ותקימון בהא ואתקין: וכי תאמרו מהי
נאכל בשנה השביעת הן לא נזרע ולא

חלק הרקדוק. א) הוא סבר לך. היבט הוא במפתח בכל הרגאן:

נאסף אתי תבואתנו: וארי תימרון. מא
ניכור פשתא שביעיתא. הא לא נזרע.
ולא נכנוש ית עלדתנא: פאן קלתם. מא
נאכל פי אסנה אסאבעה. או לא נזרע.
ולא ננמע גלתנא: וצויתי אתי ברכתי
לכם בשנה הששית ועשת אתי תבואה
לשלוש השנים: ואפקיד ית ברכתי לכון.
בשתיא שתייתתא. ותכנוש (גל) ותעביר
ית עלדתא. (גל) עלדתה. לתלת שנין:
פאני אמר בברכתי לכם. פי אסנה
אסאדסה. פתכפיכם גלתהא לתלה סנין:
וזרעתם את השנה השמינת ואכלתם
מן התבואה ישן עד השנה התשיעת
עד בוא תבואתה תאכלו ישן ותזרעון.
ית שתיא תמיניתא. ותוכלון מן עלדתא
עתיקא. עד שתיא תשיעיתא. עד מיעד
עלדתה. תוכלון עתיקא: ותזרעון פי
אסנה אתאמנה. ואנתם תאכלון מן גלתהא
עתיקא. אי אסנה אתאסעה. אי מני
גלתהא. תאכלון עתיקא: והארץ לא
תמכר לעמתת פיילי הארץ פי יגרים
ותושבים אתם עמדי: וארעא. לא תזבין
לחלוטין. ארי דיילי ארעא. ארי דיירין
ותותבין. אתון קדמי: ולא רין פלא תבאע
בתאתא. לאנה ארי. ואנמא אנתם אציאף
וסכאן לי: ובכל ארץ אחותכם נאדה
תתנו לארץ: ובכל ארע אחסנתכון.
פורקנא תתנון לארעא: ופי גמיע
בלד חוזכם. אנעלו ולאה לארץ:

ס פרימוך אחיך ומכר מאחותו * ג
ובא גאלו הקרב אליו ונאל את ממכר
אחיו: ארי יתמספן אחוה. ויזבין
מאחסנתיה. וייתי פרוקיה דקריב ליה.
ויפרוק. ית זבין אחוהו (גל) דאחוהו):
וארא תמאהן אכין. פכאע שייא מן חוזה.
פריאת ולייה לאקרב ליה. ויתולא ביע
אכיה: ואיש פי לא יהיה לו גאל והשיגה
ידו ומצא פדי גאלתו: וגבר (גל) וגברא.
ארי. לא יהו ליה פרוק. ותדביק ידו.
וישבה במסת פורקניה: ואי רגל לס יכון

יז שמה (כתר תורה) לה

לה ולי. פנאלת ירה. פאצאב כמקראר
פכאכה: וחשב את שני ממפרו והשיב
את העדף לאיש אשר מכרלו ושב
לאחותו: ויחשוב ית שני זבינוהי. ויטיב
ית מותרא. לגבר דזבין ליה. ויתוב
לאחסנתיה: פליחב סני ביעה. וירד
אפאל. לאלגלדי באעה. וירגע א חוזה:
ואם לא מצאה ידו די השיב לו והיה
ממפרו ביד הקנה אתו עד שנת היבל
ויצא פיבל ושב לאחותו: ואם לא אשכחת
ידה. פמסת דיתוב ליה. ויהון זבינוהי.
גיד דזבין יתיה. עד שתא דיזבילא. ויפוק
ביזבילא. ויתוב לאחסנתיה: ואן גם תנא
ידה מקראר מא ירדה עליה. פליבק ביעה.
פיד אמשתרי מנה. אי סנה' אטלאק.
ד ויכרג פיהא. וירגע א חוזה: ס ואיש
פיימפר בית מושב עיר חומה והיתה
גאלתו עדיתם שנת ממפרו ימים תהיה
גאלתו: וגבר. ארי זבין בית מותב קרתא
מקפא שור. ויהי פורקניה. עד משלם
ה שתא הזבינוהי. עדן בעדן יהי פורקניה:
ואי רגל באע ביתא מסכנא פי קריה להא
סור. פליכון בלביאר. אי אנקצא סנה
מן יום ביעה. פיכון פכאכה חולא: ואם
לא ינאל עד מלאת לו שנה תמימה וקם
הבית אשר בעיר אשר לא חמה לצמיתת
לקנה אתו לדרתיו לא יצא פיבל: ואם לא
יתפריק. עד משלם ליה שתא שלמתא.
ויקום. ביתא דבקריתא דליה שורא.
לחלוטין. לדזבין יתיה לדרוהי. לא יפוק
ביזבילא: פאן לם יפתכה. אי אן כמלת
לה סנה תאמה. פקד תבת לבית אדי פי
לקריה אתי להא סור. בתאתא לאמשתרי
ולאניאה. לא יכרג פי סנה' אטלאק:
ובתי החצרים אשר אין להם חמה סביב
על שדה הארץ יחשב גאלה תהיה לזו
וביבל יצא: ובתי פצחיא. דלית להון שור
מקום חור סחור. על תקל ארעא יתחשבון.
פורקנא יהי להון. וביזבילא יפקון: וביזות
לארביאין. אתי לים להא סור יחוט בהא.

פמתר ציאע ארץ תחסב. אן תכון להא
ולאיה. ותכרג פי אטלאק: וערי הלויים
בתי ערי אחותם גאלת עולם תהיה ללויים:
וקרוי לויא. בתי קרוי אחסנתהון. פורקן
עלם יהי ללויא: ואבא קרוי אליואנין
וביות קרוי חוזהם. פלהם אן יפתכוהא
אבדא: ואשר ינאל מן הלויים ויצא ממפר
בית ועיר אחותו פיבל פי בתי ערי הלויים
הוא אחותם בתוך בני ישראל: ודיפוק
מן לויא. ויפקון זביני ביתא. וקרוי
אחסנתיה ביזבילא. ארי בתי קרוי לויא.
אנין אחסנתהון. בנו בני ישראל: פמן ישתרי
דאדמנהם. פליכרג כל בית מבזע. וקרוי
חוז לאייהם כאן פי סנה' אטלאק. לאן
ביזתהם וקראהם. הי חוזהם. פי מא בין
בני אסראיל: ושדה מגרש עריהם לא
ימכר פיאחות עולם הוא להם: וחקה.
רוח קרויהון לא יזבין. ארי אחסנת עלם
הוא להון: ואמא ציאע פנא קראהם לא
תבאע בתה לאנהא חוז אדהר להם:
ס וכי ימוך אחיק ומטה ידו עמך
והחוקת בו גר ותושב וחי עמך: וארי
יתמספן אחוק. ותמוט ידיה עמך. ותתקוף
פיה. ידור ויתותב. ויחי עמך: ואדא
תמאהן אכיד. ומאלת ידה מעך. פאשרדה.
באן יכון לך סאכנא וציפא. פיעיש מעך:
אליתקה מאתו נשך ותרפית ויראת
מאלהיק וחי אחיק עמך: לא תסב מציה
חיבוליא ורפיתא. ותדחל מאקה. ויחי
אחוק עמך: לא תאבד מנה עיינה ולא
רבא. וכף רבך. חתא יעיש אכיד מעך:
את פספך לאיתתן לו בנשך ובמרפית
לאיתתן אכדך: ית פספך. לא תתין ליה
בחיבוליא. וברביתא לא תתין מיכרך: ולא
תדפע ליה ורקך וטעאמך. בעיינה ולא
ברבא: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי
אתכם מארץ מצרים לתת לכם את ארץ
בנען להיות לכם לאלהים: אנא יי אלהון.
דאפיקית יתכון מארעא דמצרים. למתן
לכון ית ארעא דבנען. למהוי לכון לאלה:

(*) לו קרוי חלק הדקדוק. (ב) כי אחות עולם הוא להם. היבה עולם כמפחא ברוכ חתינאן המדויקות: אנא

אנא אלה רבכם. אדוי אכרנתכם מן בדר מצר. לאעטיכם בדר כנעאן. לאבון לכם אהא: ס וכי ימוך אחיך עמך ונמכר לך לאת עבד בו עבדת עבד: וארי יתמסכן אחיך. עמך ויזבן לך. לא תפלה ביה פולחן עבדן: וארא תמאהן אביך. פבאע נפסה לך. לא תסתכדמה ככדמה לעבד: פשכיר פתושב יהיה עמך עדי שנת היבל יעבד עמך: פאגרא בתותבא יהי עמך. עד שתא דיוזבילא יפלה עמך: בר כאגיר או ציף יבון מעך. ואי סנה לאטלאק יכדמך: ויצא מעמך הוא ובניו עמו ושב אל משפחתו ואל אחות אבתו ישוב: ויפוק מעמך. הוא ובנוהי עמיה. ויהוב לזרעיתיה. ולאחסנת אבהתוהי יתוב: תם יכרג מן ענרך. הו ובניה מעה. וירגע אי עשירתה. ואי הו אבאיה: כיי עבדי הם אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לא ימכרו ממכרת עבד: ארי עבדי אנון. דאפיקית יתהון מארעא דמצרים. לא יזבנון זבון עבדן: לאנהם עבדי. אדוי אכרנתהם מן בדר מצר. פלא יבאעו ביע לעבד: לא יתרדה בו בפרך ויראת מאלהיך: לא תפלה ביה בקשיו. ותדחל מאלהיך: ורא תסתולי עליה באקמא. וכף רכך: ועבדך ואמתך אשר יהיו לך מאת הגוים אשר סביבתיכם מהם תקנו עבד ואמה: ועבדך ואמתך דיהון לך. מן (יי בני) עממיה. דכסחרניכון. מנהון תקנון עבדן ואמהן: ועבדך ואמתך אדוי יכונאן לך. פמן לאמם אדון חואיכם. מנהם תקתנון לעבד ולאמא: וגם מבני התושבים הגרים עמכם מהם תקנון וממשפחתם אשר עמכם אשר הולידו בארצכם והיו לכם לאחזה: ואף. מבני תותבא ערליא. דדיירין עמכון מנהון תקנון. ומזרעיתיהון דעמכון. דאתולדו בארעכון. ויהון לכון לאחסנא: ואיצא מן בני אסכאן. למקימין מעכם מנהם תשתרון. ומן עשירתהם אמולודין פי בדרכם. פיכוננו לכם חוזה:

והתנחלתם אתם לבניכם אחריכם לרשת אחזה לעלם בהם תעבדו ובאחיכם בני ישראל איש באחו לא יתרדה בו בפרך: ו יתחסנון יתהון. לבניכון בתריכון לירותת אחסנא. לעלם בהון תפלחון. ובאחיכון בני ישראל גבר פאהוהי. לא תפלה ביה בקשיו: ותורתונהם לבניכם מן בעדכם במיראת אחו. ותסתכדמונהם אבדא. ואמא אכותכם בני אסראיל. פכל ואחד לא וסתולי עליה באקמא: ס וכי יזבן תשיג יד גר ותושב עמך ומך אחיך עמו ונמכר לגר תושב עמך או לעקר משפחת גר: וארי תדביק יד ערל ותותב עמך. ויתמסכן אחיך עמיה. ויזבן לערל תותב דעמך. או לארמאי מזרעית גוירא: ואן נאלת יד גריב או סאכן מעך. ותמאהן אביך מעה. פבאע נפסה לגריב או סאכן (א) מעך. או לאצר עשירה לגריב: אחרי נמכר נאלה תהיה לזו אחד מאהו ונאלנו: פתר דאזבן. פורקנא יהי ליה. חד מאחיהי יפרקניה: פבעד מא אנבאע יכונה פכאך ואחד מן אכותה יפתכה: אודדו או בך דדו ונאלנו או משאר בשרו משפחתו ונאלנו או השונה ידו ונאל: או אחבנהי או בר אחבנהי יפרקניה. או מקריב בשריה מזרעיתיה יפרקניה. או דתדביק ידה ויתפריק: או עמה או אבן עמה יפתכה. או מן נסיב דאתה. מן עשירתה יפתכה. או נאלת ידה פפך נפסה (א): והשב עם קנהו משנת המכרו לו עד שנת היבל והיה כסף ממכרו במספר שנים כימי שכר יהיה עמו: ויחשוב עם זכניה. משתא דאזבן ליה. עד שתא דיוזבילא. ויהי כסף זכניה במנין שניא. פיומי אגרא יהי עמיה: פליהאסב משתריה. כס מן סנה אנבאע לה. אי סנה לאמלאק. פיסקט תמן ביעה עלי אחצא אסנין. (א) וליכון מעה פיהאכאייאם לאגיד: אס עוד רבות בשנים לפיהן ישוב נאלתו מכסף מקנתו: אם עוד סגיות בשניא. לפומהון (לפומהון)

אם יפקתי תלכו ואת מצותי תשמרו
ועשיתם אתם : אם בקימי תהבון וית
פקודי תפרון ותעבדון יתרון : אלא אין
סרתם עלי רסומי . והפצתם וצאי .
ועמרתם בהא : ונתתי גשמיכם בעתם
ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פרוי :
ואתין מטריכון בעדנהון . ותתין ארעא
עללתה . ואילן תקלא ותין אפיה : נולת
אניאתכם פי אוקאתהא . ואכרנת לארץ
אדאהא . ושגר אצחרא יכרה תמרה :
והשיג לכם די שאת בציר ובציר ישיג את
זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם
לבטח בארצכם : ויערע לבון די שא
לקטפא . וקטפא יערע לאפוקי בר זרעא .
ותיכלון לחמכון למשבע . ותתבון לרוחצן
בארעכון : התא ידרך לכם אדום לקטאף .
ולקטאף ידרך לבדר . ותאכלון טעאמכם
הנייא . ותקימון ואתקין פי בלדכם :
ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מהריר
והשבת תיה רעה מן הארץ וחרב לא
תעבר בארצכם . ואתין שלום בארעא .
ותשרון ולית דמניד . ואבטיל חיתא
בשתא מן ארעא . ודקטלון בחרבא לא
יעדון בארעכון : ואנעל לכם אסלאמה פי
אבלד . פתנצנעון וליס מועג . ואעטל שר
אתוואן אמפסד . מן ארץ . וסיף לא ימר פי
בלדכם : ורדפתם אתי איביכם ונפלו
לפניכם לחרב : ותרדפון ית פעלי דבביכון .
ויפלו קדמיכון לחרבא : ואדא כלבתם
אעדאיכם . וקעו בין אידיכם תחת
סויפכם : ורדפו מכם חמשה מאה ומאה
מכם רבבה ירדפו ונפלו איביכם לפניכם
לחרב : וירדפון מנכון חמשה מאה . ומאה
מנכון לרבותא יערקון . ויפלו פעלי
דבביכון . קדמיכון לחרבא : התא יכלב
מנכם לכמסה מאיה . ולמאה תכלב
רבוזה . ויקע אעדאיכם . בין אידיכם תחת

יתב פורקניה . מנסס זבינוהי :
פאן בקי מן אסנין כתיב . פעלי קדחה
ירד פנאכה . מנסובא מן תמן שראה :
ואם מעט נשאר בשנים עד שנת היב
והשביל פפי שניו ישיב את האלה :
ואם ועיר . אשתאר בשניא . עד שתא
דיזבילא ויחשיב ליה . כפוס שנוהי יתיב
ית פורקניה : ואן בקי מן אסנין קדיל .
א סנה אטראק פליהאסכה . ועלי
קדחה ירד פנאכה : כשכיר שנה בשנה
יהיה עמו לא ירדנו בפרך לעינד : באגיר
שנא . בשנא יהי עמיה . לא יפלה ביה
בקשיו לעינד : ובאמרה (י) כאגיר סנה
בסנה יבון מעה . לא יסתורי עליה באקמא
בחצרתך : ואם ילא יגאל באלה ויעא
בשנת היובל הוא ובניו עמו : ואם לא
יתפריק בלין . ויפוק בשתא דיזבילא . הוא
ובנוהי עמיה : ואן לס יפתך בהדה לאמור .
פליכרג פי סנה אטראק . הו ובניה מעה :
פידי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר
הוצאתי אתם מארץ מצרים אני יהוה
אלהיכם : ארי דידי בני ישראל עבדי . עבדי
אנן . דאפיקית יתרון מארעא דמצרים .
אנא י אהבון . לאן בני אסראיל עבדי די .
אד הם עבדי . אדי אכרנתהם מן בלד
מצר . אנא אלה רבכם אעבדוני (ט) :
לא תעשו לכם אילים ופסל ומצבה לא
תקימו לכם ואבן משבית לא תתנו
בארצכם להשתחות עליה פי אני יהוה
אלהיכם : לא תעבדון לבון טעון . ועילים
וקמא לא תקימון לבון . ואבן סגדא . לא
תתנו בארעכון . למסגד עדה . ארי אנא
יי אהבון : לא תצנעו לכם אותאנא .
ומנחותא ונצבה לא תקימו לכם . וחגר
מוכרפא (ט) . לא תצנעו פי בלדכם . לתסגרו
דה . אנא אלה רבכם אואחד : את שבתתי
תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה : ית יומי
שביא דידי תפרון . ולבית מקדשי
תהון דחלין . אנא יי : סבותי
פאתפצוהא . ומקדסי פהאבות . אנא

נ

סיופכם: ופניתי אליכם והפריתי אתכם
 והרביתי אתכם והקימתי את בריתי
 איתכם: ואתפני במימרי לאומבא לכוון.
 ואפיש יתכון. ואסני יתכון. ואקים ית
 קימי עמכון: ואקבל איכם. ואתמרכם
 ואכתרכם. ואפי בעהרי לכם: ואכלתם
 ישן נושן וישן מפני חדש תוציאנו: ותיכלון
 עתיקא דעתיק (כ"י) דעתוק (כ"י). ועתיקא.
 מן כדם חדתא הפנון: ותאכלו אעתיק
 אמעתק. ותכרנון אעתיק מן הצרה אחרית:
 ונתתי משפני בתוככם ולא תגעל נפשי
 אתכם: ואתין משפני ביניכון. ולא ירחיק
 מימרי יתכון: ואגעל מסכני פימא בינכם.
 ולא אקלאבם: והתהלכתי בתוככם
 והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם:
 ואשרי שכינתי ביניכון. ואהיו לכוון לאלה.
 ואתון תהון קדמי לעם: ואסיר נורי פי
 מא בינכם. ואכון לכם אאהא. ואתם
 תכוננו לישעבא כאצה: אני יהוה אלהיכם
 אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהית
 להם עבדים ואשבר מטת עלכם ואולך
 אתכם קוממיות: אנא יי אלהון דאפיקות
 יתכון מארעא דמצרים. מלמחוי דהון
 עבדון. ותפרית גיר עממא מנכון. ודברית
 יתכון בחירותא: אנא אלה רבכם. אדי
 אכרנתכם מן בלד מצר. מן אן תכוננו
 להם עבדא. וכסרת קראבים אצרכם.
 וסירתכם אחרארא (ד): פ

חלק הדקדוק. א) והקימתי את בריתי אהכם. היבט והקימתי מלרע ומלאי:

ופסכתם עהדי: אף אני אעשה זאת לכם
 והפקדתי עליכם בהדה את השחפת
 ואת הקדחת מכללות עינים ומדיבת נפש
 וזרעתם לריק זרעכם ואבדהו איביכם:
 אף אנא אעביד דא לכוון. ואסער עליכון
 ביהולתא שחפתא וקדחתא. מחשכן עינין
 ומפחן נפש. ותזרעון לריקנו זרעכון.
 ויכלוניה בעלי דבביכון: אנא איצא אצנע
 בכם הדה לעקובאת (ד). פאווכל בכם
 עדי סרעה (ד) מן המא אסר ולא ארה. מא
 תשכין עיונכם ותדבר נפוסכם. ותזרעון
 זרעכם לאפראג. ויאכלונה אעדאיכם:
 ונתתי פני בכם ונגפתם לפני איביכם
 ורדו בכם שנאיכם ונסתם ואין דרדף
 אתכם: ואתין רוגזי בכון. ותתברון קדם
 בעלי דבביכון. וירדון בכון שנאיכון.
 ותערקון ולית דרדף יתכון: ואחל נצבי
 בכם. פתנצדמון בין ידי אעדאיכם.
 ויסתודי עליכם שאניכם. פתפרון ולא כלאב
 לכם: ואם עד אלה לא תשמעו לי ויספתי
 ליסרה אהכם שבע עלי חטאתיכם: ואם
 עד אלין. לא תקבלון למימרי. ואוסף
 למרדי יתכון. שבע על חוביכון: ואן
 לם תקבלו מני מע הדה. ודתכם פי
 אתאדיב. סבע עלי כטאיאכם: ושברתי
 את גאון עוזכם ונתתי את שמיכם כפרזל
 ואת ארצכם כנחשה: ואתפר ית יקר
 תוקפכון. ואתון ית שמיא דעלויכון
 תקיפון כפרזלא מלאחתא מטרא. וארעא
 דתחזיתכון חסינא כנחשא מלמעבד
 פירין: ואכסר אקתדאר עוזכם. ואגעל
 סמאכם כלאהדיר. וארצכם כלאהאם: ותם
 לריק כהכם ולא תתן ארצכם אתיבולה
 ועין הארץ לא יתן פרו: ויסוף לריקנו
 חילכון. ולא תתן ארעכון ית עללתה.
 ואיקן חקלא. לא יתן אביה: פיפנא קואבם
 פראנא. ולא תכרנא ארצכם אדאהא. ושגר
 אצחרא לא יכרנא תמרה: ואם תלכו עמי
 קרי ולא תאבו לשמע לי ויספתי עליכם
 מכה שבע כחטאתיכם: ואם תהכון קדמי

ית ויקרא (כתר תורה) בקשיו

*

ד

בְּקִשְׁוֹ וְלֹא תִיבֹן דְּקִבְּלָא לְמִימְרֵי וְאוֹסִיף
 לְאִיתָאָה עֲדִיבֹן מַחָא שְׁבַע בְּחֻבִיבֹן :
 וְאִן סִלְכְתִם מְעִי לְגַאגְאָה וְלִם תְּשׁוּ אִן
 תְּסַמְעוּ לִי וְזִרְתִּים צְרִבָּה הִי סִבַּע
 כְּכַטְאִיאֲכִם : וְהִשְׁלַחְתִּי בְכִם אֶת־חֵית
 הַשָּׂדֶה וְשִׁפְלָה אֶתְכֶם וְהִכְרִיתָה אֶת־
 בְּהֵמְתְּכֶם וְהִמְעִיטָה אֶתְכֶם וְנִשְׁמָו
 דְרִכִּיכִם : וְאִשְׁלַח בְּכוֹן יֵת חֵית בְּרָא
 וְתִתְפִּיל יִתְכוֹן וְתִשְׁיִצִי יֵת בְּעִירְכוֹן
 וְתִזְעַר יִתְכוֹן וְיִצְדִין אֹרְחַתְכוֹן : וְאִמְלִק
 פִּיכִם הִי וְאִן אֶעְחָרָא פִּיתְכִל מִנְכֶם וְיִקְטַע
 מִן בְּהַאי מְכִם וְיִקְרַל אֶעְדָּא דְכִם וְתִזְחַשׁ
 טְרַקְאֲתְכֶם : וְאִם־בְּאַלְהָה לֹא תִזְסְרוּ לִי
 וְהִלְכְתִם עִמִּי קְרִי : וְאִם בְּאִין לֹא תִתְדַרְדֹון
 לְמִימְרֵי וְתִתְהַבֹון קְדָמִי בְּקִשְׁוֹ : וְאִן לִם
 תִּתְאֲדָבוּ לִי בְּהִדָּה אֶעְקֹבָאֲתִּי וְסִלְכְתִם
 מְעִי לְגַאגְאָה : וְהִלְכְתִי אֶפְּי־אֲנִי עִמְכֶם
 בְּקְרִי וְהִפִּיתִי אֶתְכֶם גַּם־אֲנִי שְׁבַע עַל־
 חַטָּאתֵיכֶם : וְאִתְּךָ אֶפְּי־אֲנִי עִמְכֶם בְּקִשְׁוֹ
 וְאִלְקִי יִתְכוֹן אֶפְּי־אֲנִי שְׁבַע עַל חֻבִיבֹן :
 וְסִרְתִּי אֲנִי אִיצָא מְעַכְסִי עַל־יֵת אֲלִגְאָה
 וְצִרְבְתִכֶם כְּסִבַּע עַל־יֵת כְּטִיאִיאֲכִם : וְהִבְאִיתִי
 עֲלֵיכֶם חֶרֶב נִקְמַת נִקְסִי בְרִית וְנִאֲסַפְתִּים
 אֶעְרִיכֶם וְשִׁלַּחְתִּי דְבַר בְּתֹזְכִכֶם וְנִתְתִים
 בְּיַד אוֹיֵב : וְאִיתִי עֲדִיבֹן דְּקִטְלִין בְּחֶרְבָּא
 וְיִתְפָּרְעוּן מִנְכוֹן פּוֹרְעֵנוּתָא עַל דְּעִבְרִיתוֹן
 עַל פְּתִגְמֵי אֹרְיִתָא וְתִתְבַּנְשׁוּן לְקְרוֹיִכוֹן
 וְאִגְרִי מִזְתָּנָא בְּיִנְכוֹן וְתִתְמַסְרוּן בְּיַד
 שְׂנְאָה : וְאִנְזִיכִם סִיפָא מִנְתְּקִמָּא נִקְמָה
 אֶעְהַד פִּתְנַתְמַעוֹן אִי קְרִיאֲכִם וְאִבְעִית
 בְּאוּבָא פִי מָא בִינְכֶם וְתִסְלַמוּן פִּי יַד
 אֶעְדוּ : בְּשִׁבְרֵי לְכֶם מִטְהִי־לְחֶם וְאִפּוּ
 עֶשֶׂר נְשִׁים לְחִמְכֶם בְּתַנּוּר אֶחָד וְהִשְׁיִבוּ
 לְחִמְכֶם בְּמִשְׁקֵל וְאִכְלִיתֶם וְלֹא תִשְׁבַּעוּ :
 בְּרָאֲתִיבֵר לְכוֹן סְעִיד מִיכְלָא וְיִיפִין עֶשֶׂר
 נְשִׁין לְחִמְכוֹן בְּתַנּוּרָא חָד וְיִתִּיבֹון לְחִמְכוֹן
 בְּמִתְקָלָא וְתִיבֹון וְלֹא תִשְׁבַּעוּן : וְאִכְסַר
 לְכֶם מְעִין אִמְעָאם ① פִּיכֶם כְּתִיר מִן
 אֲנִסָּא טְעָאמְכֶם פִּי תַנּוּר וְאֶחָד .

וִירְדוּנָה בְּאִמְיוֹאֵן וְתִאֲכִלוּן וְלֹא תִשְׁבַּעוּן :
 ס וְאִם בְּזֹאת לֹא תִשְׁמְעוּ לִי
 וְהִלְכְתִם עִמִּי בְּקְרִי : וְאִם בְּרָא לֹא
 תְּקַבְּלוּן לְמִימְרֵי וְתִתְהַבֹון קְדָמִי בְּקִשְׁוֹ :
 וְאִן לִם תְּסַמְעוּ לִי וְתִטְעוּ בְּהִדָּה אֶעְקֹבָאֲתִּי
 וְסִלְכְתִם מְעִי לְגַאגְאָה : וְהִלְכְתִי עִמְכֶם
 בְּחַמְתִּי קְרִי וְיִסְרְתִי אֶתְכֶם אֶפְּי־אֲנִי שְׁבַע
 עַל־חַטָּאתֵיכֶם : וְאִתְּךָ עִמְכוֹן בְּתַקְוָה רְגוּ
 וְאִרְדִי יִתְכוֹן אֶפְּי־אֲנִי שְׁבַע עַל חֻבִיבֹן :
 סִרְתִּי אֲנִי אִיצָא מְעַכְסִי בְּעִקְוָבָאֲתִּי אֲלִגְאָה
 וְאִדְבְתִכֶם כְּסִבַּע עַל־יֵת כְּטִיאִיאֲכֶם :
 וְאִכְלִיתֶם בְּשַׁר בְּנֵיכֶם וּבְשַׁר בְּנֵיכֶם
 תִּאֲכִלוּ : וְתִיבֹון בְּשַׁר בְּנֵיכֶם וּבְשַׁר
 בְּנֵיכֶם תִּיבֹון : פִּתְאֲכִלוּן לְחוּם בְּנֵיכֶם
 וְכִנְאֲתִכֶם : וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת־בְּמֵתֵיכֶם
 וְהִכְרִיתִי אֶת־חַמְנֵיכֶם וְנִתְתִי אֶת־פְּגִרֵיכֶם
 עַל־פְּגִרֵי גְלוּלֵיכֶם וְנִעְלָה נַפְשֵׁי אֶתְכֶם :
 וְאִשְׁיִצִיִּית בְּמֵתְכוֹן וְאִקְצִיִּית חַנְסֵיכֶם
 וְאִתִּין יֵת פְּגִרֵיכֶם עַל פִּיגּוֹר טְעוּתְכוֹן
 וְיִרְחִיק מִימְרֵי יִתְכוֹן : וְאִנְפַּד בִּיאַעְכֶם
 וְאִקְטַע אֲנִדְאֲדְכֶם וְאִלְקִי אֲנִסְאֲדְכֶם
 עַל־יֵת אֲנִסְאֲד טְוֹאֲנִיתְכֶם וְאִקְלֹאֲכֶם :
 וְנִתְתִי אֶת־עֲרִיכֶם חֶרֶב וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת־
 מְקַדְשֵׁיכֶם וְלֹא אֲרִית בְּרִיחַ נִיחַחְכֶם :
 וְאִתִּין יֵת קְרוֹיִכוֹן חֶרְבָּא וְאִצְדִי יֵת
 מְקַדְשֵׁיכֶם וְלֹא אִקְפִּיל בְּרַעוּא קוֹרְבָן
 בְּנִישְׁתְכוֹן : וְאִנְעַל קְרִיאֲכֶם כְּרִאֲבָא
 וְאִזְחַשׁ מְקַאֲדִסְכֶם וְלֹא אִקְבַּל וְלֹא אִרְצָא
 קְרִיאֲבִינְכֶם ② : וְהִשְׁפַּתִּי אֲנִי אֶת־הָאָרֶץ
 וְשִׁמְמוּ עֲלֵיהָ אִיבֵיכֶם הַיְשִׁבִים בָּהּ : וְאִצְדִי
 אֲנִי יֵת אֲרַעָא וְיִצְדוּן עֲלֵיהָ בְּעִלִי דְבְּבִיכֶם
 דִּיתְבִין בָּהּ : וְאִזְחַשׁ אֲבַלְד מִנְכֶם וְיִסְתַּחֲשׁוּ ③
 מִנְהָא אֶעְדָּאִיכֶם אִמְקִימִין בְּהָא : וְאֶתְכֶם
 אֲזַרָּה בְּגוֹיִם וְהִרִיקְתִי אֶחְרִיכֶם חֶרֶב
 וְהִזְתִּי אֲרַעְכֶם שְׂמַמָּה וְעֲרִיכֶם יִהְיוּ חֶרְבָּה :
 וְיִתְכוֹן אֲבַדֵּר בִּינִי עִמְמִיא וְאִגְרִי בְּתִרִיכֶם
 דְּקִטְלִין בְּחֶרְבָּא וְתִתִּי אֲרַעְכוֹן צְרִיא
 וְקְרוֹיִכוֹן יִהְיוּ חֶרְבָּא : וְאִדְרִיכֶם פִּי מָא
 בִּין אֲמַם וְאִגְרַד וְרִאֲכֶם אִסְיָה פִּתְצִיר

אֲרַעְכֶם

חֶלֶק הַדְּרִקוּק. (ב) וְאֶתְכֶם אֹרְחַת בְּנֵיכֶם. בָּא הָאֵלֶף בְּשׁוּא סְנוּל וְהִרְאוּי בְּשׁוּא פִתַח כְּמוֹ אֲנִלָּה (רִיב"ש) :

ארצכם והשה. וקראכם כראבא: אז
 תרצה הארץ את־שבת־תיה כל ימי
 השמה: ואתם בארץ איביכם אז תשבת
 הארץ והרצת את־שבת־תיה: בבין הרעי
 ארעא ית שמטהא. כל יומין דצדיאת.
 ואתון בארע בעלי דבביכון. בבין תשמיט
 ארעא. ותרעי ית שמטהא: חניד תסתופי
 ארץ עמדהא. טול אייאם והשתהא.
 ואתם פי בלד אעדאיכם. חניד תתסייב
 ארץ. ותסתופי עמדהא: פרימי השמה
 תשבת את אשר לא־שבתה בשבת־תים
 בשבתכם עליה: כל יומין דצדיאת
 תשמיט. ית דלא שמטת. בשמטיכון פד
 הויתון יתבין עליה: וסבב טול אייאם
 והשתהא אן תתעטר. כמאלם תעטרונהא
 פי עמלכם פי מקאמכם עליהא: ^(א)
 והנשאים בכם והבאתי מרד בלבכם
 בארצת איביהם ורדף אתם קול עליה
 נדף ונסו מנסת־חרב ונפלו ואין רדף:
 ודישתארון בכון. ואעיל תברא בלבהון.
 בארעתא דשנאיהון. וירדוף יתהון. קד
 טרפא דשקיה. ויערוק מערק פד מן
 קדם דקטלין בחרבא. ויפלו ולית דרדוף:
 ואבאקיון מנכם. אדכל אנבן פי קלובהם.
 פי בלדאן אעדאיהם. חתא אנה לו
 לחקהם צות ורקה מנדפעה. דהרבו
 כלהארב מן אסיף. ^(ב) ווקעו מן גיר כלאב:
 וכשלו איש־באחיו כמפני־חרב ורדף אין
 ולא־תהיה לכם תקומה לפני איביכם:
 ויתקלון גבר באחיה. פד מן קדם דקטלין
 בחרבא ורדוף לית. ולא־תהי לבון תקומה.
 קדם בעלי דבביכון: חתא יעתר בעצהם
 בבעץ. כמא יכון מן קבל אסיף וליס כלאב.
 ודא יכון לכם קואם. בין ידי אעדאיכם:
 ואבדתם פגזים ואכלה אתכם ארץ
 איביכם: ותיבדון ביני עממיא. ותנמר
 יתכון. ארע בעלי דבביכון: פיביד מנכם
 פי מא בין אלאמם. ^(ג) ויפניכם בלד

אעדאיכם: והנשאים בכם ימקו בעונם
 בארצת איביכם ואף בעונת אבתם אתם
 ימקו: ודישתארון בכון. יתמסון בחוביהון.
 בארעתא דסנאיכון. ואף. בחובי אבהתהון
 בישיא דאחידין ^(א) דאחידין בידהון
 יתמסון: ואבאקיון מנכם. יכסעון
 בדנובהם. פי בלדאן אעדאיכם. ואיצא
 בדנוב אבאיהם אדי מעהם יכסעון ^(ב):
 והתודו את־עונם ואת־עון אבתם במעלם
 אשר מעלוי בני ואף אשר־הלכו עמי בקרי:
 ויודון ית חוביהון וית חובי אבהתהון.
 בשקרהון דשקרו במימרי. ואף. דהליבו
 קדמי בקשיו: פאן אקרו בדנובהם ודנוב
 אבאיהם. בנכתהם אדי נבתו בני. ואיצא
 במא סלכו מעי לגאנא ולס־תובון ^(א): אף
 אני אלך עפם בקרי והבאתי אתם בארץ
 איביהם או־או יפגע לבכם העול ואז
 ירצו את־עונם: אף אנא. אהך עפהון
 בקשיו. ואעיל יתהון. בארע בעלי דבביהון.
 אז בכין יתבר. לבהון טפשא. ובבין ירעון
 ית חוביהון: אנא איצא אסור מעהם
 עלי אלנא. ואדכלהם בלדאן אעדאיהם.
 אכרין ^(ב). אז לי אן ינהום קלבהם אנאש.
 אז לי אן יסתופון דנובהם ^(ג): וזכרתי
 את־בריתי יעקוב ואף את־בריתי יצחק
 ואף את־בריתי אברהם אופר והארץ
 אופר: ודבורנא ית קימי דעם יעקוב.
 ואף ית קימי דעם יצחק. ואף ית קימי
 דעם אברהם. אנא דכיר וארעא אנא
 דכיר: ואדכר עהדי אדי מע יעקוב ^(א).
 ואיצא עהדי אדי מע יצחק. ואיצא עהדי
 אדי מע אברהם. אדכרה להם
 ודארצהם ^(ב): והארץ תעזב מהם ותרין
 את־שבת־תיה בהשמה מהם והם ירצו
 את־עונם יען וביען במשפטי מאסו ואתי
 חקתי געלה נפשם: וארעא תתרטיש
 מנהון ותרעי ית שמטהא. בדצדיאת
 מנהון. ואפון ירעון ית חוביהון. לוטין

חלק הדקדוק: (ג) כל ימי השמה. השין דנושה בכל התיגאן וכן דלקמן. וכן ראיתי בפירושו להר"ב"ש: (ד) בהשמה מהם. ו"ל הר"ב"ש
 נהפך הקמין חטף בבית להקל והא הנקבה רפה ורינה במפיק. עוד כתב ודין הא הראשונה כמפיק והאחרונה רפה ע"ל. ועיין לקמן בסוף
 שנמסר פרשת בהעלהך על פדהצור: (א) מלא ו

חֶלֶף בְּרֵכָאן אִתִּי עַל־יְהוָה דְּבִרְיִי קְצוּ. וְיֵת
 קִימִי רְחִיקַת נַפְשִׁהוּן : וְאֶרְצָא אֶדְי תְּרֻכַת
 מְנַהֵם וְאֶסְתַּוּפַת עַמְרֵהָא. בְּאֶסְתַּוּחָא שְׂהָא
 מְנַהֵם. וְהֵם אֶסְתַּוּפוּ דְנוּבָהֶם. גּוֹזָאֵהֶם
 וּמִן גּוֹזָאֵהֶם. אִדּוּ זְהִדּוּ פִי אַחְבָּאֵמִי. וּרְסוּמִי
 אַקְלָאֲתָהָא אַנְפִּסְהֶם (ב) : וְאַף־גַּם זִזְאֲת
 בְּהִוְיָתֶם בְּאַרְצָא אִיבִיהֶם לֹא־מֵאֶסְתִּים וְלֹא־
 גַּעְלָתִים דְּכַלְתֶּם לְהַפֵּר בְּרִיתִי אִתְּם כִּי
 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם : וְאַף בְּרַם דָּא.
 בְּמַהוּיָהוּן בְּאַרְעָא בְּעַלִּי דְּבִבְיָהוּן. לֹא
 אֶרְטוּשְׁנִין וְלֹא אֶרְחִיקוּן לְשִׁיעִיּוּתָהוּן.
 לֹא־שְׁנָאָה קִימִי עִמְהוּן. אֲרִי אֲנָא יי
 אֱלֹהֵהוּן : וְאִיצָא מֵעַ הַדָּה אֲמֹר. מֵעַ
 כּוֹנֵהֶם פִּי בְּלִדָּאן אַעֲדֵאֵיהֶם. לֹא אֹזְהֵר
 פִּיהֶם וְלֹא אַקְלָאֵהֶם לֹא־נַפְיָהֶם. וְלֹא
 אַפְסֵךְ עַהְרֵי מַעְהֶם. לֹא־אֲנִי אֱלֹהֵ רַבָּהֶם :
 וְזָכַרְתִּי לְהֶם בְּרִיתֵי רֵאשִׁינִים אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי
 אִתְּם מֵאַרְצָא מִצְרַיִם דְּעֵינִי הַגּוֹיִם לְהִיּוֹת
 לְהֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה : וְדְכִירָנָא לְהוּן
 קוּם קְדָמָאִי (ו) קְדָמָאִי. דְּאֶפִּיקִית יִתְהוּן
 מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם דְּעֵינִי עִמְמִיא. לְמַהוּ
 דְּהוּן. לֵאלֹהֵי אֲנָא יי : וְאֶדְכֹּר לְהֶם עַהְרֵי
 אֲאוּלִין. אֲדִין אַכְרַגְתֶּהֶם מִן בְּלַד מִצְרַיִם
 בְּחִצְרֵי אֲמִם. לֹא־כּוֹן לְהֶם אֵלֵהָא. אֲנָא
 אֱלֹהֵי צֹאדֵק אֹעֵד (א) : אֱלֹהֵי הַחֲקִים
 וְהַמְשַׁפְּטִים וְהַתּוֹרֵת אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה בְּיַד
 וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי בְּיַד מֹשֶׁה :
 אֲלִין. קִימִיא וְדִינִיא וְאֹרִיתָא. דִּיהֵב יי.
 בִּין מִימְרֵיהָ. וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. בְּמִוֹרָא
 דְּסִינַי בְּיַד מֹשֶׁה : הַדָּה אֲרַסוּם
 וְאֶחְכָּאֵם וְאֶדְלָאֵל. אֲתִי נֹזְלָהָא אֱלֹהֵי.
 בִּנְיָה וּבִין בְּנֵי אִסְרָאֵל. עַלִּי טוֹר סִינַי
 עַלִּי יַד מוֹסִי :

פ
 הוּ וְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר : וּמַלִּיל יי
 עִם מֹשֶׁה לְמִימַר : הֵם כֻּלָּם אֱלֹהֵי מוֹסִי
 תְּכַלִּימָא : דְּבֵר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאִמְרַת
 אֱלֹהִים אִישׁ כִּי יִפְלֹא נִדְרָא בְּעַרְפֵּךְ נַפְשָׁת
 לְיְהוָה : מַלִּיל. עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר
 דְּהוּן. גְּבֵר. אֲרִי יִפְרִישׁ נִדְרָא. בְּפִוּרְסָן

נַפְשָׁתָא קְדָם יי : מִר בְּנֵי אִסְרָאֵל וְקָל
 לְהֶם. אִי אַנְסָאן סוּזַג נִדְרָא. מִן אַנְפּוּס לְהָא
 פְּרִיקָאֵם : וְהִיָּה עַרְפֵּךְ הַזְכָּר מִבְּנֵי עֲשָׂרִים
 שְׁנָה וְעַד בְּנֵי־שְׁשִׁים שְׁנָה וְהִיָּה עַרְפֵּךְ
 חֲמִשִּׁים שְׁקֵל־כֶּסֶף בְּשִׁקְלֵי־קֹדֶשׁ : וְהִיָּה
 פּוּרְסָנָה דְּדְכוּרָא (ג) דְּדְכוּרָא. מִבְּר
 עֲשָׂרִין שְׁנִין. וְעַד בְּר שְׁתַּיִן שְׁנִין. וְהִיָּה
 פּוּרְסָנָה. חֲמִשִּׁין סְלַעִין דְּכֶסֶף בְּסִלְעֵי
 קוּדְשָׁא : פְּרִיכּוֹן קִימָה אֲדְכֹר. מִן אַבְן
 עֲשָׂרִין סֵנָה. וְאִי אַבְן סְתִין סֵנָה. פְּרִיכּוֹן
 קִימָתָה. כְּמִסִּין מִתְקָא פְּצָה בְּמִתְקָא אֶקְדָּם :
 וְאִם־נִקְבָּה הוּא וְהִיָּה עַרְפֵּךְ שְׁלֹשִׁים שְׁקֵל :
 וְאִם נִקְבָּתָא הִיא. וְהִי פּוּרְסָנָה תְּלַתִין
 סְלַעִין : וְאִן כְּאֵת אֲנָתָא. פְּקִימָתָהָא
 תְּלַתִין : וְאִם מִבְּנֵי־חֲמִשׁ שְׁנִים וְעַד בְּנֵי
 עֲשָׂרִים שְׁנָה וְהִיָּה עַרְפֵּךְ הַזְכָּר עֲשָׂרִים
 שְׁקֵלִים וְנִקְבָּה עֲשָׂרַת שְׁקָלִים : וְאִם מִבְּר
 חֲמִישׁ שְׁנִין. וְעַד בְּר עֲשָׂרִין שְׁנִין. וְהִיָּה
 פּוּרְסָנָה. דְּדְכוּרָא עֲשָׂרִין סְלַעִין. וְנִקְבָּתָא
 עֲשָׂר סְלַעִין : וְאִן כְּאִן מִן אַבְן כְּמִסִּין סֵנִין.
 וְאִי אַבְן עֲשָׂרִין סֵנָה. פְּקִימָה אֲדְכֹר
 עֲשָׂרִין מִתְקָא. וְאֲנָתָא עֲשָׂרָה : וְאִם
 מִבְּנֵי־חֲדָשׁ וְעַד בְּנֵי־חֲמִשׁ שְׁנִים וְהִיָּה עַרְפֵּךְ
 הַזְכָּר חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים כֶּסֶף וְנִקְבָּה עַרְפֵּךְ
 שְׁלֹשֶׁת שְׁקָלִים כֶּסֶף : וְאִם מִבְּר יִרְחָא.
 וְעַד בְּר חֲמִישׁ שְׁנִין. וְהִיָּה פּוּרְסָנָה
 דְּדְכוּרָא. חֲמִישׁ סְלַעִין דְּכֶסֶף. וְנִקְבָּתָא
 פּוּרְסָנָה. תְּלַת סְלַעִין דְּכֶסֶף : וְאִן כְּאִן
 מִן אַבְן שְׁהַר. וְאִי אַבְן כְּמִסִּין סֵנִין. פְּקִימָה
 אֲדְכֹר כְּמִסָּה מִתְאֲקִיד פְּצָה. וְאֲנָתָא
 תְּלַתָּהָא : וְאִם מִבְּנֵי־שְׁשִׁים שְׁנָה וְמַעְדָּה
 אִם־זָכַר וְהִיָּה עַרְפֵּךְ חֲמִשָּׁה עֲשָׂר שְׁקֵל
 וְנִקְבָּה עֲשָׂרָה שְׁקָלִים : וְאִם מִבְּר שְׁתַּיִן
 שְׁנִין וְלֵעִידָא אִם דְּכוּרָא. וְהִיָּה פּוּרְסָנָה.
 חֲמִישׁ עֲשָׂר סְלַעִין. וְנִקְבָּתָא עֲשָׂר
 סְלַעִין : וְאִן כְּאִן מִן אַבְן סְתִין סֵנָה
 פְּצָאֲעֵדָא. פְּקִימָה אֲדְכֹר כְּמִסָּה עֲשָׂר
 מִתְקָא. וְאֲנָתָא עֲשָׂרָה : וְאִם־מִבְּר הוּא
 מֵעַרְפֵּךְ וְהַעֲמִידוּ לְפָנַי הַכֹּהֵן וְהַעֲרִיד אֹתוֹ

הכּוּן

חלק הדקדוק. ה) חמשים שקל כסף. תיבת חמשים במארכה לא בתביר בכל התיגאן.

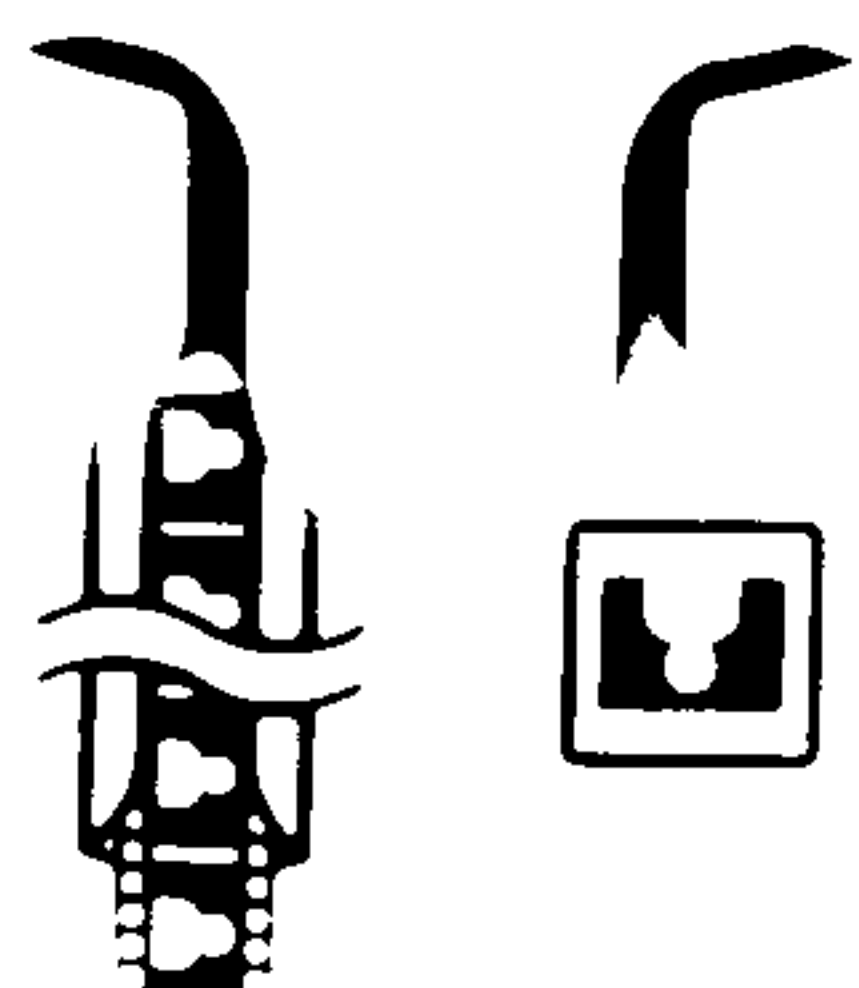
הבהן על-פי אשר תשיג יד הנדר יעריכנו
הבהן: ואם מספין הוא מפורסניה.
ויקיסניה קדם כהנא. ויפרוסיתיה כהנא.
על פום (כ"י מימר). דתדביק יד נדרא.
יפרסניה כהנא: ואן כאן מהינא מן לקימה.
פליוקף בין ידי אמאם. ויקימה חסב מא
תנא יד אנאדר. כדאך יקימה אמאם:
ס ואם-בהמה אשר יקריבו ממנה
קרבן ליהוה כל אשר יתן ממנו ליהוה
יהיה קדש: ואם בעירא. דיקרבון מנה.
קורבנא קדם יי. כל דיתון מניה. קדם יי
יהי קודשא: ואן כאנת בהימה. ארי
יעלה אן יקרב מנהא קרבנא ללה. פכל
מא יגעל מן דאך ללה יכון קדסא בעיניה:
לא יחליפנו ולא ימור אתו טוב פרע אור
רע בטוב ואם-המר ימיר בהמה בבהמה
והיה-הוא ותמורתו יהיה-קדש: לא
יחלפניה (כ"י יחלפניה). ולא יעבר יתיה.
טב פביש או ביש בטב. ואם חלפא
יחליף בעירא בבעירא. ויהי הוא וחלופיה
יהי קודשא: לא יבדלה ולא יגידה.
גייד ברדי ולא רדי בגייד. פאן גייר בהימה
בבהימה. פקד צאר הו ובדילה קדסא:
ואם פלי-בהמה טמאה אשר לא-יקריבו
ממנה קרבן ליהוה והעמיד את-הבהמה
לפני הבהן: ואם פל בעירא מסאבא.
דלא יקרבון מנה. קורבנא קדם יי. ויקים
ית בעירא קדם כהנא: ואן כאנת בהימה
נגסה. או (כ"י) מא רם יקרב מנהא קרבנא
ללה. פלתוקף בין ידי אמאם: והעריך
הבהן אתה בין טוב ובין רע בערבך הבהן
בן יהיה: ויפרוס כהנא יתה. בין טב ובין
ביש. כפורסן כהנא בן יהי: פליקומהא
אמאם עליו קדר גודתהא. או עליו
רדאתהא. פליכון אואנב כמה קום
אמאם: ואם-נאל ינאלנה ויסף חמישתו
על-ערבך: ואם מפרק יפרקניה. ויוסיף
חומשיה על פורסניה: פאן שא פכאכה.
פריזיד עליו לקימה כמסהא: ואיש ביי
יקדש את-ביתו קדש ליהוה והעריכו

חלק הרקוק. 1) ואם המקדש. הוא בדרבן.

הבהן בין טוב ובין רע כאשר יעריך אתו
הבהן בן יקום: וגבר. ארי יקדיש ית
ביתיה קודשא קדם יי. ויפרסניה כהנא.
בין טב ובין ביש. כמא דיפרוסיתיה.
כהנא בן יקום: ואי אנסאן אקדם ביתה
קדסא ללה. פליקומה אמאם. עליו
גודתה או עליו רדאתה. כמא יקימה
כדאך ינב: ואם-המקדיש ינאל את-ביתו *
ויסף חמישית כסף-ערבך עליו והיה-לו:
ואם דאקדיש. יפרוק ית בותיה. ויוסיף.
חומש כסף פורסניה. עלוהי ויהי ליה:
פאן שא אמקדם פכאך מנולה. פריזיד
עליו קימתה כמסהא ויכון לה: ואם
משדה אחותו יקדיש איש ליהוה והיה
ערבך לפי זרעו זרע חמר שערים פחמשים
שקל כסף: ואם מהקל אהסנתיה. יקדיש
גבר קדם יי. ויהי פורסניה לפום זרעיה.
בית זרע פור שערין. בתמשין סלעין דכסף:
ואן אקדם אנסאן שייא לדה מן ציעה
חוזה. פלחבון לקימה עליו קדר בדרה. כל
מבדר כור מן שעיר. בכמסין מתקא פצה:
אם-משנת היבל יקדיש שדהו בערבך
יקום: אם משתא דיובילא יקדיש חקליה.
כפורסניה יקום: ואן אקדם ציעתה מן
סנה אמלאק. פלקימה תאבתה כהאחא:
ואם-אחר היבל יקדיש שדהו וחשבו-לו
הבהן את-הכסף על-פי השנים הנותרת
עד שנת היבל ונגרע מערבך: ואם פתר
יובילא יקדיש חקליה. ויחשיב ליה כהנא
ית כספא. על פום (כ"י פום) שניא דאשתארא.
עד שתא דיובילא. ויתמנע מפורסניה:
ואן אקדם ציעתה בעד סנה אמלאק.
פליחסב לה אמאם אדראהם. עליו
קדר אסנין אבאקיא. אי סנה אמלאק.
וינקין מן לקימה: ואם-נאל ינאל את
השדה המקדיש אתו ויסף חמישית כסף
ערבך עליו וקם לו: ואם מפרק יפרוק
ית חקלא. דאקדיש יתיה. ויוסיף. חומש
כסף פורסניה. עלוהי ויקום ליה: ואן
שא ארגל אמקדם אציעה אן יפתכהא.

1) ים (יקרא) (כתר תורה)

פליזיד

פליזיד עלי אקימה כמסהא. ותגב לה:
 ואם לא ינאל את השדה ואם מכר את
 השדה לאיש אחר לא ינאל עוד: ואם
 לא יפרוק ית הקלא. ואם זבין ית הקלא
 לגבר אחרן. לא יתפריק עוד: ואן לם
 יפתכהאוב אעהא אמין (כ) לרגל אכר.
 פלא תפתך אכרא: והיה השדה ביצאתו
 ביבל קדש ליהוה בשדה החרם לפהן
 תהיה אחוזה: ויהי הקלא במפקיה
 ביזבילא. קודשא קדם יי בחק הרמא.
 לכהנא תהי אחסנתיה: ותבון ענד
 כרוגהא. מן יד למשתרי (כ) פי סנה
 אטלאק. קדסא ללה כציאע אצואפי.
 ותציר לאמאם: ואם את שדה מקנתו
 אשר לא משדה אחוזתו יקדיש ליהוה:
 ואם תתקדזבנוהי. דלא מתקל אחסנתיה.
 יקדיש קדם יי: ואן אקדם ציעה
 אשתראהא וליסת בחוז: וחשבילו תכחן
 את מכסת הערפך עד שנת היבל ונתן
 את הערפך ביום ההוא קדש ליהוה:
 ויחשיב ליה כהנא. ית נסיב פורסניה עד
 שתא דיזבילא. ויתן ית פורסניה ביזמא
 ההוא. קודשא קדם יי: פליחסב לה
 אמאם תקסיט אקימה (כ). מן סנתה אי
 סנה אטלאק. וידפעהא פי דאך איום
 קדסא ללה: בשנת היבל ישוב השדה
 לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחוזת הארץ:
 בשתא דיזבילא יתוב הקלא. לדזבניה
 מניה. לדדיליה אחסנת ארעא: ותרגע
 אציעה פי סנה אטלאק. לאבאיע אדי
 באעהא מנה. אדי לה רקבה אארץ (כ):
 וכל ערפך יהיה בשקל הקדש עשרים
 גרה יהיה השקל: וכל פורסניה יהי
 בסלעי קודשא. עשרין מעין יהי סלעא:
 וגמיע קימתך. תבון במתקא אקדם. כל
 מתקא עשרין דאנק: אך בכור אשר
 יבכר ליהוה בכהמה לא יקדיש איש אתו
 אם ישור אם ישה ליהוה הוא: פרם בוכרא.
 דיתבכר קדם יי בכעירא. לא יקדיש
 גבר יתיה. אם תור אם אמר. דיי הוא:

אמא בכר. יבכר ללה מן אבהאים. פלא
 יחתאג אן יקדסה אנסאנא. אן כאן מן
 לבקר או מן אנגם. פהו ללה (כ): ואם
 בכהמה השמאה ופרה בערפך ויסף
 חמשתו עליו ואם לא ינאל ונמכר בערפך:
 ואם בכעירא מסאבא ויפרוק בפורסניה.
 ויסף חומשיה עלוהי. ואם לא יתפריק
 ויזבן בפורסניה: ואן אקדם שייא מן
 אבהאים אנגסה. פליפרה בקימתה. ויזיד
 עליהא כמסהא. ואן לם יפתכה פליבאע
 בקימתה: אך פליחרם אשר יחרם איש
 ליהוה מבדי אשר ילו מאדם ובהמה
 ומשדה אחוזתו לא ימכר ולא ינאל פלי
 הרם קדש קדשים הוא ליהוה: פרם כל
 הרמא. דיהרים גבר קדם יי מכל דליה.
 מאנשא ובכעירא ומתקל אחסנתיה. לא
 יזבן ולא יתפריק. כל הרמא. קודש
 קודשין הוא קדם יי: ואמא כל צואף.
 יגעלה לאנסאן ללה מן גמיע מלאה.
 מן אנאם ובהאים (כ) ומן ציעה חוזה.
 פלא יבאע ולא יפתך. כל יכון מן כואץ
 לאקדאם ללה: פליחרם אשר יחרם מן
 האדם לא יפרה מות יומת: כל הרמא.
 דיתחרם. מן אנשא לא יתפריק. אתקטלא
 יתקטיר: וכל מתרוף יסתחק אתלף (כ).
 מן אנאם פלא יפרא. כל יקתל קתרא:
 וכל מעשר הארץ מורע הארץ מפרי
 העץ ליהוה הוא קדש ליהוה: וכל מעשר
 ארעא. מורעא דארעא מפירי אילנא.
 דיי הוא. קודשא קדם יי: וגמיע עשור
 אארץ. מן חבהא ומן תמר לאשגאר. פהו
 ללה קדסא: ואם ינאל ונאל איש ממעשרו
 חמשתו יסף עליו: ואם מפרק יפרוק.
 גבר ממעשריה. חומשיה יוסף עלוהי:
 פאן אפתך אנסאן שייא מן עשורה.
 פליזיד עליה כמסתמנה: וכל מעשר בקר
 וצאן כל אשר יעבר תחת השבט העשירי
 יהיה קדש ליהוה: וכל מעשר תורין
 ועאן. כל דיעבר תחות חומרא. עשיראה.
 יהי קודשא קדם יי: וגמיע עשור לבקר

וַיִּזְרָה . פֶּאֶן הוּ גִיִּרָה . פֶּקֶד
 צֹאֵר הוּ וּבְדִילָה . קֹדֶם לֹא יִפְתָּךְ :
 אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי : אֵלֶיךָ פֶּקֶד־יָא .
 דְּפִקִּידֵי . יִתְמַשְׁהֶלֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל . בְּמִזְרָא
 דְּסִינַי : הִדָּה אֹצְאֵיָא . אֵתִי אָמַר אֱלֹהֵי בְהֵא
 מוֹסָא . אֵי בְנֵי אִסְרָאֵל פִּי גַבֵּל סִינַי :
 ע"ה פִּסְוִקִים אר"ע סי' . ומפטרין ויהי דבר ה' ביוקאל סי' ל"ד

ואגנם. מא יגוז תחת לעצא. פלעאשר
 יבון קדסא לדה: לא יבקר בין טוב לרע
 ולא ימירנו ואם המר ימירנו והיה הוא
 ותמורתו יהיה קדש לא יגאל: לא יבקר.
 בין טוב לביש ולא יחלפניה (וי"ג יחלפניה)
 ואם חלפא יחלפניה (וי"ג יחלפניה). ויהי
 הוא וחלופיה. יהי קודשא לא יתפריק:
 לא יפחץ ענה. בין גייד או רדי ולא

חוק

סכום פטוקי דספר ויקרא שמנה מאות וחמשים ותשעה. נמף סימן: וחציו והנגע בבשר הוב: ופרשיותיו עשרה. בא גדר סימן: וסדריו כ"ג.
 ובתורתו יהגה יומם ולילה סימן: ופרקיו כ"ז. ואהיה עמך ואברכך סימן: מנין הפתוחות שתיים וחמשים. והסתומות. שש וארבעים.
 הכל שמנה ותשעים פרשיות: דודי צח ואדום סימן:

חלק הדקדוק שייך לפרשת אמור.

ואשה גרושה מאישה לא יקחו. התרגום ואתה דמתרכא הדלת בחורק והתי"ו רפה וכן כולו שבתרגום הניקוד. כולם כן הוא
 מתרכא המ"ם בשוא. דמתרכא הדלת בחורק. ומתרכא הוי"ו בשורק ואין המ"ם בחורק והתי"ו רפה וכ"ה בכל הקדמוניות גם בדפוסים.
 ומלמדי תיגוקת שלא ירעו דקדוק הלשון עוותו שלא כרה. ומה שתרגם כאן וחללא ומחלא ולקפן גבי כהן גדול הרגם חלילא. פי'
 הראשונים. כי החללה יש בה שני סוגים. הא' שנבעלה לפסול לה שנעשית חללה. והב' שתהיה בת חלל. ע"כ: כי את לחם אלהיך. היכה
 כי במקף ונעיא בכל התיגאן לא בתביר וב"כ רמ"ל ז"ל: אשר יוצק. האלף בנעיא: והנוגע בכל טמא נפש. היכה והנגע בפשטא אחת
 בכל התיגאן. וזהו שיטת ר"ם לונאנו ז"ל והירושלמיים והיא מלרע: הושב כהן. ש' כפתח כי הוא סמוך והוא תאר. [מהרי"ב]: כי משחתם
 שם בחמף קמץ. [מהרי"ב]: ממחרת השבת. כל מחרת דסמך לה"א פתח [מהרי"ב]: וינצו במחנה. כ' מהרי"ב תרין ומתחלפין בטעמא.
 וינצו שיתרם מלרע ע"ב. [במ' ו"ה ב' ישהיו מלרע ממעם כי אין בתוכה זו רק פשטא אחת ע"ש:]

נשלם ספר תורת כהנים. בעזרת אל עצמה ירבה לאין אונים.

סדר הפטרות של ספר ויקרא

ברכות ההפטרות

לפניה מברך ברכה זו:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר בָּחַר בְּנַבִּיאִים טוֹבִים וְרָצָה בְּדַבְרֵיהֶם
 הַנְּאֻמִּים בְּאַמֶּת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַבּוֹחֵר בַּתּוֹרָה בְּמֹשֶׁה עַבְדּוֹ וּבִישְׂרָאֵל עַמּוֹ
 וּבְנַבִּיאֵי הָאֱמֶת וְהַצְדֵּק: ולאחריה מברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם צוּר פֶּדֶי הָעוֹלָמִים הַצְדִּיק בְּכָל הַדּוֹרוֹת הָאֵל
 הַנְּאֻמֵּן הָאוֹמֵר וְעוֹשֶׂה מְדַבֵּר וּמְקַיֵּם אֲשֶׁר בָּרַךְ דְּבָרָיו הָאֱמֶת וְהַצְדֵּק. נְאֻמֵּן
 אַתָּה הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנַאמְנִים דְּבָרֶיךָ וְדַבַּר מִדְּבָרֶיךָ אַחֲזֵר לֹא יִשׁוּב רִיקָם בִּי אֵל
 נְאֻמֵּן אַתָּה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הָאֵל הַנְּאֻמֵּן בְּכָל דְּבָרָיו:

רַחֵם עַל צִיּוֹן בִּי הִיא בֵּית חַיִּינוּ וְלַעֲנוּמַת נַפְשׁ הַתְּקוּם נַקֵּם מִדְּרָה בְּיַמֵּינוּ וְתַבְּנָה
 מִדְּרָה בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם:

את צמת הוד מדרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך ברוך אתה יהוה מנין הוד:
 על התורה ועל הנביאים ועל יום המנוח הוה שנתת לנו יהוה אלהינו לקדושה
 ולמנוחה לבבד ורתפארת על הכל אנו סברכים את שמך ברוך אתה יהוה
 מקדש השבת. אמין: אם ת"ל ח"ה או ר"ה לחיות בשבת מוצר ענין היום בברכה זו (באמצע) כדרך שמוכר בתפלה.

אף ערמי ערמיא דיילי אנון. ובר מני לית אלה:

הפטרת צו בורמיה סימן ו'

כה אמר יהוה צבאות אלו ישראל עלותיכם ספו על זבחיכם ואכלו בשר: כדנן אמר יי צבאות אלהא דישראל. עלותכון אוסיפו על נכסת קודשיכון ואכלו בשרא: פי לא דברתי אתי אבותיכם ולא צויתים ביום הוציא* אתם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח: ארי לא מליית עם אבהתכון ולא פקידתון. ביוםא דאפיקית יתהון מארעא דמצרים. על עסקי עוון ונכסת קודשין: פי אמר אתי הדבר הזה צויתי אתם לאמר שמעו בקולי והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי עם והלכתם בכל הדרך אשר אצוה אתכם למען ייטב לכם: אלהין ית פתנמא הדין. פקידת יתהון למימר קבילו למימר. ואהוי לכון לאלה. ואתון תהון קדמי לעם. ותהכון. בכל אורחא דאפקיד יתכון. בדיל דייטב לכון: ולא שמעו ולא הטו את אונם וילכו במעצות בשררות לבם הרע ויהיו לאחור ולא לפנים: ולא קבילו ולא ארפינו ית אודנהון. והליכו בעיצתהון. בהרהור לבהון בישא. ואחורו בפולחני קדל. ולא שויאו דחלתי לקביל אפיהון: למן היום אשר יצאו אבותיכם מארץ מצרים עד היום הזה ואשלה אליכם את דברי עבדי הנביאים יום השכם ושלח: למן יומא. דנפקו אבהתכון מארעא דמצרים. עד יומא הדין. ושלחית לותכון ית פל עבדי נבייא. בכל יום מקדים ומשלה: ולוא שמעו אלי ולא הטו את אונם ויקשו את ערפם הרעו מאבותם: ולא קבילו למימרי. ולא ארפינו ית אודנהון. ואקשיאו ית קדנהון. אבאישו מאבהתהון: ודברת אליהם את דברי הדברים האלה ולא ישמעו אליה וקראת אליהם ולא יענוכה: ותמליך עמהון ית פל פתנמא האלין. ולא יקבלון מנה. ותתנבי להון ולא יתיבונך: ואמרת אליהם זה הגוי אשר לא שמעו בקול יהוה אלהיו ולא לקחו מוסר אבדה האמונה ונכרתה מפיהם: ותימר להון. דין עמא דלא שמעו. למימרא דיי אלההון. ולא קבילו אילפן. פסקת הימנותא. ואתמנעת מפומהון:

* כה אמר יהוה אלהי ישראל חכם בחכמתו ואר יתהלל הגבור בגבורתו אל יתהלל עשיר בעשרו: כדנן אמר יי. לא ישתבח (שלמה בר דוד) חכמא בחכמתיה. ולא ישתבח (שמעון בר מנחם) גברא בגבורתיה

עמיו יצרת לי תהלתי יספרו: עמא דין אתקניית לפולחני. בתושבחתיה הון משתען: ולא אתי קראת יעקב כייגעת פי ישראל: אמור על ידי נבייא ולא בפולחני ערעתון דבית יעקב. ארי לאיתון באולפן אוריתי ישראל: לא תביאת לי שיה עלתיך וזבחיך לא כבדתני לא העבדתיך במנחה ולא הונעתך בלבונה: לא איתתא קדמי אמרין לעלא. ונכסת קודשך לא יקרתא קדמי. לא אסגית ערך בקורבנין. ולא אתקיפית ערך בלבונתא: לא תקניתי לי בפסח קנה וחלב וזבחיך לא הרויתני אך העבדתני בחטאותיך א הונעתני בעונתיך: לא זבינתא קדמי בכסף קני בסם. ותרב נכסת קודשך לא דהינתא על מדבחי. ברם. אסגיתא קדמי בחובך. אתקיפתא קדמי בעויתך: אנכי אנכי הוא מחה פשעיה למעני וחטאתיך לא אזכר: אנא אנא הוא. שביק לחובך בריל שמי. וחטאך לא ידכרון: הופירני גשפמה יחד ספר אתה למען תצדק: אימר כען נדין כחדא. אשתעי את אמ תכור ותופי: אביך הראשון חטא ומליציך פשעו בי: אבויך קדמאה חטא. ומלפך מרדו במימרי: וואחלל שרי קדש ואתנה לחרם יעקב וישראל לגדופים: ואפים רברבי קודשא. ואמסר לקמלא יעקב. וישראל לחסודין: ועתה שמע יעקב עבדי וישראל בחרתי בו: וכען שמע יעקב עבדי. וישראל דאתרעיתי ביה: כה אמר יהוה עשה וצורף מבטן יעורף אלתירא עבדי יעקב וישראל בחרתי בו: כדנן אמר יי דעברך. ודאתקנה ממעיין יסעדנה. לא תדחל עבדי יעקב. וישראל דאתרעיתי ביה: פי אצקמים על צמא ונוזלים על יבשה אצק רוחי על צרע וברכתי על צאצאיה: ארי כמא דמתיהבין מיא על ארע בית צהונא. ומתנגדין על יבשתא. פן אתין רוח קודשי על בנה. וברכתי על בני בנה: וצמחו בבין חציר פערבים על יבלימים: ויתרבו צדיקיא רפוכין. ומפונקין פלבלי עשב. פאיקן לבנ דמשלח שורשוהי על נגדין דמיין: זה יאמר ליהוה אני וזה יקרא בשם יעקב וזה יכתב ידו ליהוה ובשם ישראל יבנה: דין יימר מדחליא דיי אנא. ודין יצלי בשום יעקב. ודין יקריב קורבניה קדם יי. ובשמא דישראל יתקרב: כה אמר יהוה מקד ישראל וגאלו יהוה צבאות אני ראשון ואני אחרון ומפלעדי אין אלהים: כדנן אמר יי מקרא דישראל. ופרקיה יי צבאות. אנא הוא אנא הוא דמלקדמין

חלק הדקדוק. א) הונעתני. הו"ו קמץ ומסור עלה לחור קמין: ב) ואחלל. הו"ו פת"ח גם בירושלמיים וכ"כ רש"ל בס' כלי פו: ג) לחרם. הלמ"ד פתח גם בירושלמיים וכ"כ גדול ומסור עלה לחור: *

עַד יִמָּא דְרִין : וַיֵּרָא דְוֵד אֶת־יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא
וַיֹּאמֶר אֵיךְ יָבֹא אֵלַי אֲרוֹן יְהוָה : וַדְחִיל דְוֵד. מִן
קֳדָם יי' בְּעֵדְנָא הַהוּא. וְאָמַר. אֵיכֶרֶן. יִיעוֹל לְוֹתִי
אֲרוֹנָא דִּי : וְלֹא־אֵבֶה דְוֵד לְחַסֵּר אֵלַי אֶת־אֲרוֹן
יְהוָה עַל־עֵיר דְוֵד וַיִּפְתּוּ דְוֵד בֵּית עֶבֶד־אָדָם הַגָּתִי
וְלֹא אָבֵא דְוֵד. לְאִפְנֵי לְוֹתֵיה. יֵת אֲרוֹנָא דִּי
עַל קִרְתָּא דְדוּיֵד. וְאִפְנִיֵה דְוֵיֵד. לְבֵית עוֹבֵד אָדָם
גָּתָה : וַיֵּשֶׁב אֲרוֹן יְהוָה בֵּית עֶבֶד אָדָם הַגָּתִי
שְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים וַיְבָרַךְ יְהוָה אֶת־עֶבֶד אָדָם וְאֶת־
כָּל־בֵּיתוֹ : וְשָׂרָא אֲרוֹנָא דִּי. בֵּית עוֹבֵד אָדָם.
גָּתָה תִּלְתָּא יִרְחִין. וְכִרְיָךְ יי'. יֵת עוֹבֵד אָדָם
וְיֵת כָּל בֵּיתֵיה : וַיְגַד לְמַלְכָּךְ דְוֵד לֵאמֹר בִּרְךָ יְהוָה
אֶת־בֵּית עֶבֶד אָדָם וְאֶת־כָּל־אֲשֵׁר־לוֹ בְּעֶבֶר אֲרוֹן
הָאֱלֹהִים וַיִּכְדָּךְ דְוֵד וַיַּעַל אֶת־אֲרוֹן הָאֱלֹהִים מִבֵּית
עֶבֶד אָדָם עֵיר דְוֵד בְּשִׁמְחָה : וְאִתְחַוָּא. לְמַלְכָּא
דְוֵד לְמִימַר. בִּרְיָךְ יי'. יֵת בֵּית עוֹבֵד אָדָם וְיֵת כָּל
דְלֵיה. בְּדִיל אֲרוֹנָא דִּי. וְאִזְל דְוֵד. וְאִסִּיק יֵת
אֲרוֹנָא דִּי. מִבֵּית עוֹבֵד אָדָם. לְקִרְתָּא דְדוּיֵד בְּחֵדוּא :
וַיְהִי כִּי צִעְדוּ נְשָׂאֵי אֲרוֹן־יְהוָה שְׁשֶׁה צַעֲדִים
וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא : וְהוּא. כַּד נִמְלָו. נִמְלֵי אֲרוֹנָא
דִּי שְׁתָּא זִוְגִין. וְנִכְס תוֹר וּפְטִים : וְדוּד מְכַרְכֵּר
בְּכַרְעוֹ לְפָנֵי יְהוָה וְדוּד חָגַר אִפּוֹד בַּד : וְדוּד.
מִשְׁבַּח בְּכָל תְּקוּף קָדָם יי'. וְדוּד. אִסִּיר כְּרֹדֻט
דְבוּץ : וְדוּד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲלִים אֶת־אֲרוֹן
יְהוָה בְּתוֹרָעָה וּבְקוֹל שׁוֹפָר : וְדוּד וְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל.
מִסְקִין יֵת אֲרוֹנָא דִּי. בִּיבְבָא וּבְקֹל שׁוֹפָרָא : וְהָיָה
אֲרוֹן יְהוָה בָּא עֵיר דְוֵד וּמִיכַל בְּתִשְׁאֹל גִּשְׁקָפָה |
בְּעַד חֲחֹלִין וְתֵרָא אֶת־הַמֶּלֶךְ דְוֵד מִפְּנֵי וּמְכַרְכֵּר
לְפָנֵי יְהוָה וְתִבְזוּ לוֹ בְּלִבָּה : וְהָיָה אֲרוֹנָא דִּי. אִתָּא
לְקִרְתָּא דְדוּיֵד. וּמִיכַל בֵּת שְׂאוּל. אֶסְתַּכִּיאַת מִן
חֲרַבָּא. וְחֹזֵת יֵת מַלְכָּא דְוֵיֵד. מִרְקִיד וּמִשְׁבַּח קָדָם
יי'. וּבִסְרַת עֲלוּתֵי בְּלִבָּה : וַיָּבֹאוּ אֶת־אֲרוֹן יְהוָה
וַיִּצְגּוּ אֹתוֹ בְּמִקְוָמוֹ בְּתוֹךְ הָאֵלֶּךְ אֲשֶׁר נִמְסְדִילוֹ
דְוֵד וַיַּעַל דְוֵד עֲלוֹת לְפָנֵי יְהוָה וּשְׁלָמִים : וְאִיעִילוֹ
יֵת אֲרוֹנָא דִּי. וְאִקִּימוּ יֵתֵיה בְּאֶתְרֵיה. בְּנֹ
מִשְׁפָּנָא. דְּפָרַס לֵיה דְוֵיֵד. וְאִסִּיק דְוֵד עֲלוֹן. קָדָם
יי' וְנִכְסַת קוֹדֶשִׁין : וַיְכַל דְוֵד מִהַעֲלוֹת הָעוֹלָה
וְהַשְׁלָמִים וַיְבָרַךְ אֶת־הָעָם בְּשֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת :
וַיִּשְׂצֵי דוּד. מִלְּאִסְקָא עֲתָה וְנִכְסַת קוֹדֶשִׁיא.
וְכִרְיָךְ יֵת עֲמָא. בְּשִׁמְא דִּי צְבָאוֹת : וַיִּחַלֵּק לְכָל־
הָעָם לְכָל־חֵמּוֹן יִשְׂרָאֵל לְמֵאִישׁ וְעַד־אִשָּׁה לְאִישׁ

חלה

בְּגִבְרוּתֵיה. לֹא יִשְׁתַּבַּח (אֲחָב בַּר עֲמִר) עֲתִירָא
בְּעוֹתְרֵיה : כִּי אִסְבּוֹאֵת יִתְחַלֵּל הַמִּתְחַלֵּל הַשֶּׁבֶל
וַיַּדַּע אֹתִי כִּי אֲנִי יְהוָה עֲשֵׂה חֶסֶד מִשְׁפָּט וְצִדְקָה
בְּאֶרֶץ כִּי־בֹאֵה חֲפְצָתִי נֹאסִי־יְהוָה : אֵלֶיךָ בָּדָא
יִשְׁתַּבַּח דְּמִשְׁתַּבַּח. דְּחַכִּים וּמִיכָף לְמַדַּע דְּחֻלְתִּי.
אֲרִי אָנָּא יי'. עֲבִידְנָא חֶסְדָּא. וְדִין דְּקִשׁוּט וּזְכוּ
בְּאַרְעָא. אֲרִי בְּאֶרֶץ רַעוּא קְדָמִי אָמַר יי' : ע"י

הפטרת שמיני (בשמואל ב' סי' ו')

וַיִּסַּף עוֹד דְוֵד אֶת־כָּל־בְּחֹר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים
אַלְפֵי : וְאִוְסִיף עוֹד דְוֵד. לְמַכְנֵשׁ יֵת כָּל בְּחִירֵי
יִשְׂרָאֵל תְּלָתִין אֲלָפִין : וַיִּקַּם וַיִּכְדָּךְ דְוֵד וְכָל־הָעָם
אֲשֶׁר אִתּוֹ מִבְּעִלְיֵי יְהוּדָה לְהַעֲלוֹת מִשֵּׁם אֶת אֲרוֹן
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר־נִקְרָא שֵׁם יְהוָה צְבָאוֹת וַיֵּשֶׁב
הַכֹּרֶבִים עִרְיָ : וְקָם וְאִזְל דְוֵד. וְכָל עֲמָא דְעִמֵּיה.
מִקְרוּיָא דְבֵית יְהוּדָה. לְאִסְקָא מִתְּמִן. יֵת אֲרוֹנָא
דִּי. דְאִתְקְרוּ תְּמִן. שְׁמָא דִּי צְבָאוֹת. דְּשִׁכְנִיתֵיה
שְׂרִיא עֵיר מִן כְּרֹבֵיא עֲלוּתֵי : וַיִּרְכְּבוּ אֶת־אֲרוֹן
הָאֱלֹהִים אֲרִיעֲנָה חֲדָשָׁה וַיִּשְׂאָהוּ מִבֵּית אֲבִינֹדָב
אֲשֶׁר בְּנִבְעָה וְעֹזָא וְאֲחִיו בְּנֵי אֲבִינֹדָב נֹהֲגִים אֶת־
הָעֲגֹלָה חֲדָשָׁה : וְאֲחִיתוּ. יֵת אֲרוֹנָא דִּי בְּעֲגֹלָתָא
חֲדָתָא. וְנִמְלוּהִי. מִבֵּית אֲבִינֹדָב דְּכִנְבַעְתָּא. וְעֹזָא
וְאֲחִיו. בְּנֵי אֲבִינֹדָב. מְדַבְּרִין יֵת עֲגֹלָתָא חֲדָתָא :
וַיִּשְׂאָהוּ מִבֵּית אֲבִינֹדָב אֲשֶׁר בְּנִבְעָה עִם אֲרוֹן
הָאֱלֹהִים וְאֲחִיו הִלְךְ לְפָנֵי הָאֲרוֹן : וְנִמְלוּהִי. מִבֵּית
אֲבִינֹדָב דְּכִנְבַעְתָּא. עִם אֲרוֹנָא דִּי. וְאֲחִיו. אִזְל
קָדָם אֲרוֹנָא : וְדוּד וְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל מִשְׁחֻקִים
לְפָנֵי יְהוָה כָּל עַצֵּי בְרוּשִׁים וּבְכַנְרוֹת וּבְנִבְלִים
וּבַתְּפִים וּבְמִנְעֻנְעִים וּבְצִלְצִלִים : וְדוּד וְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל. מִשְׁבַּחִין קָדָם יי'. בְּכָל אַעֵי בִירוֹן. וּבְכַנְרִין
וּבְנִבְלִין וּבַתְּפִין. וּבְכַרְבִּיעִין וּבְצִלְצִלִין : וַיָּבֹאוּ עַד־נָחַן
נְכוֹן וַיִּשְׁלַח עֹזָא אֶל־אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיֹּאחֲזוּ בּוֹ כִּי שָׁמְמוּ
הַבָּקָר : וְאִתּוֹ עַד אֶתֶר מִתּוֹקָן. וְאוֹשִׁישׁ עֹזָא יֵת
יֵדִיה. בְּאֲרוֹנָא דִּי וְאֶחָד בֵּיתֵה. אֲרִי מְרֻגְוֵהוּ תוֹרִיא :
וַיַּחֲרַדְּאָף יְהוָה בְּעֹזָה וַיִּפְתּוּ שֵׁם הָאֱלֹהִים עַל־הַשֶּׁלַּח
וַיָּמַת שֵׁם עִם אֲרוֹן הָאֱלֹהִים : וַתִּקֹּף רוּגְוָא דִּי
בְּעֹזָא. וּמַחֲהִי תְּמִן. מִימְרָא דִּי עַל דְּאִשְׁתְּלִי. וּמִית
תְּמִן. עִם אֲרוֹנָא דִּי : וַיַּחַר לְדוּד עַל אֲשֶׁר פָּרַץ
יְהוָה פָּרַץ בְּעֹזָה וַיִּקְרָא לְמָקוֹם הַהוּא פָּרַץ עֹזָה
עַד הַיּוֹם הַזֶּה : וַתִּקֹּף לְדוּד. עַל דְּתַרְעֵי יי'. תְּרַעְתָּא
בְּעֹזָא. וְקָרָא. לְאֶתְרָא הַהוּא אֶתְרָא דְּמִית בֵּית עֹזָא.

(* פחה בארנה

חלק הדקדוק א) מובעלי המ"ם נעיא : ב) וישלח עזא אל ארון וכו'. ה"ג ול"ג את ידו ומעוה נפל בקצת קובץ ההפטרות והוסיפו את ידו וסרכא דרבני הימים אשעינהו. ואמעניהו לשון התרגום דמתרגם ידו כה שלא נזכר בפסוק אפשר דהוא תוספת ביאור. או אפשר שהיה גורם ירו בפסוק והקדמונים טעתיקו התרגום בהפטרות השנה לא רצו לשנות נרמנו איך שזוהיה : ב (ויקרא) (בתר תורה)

חלת לחם אחת ואשפר אחד ואשישה אחת ויקך
 פרהעם איש לביתו: ופליג לכל עמא. לכך המונא
 דישראל למגבר ועד אתא. לגבר. גריצתא דלחים
 חדא. ופלוג חר. ומנתא חדא. ואזל כל עמא גבר
 לביתיה: וישב דוד לברך אתביתו ותצא מיכל
 בתשאול לקראת דוד ותאמר מהנכבד היום
 מקד ישראל אשר נגלה היום לעיני אמהות עבדיו
 בהגלות נגלות אחד הרקים: ותב דוד לברכא
 ית אנש ביתיה. ונפקת. מיכל בת שאול לקדמות
 דוד. ואמרת. מא אתיקר יומא דין מלכא דישראל.
 דאתגלי יומא דין לעיני אמהת עבדוהי. במא
 דחלין ומתגלי חר מן סריקיא: ויאמר דוד אר-
 מיכל לפני יהוה אשר בחר בי מאביך ומכר-
 ביתו לצות אתי נגיד על-עם יהוה על-ישראל
 ושחקתי לפני יהוה: ואמר דוד למיכל קדם יי.
 דאתרעי בי מאבוכ ומכר ביתיה. לפקדא יתי
 למהוי מלכא. על עמא דיי על ישראל. ושפחית
 קדם יי: ונקלתי עוד מזאת והייתי שפר בעיני
 ועם-האמהות אשר אמרת עמם אכבדה: וזעירנא
 עוד מדא. ואיהי מביך בעיני נפשי מבכין. ועם
 אמתתא דאת אמרא. בעיניהון איהי יקיר: ולמיכל
 בתשאול לא-היה לה ילד ג עד יום מותה:
 ולמיכל בת שאול. לא הוה לה ולד. עד יום מותה:
 ויהי פירישב המלך בביתו ויהוה הניח-לו מסביב
 מכל-איביו: והוה. בר יתיב מלכא בביתיה. ויי.
 אניח ליה מסחור סחור מפר בעלי דבבואי:
 ויאמר המלך אלנתן הנביא ראה נא אנכי יושב
 בבית ארוים וארון האלהים ישב בתוך היריעה:
 ואמר מלכא לנתן נביא. הוי כען. דאנא יתיב
 בביתא דמטולל בכיורי ארויא. וארונא דיי. יתיב
 במשכנא בגו יריעתא: ויאמר נתן אל-המלך כל
 אשר בלבבך קך עשה כי יהוה עמך: ואמר נתן
 למלכא. כל דבלבך איזיל עבדי. ארי מימרא
 דיי בסערך: עדי

הפטרת תזריע (מלכים ב' ס"ד)

ואיש בא מפער שלשה ויבא לאיש האלהים
 לחם בפורים עשרים-לחם שערים וכרמל בצקלנו
 ויאמרתן לעם ויאכלו: וגוברא אתא מארע דרומא.
 ואיתי לנביא דיי לחים בפורין עשרין מולמין
 דלחים שערין. ופירוכן בלבשיה. ואמר. הב
 לעמא וייכלון: ויאמר משרתו מה אתן זה לפני
 מאה איש ויאמר תן לעם ויאכלו כי כה אמר

יהוה אכול ותותר: ואמר משומשניה. מא אתין
 דין. קדם מאה גוברא. ואמר. הב לעמא וייכלון.
 ארי כדנן אמר יי וייכלון ויתרון: ויתן לפנים
 ויאכלו ויתרו כדבר יהוה: ויהב קדמיהון. ויאכלו
 ואשארן פפתגמא דיי: ונעמן שר-צבא מקד-
 ארם היה איש גדול לפני אדניו ונשא פנים כ-
 בו נתן יהוה תשועה לארם והאיש היה גבור
 חיל מצרע: ונעמן. רב חילא דמלכא דארם. הוה
 גבר רב קדם רבוניה ונסיב אפין. ארי על ידוהי.
 עבד יי נצחנא לאנש ארם. וגוברא. הוה גבר
 חילא. והוא לקי בסגירותא: וארם יצאו גדודים
 וישבו מארין ישראל נערה קטנה ותהי לפני
 אשת נעמן: ואנש ארם נפקו במשריין. ושבו.
 מארעא דישראל עולימתא ועירתא. והות
 משמשא. קדם אתת נעמן: ותאמר אל-גברתה
 אחלי אדני לפני הנביא אשר בשמרון אז יאסף
 אתו מצרעתו: ואמרת למרתה. טובי רבוני אם
 ייזיק. לקדם נביא דבשומרון. בכין יסי יתיה
 מסגירותיה: ויבא ויגד לאדניו לאמר כזאת וכזאת
 דברה הנערה אשר מארין ישראל: ואתא. וחי
 לרבוניה למימר. פרוין וכדון מליכת עולימתא.
 דמארעא דישראל: ויאמר מקד-ארם קך בא
 ואשלחה ספר אל-מלך ישראל וילך ויקח בידו
 עשר כפרייכסף וששת אלפים זהב ועשר חליפין.
 בגדים: ואמר מלכא דארם איזיל איתא. ואשדר
 אגרתא לות מלכא דישראל. ואזל ונסיב בידיה
 עשר כפרין דכסף. ושתיא אלפין דינרין דדהב.
 ועשרא אצטרון דלבושא: ויבא הספר אל-מלך
 ישראל לאמר ועתה כבוא הספר הזה אליך הנה
 שכתתי אליך את-נעמן עבדי ואספתו מצרעתו:
 ואיתי אגרתא. לות מלכא דישראל וכין כתיב
 בה למימר. וכען. כמיתי אגרתא הדא לותך.
 הא שדרית לותך ית נעמן עבדי. ותסנייה
 מסגירותיה: ויהי בקרא מקד-ישראל את-הספר
 ויקרע בגדיו ויאמר האלהים אני להמית כול-החיות
 פיזה שכת אלי לאסף איש מצרעתו כי אך-
 דעודנא וראו פירמתאנה הוא לי: והוה. כד קרא
 מלכא דישראל ית אגרתא ובזע לבושיה. ואמר.
 הצרוך אית בי קדם יי למקמל ולגאחאה. ארי
 דין שכת לי. לאפאה גבר מסגירותיה. ארי ברם דעו
 כען ותו. ארי תסקופא הוא בעי לאתגראה ביי ויהי
 כשמעו אלישע איש-האלהים כי-קרע מקד-
 ישראל את-בגדיו וישכת אל-המלך לאמר כמה

חלק הדקדוק ג) ילד. ה"ג כתיב וקרי למערכאי דהלכתא כוהווי ועיקר ועיין בראב"ע כפי' שיר השירים ובא"ת ועיין עוד בהרמ"ש:
 א) האלקים ה"א כפתח ונע"א: ב) ולהחיות. הווי נע"י: * בקצה קהלות מסיימן כאן קרעה

לַיהוָה: וַאֲמַר נַעֲמַן, וְלֹא יִתְיַבֵּבְעַן לְעַבְדְּךָ, טַעֲוֹן
 זֹנֶן כּוֹדֵנִי מֵעַפְרֵי אֲדָמָתָא. אֲרִי לֹא יַעֲבִיד עוֹד
 עַבְדְּךָ. עַל־אֵל וּדְבַר לְטַעֲנוֹת עַמְמִיָּא. אֱלֹהִין לְשִׁמָּא
 דִּינִי: לְדַבְרֵי הַזֶּה יִסְלַח יְהוָה לְעַבְדְּךָ כִּבּוֹא אֲדָנִי
 בֵּית־רַמְזֵי לְהַשְׁתַּחֲוֹת שְׁמָה וְהוּא נִשְׁעַן עַל־יָדָי
 וְהַשְׁתַּחֲוִיתִי בֵּית־רַמְזֵי בְּהַשְׁתַּחֲוִיתִי בֵּית־רַמְזֵי יִסְלַח
 נֹא* (יְהוָה לְעַבְדְּךָ בְּדַבְרֵי הַזֶּה: לְפַתְגָּמָא הַדִּין.
 יִשְׂבּוֹק יִי לְעַבְדְּךָ. בְּמִיעַד רַבּוּנִי לְבֵית רַמְזֵי
 לְמַסְגַּר תַּמָּן. וְהוּא סְמִידָה עַל יָדָי. וְאִסְגוּר בְּבֵית
 רַמְזֵי. בְּמַסְגְּרֵי בֵּית רַמְזֵי. יִשְׂבּוֹק יִי לְעַבְדְּךָ
 בְּפַתְגָּמָא הַדִּין: וַיֹּאמֶר לוֹ קֵךְ לְשָׁלוֹם וַיִּקַּח מֵאֲתוֹ
 כְּבָרֵת אֲרָץ: וַאֲמַר לִיה אִיזִיק לְשָׁלוֹם. וְאִזֵּל מִלְּוִתֶיהָ
 כְּרֹב אֲרַעָא: ער"

הפטרת זאת תהיה במלכים ב' סי' ו'

וַיֹּאמֶר אֱלִישֶׁע שְׁמַעוּ דְבַר־יְהוָה פֹּה וַאֲמַר
 יְהוָה כַּעַת אֶמְחַר סֹאֵה־סֹלֶת בְּשִׁקְלֵי וְסֹאֲתִים שְׁעָרִים
 בְּשִׁקְלֵי בִשְׁעַר שְׁמֶרֶן: וַאֲמַר אֱלִישֶׁע, קִבְּלוּ
 פַתְגָּמָא דִּינִי. כְּדָנִן אֲמַר יִי. כַּעֲדָנָא הַדִּין מִחַר סֹאֵה
 סוּלְתָא בְּסַלְעָא. וְסֹאֲתָן שְׁעָרִין. בְּסַלְעָא בְּתַרְעָא
 דְשׁוֹמְרוֹן: וַיֵּעַן הַשְּׁלִישִׁי אֲשֶׁר לְמַכְךָ כִּי נִשְׁעַן עַל־
 יָדוֹ אֶת־אִישׁ הָאֱלֹהִים וַיֹּאמֶר הִנֵּה יְהוָה עֹשֶׂה
 אֲרַבּוֹת בְּשָׁמַיִם הַיּוֹתֵה הַדָּבָר הַזֶּה וַיֹּאמֶר הַנָּבִי
 רֵאָה בְּעֵינֶיךָ וּמַשֶּׁם לֹא תֹאכֵל: וְאֵתִיב גַּבְרָא.
 דְּמַלְכָּא סְמִידָה עַל יָדָי. ית נביא דיי וְאֲמַר. אֲלוֹ
 יִי פִתַח פּוֹיִן. וּמַחִית טוֹבָא מִן שְׁמִיָּא. הִיֵּהוּ
 בְּפַתְגָּמָא הַדִּין. וַאֲמַר. הֵא אֵת חוּזִי בְּעֵינֶיךָ. וּמַתְמָן
 לֹא תִיכּוֹל: וְאַרְבַּעַה אַנְשִׁים הֵיזוּ מְצַרְעִים פִּתַח
 הַשְּׁעָר. וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ מָה אֲנַחְנוּ יֹשְׁבִים
 פֹּה עַד־מָתָנוּ: וְאַרְבַּעַה גּוֹבְרִין. הוּוּ סְגִירִין יִתְבִּין
 בְּמַעֲלָנָא דְתַרְעָא. וַאֲמְרוּ גַבְרֵי לְחַבְרִיָּה. מָא.
 אֲנַחְנָא. יִתְבִּין פֹּה עַד דְנִמּוּחַ: אִם־אֲמַרְנוּ גְבוּא
 הָעִיר וְהָרַעַב בְּעִיר וּמַתְנוּ שָׁם וְאִם־יִשְׁכְּנוּ פֹה
 וּמַתְנוּ וְעַתָּה לְכוּ וּנְפֹלָה אֶל־מַחְנֵה אַרְם אִם־יִחַיְנוּ
 נַחִיָּה וְאִם־יָמִיתְנוּ וּמַתְנוּ: אִם נִימַר נִיעוֹל לְקַרְתָּא.
 וְכַפְנָא בְּקַרְתָּא וְנִמּוּחַ תַּמָּן. וְאִם נְתִיב הַבָּא
 וְנִמּוּחַ. וְכַעֲנָן. אִיתוּ וְנִשְׁתַּמַּע לְמִשְׁרֵית אַרְם. אִם
 יִחַיְנוּנָא נִיחִי. וְאִם יִקְטוּנוּנָא וְנִתְקַטְּלוּ: וַיִּקְמוּ
 בְּנִשְׁפָּא לְבוֹא אֶל־מַחְנֵה אַרְם וַיְכַאוּ עַד־קִצְהָ מַחְנֵה
 אַרְם וְהִנֵּה אִין־שָׁם אִישׁ: וְקָמוּ בְּקַבְלָא. לְמִיעַל
 לְמִשְׁרֵית אַרְם. וְאֲתוּ. עַד סִיפֵי מִשְׁרֵית אַרְם.
 וְהָא לִית תַּמָּן אָנְשׁ: וְאֲדָנִי הִשְׁמִיעַ אֶת־מַחְנֵה

קַרְעַת בְּגָדֶיהָ יִבְאֵנָא אֵלַי וַיֵּדַע כִּי יֵשׁ נְבִיא
 בְּיִשְׂרָאֵל: וְהוּת. כִּד שְׁמַע אִישׁ נְבִיא דִּינִי. אֲרִי
 בּוֹעַ מַלְכָּא דְיִשְׂרָאֵל יִתְּ לְבוֹשׁוֹהִי. וְשִׁלַּח לוֹת
 מַלְכָּא לְמִימְרָא. לְמָא בּוֹעַתָּא לְבוֹשֶׁךָ. יִיתִי כַעַן
 לְוִתִּי. וַיֵּדַע. דְּאִית נְבִיא בְּיִשְׂרָאֵל: וַיְבֹא נַעֲמַן
 בְּסוּסוֹ* (וּבְרַכְבוֹ וַיַּעֲמֵד פִּתְחֵיהּ בֵּית לְאֱלִישֶׁע:
 וְאֲתָא נַעֲמַן בְּסוּסוֹהִי וּבְרַכְבוֹהִי. וְקָם בְּתַרְעָא בֵּיתָא
 דְּלְאִישֶׁע: וַיִּשְׁלַח אֵלָיו אֱלִישֶׁע נִמְלֵאךָ דְאִמְרֵי הַלּוֹךְ
 וְרַחֲצֵת שְׁבַע־פְּעָמַיִם בִּירְדֵן וַיֵּשֶׁב בְּשַׁרְף־קֵךְ וּמַהֲרָ:
 וְשִׁלַּח לְוִתֶיהָ. אֱלִישֶׁע אֲזַנְדָּא לְמִימְרָא. אִיזִיל.
 וְחַטְבוֹל שְׁבַע זְמַנִּין בִּירְדֵנָא. וַיְתוּב בְּשַׁרְף־קֵךְ
 וְאֲתַסִּי: וַיִּקְצַף נַעֲמַן וַיִּקַּח וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲמַרְתִּי אֵלָיו
 יֵצֵא יֵצֵא וְעַמְד וְקָרָא בְּשֵׁם־יְהוָה אֱלֹהֵיו וְהַנִּיף
 יָדוֹ אֶל־הַמָּקוֹם וְאִסַּף הַמַּצְרַע: וְרַגְזוּ נַעֲמַן וְאִזֵּל.
 וַאֲמַר. הֵא הוֹיִתִי אֲמַר. דְּלוֹתִי יִפּוֹק מִיַּפְקָא. וַיְקוּם
 וַיֵּצֵא בְּשִׁמָּא דִּינִי אֶלְהִיָּהּ. וַיְרִים יָדָי. עַל אֲתַר
 בֵּית מַחְתָּא וְתַתְּסִי סְגִירוֹתָא: הֲלֹא טוֹב אֲבָנָה*
 וּפְרַפְרֵי נְהִרֹת דְּמִשְׁקֵי מִכַּל מִימֵי יִשְׂרָאֵל הֲלֹא־
 אֲרַחֵץ בְּהֵם וּמַהֲרֵי וַיִּפֵּן וַיִּקַּח בְּחִמָּה: הֲלֹא טוֹבִין
 אֲמָנָה וּפְרַפְרֵי נְהִרֵי דְמִשְׁקֵי. מִכַּל מִי אֲרַעָא דְיִשְׂרָאֵל.
 הֲלֹא אֲטַבּוֹל בְּהוֹן וְאֲתַסִּי. וְאֲתַפְנִי וְאִזֵּל בְּרַגְזוֹ:
 וַיִּגְשׁוּ עַבְדֵּיו וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ אֲבִי דְבַר גְּדוֹל
 הַנְּבִיא דְבַר אֱלִיָּהּ הַלּוֹא תַעֲשֶׂה וְאִתָּךְ כִּי־אֲמַר
 אֱלִיָּהּ רַחֵץ וּמַהֲרָ: וּקְרִיבוּ עַבְדוֹהִי וּמְלִיכוּ עִמֵּיהָ.
 וַאֲמְרוּ. מְרִי אֲלוֹ פַתְגָּמָא רַבָּא. נְבִיא. מְלִיךָ עַמְךָ
 הֲלֹא תַעֲבִיד. וְאִתָּךְ אֱלֹהִין דְאֲמַר קֵךְ טַבֵּל וְאֲתַסִּי:
 וַיִּרְדֵּי וַיִּטְבַּל בִּירְדֵן שְׁבַע פְּעָמַיִם כְּדַבְרֵי אִישׁ
 הָאֱלֹהִים וַיֵּשֶׁב בְּשׁוֹרֵי כְּבִשָׁר נַעַר קָטָן וַיִּמַּהֲרָ:
 וְנַחַת. וּמַבֵּל בִּירְדֵנָא שְׁבַע זְמַנִּין. כַּפַּתְגָּמָא דְנְבִיא
 דִּינִי. וְתַב בְּשִׁרְיָה. כְּבִשָׁר יִנִּיק זַעִיר וְאֲתַסִּי: וַיֵּשֶׁב אֶל־
 אִישׁ הָאֱלֹהִים הוּא וְכִלְמַחְנֵהוּ וַיְבֹא וַיַּעֲמֵד לְפָנָיו
 וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא יָדַעְתִּי כִּי אֵין אֱלֹהִים בְּכַל־הָאָרֶץ
 כִּי אִם־בְּיִשְׂרָאֵל וְעַתָּה קַח־נָא בְרַכָּה מֵאֵת עַבְדְּךָ:
 וְתַב לוֹת נְבִיא דִּינִי הוּא וְכֹל מִשְׁרֵיתֶיהָ. וְאֲתָא
 וְקָם קְדַמוֹהִי. וַאֲמַר. הֵא כַעַן יָדַעְנָא. אֲרִי לִית
 אֱלֹהִי קִים כְּכַל אֲרַעָא. אֱלֹהִין בְּיִשְׂרָאֵל. וְכַעֲנָן. קַבִּיר
 כַּעַן תִּקְרוּבְתָּא מִן עַבְדְּךָ: וַיֹּאמֶר חִי־יְהוָה אֲשֶׁר־
 עַמְדַתִּי לְפָנָיו אִם־אֶקַּח וַיַּפְצַר־לוֹ לְקַחַת וַיִּמָּאן:
 וַאֲמַר. קִים הוּא יִי. דְּמִשְׁמִישָׁנָא קְדַמוֹהִי אִם־אֶקַּבִּיר.
 וְאֲתַקִּיף בֵּיה לְקַבְלָא וְלֹא אֲבֹא: וַיֹּאמֶר נַעֲמַן וְלֹא
 יִתְּנָא לְעַבְדְּךָ מִשָּׂא צַמְד־פְּרָדִים אֲדַמָּה כִּי־לֹא־
 יַעֲשֶׂה עוֹד עַבְדְּךָ עֲלֶיךָ וְזַכַּת לְאֱלֹהִים אַחֲרַיִם כִּי־אִם־

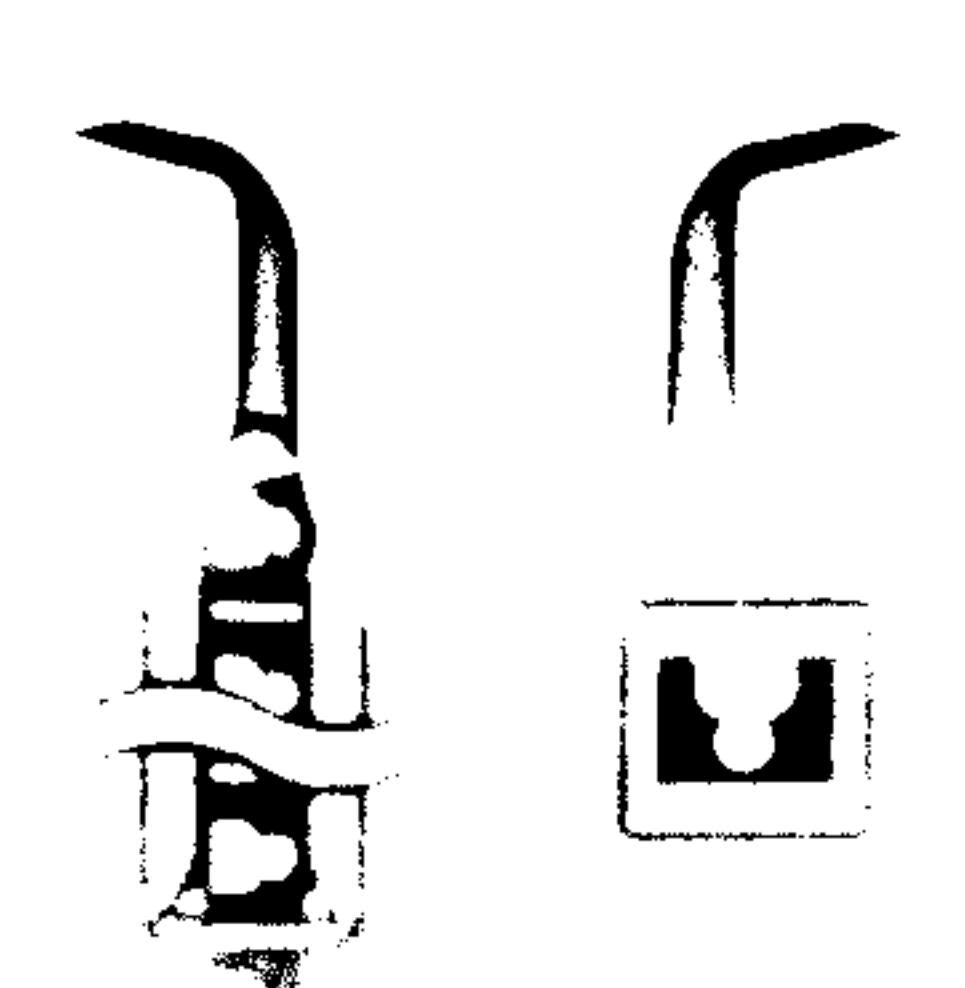
(*) כסוסיו קרי. (*) אמנה קרי. (*) נא כתיב ולא קרי. ארם
 חלק הדקדוק. (ג) מלאך לאמר. האלף בקמץ. (ד) וירד. בקצת התיגאן כאולא לא ברביעי: (ה) בהשתחווית. בפשט אחד והיא מלרע
 וכ"ה בידושלמים: (א) כעת מחר. אין כאן פטיק בסת"י וברושלמים: (ב) אשר למלך. בתלשא ימנית:
 כא ויקרא (כתר תורה)

הפמרת זאת תהיה

אדם קול רכב נקול סוס קול חיל גדול ויאמרו
 איש ארץ אחיו הנה שכר ענינו מלך ישראל את-
 מלכי החתים ואת מלכי מצרים לבוא עלינו: ומן
 קדם יי אשתמע למשרית ארם. קל רתפין קל
 סוסין. קל משרין סגיאן. ואמרו גבר לאחיהי. הא
 אגר ענא מלכא דישראל. ית מלכי חתאי. וית
 מלכי מצרים למיתו ענא: ויקומו וינסו בנשף
 ויעזבו את אהליהם ואת סוסייהם ואת המריהם
 המחנה פאר היא וינסו ארנפשים: וקמו וערקו
 בקבא. ושבקו ית משפניהון. וית סוסותהון וית
 חמריהון. משריתא פמא דהיא. וערקו לשיבא
 נפשהון: ויבאו המצרעים האלה עד קצה המחנה
 ויבאו ארץ אהל אחד ויאכלו וישאו וישאו משם
 פספ וזהב ובגדים וילכו ויממנו וישבו ויבאו אל-
 אהל אחר וישאו משם וילכו ויממנו: ואתו סגיריא
 האלין עד סיפי משריתא. ועאלו. למשפנא דחד
 ואכלו ושתיאו. ונסבו מתמן. פספא ודהפא
 ולבושין. ואזלו ואמרו. ותבו. ועאלו למשפנא
 אחרנא. ונסבו מתמן. ואזלו ואמרו: ויאמרו
 איש ארץ רעהו לא יבין אנחנו עשים היום
 הזה יום פשרה הוא ואנחנו מחשים וחינו עד-
 אור הפקר ומצאנו עון ועתה לכו ונבא את וננידה
 בית המלך: ואמרו גבר לחבריה. לא כשר מא
 דאנחנא עבדין. יומא דדין יום בשורה הוא.
 ואלו אנחנא שתקין ומורכין. עד ניהור צפרא
 ויערענא חובא. ובען איתו ונתמטי. ונחוי בית
 מלכא: ויבאו ויקראו אל שער העיר ויגידו להם
 לאמר באנו אל מחנה ארם והנה אין שם איש
 וקול ארספי אסרפוס אסור והחמור אסור ואהלים
 פאר חמה: ואתו. וקרו לגמרי תרע קרתא.
 וחויאו להון למימר. אתינא למשרית ארם. והא
 לית תמן גבר וקל אנש. אדהין סוסין אסירין
 וחמרין אסירין. ומשפנין פמא דאנון: ויקרא
 השערים ויגידו בית המלך פנימה: וקרו גמרי
 תרעיא. וחויאו. בית מלכא לגיו: ויקם המלך
 לילה ויאמר אל עבדיו אנדהנא לכם את אשר
 עשו לנו ארם ידעו פירעבים אנחנו ויצאו מן
 המחנה להחבה בהשדה* לאמר פירעאו מן
 העיר ונתפשם חיים ואל העיר נבא: וקם מלכא
 בלויא. ואמר לעבדוהי. אחו כען לכו. ית
 דעברו ננא אנש ארם. ידעין ארי כפנין אנחנא. ונפקו
 מן משריתא לאמרא בתקלא למימר. ארי יפקון
 מן קרתא ונחידנון בד חיון. וקרתא ניעול: ויען

אחד מעבדיו ויאמר ויקחונא חמשה מן הסוסים
 הנשארים אשר נשארו בה הנם בכל המון*
 ישראל אשר נשארו בה הנם בכל המון ישראל
 אשר תמו ונשלחה ונראה: ואתיב חד מעבדוהי
 ואמר. וידברון פען. חמשה מן סוסותא שארא
 דאשתארו בה. הא אנון. בכל המונא דישראל
 דאשתארו בה. ואם יידרון הא אנון. בכל המונא
 דישראל דספו. ונשלח ונהו: ויקחו שני רכב סוסים
 וישלח המלך אחרי מחנה ארם לאמר לכו וראו:
 ודברו. תדין רכבי סוסין. ושלח מלכא. פתר משרית
 ארם. למימר איזילו וחוו: וילכו אחריהם עד הירדן
 והנה כל הירדן מלאה בגדים וכלים אשר השליכו
 ארם בהפזם* וישבו המלאכים ויגדו למלך:
 ואזלו פתריהון עד ירדנא. והא כל אורחא. מליא
 לבושין ומנין. דרמו אנש ארם באתפעותיהון
 למערק. ותבו אנדיא. וחויאו למלכא: ויצא העם
 ויכו את מחנה ארם והי סאה סלת בשקל
 וסאתים שערים בשקל בדבר יהוה: ונפק עמא.
 ובזו. ית משרית ארם. והוה סאה סולתא בסלעא.
 וסאתן שערין. פסלעא פפתגמא דיו: והמלך
 הפקיד את השליש אשר נשען על ידו ער השער
 וירמסו העם בשער וימת פאר דבר איש
 האלהים אשר דבר בררת המלך אלו: ומלכא
 מני ית גברא. דסמיק על ידיה על תרעא. ודשוהי
 עמא. פתרעא ומית. פמא דמליל נביא דיו. דמליל.
 בד נחת מלכא לותיה: והי פדבר איש האלהים
 אל המלך לאמר סאתים שערים בשקל הוסאה
 סלת בשקל יהיה בעת מחר בשער שמרון: והוה.
 פד מליל נביא דיו. עם מלכא למימר. סאתן
 שערין בסלעא. וסאה סולתא בסלעא. יהי בעדנא
 הדין מחר. פתרעא דשומרון: ויען השליש את-
 איש האלהים ויאמר והנה יהוה עשה ארבות
 בשמים היתה פדבר הוה ויאמר הנה ראה בעיניך
 ומשם לא תאכל: ואתיב גברא. ית נביא דיו
 ואמר. ואלו יי. פתח פנין ומחית טובא מן שמיא.
 היהי פפתגמא הדין. ואמר. הא את חול בעינה.
 ומתמן לא תיכול: ויהיילו פן וירמסו אתו העם
 בשער וימת: והוה ליה פן. ודשו יתיה עמא.
 פתרעא ומית: ויחן יהוה אתם וירחמם ויפן אליהם
 למען פריחו את אברהם יצחק ויעקב ולא אבה
 השחיתם ולא השליכם מעל פניו עד עתה: וחם
 יי עליהון ורחים עליהון ואתפני במימריה לאיטבא
 להון. פדיק קמיה. דעם אברהם יצחק ויעקב.

(* בשדה קרי. (* המון קרי. (* בחפוס קרי. (* ומדלגין ואומרים זה הפסוק במ"ב י"ג ולא חלק הדקדוק. ג) קול סוס. בלא וי"ו בסה"י ובירושלמיים וכ"ה בקצה דפוסים חדשים סוגהים: ד) והי כדבר. היבית והי כפשמא: ה) וסאה פלה. השוא נח ואף אם ימצא באיזה ספר נעיא בו"ו יען שהתיבה במקף: ו) ויחן. החית כפתח ברוב התיגאן הסדוקדקות:

דָם זָבִי. חִיבוּלֵיָא וּרְבִיתָא נְסִיבְתָא. וְאֵהֲנִית רְחֻמְךָ
 בְּאוּנְסָא. וּפּוֹלְחָנִי שְׂבַקְתָּ. אָמַר יי' אֱלֹהִים: וְהִנֵּה
 הַפִּיתִי כַּפֵּי אֲלֻפְעָךָ אֲשֶׁר עָשִׂית וְעַל־דַּמְךָ אֲשֶׁר
 הָיוּ בְּתוֹכְךָ: וְהָא אִיתִיתִי פּוֹרְעֵנּוּתִי עִלְךָ. בְּחֻבֵי
 מָמוֹן אוֹנְסִיךָ דְאַנְסַת. וְעַל דָם זָבִי. דְאַשְׁתַּפִּיךָ
 בְּגֵיךָ: הִיעַמְד לְכַךְ אִסְרֵתְחֻקְנָה יְדִיךָ לַיָּמִים
 אֲשֶׁר אָנִי עֹשֶׂה אוֹתְךָ אָנִי יְהוָה דְּפַרְתִּי וְעָשִׂיתִי:
 הִיתַקְרָה לְבִיךָ אִם יִתְחַסְנָן יְדִיךָ. לְיוֹמֵיא. דְאַנָּא
 עֲתִיד לְמַעְבַד עִמְךָ. אָנָּא יי' גְּזֵרִית בְּמִימְרֵי
 וְאַקְוִים: וְהַפִּיצוּתִי אוֹתְךָ בְּגוֹיִם וּזְרִיתִיךָ בְּאַרְצוֹת
 וְהַתְמַתִּי מִמֶּנְךָ מִמְּךָ: וְאַנְלִי יִתִּיךָ לְבִינִי עַמְמֵיא.
 וְאַבְרָרְנִיךָ בְּמִדִּינַתָּא. וְאַסִּיף סְאוֹבְתִיךָ מִנֶּיךָ:
 וְנַחֲלַת כֶּךָ לְעֵינֵי גוֹיִם וְיִדְעַתְּכִי־אֲנִי יְהוָה: וְאַתְקַדֵּשׁ
 כִּיךָ לְעֵינֵי עַמְמֵיא. וְתִדְעִין אֲרִי אָנָּא יי': ע"י

הפטרת קרושים יחזקאל סי' כ'

וַיְהִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית בְּחַמְשֵׁי בַעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ
 בָּאוּ אַנְשִׁים מִזְּקֵנֵי יִשְׂרָאֵל לְדַרְשׁ אֶת־יְהוָה וַיֵּשְׁבוּ
 לִפְנֵי: וְהוּא בִשְׂתֵּא שְׁבִיעִיתָא. בְּחַמִּישָׁא בַעֲשָׂרָא
 לְיִרְחָא. אָמַר גְּבִיא. אַתּוּ גּוֹבְרִין. מִסְּבִי יִשְׂרָאֵל
 לְמַתְבַּע אוֹלְפָן מִן קָדְמִי יי'. וַיִּתְיֹבּוּ קָדְמִי: וַיְהִי דְבַר
 יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וְהוּא פִתְגָם נְבוּאָה מִן קָדְמִי יי'
 עַמִּי לְמִימְרֵי: בְּיָדָם דְּבַר אֶתְדוּמָנִי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֱלֹהִים כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה הִלְדַּרְשׁ אֶתִּי אַתֶּם בָּאִים
 חִירָאֲנִי אִם־אֲדַרְשׁ לָכֵם נָאִם אֲדֹנָי יְהוָה: בַּר אָדָם.
 אֲתַנְבִּי. לְסִבֵּי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוֹן. כְּדָנָן אָמַר יי'
 אֱלֹהִים. הִלְמַתְבַּע אוֹלְפָן מִן קָדְמִי אֶתְוֹן אֶתְוֹן קָוִים
 אָנָּא אִם אֲשֵׁתֵאִיר לְכוֹן בְּמִימְרֵי. אָמַר יי' אֱלֹהִים:
 הַתְשַׁפּוּט אַתֶּם הַתְשַׁפּוּט בְּיָדָם אֶתְדוּמָנִי אֶתְדוּמָנִי
 אֲבוֹתֶם הוֹדִיעֶם: הַתּוֹכַח יִתְהוֹן. הַתּוֹכַח בַּר אָדָם.
 יֵת תּוֹעִיבַת אֲבֹהֵתְהוֹן הוֹרְעֵנוֹן: * וְאָמַרְתָּ אֵלֵיהֶם
 כֹּה־אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה בַּיּוֹם בְּחָרִי בְּיִשְׂרָאֵל וְאִשָּׁא
 יָדִי לְזֹרַע בֵּית יַעֲקֹב וְאוֹרַע לָהֶם בְּאַרְץ מִצְרַיִם
 וְאִשָּׁא יָדִי לָהֶם לֵאמֹר אָנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְתִימַר
 לְהוֹן. כְּדָנָן אָמַר יי' אֱלֹהִים. בְּיוֹמָא דְאַתְרַעִיתִי
 בְּיִשְׂרָאֵל. וְקִיַּמִּית בְּמִימְרֵי. לְזֹרַע דְּבֵית יַעֲקֹב.
 וְאַהֲנִיתִי לְמַפְרָקְהוֹן בְּאַרְעֵא דְּמִצְרַיִם. וְקִיַּמִּית
 בְּמִימְרֵי לְהוֹן לְמִימְרֵי. אָנָּא יי' אֱלֹהֵינוֹן: בַּיּוֹם
 הַהוּא נִשְׁאַתִּי יָדִי לָהֶם לְהוֹצִיאֵם מֵאַרְץ מִצְרַיִם
 אֶל־אַרְץ אֲשֶׁר־תִּרְתִּי לָהֶם זֶבֶת חֶלֶב וְדִבְשׁ צִבִי
 הִיא לְכַל־הָאֲרָצוֹת: בְּיוֹמָא הַהוּא. קִיַּמִּית בְּמִימְרֵי
 לְהוֹן. לְאַפְקוּתְהוֹן מֵאַרְעֵא דְּמִצְרַיִם. לְאַרְעֵא
 דִּיהֵבִית לְהוֹן. עֲבָדָא חֶלֶב וְדִבְשׁ. תּוֹשַׁבְחָא הִיא
 לְכַל מְדִינַתָּא: וְאָמַר אֱלֹהִים אִישׁ שְׂקוּצָא עֵינָיו

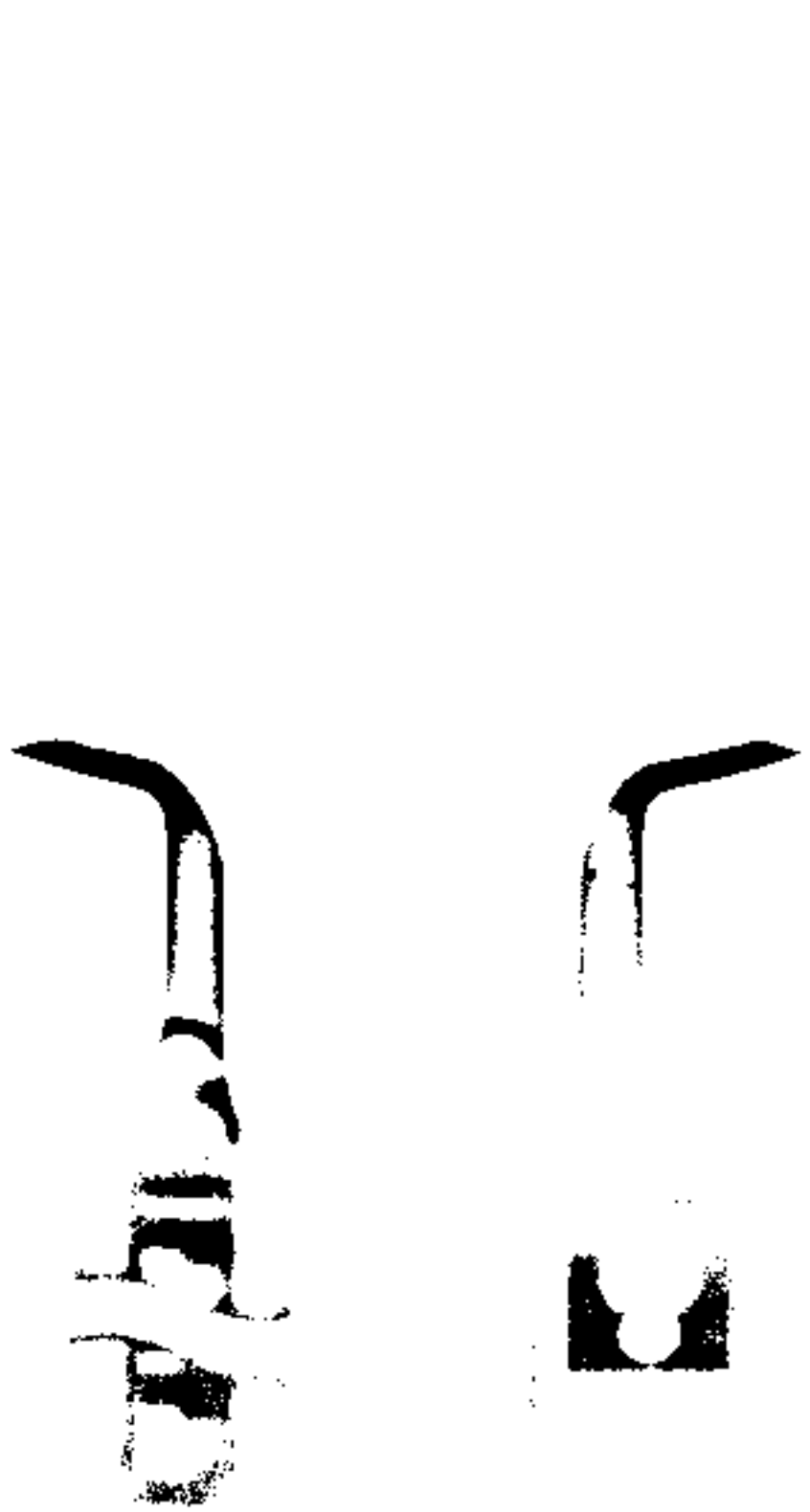
השליכו

חלק הרקדוק. א) בעושק. הבית כפה נס בירושלמים וכן הכרתה דלקמן: א) ואכרה אליהם כה אמר. בפשטא לא בורקא: השליכו כב ויקרא (בתר תורה)

וְלֹא אָבִא לְחַפְזוֹתְהוֹן. וְלֹא אֲגִלְעוֹן מֵאַרְעֵי בֵּית
 שְׁכִינְתִּיהָ עַד כְּעַן: ע"י

הפטרת אחרי מות יחזקאל סי' כ"ב

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: וְהוּא פִתְגָם
 נְבוּאָה מִן קָדְמִי יי' עַמִּי לְמִימְרֵי: וְאַתָּה בְּיָדָם
 הַתְשַׁפּוּט הַתְשַׁפּוּט אֶת־עִיר הַדְּמִים וְהוֹדַעְתָּה אֶת
 בְּרִית־תּוֹעִיבְתִיהָ: וְאַתָּה בַּר אָדָם. הַתּוֹכַח הַתּוֹכַח יֵת
 קָרְתָא דְאַשְׁרֵי דָם זָבִי בְּגוֹה. וְחָזִי לְהָ. יֵת כֹּה
 תּוֹעִיבְתָהּ: וְאָמַרְתָּ כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוָה עִיר
 שְׂפַכְתָּ דָם בְּחֻכָּה לְבוֹא עִתָּה וְעָשִׂיתָ גְלוּלִים
 עֲלֶיהָ לְטַמְאָה: וְתִימַר כְּדָנָן אָמַר יי' אֱלֹהִים.
 קָרְתָא. דְאַשְׁרֵי דָם זָבִי בְּגוֹה. מִטָּא עָדָן תְּבַרַה.
 וְדַפְלַחִין לְמַעוֹתָא. בְּגוֹה בְּדִיל לְסְאוֹבוֹתָהּ: בְּדַמְךָ
 אֲשֶׁר־שְׂפַכְתָּ אֲשַׁמְתָּ וּבְגִלּוּלִיךָ אֲשֶׁר־עָשִׂית טַמְאָת
 וְתִקְרִיבִי יְמִיךָ וְתִבּוֹא עַד־שְׁנוֹתֶיךָ עַל־כֵּן נִתְתִיךָ
 חֲרָפָה לְגוֹיִם וְקָלְסַת לְכַל־הָאֲרָצוֹת: בְּחֻבֵת דָם
 זָבִי דְאַשְׁרֵת חֵבֶת. וּבְפּוֹלְחָן מַעוֹתֶיךָ דְּפַלְחַת
 אֶסְתַּאבַת. וְקָרִיב יוֹם תְּבָרִיךָ. וּמִטָּא עָדָן בְּשֵׁתֶיךָ.
 עַל כֵּן. יִהְיֶה־יְדִיךָ חֲסוּדִין לְעַמְמֵיא. וְלַעִיב לְכַל
 מְדִינַתָּא: הַקְרָבוֹת וְהַרְחָקוֹת מִמְּךָ יִתְקַלְסוּ־בְךָ
 טַמְאָת הַשֶּׁם רַבַּת הַמְהוּמָה: דְּקָרִיבִין. וְדַרְחִיקוֹן
 מִנֶּיךָ יִתְזַעְבּוּ בִיךָ. סְאוֹבְתֵי שְׂמָא. דְּמִיַּאֲן
 אֲתַרְגּוּשְׁתָּהּ: הִנֵּה נְשִׂיאֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ לְזֹרַעוֹ
 הָיוּ בְךָ לְמַעַן שְׂפָדְדֶם: הָא רְבִרְבֵי יִשְׂרָאֵל. גִּבְר
 לְתוֹקְפִיהָ הוּוּ בִיךָ. בְּדִיל לְמַשְׁפַּךְ דָם זָבִי: אֲב
 וְאִם הִקְלִי בְךָ לְגַר עֲשׂו * בַּעֲשֵׁק בְּתוֹכְךָ יְהוֹם
 וְאַלְמָנָה הוֹנוּ בְךָ: אָבִא וְאִמָּא אֶקִּירוּ בִיךָ. לְגִיּוֹרָא.
 אָנְסוּ אוּנְסָא בְּגֵיךָ. יִתְמִין וְאַרְמָלִין אוּנְיָאוּ בִיךָ:
 קָדְשֵׁי בָּזִית וְאַתְ־שִׁבַּתְתִּי חֲלַלְתָּ: עַל קוֹדְשֵׁי
 בְּסַרְתָּ. וַיִּת יוֹמֵי שְׂבִיא דִילִי אֲחִילַת: אֲנָשִׁי רִכִּיל
 הָיוּ בְךָ לְמַעַן שְׂפָדְדֶם וְאֶל־הַתְרִים אֲכָלוּ בְךָ
 זִמָּה עֲשׂו בְּתוֹכְךָ: גּוֹבְרֵי אֲכָלִי קוֹרְצָא הוּוּ בִיךָ.
 בְּדִיל לְמַשְׁפַּךְ דָם זָבִי. וּבְטוֹרִיא פְלַחוּ בִיךָ
 לְמַעוֹתָא. עֵיצַת חֲטָאִין עֲבָדוּ בְּגֵיךָ: עֲרוֹת־אֲב
 גְּלַחֲבִיךָ טַמְאָת הִנְדָּה עֲנוּבִיךָ: עֲרִית אָבִא גְּלִיָּאוּ
 בִיךָ. אַתָּא טוֹמְאָה עֲנִיָּאוּ בִיךָ: וְאִישׁ אֶתְדַאֲשַׁת
 רַעְהוּ עֹשֶׂה תּוֹעֵבָה וְאִישׁ אֶתְדַפְּלוּ טַמְאָ בְּזִמָּה
 וְאִישׁ אֶתְדַאֲחַחוּ בְּתַדְאֲבִיו עֲנַהֲבִיךָ: וְגִבְר יֵת
 אֶתְת חֲבֵרִיהָ. עֲבָד תּוֹעִיבָא. וְגִבְר יֵת פְּלַתִּיהָ
 סָאִיב בַּעֲיַצַת חֲטָאִין. וְגִבְר. יֵת אֲחַתִּיהָ בַת אֲבוּהִי
 עֲנוּ בִיךָ: שַׁחַד לְקַחוּ־בְךָ לְמַעַן שְׂפָדְדֶם נִשְׁךָ
 וְתַרְבִּית לְקַחַת וְתַבְצַעִי רַעִיךָ בַּעֲשֵׁק וְאַתִּי שְׂכַחַת
 נָאִם אֲדֹנָי יְהוָה: שׁוֹחֲדָא קִבְּיִחוּ בִיךָ בְּדִיל לְמַשְׁפַּךְ

קִימִי לֹא הִלִּיכוּ בְהוֹן. וַיִּתְּ יוֹמִי שְׂפִיָּא דִּילִי אֲחִיכוּ.
 אֲרִי בְּתַר פּוֹלְחָן מַעוֹתְהוֹן לְבַהוֹן מַעִי: וְתַחַם
 עֵינֵי עֲלִיהֶם מִשְׁחַתֵּם וְלֹא עֲשִׂיתִי אוֹתָם בְּלֹא
 בְּמַדְבָּר: וְחַם מִימְרֵי. עֲלִיהוֹן מִלְּחַבְלוֹתְהוֹן. וְלֹא
 עֲבַדִּית עִמָּהוֹן. נְמִירָא בְּמַדְבָּרָא: וְאִמַר אֲלֵיבְנֵיהֶם
 בְּמַדְבָּר בְּחֻקֵי אֲבוֹתֵיכֶם אֲלֵי־תִלְכוּ וְאֲתִּמְשַׁפְּטִיהֶם
 אֲלֵי־תִשְׁטְרוּ וּבְגִלּוֹתֵיהֶם אֲלֵי־תִשְׁמָאוּ: וְאִמְרִית
 לְבְנֵיהוֹן בְּמַדְבָּרָא. בְּגִוִּירַת אֲבֹהֵיכֶם לֹא תִהְיוּ.
 וַיִּחַ גְּמוּסֵיהוֹן לֹא תִסְרוּ. וּבְפּוֹלְחָן מַעוֹתְהוֹן לֹא
 תִסְתַּאבְּוּ: אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּחֻקוֹתַי לְכוּ וְאֲתִּ
 מִשְׁפָּטֵי שְׁמִרוֹ עֲשׂוּ אוֹתָם: אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם.
 בְּקִימֵי הִלִּיכוּ. וַיִּתְּ דִּינֵי טְרוֹ וְעֵבִידוֹ יִתְהוֹן: וְאֲתִ
 שְׂבַחְתִּי קִדְשׁוֹ וְהָיוּ לְאוֹת בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם לְדַעַת
 כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וַיִּתְּ יוֹמִי שְׂפִיָּא דִּילִי קִדְשׁוֹ.
 וַיְהוֹן לְאוֹת בֵּין מִימְרֵי וּבֵינֵיכֶם. לְמַדְעֵי. אֲרִי. אֲנִי
 יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: ע"י

הפטרות אמר יחזקאל סי' מ"ד

וְהַכְּהֵנִים הַגּוֹיִם בְּנֵי צְדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת־
 מִשְׁמַרְתִּי מִקְדָּשִׁי בְּתַעוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵעַלֵי הַמָּה
 יִקְרְבוּ אֵלַי לְשִׁרְתָנִי וְעִמְדוּ לִפְנֵי לְהַקְרִיב לִי חֶלֶב
 וְדָם נֹאֵם אֲדַנִּי יְהוָה: וְכַהֲנִיא לְיוֹאֵי בְּנֵי צְדוֹק.
 דְּנִטְרוּ. יִתְּ מִשְׁמַרְתִּי מִקְדָּשִׁי בְּטַטְעֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 מִבְּתַר פּוֹלְחָנֵי. אֲנֹן. יִתְּקַרְבוּן לְפּוֹלְחָנֵי לְשִׁמְשֵׁא
 קְדָמִי. וַיִּשְׁמְשׁוּן עַל מִדְּבַחֵי. לְקַרְבֵּא קְדָמֵי תְּרַב
 וְדָם נִכְסַת קוֹדֶשֶׁן. אִמַר יְיָ אֱלֹהִים: הַמָּה יִבְאוּ
 לְמִקְדָּשִׁי וְהַמָּה יִקְרְבוּ אֲלֵי־שִׁלְחָנֵי לְשִׁרְתָנִי וְשָׁמְרוּ
 אֶת־מִשְׁמַרְתִּי: אֲנֹן יִיעֲלוּן לְמִקְדָּשִׁי. וְאֲנֹן. יִתְּקַרְבוּן
 לְפִתְחוֹר לְחִים אֲפִיא דִּילִי לְשִׁמְשֵׁא קְדָמִי. וַיִּטְרוּן
 יִתְּ מִשְׁמַרְתִּי מִימְרֵי: וְהָיָה בְּכוֹאֵם אֲלֵי־שַׁעְרֵי הַחֲצַר
 הַפְּנִימִית בְּגִדֵי פְּשָׁתִים יִלְבְּשׁוּ וְלֹא יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם
 צִמְרֵי בְּשָׂרָתָם בְּשַׁעְרֵי הַחֲצַר הַפְּנִימִית וּבִיתְחָה:
 וְהָיָה בְּמִיעֲלֵהוֹן לְתַרְעֵי דְרִתָּא נְוִיתָא. לְבוּשֵׁי בּוּצָא
 יִלְבְּשׁוּן. וְלֹא יִהְיֶה עֲלֵיהוֹן כְּסוּת עֵמֶר. בְּשִׁמְשׁוֹתְהוֹן.
 בְּתַרְעֵי. דְרִתָּא נְוִיתָא וְלִגְוִי: פִּאֲרֵי פְּשָׁתִים יִהְיוּ
 עַל־רֹאשָׁם וּמְכַנְסֵי פְּשָׁתִים יִהְיוּ עַל־מַחְתֵּיהֶם לֹא
 יִחַגְרוּ בַּיּוֹע: קוֹבְעֵין דְּבוּץ יִהְיוּן עַל־רִישֵׁיהוֹן. וּמְכַנְסֵין
 דְּבוּץ. יִהְיוּן עַל חֲרֻצֵיהוֹן. לֹא יִיסְרוּן עַל חֲרֻצֵיהוֹן
 עַל לְבַהוֹן יִיסְרוּן: וּבְצִאתָם אֲלֵי־הַחֲצַר הַחִיצוֹנָה
 אֲלֵי־הַחֲצַר הַחִיצוֹנָה אֲלֵי־הַעֵם יִפְשְׁמוּ אֶת־בְּגָדֵיהֶם
 אֲשֶׁר־הֵמָּה מִשְׁרָתִים בָּם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַת
 הַקֹּדֶשׁ וְלִבְשׁוּ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְלֹא יִקְדְּשׁוּ אֶת־הַעֵם
 בְּבִגְדֵיהֶם: וּבְמִפְקֵהוֹן. מִדְּרִתָּא דְקוֹדֶשֶׁא. לְדְרִתָּא
 בְּדִיתָא לְאֲתַעְרְבָא עִם עִמָּא. יִשְׁלַחוּן יִתְּ לְבוּשֵׁיהוֹן
 דְּאֲנֹן מִשְׁמִשֵּׁין בְּהוֹן. וַיִּחַתְּוּן יִתְהוֹן בְּלִשְׁכַת

הַשְּׁלִיכוּ וּבְגִלּוֹתֵי מְצָרִים אֲלֵי־תִשְׁמָאוּ אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: וְאִמְרִית לְהוֹן. גְּבַר שְׂקוּצוֹהֵי אֲרַחֲקוּ
 מִקְבִּיל עֵינֹהֵי. וּבְפּוֹלְחָן מַעוֹת מְצָרָאֵי לֹא
 תִסְתַּאבְּוּ. אֲנִי יְיָ אֱלֹהֵיכֶם: וַיִּמְרוּבֵי וְלֹא אָבוּ
 לְשִׁמַּע אֵלַי אִישׁ אֶת־שְׂקוּצֵי עֵינֵיהֶם לֹא הִשְׁלִיכוּ
 וְאֲתִגְלוּ מְצָרִים לֹא עֲזָבוּ וְאִמַר לְשַׁפְּךָ חֲמַתִּי
 עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹת אֲפִי בָהֶם בְּתוֹךְ אֶרֶץ מְצָרִים:
 וּסְרִיבוּ עַל מִימְרֵי. וְלֹא אָבוּ לְקַבְּלָא לְנַבִּיִי. גְּבַר
 יִתְּ שְׂקוּצֵי עֵינֵיהוֹן לֹא אֲרַחֲקוּ. וַיִּתְּ פּוֹלְחָן מַעוֹת
 מְצָרָאֵי לֹא שָׁבְקוּ. וְאִמְרִית. לְמִשְׁפַּחְחַמְתִּי עֲלֵיהוֹן.
 דִּיחֻזְרֵי וְנִגְזְרֵי בְּהוֹן. בְּגוֹ אֶרֶעָ דְּמְצָרִים: וְאִעֲשֶׂה
 לְמַעַן שְׁמִי לְבַלְתִּי הַחֵל לְעֵינֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר־הֵמָּה
 בְּהוֹכֵם אֲשֶׁר נִודַעְתִּי אֲלֵיהֶם לְעֵינֵיהֶם לְהוֹצִיאֵם
 מֵאֶרֶץ מְצָרִים: וְעַבְדִּית בְּדִיל שְׁמִי. בְּדִיל דְּלֹא
 יִתְחַל. לְעֵינֵי עַמְמֵיא דְּאֲנֹן בֵּינֵיהוֹן. דְּאֲתַגְלִיתִי
 לְמִפְרָקְהוֹן לְעֵינֵיהוֹן. לְאִפְקוֹתְהוֹן מֵאֶרֶעָ דְּמְצָרִים:
 וְאִוְצִיאֵם מֵאֶרֶץ מְצָרִים וְאִבִּיאֵם אֲלֵי־הַמְּדַבָּר:
 וְאִפִּיקְתַּנּוּן מֵאֶרֶעָ דְּמְצָרִים וְאִעִילְתַּנּוּן לְמַדְבָּרָא:
 וְאִתַּן לְהֶם אֶת־חֻקוֹתַי וְאִתִּמְשַׁפְּטִי הוֹדַעְתִּי אוֹתָם
 אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם: וַיְהִיבִית לְהוֹן
 יִתְּ קִימֵי. וַיִּתְּ דִּינֵי הוֹדַעְתִּי יִתְהוֹן. דָּאֵם יַעֲבִיד
 יִתְהוֹן. אֲנִישָׂא יִיחֵי בְּהוֹן בְּחַיֵּי עֲלְמָא: וְגַם אֲתִ
 שְׂבַחְתִּי וְנַחְתִּי לְהֶם לְהִיֹּת לְאוֹת בֵּינִי וּבֵינֵיהֶם
 לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מִקְדָּשָׁם: וְאִף יִתְּ יוֹמִי שְׂפִיָּא
 דִּילִי יִתְּ בִית לְהוֹן. לְמַהוֹי לְאוֹת. בֵּין מִימְרֵי וּבֵינֵיהוֹן.
 לְמַדְעֵי. אֲרִי. אֲנִי יְיָ מִקְדָּשְׁהוֹן: וַיִּמְרוּבֵי בֵּית
 יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבָּר בְּחֻקוֹתַי לֹא־הִלְכוּ וְאֲתִמְשַׁפְּטִי
 מֵאִסוּ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם וְאֲתִ
 שְׂבַחְתִּי חֲלָלוּ מֵאֵד וְאִמַר לְשַׁפְּךָ חֲמַתִּי עֲלֵיהֶם
 בְּמַדְבָּר לְכַלּוֹתָם: וּסְרִיבוּ עַל מִימְרֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל
 בְּמַדְבָּרָא. בְּקִימֵי לֹא הִלִּיכוּ וַיִּתְּ דִּינֵי קַצּוֹ. דָּאֵם
 יַעֲבִיד יִתְהוֹן אֲנִישָׂא יִיחֵי בְּהוֹן בְּחַיֵּי עֲלְמָא. וַיִּתְּ
 יוֹמִי שְׂפִיָּא דִּילִי אֲחִיכוּ לְחֻדָּא. וְאִמְרִית. לְמִשְׁפַּךְ
 חֲמַתִּי עֲלֵיהוֹן. בְּמַדְבָּרָא לְשִׁצִּיּוֹתְהוֹן: וְאִעֲשֶׂה
 לְמַעַן שְׁמִי לְבַלְתִּי הַחֵל לְעֵינֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
 הוֹצִיאֵתִים לְעֵינֵיהֶם: וְעַבְדִּית בְּדִיל שְׁמִי. בְּדִיל
 דְּלֹא יִתְחַל לְעֵינֵי עַמְמֵיא. דְּאִפִּיקְתַּנּוּן לְעֵינֵיהוֹן:
 וְגַם־אֲנִי נִשְׂאֵתִי יְדֵי לְהֶם בְּמַדְבָּר לְבַלְתִּי הִבִּיא
 אוֹתָם אֲלֵי־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי זִבְת חֶלֶב וּדְבַשׁ צְבִי
 הִיא לְכַרְהֵאֲרָצוֹת: וְאִף אֲנִי. קִימִית בְּמִימְרֵי.
 לְהוֹן בְּמַדְבָּרָא. בְּדִיל דְּלֹא לֹא־עֲלָא יִתְהוֹן לְאֶרֶעָ
 דִּיהִבִּית. עֲבָדָא חֶלֶב וּדְבַשׁ. תּוֹשְׁבַהָא הִיא לְכַר
 מְדִינְתָא: בְּקַצֵּי מְסִימִין כֹּאן יַעַן בְּמִשְׁפָּטֵי מֵאִסוּ וְאֲתִ
 חֻקוֹתַי לֹא־הִלְכוּ בָהֶם וְאֲתִשְׂבַּחְתִּי חֲלָלוּ כִּי
 אֲחֵרֵי גִלּוֹתֵיהֶם לְבָם הִקְדֵּי: חֲלָף דְּבִדְנֵי קַצּוֹ. וַיִּתְּ

ותבירא. מן עופא ומן בעירא. לא ייכלון
כהניא: עד"

הפטרות בהר ירמיה סי' י"ז

יהוה עז ומעוז ומנוסי ביום צרה אליה גוים יבאו
מאפסי ארץ ויאמרו ארץ שקר נחלו אבותינו
הכל ואין בהם מועיל: יי. תוקפי ורוחצני. ומשויכי
בעדן עקא. לשימע גבורתך. עממין ייתון מסיפי
ארעא. ויימרון. פרם לשקרא פלחו אבהתנא.
לכמא ולית בהון הנאה: היעשהו אדם אלהים
והמה לא אלהים: האפשר דיעביד ליה אנשא
דחלן. ואנון טעוון דלית בהון צרוף: לכן הנני
מודיעם בפעם הזאת אודיעם את ידי ואת
גבורתי וידעו פירשמי יהוה: בכין הא אנא מחזי
להון. בזמנא הדא. אחוינון ית פורענותי וית מחת
גבורתי. וידעון ארי שמי יי: הפאת יהודה
פתובה בעט פרז בצפרן שמיר חרושה על לוח
לפם ולקרנות מופחותים: חוכי בית יהודה.
פתיבין. בעיט דברזל בטפר שמיר. חריתין על
לוח לבהון. ולקרנת איגוריתון: פזר בניהם
מופחותם ואשריהם על עץ רענן על גבעות
הגבהית: פאדכרא בניחון איגוריתון. ואשיריהון
תחות כל איקן עבוקי. על חטאת מנופלתא:
הררי בשדה חיקה כדאצרותיה לבן אתן במתיך
« בחפאת פדגבוליה: על דפלהתון על טוריא
בחקרא. נכסיכון כל בית גנויכון לבוא אמסר.
בחובין דהויתון פלחין למעותא בכל תחומכון:
ושמטתה ובה מנחלתך אשר נתתי לך והעבדתיה
את דא איבך בארץ אשר לא ידעת פיראש קדחתם
באפי עד עולם תוקד: ואיתי סנאה על ארעכון
ותהי צדיא פשמטתא. ובכין אעביד פורענות
דינין. עד דאגלי יתכון מאחסנתכון דיהבית לכון.
ותשתעפדון לבעלי דבכיכון. בארעא דלא ידעתון.
ארי קדום תקיף פאישא. נפק מן קדמי פרז
עד עמא יחול: כה אמר יהוה ארור הגבר
אשר יבטח באדם ושם פשר זרעו ומן יהוה יסור
לבו: פדנן אמר יי. ליט נוכרא דיתרחין פאנשא.
וישוי בשרא רוחצניה. ומן מימרא דיני יעדי לפיה:
והיה כערער בערבה ולא יראה פייבוא טוב
ושכן חררים פמדבר ארין מלחה ולא תשב:
ויהי פעכוביתא פמישרא. ודא יתוי ארי ייתי
טובא. וישרי דלא ולד פמדברא. פארע סדום
דלא אתיתבת: פרז הגבר אשר יבטח ביהוה

והיה

קודשא. וילבשוון לבושוין אחרנין. ודא יתערבון
עם עמא בלבושויון: וראשם לא יגלחו ופרע לא
ישלחו פסום יכסמו אתראשיהם: ורישוון לא
יגלחו. ופירוע לא ירבון. ספרא יספרון ית שער
רישויון: ויין לא ישתו פלפחן בבואם אלההצר
הפנימית: וחמר לא ישתון כל פהין. במיעלהון
לדרתא גויתא: ואלמנה וגרושה לא יוקחו להם
לנשים כי אסבתולת מזרע בית ישראל והאלמנה
אשר יהיה אלמנה מכהן יקחו: וארמלא ומתרכא.
לא יסבון להון לנשין. אלהין בתולתא. מזרעא
דבית ישראל. וארמלתא דתהי ארמלתא. שאר
פהניא יסבון: ואתעמי יורו בין קדש להל ובין
טמא לטהור יודיעם: וית עמי ילפון. בין קודשא
לחולא. ובין מסאב לדכיא יהודעונון: ועל דריב
המה יעמדו לשפט* במשפטיו ושפטו* ואת
תורתו ואת דחקתו בכל מעדיו ישמרו ואת
שבתותיו יקדשו: ועל פרוגת דינא. אנן יקמוון
למדון. פדיני רעותי ודינונון. וית אוריתי וית קמי
בכל מעדיו ישרון. וית יומי שביא דיני יקדשוון:
ואלמית אדם לא יבוא למטאה כי אסלאב ולאם
ולכן ולבת לאה ולאהות אשר לא יהיתה לאיש
ישמאו: ועל מיתא דאנשא. לא ייעול לאסתאבא.
אלהין לאב. ולאם. ולבו ולבת לאה. ולאהות.
דלא הות לגבר יסתאבון: ואחרי מהרתו שבעת
ימים יספרו לו: ובת דכותיה. שבעא ימין ומנון
ליה: וביום באו אלההקדש אלההצר הפנימית
לשרת פקדש יקריב חפאתו נאם אדני יהוה:
וביום מיעליה לקודשא. לדרתא גויתא לשמשא
בקודשא. יקריב חפאתיה. אמר יי אלהים:
והיתה להם לנחה אני נחלתם ואחזה לאתתנו
להם בישראל אני אחותם: ותהי להון לחק.
מותר קורבני חולקהון. ואחסנא. לא תתנון להון
בישרא. מתנון דיהבית להון אנן אחסנתהון:
המנחה והחפאת והאשם המה יאכלום וכדחרם
בישראל להם יהיה: מנחחא וחפאתא ואשמא.
אנון יכלונונון. וכל חרמא בישראל דילחון יהי:
וראשית פדפפורי כל וכדחתומת כל מכל
תרומתיכם לפהנים יהיה וראשית עריסותיכם
תתנו לפהן להניח ברכה ארציתך: וריש פולא
פפורי כולא וכל אפרשות פולא. מכל אפרשותכון.
לכהניא יהי. וריש אצותכון תתנון לכהנא.
לאשראה ברכתא בביתך: כל זבלה וטרפה מן
העוף ומן הבהמה לא יאכלו הפהנים: כל נביא

* למשפט קרי * ישפטו קרי

חלק הדקדוק. א) בחפאת כל גבוליה. הי' כל ול"ג בכל כסת"י המדוקקים.
בג ויקרא (בתר תורה)

והיה יהוה מבטחו ב: פריה נברא. דיתרחיק במימרא
 דיי. ויהי מימרא דיי רוח צנייה: והיה פעין ושתוק
 עלמים ועליובל ישלח שרשיו ולא ירא * כי
 יבא חם והיה ענהו רענן ובשנת בצרת לא ידאג
 ולא ימיש מעשות פרי: ויהי פאיין דשתיק על
 מבוע דמיין. ועל נגדן ישלח שורשוהי. ולא יהי
 ארי ייתי חומא. ויהון שרפוהי עבוף. ובשנת
 בצורתא לא יתר. ולא יפסוק מלמעבד פירין:
 עקב הלב מכל ואנש הוא מי ידענו: נכיר לבא.
 מכולא ותקיף הוא. מן ידעניה: אני יהוה תקר
 לב בתן פליות ולתת לאיש פדרכו * פפרי
 מעדליו: אנא יי. תקר לבא בחר כוליתא. ולמתן
 לאנש פאורחתיה. פפירי עוברוהי: קרא דגר
 ולא ילד עשה עשד ולא במשפט בחצי ימו *
 יעובנו ובאחריתו יהיה נבל: הא כקוראה דמכניש
 פיעין דלא דיקיה. ומשהין אפרוחין דבתרוהי
 לא יחכו. בן פל גבר רשיע דקני נכסין פלא
 פדינא. בפגנות יומוהי שביק להון. ובסופיה
 מתקרי רשיעא: פסא כבוד מרום מראשון מקום
 מקדשנו: פורענותא תתעביר מניה מן קדם
 דשכינתיה על פורסי יקרא בשמי מרומא עיר
 מן אוקא. מקביל אתר בית מקדשנא: מקוה
 ישראל יהוה פל עובדן יבשו יסורי * פארין
 יפתבו פי עובו מקור מיסדחיים אתיהוה: סבור
 ישראל יי. כל דשבקו פולחנהו יבהתון. ורשיעיא
 דעברו על מימרך בגיהנם אנון עתידין למפל.
 ארי שבקו פולחנהו יי. דבדליה את מייתי עליהון
 יקרא. כמבוע דמיין דלא פסקין מוהי: רפאני
 יהוה וארפא הושיעני ואושעה פי תהלתו אתה:
 אסיני יי ואתסי. פרוקני ואתפריק. ארי תשבתי
 את: ער"

הפטרות בחקתי יחזקאל סי' ל"ד

ויהי דברי יהוה אלי לאמר: והוה פתגם
 נבואה מן קדם יי עמי למימר: בן אדם הנבא
 ערדועי ישראל הנבא ואמרת אליהם לרעים
 כהאמר אדני יהוה הוי רעי ישראל אשר הוי
 רעים אותם הוה הצאן ירעו הרעים: בר אדם.
 אתנבי על פרנסי ישראל. אתנבי ותימר להון
 לפרנסיא. פדנן אמר יי אלהים. ווי על פרנסי
 ישראל. דהון מפרנסין נפשהון. הקא לפרנסא
 עמא. אתמניאו פרנסיא: אתיהחלב תאכלו ואת
 הצמר תלבשו הבריאה תזבחון הצאן לא תרעו:

ית טובא אתון אכלין ועמר נקי אתון לבשין.
 פמימיא אתון נכסין. עמא ליתכון מפרנסין:
 אתיהחלות לא חוקתם ואתיהחולה לא ירפאתם
 וקנשפרת לא חבשתם ואתיהנדחת לא השבתם
 ואתיהאבדת לא בקשתם ובחוקה רדיתם אתם
 ובפרך: ית פאביא לא תקיפתון ולמריעיא לא
 אפיתון. ולחביריא לא צמדתון. וית דאפלטרו
 לא אתיבתון. וית דאכדו לא בעיתון. ובתוקפא.
 אפדהתון בהון ובקשיו: ותפוצינה מבלי רעה
 ותהיינה לאכלה לכלחית השדה ותפוצינה:
 ואתפדרו מבלי פרנס. ואתמסרו לאשתיצאה.
 לכל מלכות עממיא ואפלטרו: ישגו צאני בכל
 ההרים ועל פלגבעה רמה ועל פלפני הארץ
 נפצו צאני ואין דורש ואין מבקש: מעו עמי
 בכל מורינא. ועל פל רמא מנופלא. ועל פל אפי
 ארעא אתפדרו עמי. ולית דתבע ולית דבעי:
 לכן רעים שמעו אתדבר יהוה: בכין פרנסיא.
 קבירו ית פתגמא דיי: חיראני נאם אדני יהוה
 אסלא יען הוית צאני לבו ותהיינה צאני לאכלה
 לכלחית השדה מאין רעה ולא דרשו רעי את
 צאני וירעו הרעים אותם ואת צאני לא רעו:
 קיים אנא. אמר יי אלהים. אם לא חקף דהון
 עמי לבוא. ואתמסרו עמי לאשתיצאה. לכל
 מלכות עממיא מבלי פרנס. ולא תבעו פרנסי
 ית עמי. ופרניסו פרנסיא נפשהון. וית עמי לא
 פרניסו: לכן הרעים שמעו דברי יהוה: בכין
 פרנסיא. קבירו פתגמא דיי: כהאמר אדני יהוה
 הנני לרעים ודרשתי את צאני מידם והשפתים
 מרעות צאן ולא ירעו עוד הרעים אותם והצלתי
 צאני מפיהם ולא תהיין להם לאכלה: פדנן אמר
 יי אלהים. הא אנא שלח רוגזי על פרנסיא ואתבע
 ית עמי מידהון. ואבפילגון מלפרנסא עמא. ולא
 יפרנסון עוד. פרנסיא נפשהון. ואשויב עמי
 מידהון ולא יתמסרון בידהון לאשתיצאה: כי
 פה אמר אדני יהוה הנני יאני ודרשתי את
 צאני ובקרתים: ארי. פדנן אמר יי אלהים. הא אנא
 מתנני. ואתבע ית עמי ואבקרנן: פבקרתי
 רעה עדרו ביום היותו בתוך צאנו נפרשות פן
 אבקר את צאני והצלתי אתהם מכלה מקומה
 אשר נפצו שם ביום ענן וערפל: כמא דמבקר
 רעיא עדריה. בימא דהוי בגו עניה ומפריש להון.
 פן אבקר ית עמי. ואשויב יתהון. מכל אתריא
 דאתפדרו לתמן. ביום עננא ואמפתא: והוצאתים

* יראה קרי. * כדרכו קרי. * ימיו קרי. * וסורי קרי.
 חלק הרקוק. ב) מבטחו. המ"ת בפתח לפי שהוא ממשקל מפעל וכתב בעל ל"ה ב"ח ע"ב ו"ל ויש מזה המשקל בדגש בקיבוץ
 ובכינוי טן משמנו ריון. וכן משגב משגבי ומנוסי. וכן מבטח מבטחי מנעורי. והיה ה' מבטחו. ולחורות שהיתה החי"ת ראויה להדגש
 ושי"ת פתוחה עכ"ל וכפי הכלל שאותיות אחה"ע לא ידגשו: א) ודרשתי. הו"ו געני:

יהי להון לפרנס: ואני יהוה אלהי להם לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם אני יהוה דברתי: ואנא יי. אהוי להון לאלה. ועבדי דוד מלכא ביניהון. אנא יי גזרית בטימרי: וברתי להם ברית שלום והשפתי חיה רעה מן הארץ וישבו במדבר לבטח וישנו ביעורים*: ואגזר להון קים שלם. ואבטייל חיתא בשתא מן ארעא. ויתבון במדברא לרוחצון. ויתעתקון בחורשיא: ונתתי אותם וסביבות גבעתי ברכה והורדתי הגשם בעתו גשמי ברכה יהיו: ואשרי יתהון. סחור סחור לבית מקדשי ויהון מברכין. ואחית להון מטר בכור בעדניה. מטרין דברכאן יהון: ונתן עץ השדה את פדיו והארץ תתן יכולה והיו על אדמתם לבטח וידעו פרי אני יהוה בלשכרי אתימות עלם והצלתיים מיד העבדים בהם: ויתין אינן חקלא ית אפיה. וארעא תתין עללתה. ויהון על ארעהון לרוחצון. וידעון ארי אנא יי. פד אתפר ית ניר תוקפהון. ואשיזבנין. מיד דמפלחין בהון:

הפטרת לשחרית כפור (ישעיה סי' ג')

ואמר סלורסלו פנו דרך הרימו מכשול מדרך עמי: וימר אליפו ואזהרו אפנו לב עמא לארח תקנא. סליקו תקלת רשיעא מאורח פנשתא דעמי: כי כה אמר רם ונשא שכנ עד וקדוש שמו מרום וקדוש אשבון ואת דכא ושפלות להחיות רוח שפלים ולהחיות לב גדפאים: ארי כדנן אמר רמא ומנופלא. דשרי בשמיא וקדיש שמייה. פרוטא שרי וקדישא שכניתייה. אמר למפרק לתבירי לבא ולמפיכי רוחא. לקימא רוח מפיכין. ולמסעד לב תבירין: כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף בירוח סלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי: ארי לא לעמא אתפרע בדין. ולא לאפרש יהי רוגני. ארי רוחי מיתיה אנא עתיד לאתבא. ונשמחא אנא עבדית: בעון בצעו קצפתי ואכהו הסתר ואקצוף ויכד שובב בדרך לבו: בחובי ממנהון דאנסו הוה רוגני עליהון ואקיתנן סליקית שכניתי מנהון ומלמילתנן. בדרית גלותהון על דמעו בתר הרחור לבהון: דרכיו ראיתי וארפאהו ואנחהו ואשלם נחמים לו ולאבליו: אורח תיובתהון גליא קדמי ואשבוק להון. וארחים עליהון. ואשלים תנחומין. להון וקדמתאבלין עליהון: פורא נוב* שפתים שלום | שלום לרחוק וקרוב אמר יהוה ורפאתיו: דברא ממלל שפון בפום פל אנשא. אמר שלמא יתעביד לצדיקיא

מנהעמים וקבצתים מנהארצות והביאותים אר אדמתם ורעיתים אר הרי ישראל באפיקים ובכל מושבי הארץ: ואפיקנן מביני עממיא. ואכנישנן מן מדינתא ואעילנן לארעהון ואפרניסנן על טורי ישראל. בפציריא. ובכל מותבי ארעא: במרעה טוב כ ארעה איתם ובהרי מרום ישראל יהיה נוחם שם תרפצנה: בנזה טוב ומרעה שמן תרעינה אר הרי ישראל: בפרנוס טוב אפרנים יתהון. ובטור קודשא דישראל יהי בית משריהון. תמן ישרון באתר דיא. ופרנוס טוב. יתפרנסון על טורי ישראל: אני ארעה צאני ואני ארביצם נאם אדני יהוה: אנא אפרנים עמי ואנא אשרינון לרוחצון. אמר יי אלהים: אתי האבדת אבקש ואתי הנדחת אשיב ולנשפרת אתבש ואתי החולקה אחזק ואתי השמנה ואתי החזקה אשמיד ארענה במשפט: ית דאבדו אתפע וית דאפלטרו אתיב. וכתביריא אצמוד. ולמריעיא אסובר. וית הטאיה וית היביא. אשיצי אפרנים עמי בדינא: ואתנה צאני כה אמר אדני יהוה הנני שפט בין ששה לשה לאילים ולעתודים: ואתון עמי. פדנן אמר יי אלהים. האנא דאין בין גבר לגבר. לחטאיה ורחיביא: המעט מכם המרעה הטוב תרעו ויתר מרעכם תרמסו ברגליכם ומשקעמיים תשתו ואת הנותרים ברגליכם תרפשו: הזעיר לבון. דפרנוס טוב אתון מתפרנסין. ומותר פרנוסיכון. אבלין שמשויכון. ומשתי מתוקן אתון שתן. וית מותרא. שמשויכון שתן: וצאני מרמס רגליכם תרעינה ומרפש רגליכם תשתינה: ועמי. מותר מיכל שמשויכון אבלין. ומותר משתי שמשויכון שתן: לכן כה אמר אדני יהוה אליהם הנני אני ושפטתי בין ששה ברית ובין ששה רוח: ככן פדנן אמר. יי אלהים להון. האנא מתגרי. ואדון בין גבר עתיר. ובין גבר מסבין: יען בצד ובכתף תהדפו ובקרניכם תנגחו פל הנחלות עד אשר הפיצותם אותנה אלה חוצה: חקף דברשע ובדרע דחקתון. ובתוקפכון תברתון פל באביא. עד דבררתון יתהון לביני מדינתא: והושעתי לצאני ולא תהינה עוד לבו ושפטתי בין ששה לשה: ואפרוק לעמי. ולא יתמסרון עוד לבוא. ואדון. בין גבר לגבר: והקמתי עליהם רעה אחד ורעה אתהון את עבדי דוד הוא רעה אתם והוא יהיה להון לרעה: ואקים עליהון. פרנס חר ויפרנים יתהון. ית עבדי דוד. הוא יפרנים יתהון. והוא.

חלק הדקדוק. (ב) ג) במרעה טוב. בנה טוב. המיתין דגושין: (ד) וידעו כי אני ה' הויו געי: (* כיערים קרי *) ניב קרי כד ויקרא (בתר תורה)

הפטרות שהרית כפור

דינמרו אוריתי מלקדמין. ושלמא יתעביד לתביא
 דתבו לאוריתי קריב. אמר יי ואשבוק להון:
 והרשעים פים נגרש פי השקט לא יוכל ויגרשו
 מימיו רפש ומיט: ורשיעיא בימא דמריד. דבעי
 למנח ולא יכיל. ועברין מוהי סין ומין: אין
 שלום אמר אלהי לרשעים: לית שלמא. אמר
 אלהי לרשיעיא: קרא בגרון אריתחשך בשופר
 הרם קורק והגר לעמי פשעם ורביית יעקב
 הטאתם: נביא אכלי בגרונך לא תמנע. בקר
 שופרא ארים קרה. וחוי לעמי מרדיהון. ורבית
 יעקב הוביהון: ואותי יום יום ידרשון ודעת דרכי
 יחפצון בגוי אשר צדקה עשה ומשפט אלהי לא
 עזב ישאלוני משפטי צדק קרבת אלהים יחפצון:
 וקדמי. יום יום אולפן תבעין. באלו למדע אורחן
 דתקנן קדמי צבן. פעמא דוכו עבד. ומדין אלהיה
 לא אתרחק. שאלין מן קדמי דין דקטוט. באלו
 לאתקרבא לדחלתא דיי צבן: למה צמנו ולא
 ראית ענינו נפשנו ולא תדע הן ביום צמכם
 תמצאו יחפין וקרע צביכם תנגשו: אמרין למא
 אנחנא צימין וקדמך גדי. מסנפין נפשנתא
 וקדמך ידיע. נביא אימר להון. הא ביום תענייתכון
 אתון תבעין צורפיון. וכל תקלתכון אתון מקרבין:
 הן רדיב ומעה תצומו ודחכות באנתוהי רשע
 לא תצומו כיום להשמיע פמרום קולכם: הא
 לתחרו ולמצו אתון צימין. ולמטחי בכורמיזא
 דרשעא. לא תתענון תעניין פאלין. לאשמעא
 במרומא קלכון: הכזה יהיה צום אבחרהו יום
 ענות אדם נפשו הלכה פאגמן ראשו ושק ואפר
 יציע הכזה תקרא צום ויום רצון ליהוה: ההדא
 היא תעניתא דרעינא פה. יומא. דמסניף אנשא
 נפשיה. כפיה רישיה פאגמון כפיה. ועד שקא
 וקטמא באית. ההדא אתון קרן תעני. ויומא
 דרענא ביה מן קדם יי: הלוא זה צום אבחרהו
 פתח חרצפות רשע התר אגדות מוטה ושלח
 רצוצים הפשים וכדמוטה תנתקו: הלא דא
 תעניתא דרעינא ביה. פרדו פגשת רשעא. שרו
 קטרי פתבי דין מסמי. ופטרן דהון אניסין בני
 חורין. וכל דין מסמי תסלקון: הלוא פרם לרעב
 לחמך ועניים מרודים תביא בית פייתראה ערם
 וכפיתו ומבשרך לא תתעלם: הלא תפרגים לכפנא
 מלחמך. והשיכון מטוגלטין תעיל לגו בוחך.
 ארי החוי ערמלאה ותבסיניה. ומקריב בשרך לא
 תכבוש עינך: או יבקע בשחר אורך וארכחך

מהרה תצמח והקך לפניה צדקה כבוד יהוה
 יאספק: נ כן יהגלי כשפרפרא נהורף. ואסות
 מחתך בפריע תפק. ויהכון קדמך זכותך. פיקר
 מן קדם יי תחפניש: או תקרא ויהוה יענה תשוע
 ויאמר הנני אסתסיר מתוכך מוטה שלח אצבע
 ודבראון: כן תצלי יי יקפיד עלותך. תבעי
 מן קדמוהי ויעביד בעוהך. אם תעדי מבינה
 אסמיוח דין. מרמו באצבע ומלמלא מלין דאונים:
 ותפק לרעב נפשך ונפש נענה תשביע ורח
 בחשך אורך ואפלתך פצהרים: ותתפח קדם
 כפנא נפשך. ונפש מסונפא תשבע. וידנח
 בהשוכא נהורף. וקכך יהי כמיתרא: ונחך
 יהוה תמיד והשביע פצהחות נפשך ועצמתך
 יחלין והיית פנן רוח וכמוצא מים אשר לא
 יכזבו מימיו: וידברנך יי תדירא. וישבע פשני
 בוצרתא נפשך. ונופך ייחי פחי עקמא. ותחי
 נפשך מליא תפנוקין פגנת שקיא דמרויא.
 וכמבוע דמיון. דלא פסקין מוהי: ובנו ממה
 חרבות עולם מוסרי דורודור תקומם וקיא קה
 גדר פרין משובב נתיבות לשבת: ויבנון מנה
 חרבת ערם. יסודי דר ודר תקומים. ויקרון קה
 מקים אורחא דתקנא. מתיב רשיעיא לאוריתא:
 אסתטיב משפת רגלך עשות חפצך ביום קדש
 וקראת לשבת ענג קדוש יהוה מכפר וזכרתו
 מעשות דרכיך ממצוא חפצך ודבר דבר: אם
 תתיב משפתא רגלך. למעבד צורף ביומא
 דקידשי. ותערעה לשפתא בתפנוקין. קמדישא
 דיי תיקר. ותיקר קדמוהי מלמעבד אורחך.
 ומלסופקא צורף ומלמלא מלין דאונים: או
 תתענג עדיהוה והרפכתך ערפמותי (* ארין
 והאכלתך נחלת יעקב אביך פי פי יהוה דבר:
 כן. תתפנק קדם יי. וישרנך על תוקפי ארעא.
 ויכילנך. פירי אחסנת יעקב אבנך. ארי במימרא
 דיי גזיר פן: ומלגין לסי נ"ט ובא לציון גואל
 ולשבי פשע ביעקב נאם יהוה: וייתי לציון פריק
 ולאחבא מרודיא דבית יעקב לאוריתא. אמר יי:
 ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוח אשר
 עליך ודברני אשר שמתי בפיה לא ימושו מפיה
 ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר יהוה מעתה ועד
 עולם: ואנא. דין קומי עמהון אמר יי. רוח קודשי
 דעקך. ופתגמי נבואתי דשויתו בפומך. לא ועדון.
 מפומך ומפום בנה. ומפום בני בנה אמר יי.
 מכען ועד עקמא: ער"

(* יתיר ויי)

חלק הדקדוק. א) באגרוף. כמפחא בסה"י: ב) פחה. כפשמ א' בסה"י ובירושלמיים והיא שיטת רמ"ל: ג) יאספק. הכ"ף רפה וכן
 הפ"א בכל סה"י: ד) לקדוש ה' סככה. ה"ג בלא וי"ו ונקצת דפוסים נפל טעות:

ויהי דבריהוה אלייזנה בן-אמתי לאמר :
 והוה פתגם נבואה מן קדם יי. עם יונה בר אמתי
 למימר : קום קך אל-גינות העיר הגדולה וקרא
 עליה כי עלתה רעתם לפני : קום. איזל לגינות.
 קרתא רבתא ואתנפי עליה. ארי סליקת בישתהון
 לקדמו : ויקם יונה לברת תרשישה מלפני יהוה
 וירד יפו וימצא אניה | באה תרשיש ויתן שכרה
 וירד בה לבוא עמהם תרשישה מלפני יהוה :
 וקם יונה למערק ליפוא. מן קדם דיתנפי בשמא
 די. ונחת ליפו. ואשפת אלפא דאזלא ביפוא.
 ויהב אגרה. ונחת בה למיזל עמהון ביפוא. מן
 קדם דיתנפי בשמא די. ויהוה הטיל הוה
 גדולה אליהם ויהי סער גדול בים והאניה שחבה
 להשבר : ויי. ארים הוה רב על יפוא. והוה נחשול
 רב ביפוא. ואלפא. בעיא לאתברא : וייראו
 המלחים ויזעקו איש אר-אלהו ויטילו את-הכלים
 אשר באניה אליהם להקל מעליהם ויונה ירד
 ארירפתי הספינה וישכב וירדם : ודהיו ספניא.
 ובעז גבר מן דחלתיה וחזו ארי לית בהון צורף.
 ורמו ית מניא. דבאלפא ליפוא. לאקרא מנהון.
 ויונה. נחת לארעית שדא דבאלפא. ושכיב ודמוך :
 ויקרב אליו רב החבל ויאמר לו מהלך גרדס
 קום קרא אר-אלהיך אויב יתעשת האלהים לנו
 ולא נאבד : וקריב לותיה רב ספניא. ואמר ליה
 מא את דמוך. קום צלי קדם אלהיך. מאם. יתרחם
 מן קדם יי. עקנא ולא ניבד : ויאמרו איש אר-
 רעהו לבו ונפילה גורלות ונדעה בשלמי הרעה
 הזאת לנו ויפלו גורלות ויפל הגורל ער-יונה :
 ואמרו גבר לחבריה. איתו ונרמי עדבין. ונדע.
 בדיק מן בשתא הדיא לנא. ורמו עדבין. ונפל
 עדבא על יונה : ויאמרו אליו הגידהנא לנו
 באשר למי-הרעה הזאת לנו מה-מלאכתך ומאין
 תבוא מה ארצה ואי-מוזה עם אתה : ואמרו ליה
 חזי כען לנא. בדיק מן בשתא הדיא לנא. מא
 עבדתך ומנן את אתי. אידא היא מדינתך. ואי
 מדין עמא את : ויאמר אליהם עברי אנכי ואת
 יהוה אלהי השמים אני ירא אשר-עשה אתהים
 ואת-היבשה : ואמר להון יהודאה אנא. ומן קדם
 יי. אלהא דשמיא אנא דחיל. דעבד ית יפוא וית
 נפשתא : וייראו האנשים יראה גדולה ויאמרו
 אליו מה-זאת עשית פיידעו האנשים פי-מלפני
 יהוה הוא ברך פי הגידה : ודהיו גיבריא.

דחלא רבא. ואמרו ליה מא דא עבדתא. ארי
 ידעו גיבריא. ארי מן קדם דיתנפי בשמא די
 הוא ערוך. ארי הוה להון : ויאמרו אליו מה
 נעשה קך וישתק הים מעלינו פי הים הולך
 וסער : ואמרו ליה מא נעבד קך. ויונה יפוא
 מננא. ארי יפוא אויל ונחשוליה תקוף : ויאמר
 אליהם שאוני ותטינו אליהם וישתק הים
 מעליכם פי יודע אני פי בשלי הפער הגדול הזה
 עליכם : ואמר להון. סבנו ורמוני ליפוא. ויונה
 יפוא מנכון. ארי ידע אנא. ארי בדיקי. נחשולא
 רבא. הדין עליכון : ויחתרו האנשים להשיב אר-
 היבשה ולא יכלו פי הים הולך וסער עליהם :
 ושימין גיבריא. לאתבא ליבשתא ולא יכלו.
 ארי יפוא אויל ונחשוליה תקוף עליהון : ויקראו
 אלהיהוה ויאמרו אנה יהוה אל-נא נאבדה בנפש
 האיש הזה ואכתתן עלינו דם נקוא * פיראתה
 יהוה באש- הפצת עשית : וצליאו קדם יי ואמרו.
 קביל בעימנא יי לא כען ניבד. בחובת נפשיה
 דגיברא הדין. ולא תתין עקנא חובת דם זפי.
 ארי את יי. כמא דרעוא קדמך עבדתא : וישאו
 את-יונה ויטלהו אליהם ויעמד הים מועפו :
 ונטלו ית יונה. ורמוהו ליפוא. ונת יפוא מנחשוליה :
 וייראו האנשים יראה גדולה את-יהוה וינבחו
 זבח ליהוה וידרו גדרים : ודהיו גיבריא. דחלא
 רבא מן קדם יי. ואמרו לדבחא דיבית קדם יי.
 ונדרו גדרין : ומן יהוה דג גדול לבלע את-יונה
 ויהי יונה במעי הדג שלשה ימים ושלשה לילות :
 ומן יי גונא רבא. למבלע ית יונה. והוה יונה
 במעיא דגונתא. תלתא יומין ותלתא לילין :
 ויתפלל יונה אלהיהוה אלהי מופעי הדגה : וצלי
 יונה. קדם יי אלהיה. מופעי דגונתא : ויאמר
 קראתי מצרה לי אלהיהוה ויענני מפסן שאול
 שועתי שמעת קולי : ואמר. צליתי. מדעקת לי.
 קדם יי וקביל צלותי. מארעית תהומא. בעיתי
 עבדתא בעותי : ותשליכני מצודה פלגב ימים
 ונחר יסבבני פלג-שפריך וגליך. עזי עברו :
 ורמיתני לעומקיא פלגא דיפוא. ונחרא סחור
 סחור לי. כל נחשוליהו דיפוא וגלוהי עלי עדו :
 ואני אמרתי נגרשתי מנגד עיניך אך אוסוף להביט
 אר-היבכל קדשך : ואנא אמרית. את-כית מן קדם
 מימרך. ברם אוסוף לאסתפלא. בהיבכל דקודשך :
 אפפוני מים עד-נפש תהום יסבבני סוף הבוש

(*) יהוה א' חלק הרקוקו (א) אנת. מלרע כמל וותאן גם בירושלמים וכולהו שארא. וב"ה כפי הרקוקו וב"כ כמל מקנה אכרם ועיין ערוגת
 הבשם : ב) מערה ליל הלש"ה רפה בסת"י : וב"ה בירושלמים : וב"ה הרפסוסים כי אין בו אתי. מדחוק כי ה"א ירשיית כי הוא סימן
 הנקבות ובמי חרה לך דלקמן :
 כה ויקרא (כתר תורה)

הפטרות שחרית כפור

לראשי: אקפוני מֵאָ עַד מוֹתָא. תְּהוּמָא סְחוּר
 סְחוּר לִי. יִמָּא דְסוּפָא תְּלִי עֵיד מִן רִישֵׁי: לְקַצְבֵי
 הָרִים יִרְדְּתִי הָאָרֶץ בְּרַחֲמֵי בְּעַדֵי לְעוֹלָם וְתַעַל
 מִשְׁחַת חַיִּי יְהוֹה אֱלֹהֵי: לְעַקְרֵי מוֹרֵיָא נְחִיתִת.
 אֲרַעָא. נְגַדָת בְּתוֹקְפָהָא עֵיד מִנֵּי עַלְמִין. וְאֵת
 קְרִיב קְדָמְךָ לְאַסְקָא מְחַבְּלָא. חַיִּי יי אֱלֹהֵי:
 בְּהִתְעַטְפָה עָלַי נַפְשִׁי אֲתִדְיֹהוּ זְכַרְתִּי וְתִבּוֹא אֲלֵיךָ
 תְּפִלְתִּי אֲלֵי־יִבְכַל קוֹלְשֶׁךָ: פֶּאֶשְׁתַּלְחִינָה עָלַי נַפְשִׁי.
 פּוֹלְחָנָא דִּיִּי אֲדַכְרִית. וְעֹאֲלַת לְקַדְמְךָ צְלוֹתִי.
 לְהִיבְלָא דְקוֹדְשֶׁךָ: מִשְׁמַרִים הַבְּלִי־שׁוּא חֲסִדָם
 יַעֲזֹבוּ: לֹא כַעֲמִמִּיא פְּלַחֵי מַעֲוָתָא. דְּמֵאֲתֵר
 דְּמִתּוֹמֵב לְהוֹן לִית אֲנּוּן יִדְעִין: וְאֲנִי בְּקוֹל תּוֹרָה
 אֲזַבְחָה־לְךָ אֲשֶׁר נִדְרַתִּי אֲשַׁלְמָה יִשׁוּעָתָה לִיהוֹה:
 וְאֲנָא אֲבַקֵּל תּוֹשַׁבְחָא אֲוֹדָה קוֹרְבָנֵי אֲקָרִיב קְדָמְךָ.
 הַנְּדַרִית אֲשֵׁלִים. פּוֹרְקֵן נַפְשִׁי בְּצִלוֹ קְדָם יי:
 וַיֹּאמֶר יְהוֹה דְּדָג וַיִּקָּא אֲתִדְיֹנָה אֲלֵי־יִבְשָׁה:
 וַאֲמַר יי לְנוּנָא. וּפְלַט יֵת יוֹנָה לִיבְשָׁתָא: וַיְהִי
 דְּבִרְיֹהוּהָ אֲלֵי־יוֹנָה שְׁנִית לֵאמֹר: וְהוּה פִתְגָם
 נְבוֹאָה מִן קְדָם יי. עִם יוֹנָה תְּנִינּוֹת לְמִימְרָא: קוּם
 קַךְ אֲלֵי־נִינּוֹה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקִרָא אֵלֵיהָ אֲתֵר
 הַקְרִיָאָה אֲשֶׁר אֲנִכִּי דִבֵּר אֲלֵיךָ: קוּם. אִיוּיל לְנִינּוֹה
 קְרָתָא רַבָּתָא. וְאֲתַנְבִּי עֲלֵהָ יֵת נְבוֹאָתָא. דְּאֲנָא
 מְמַלִּיךְ עִמְךָ: וַיִּקָּם יוֹנָה וַיִּקְרָךְ אֲלֵי־נִינּוֹה כְּדִבְרֵי
 יְהוֹה וְנִינּוֹה הִיתָה עִיר־גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים מְהֻקָּךְ
 שְׁלֹשֶׁת יָמִים: וְקָם יוֹנָה. וְאִזַּל לְנִינּוֹה פִּתְגָמָא
 דִּיִּי. וְנִינּוֹה. הוֹת קְרָתָא רַבָּתָא קְדָם יי. מְהֻקָּךְ
 תִּלְתָא יוֹמִין: וַיַּחַל יוֹנָה לְבוֹא בְּעִיר מְהֻקָּךְ יוֹם
 אַחַד וַיִּקְרָא וַיֹּאמֶר עוֹד אַרְבַּעִים יוֹם וְנִינּוֹה
 נִהְפְכַת: וְשָׂרֵי יוֹנָה לְמִיעַל בְּקְרָתָא. מְהֻקָּךְ יוֹמָא
 חַד. וְאֲכַרְיִז וַאֲמַר. עוֹד אַרְבַּעִין יוֹמִין. וְנִינּוֹה
 מִתְּהַפְכָא: וַיֹּאמְרֵינּוּ אֲנָשֵׁי נִינּוֹה בְּאֱלֹהִים וַיִּקְרָאוּ
 צוּם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים מְגֹדִלִים וְעַד־קָטַנְסִים: וְהִימְנִינּוּ.
 אֲנָשֵׁי נִינּוֹה בְּמִימְרָא דִּיִּי. וְגִזְרוּ צוּמָא וְדִבְשׁוּ
 שְׂקִין מְרַבְּהוֹן וְעַד זְעִירָהוֹן: וַיַּגַּע הַדְּבַר אֲלֵי
 מְהֻקָּךְ נִינּוֹה וַיִּקָּם מִכְּסָאוֹ וַיַּעֲבֵר אֲדַרְתּוֹ מֵעֲלֵיו
 וַיִּכַּס שְׂקֵי וַיֵּשֶׁב עַד־הָאֶפֶס: וּמִטָּא פִתְגָמָא דוֹת
 מְלַכָּא דְנִינּוֹה. וְקָם מְפּוֹרְסֵי מְלַכּוֹתֵיהָ. וְאֲעֵדֵי לְבוֹשֵׁי
 יִקְרִיָה מְנִיָה. וְאֲתַכְּפֵי שְׂקָא. וַיִּתִּיב עַל קְטָמָא:
 וַיִּזְעַק וַיֹּאמֶר בְּנִינּוֹה מִטַּעַם הַמְּלַךְ וְגִדְלוֹ לֵאמֹר
 הָאֲדָם וְהַבְּהֵמָה הַבְּקָר וְהַצֹּאֵן אֲלֵי־יִטְעֵמוּ מְאוּמָה
 אֲלֵי־יִרְעוּ וּמִים אֲלֵי־יִשְׁתּוּ: וְאֲכַרְיִז. וַאֲמַר בְּנִינּוֹה.
 מְגִזְרַת מְלַכָּא וְרַבְרַבְנוּהִי לְמִימְרָא. אֲנָשָׁא וְכַעֲרָא
 תּוֹרֵי וְעָנָא. לֹא יִטְעֵמוּן מִדְּעַם. לֹא יִרְעוּן. וּמִיָּא

לא ישתנו: ויתפסו שקים האדם והבהמה ויקראו
 אל־אלהים בחזקה וישבו איש מדרכו הרעה ומן
 החמס אשר בכפייהם: ויתכסו שקין. אנשא
 וכעירא. ויצלון קדם יי בתקוף. ויתובון. גבר
 מאורחיה בשתא. ומן חטפא דביריהון: מיירדע
 ישוב ונחם האלהים ושב מחרון אפו ולא נאבד:
 מן ידע דאית בידיה חובין יתוב מנהון. מאם
 יתרחם עננא מן קדם יי. ויתוב. מתקוף רוניוה
 ולא ניבד: וירא האלהים את־מעשיהם פירשבו
 מדרכם הרעה ונחם האלהים עד־הרעה אשר־
 דבר העשות־להם ולא עשה: ונכי קדם יי ית
 עובדיהון. ארי תבו מאורחתהון בישתא. ותב
 יי. מן בשתא. דמליך למעבד להון ולא עבד:
 וירע אֵלֵינוּהָ רַעַה גְדוֹלָה וַיַּחַר לוֹ: וּבְאִישׁ לְיוֹנָה
 בִּישָׁא רַבָּא. וְתַקִּיף לִיהִי: וַיִּתְפַּלֵּל אֲלֵי־יְהוֹה וַיֹּאמֶר
 אֵנָה יְהוֹה הַלּוֹאֲוֹה דְּבִרֵי עַד־הַיּוֹתֵי עַד־אֲדַמְתִּי
 עַד־כֵּן קְדַמְתִּי לְבִרַח תְּרִישִׁישָׁה פִּי יִרְעַתִּי כִּי אֲתָה
 אֲלֵי־חַנּוּן וְרַחֲמִים אַרְךָ אַפִּים וְרַב־חֶסֶד וְנַחֵם עַד־
 הָרַעַה: וְצִלֵי קְדָם יי וַאֲמַר. בְּבַעוּ יי הָדָא דִּין
 פִּתְגָמֵי. עַד דְּהוֹיְתִי קָיִים עַל אֲרַעֵי. עַל בֵּן אֲחִיתִי
 לְמַעַרְק לִימָא. אַרְי יִדַע אֲנָא. אַרְי אֵת אֱלֹהָא
 חַנּוּנָא וְרַחֲמָנָא. מְרַחֵיק רְגוּ וּמְסַגֵּי לְמַעַבְד מְבֹוֹן.
 וּמְתִיב מִימְרֵיהָ מְלֵאֲתָהָא בִּישָׁתָא: וְעֵתָהּ יְהוֹה
 קַח־נָא אֲתִי־נַפְשִׁי מִמִּנִּי כִּי טוֹב מוֹתִי מְחַיִּי: וְכַעַן
 יי. סָב פְּעֵן יֵת נַפְשִׁי מִנִּי. אַרְי. טַב דְּאֲמוֹת
 מְדַאֲחִי: וַיֹּאמֶר יְהוֹה הֵיטִיב חֲרָה קַךְ: וַאֲמַר יי.
 הַלְחָדָא תַקִּיף קַךְ: וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן־הָעִיר וַיֵּשֶׁב
 מְקַרְם לְעִיר וַיַּעַשׂ לוֹ שֵׁם סַפָּה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֶּיהָ
 בְּצִל עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה מִהַיְיָהָ בְּעִיר: וְנִפְק יוֹנָה
 מִן קְרָתָא. וַיִּתִּיב מִפְּדָנָה לְקְרָתָא. וְעַבְד לִיהִי
 תַמָּן מְטַלְתָּא. וַיִּתִּיב תַּחְתָּהּ בְּטוֹלָא. עַד דִּיחֹוּ.
 מָא יְהִי בְּסוּף קְרָתָא: וַיִּמְן יְהוֹה־אֱלֹהִים קִיקוּן
 וַיַּעַל מֵעַל לְיוֹנָה לְהוֹת צִל עַד־רֵאשֵׁי לְהַצִּיל לוֹ
 מִרַעַתּוֹ וַיִּשְׁמַח יוֹנָה עַד־הַקִּיקוּן שְׂמַחַה גְדוֹלָה:
 וַיִּמְן יי אֱלֹהִים. קִיקוּן. וְסָלִיק עֵיד מִן יוֹנָה. לְמַתּוּי
 טוֹלָא עַל רִישִׁיָהָ. לְאֲנָנָא לִיהִי מִבְּשָׁתֵיהָ. וְחַדֵּי
 יוֹנָה. עַל קִיקוּן חֲדוּא רַבָּא: וַיִּמְן אֱלֹהִים תּוֹלַעַת
 בְּעֻלּוֹת הַשָּׁחַר לְמַחַרַת וְתַךְ אֲתִי־הַקִּיקוּן וַיִּיבֵשׁ:
 וַיִּמְן יי אֱלֹהִים תּוֹלַעַתָּא. בְּמַסַּק צִפְרָא בְּיוֹמָא
 דְּבִתְרוּהִי. וּמַחַת יֵת קִיקוּן וַיִּבֵּשׁ: וַיְהִי וּפְוֵרָה
 הַשֶּׁמֶשׁ וַיִּמְן אֱלֹהִים רֹחַ קְדִים חֲרִישִׁית וְתַךְ
 הַשֶּׁמֶשׁ עַד־רֵאשֵׁי יוֹנָה וַיִּתְעַלֵּף וַיִּשְׂאֵל אֲתִי־נַפְשׁוֹ
 לְמוֹת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מְחַיִּי: וְהוּה פְּמִדְנָה

חלק הרקדוק. ג) ויכס שק. וקף כפתח כרינו: ד) ונחם האלקים. החית כפתח: ה) אשר דבר לעשות להם. חיבת דבר כמארכה
 לא בתכור כסת"י: ו) וימן ה'. חיבת השם בנעיא:

שמשא. וזמן יי. רוח קדומא שתיקתא. ומפחת
 שמשא. על רישא דיונה ואשתלהי. ושאי ית
 גפשיה לממת. ואמר. טוב דאמות מדאיחי:
 ויאמר אלהים אליונה הטיב חרהקך על-
 הקיקיון ויאמר הטיב חרהקך ערמות: ואמר
 יי ליונה. הלחדא תקיף לך על מיקיון. ואמר.
 לחדא תקיף לי עד מותא: ויאמר יהוה אתה חסת
 על הקיקיון אשר לא עמלת בו ולא גדלתו שפך
 לילה היה ובן לילה אבד: ואמר יי. את חסתא
 על קיקיון. דלא עמלתא ביה ולא רפיתיה. דבליא
 הדין הוה ובליא אחרנא אבד: ואני לא אחוס
 עליונה העיר הגדולה אשר ישבה הרבה
 משתים עשרה רבו אדם אשר לא ידע בין ימינו
 לשמאלו ובהמה רבה: ואני לא אחוס. על ניונה
 קרתא רבתא. דאית בה. סני מתרתא עשרי רבוא
 אנשא. דלא ידע בין ימיניה לשמאליה. ובעירא סני:
 *מיאל כמות נשא עון ועבר על פשע לשארית
 נחלתו לא יחזיק לעד אפו פי חפץ חסד הוא:
 לית בר מנד את הוא אלהא. שביק לעון ומעבר
 על חובין. לשאר דאחסנתיה. לא מוריק לעלמין
 רוגויה. ארי רעי לאיטבא הוא: ישוב ירחמו
 יכפוש עונותינו ותשליך במצולות ים פריחטאתם:
 יתוב מימריה לרחמא ענא. ישבוק על חובנא
 פרחטתיה. וירמי לעומקי ימא פר חטאי ישראל:
 תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת
 לאבותינו מימי קדם: תתן קושטי יעקב לבנותי
 כמא דקיימתא ליה בבית אר. טובות אברהם
 לזרעיה פתרוהי כמא דקיימתא ליה בין בתריא.
 תדבר לנא עקידת יצחק דאתעקר על מדבחא
 קדמך. תעביד עמנא טובן. דקיימתא לאבתנא
 מיומי קדם: ע"י

בתמנא עשרי שנין. למלכא יאשיה. שנה מלכא.
 ית שפן בר אצליה בר משולם ספרא. בית
 מקדשא דיי למימר: עליה אר חלקיהו הפהן
 הגדול ויתם אתהכסף המוכא בית יהוה אשר
 אספו שמרי הסף מאת העם: סק. לות חלקיה
 כהנא רבא. וימקום ית כספא. דמתער לבית
 מקדשא דיי. דכנשו. אמרפליא מן עמא: ויתנה *
 עריד עשי המלאכה המפקדים בבית * יהוה
 ויתנו אתו לעשי המלאכה אשר בבית יהוה
 לחוק אתיבדק הבית: ויתנוניה. על ידי עבדי
 עבדתא דממונן בית מקדשא דיי. ויתנון יתיה.
 לעבדי עבדתא דבבית מקדשא דיי. לתקפא
 פדקא דביתא: לחרשים ולפנים ולגדרים ולקנות
 עצים ואבני סחצב לחוק אתיבית: לנגריא.
 ולארדיכריא ולארנוכליא. ולטובן אעין ואבנין
 פסיקן. לתקפא ית ביתא: אף לא יחשב אתם
 הכסף הנתן עליהם כי באמונה הם עשים: ברם
 לא מתחשבו עמהון. כספא דמתיהיב על ידהון.
 ארי בהימנותא אנון עבדין: ומדלגן ואמרים כ"ג
 ויצו המקדש את כל העם לאמר עשו פסח ליהוה
 אלהיכם כפתוב על ספר הבית הזה: ופקיד
 מלכא ית כל עמא למימר. עבידו פסחא. קדם
 יי אלהכון. כמא דכתיב. על ספרא דקיימא הדין:
 כי לא נעשה פסח הזה מימי השפטים אשר
 שפטו את ישראל וכל ימי מלכי ישראל ומלכי
 יהודה: ארי לא אתעביד פסחא הדין. מיומי
 נגודיא. דדנו ית ישראל. וכל יומי מלכי ישראל
 ומלכיא דבית יהודה: כי אספשמנה עשרה
 שנה למקדש יאשיהו נעשה הפסח הזה ליהוה
 בירושלם: אלהון. בתמנא עשרי שנין. למלכא
 יאשיה. אתעביד. פסחא הדין. קדם יי בירושלם:
 וגם את האבות ואת הידענים ואת התרפים ואת
 הגללים ואת כל השקצים אשר נראו בארץ יהודה
 ובירושלם בער יאשיהו למען הקים את הדברי
 התורה הכתבים עליו אשר מצא חלקיהו
 הפהן בית יהוה: ואף ית בדין וית זכורו. וית
 צלמניא וית מעותא וית כל שקוציא. דאתחזיא
 בארעא דבית יהודה ובירושלם. פלי יאשיה.
 בדיק. לקיימא. ית פתגמי אורייתא דכתיבין על
 ספרא. דאשבת. חלקיה כהנא בית מקדשא דיי:
 וכמהו לאהיה לפניו מלך אשר שב אל יהוה
 בכל לבבו ובכל נפשו ובכל מאדו בכל תורת
 משה ואחריו לא יקם פמהו: וכותיה לא הוה
 קדמוהי מלכא. דתב לפולחנא דיי בכל לביה
 * ויתנהו קרי. * בית קרי. ובכל

הפטרת יום שני של פסח מלכים ב' כ"ג

בן שמנה שנה יאשיהו במלכו ושלשים ואחת
 שנה מקד בירושלם ושם אמו ירדה בתיעדות
 מבצקת: בר תמני שנין יאשיה כד מקד. ותלתין
 ותדא שנין. מקד בירושלם. ושום אמה. ירדה
 בת עדיה מבצקת: ויעש הישר בעיני יהוה ויגד
 בכל דרך דוד אביו ולא יסר ימין ושמאול: ועבד
 דכשר קדם יי. ואזל. בכל אורח דוד אבוהי.
 ולא סמא לימינא ולשמאלא: ויהי בשמנה עשרה
 שנה למקד יאשיהו שרת המקד את שפן בן
 אצליהו בן משלם הספר בית יהוה לאמר: והוה.

* ומדלגין לסוף מיכה.

חלק הדקדוק. (ז) משתים. השוא שבש"ן נח ואף שיש געיא כמ"ם בעבור שהגינה כשעם מקף וחתי"ו דגש עיין במחברת התיגאן: בו וימא (בכר חזרה)

הפטרת יום שני של פסח

וּבְכָל נַפְשִׁיהֶם וּבְכָל נַפְסוֹתֵיהֶם כָּל אֲרֻזֹתַי דְּמִשָּׁה.
וּכְתוּבָהּ לֹא קָם פּוֹתִיחַ: ע"י

הפטרה ליום א' דסכות בתרי עשר זכריה"ג

וּהִבֵּאתִי אֶת־הַשְּׁלִישִׁית בְּאֵשׁ וְצִרְפְּתִים בְּצִנֹּף
אֶת־הַפֶּסֶף וּבַחֲנֻתִים כִּבְחֵן אֶת־הַזֹּהֵב הוּא וְיִקְרָא
בְּשֵׁמִי וְאֲנִי אֶעֱנֶה אֹתוֹ אִמְרַתִּי עִמִּי הוּא וְהוּא
יֹאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי: וְאֵעִיר יְת תִּלְתָּא בְּעָקָא בְּכוּר
דְּאִישָׁא. וְאַצְרוּפְנֹן כְּמָא דְצִרְפִּין יְת כְּסָפָא.
וְאַבְחֲרֹנֹן כְּמָא דְבַחְרִין יְת דְּהַבָּא. הוּא יִצְלִי
בְּשֵׁמִי. וְאֲנָא אֶקְבִּיל צְלוֹתֵיהֶם. אִמְרִית עִמִּי הוּא.
וְהוּא יִימַר יְי אֱלֹהֵי: הִנֵּה יוֹסֵפֵא לִיהוָה וְחִלְק
שְׂדֵדָךְ בְּקִרְפָּךְ: הָא יוֹמָא עֲתִיד לְמִיתִי מִן קֳדָם
יְי. וְיִפְלְגֹן בֵּית יִשְׂרָאֵל נְכֹסֵי עַמְמֵיָא בְּגוּיָךְ
יְרוּשָׁלַם: וְאֶסְפְּתִי אֶת־כְּלֵי־הַגּוֹיִם אֶרֶץ־יְרוּשָׁלַם
לְמַלְחָמָה וְנִלְכְּדָה הָעִיר וְנִשְׁפוּ הַבַּתִּים וְהַנְּשִׁים
תִּשְׁנָנָה * וְיֵצֵא חֲצִי הָעִיר בְּגוֹלָה וְיִתֵּר הָעַם
לֹא יִכְרֵת מִן־הָעִיר: וְאַכְנִישׁ יְת כָּל עַמְמֵיָא
לְיְרוּשָׁלַם לְאַנְחָא קִרְבָּא. וְתִתְכַבֵּישׁ קִרְתָּא.
וְיִתְבַּוְּזוּן בְּתֵיבָא. וְנִשְׂיָא יִשְׁתַּכַּפֵּן. וְיִפּוֹק. פְּרִיָה
דְּקִרְתָּא בְּגִדְוֹתָא. וְשָׂאֵר עַמָּא. לֹא יִפְסוּק מִן קִרְוֵיָא:
וְיֵצֵא יְהוָה וְנִלְחַם בְּגוֹיִם הַהֵם בְּיוֹם הַלְחָמוֹ בְּיוֹם
קִרְבִּי: וְיִתְגַּלֵּי יְי. וְיִהְיֶה קִרְבָּא בְּעַמְמֵיָא הָאֲנֹנִי.
בְּיוֹם אֲנַחְוִיתִיהּ קִרְבִּי עַל יַמָּא דְסוּף: וְעַמְדוּ רַגְלֵי
בְּיוֹסֵד־הָהוּא עַד־הַר הַזֵּיתִים אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי יְרוּשָׁלַם
מִקְדָּם וְנִבְקַע הַר הַזֵּיתִים מִחֲצִיֹּן מִזְרַחָה וְיִמָּה גֵיא
גְדוֹלָה מְאֹד וּמֵשׁ חֲצִי הַהַר צְפוֹנָה וְחֲצִיֹּן נֹגְבָה:
וְיִתְגַּלֵּי בְּכֹבֶד־תִּיהֵב בְּעֵדְנָא הָהוּא. עַל טוֹר זֵיתָיָא.
דְּעַל אִפֵּי יְרוּשָׁלַם מִמְדִּנְחָא. וְיִתְבַּוְּזוּ טוֹר זֵיתָיָא
מִפְּרִיָה לְמִדְנָחָא וּלְמַעַרְבָּא. חֵלָא רַבָּא לְחֵדָּא.
וְיִתְלַשׁ פְּלַגִּיהַ דְּטוֹרָא. לְצַפּוֹנָא וּפְרִיָה לְדְרוֹמָא:
וְנִסְתֵּם גֵיא־הַרִי בִּיְצִיָע גֵיא־הַרִים אֶרֶץ־אֶצֶל * וְנִסְתֵּם
כְּאֲשֶׁר נִסְתֵּם מִפְּנֵי הָרַעַשׁ בְּיָמֵי עֻזִּיהַ מִלְּקַדְיָהוּדָה
וּבֵא יְהוָה אֱלֹהֵי פְּלִיִקְדָשִׁים עִמָּךְ: וְיִסְתֵּתִים חֵלָא
דְּטוֹרָא. אֲרֵי יִמְטִי חֵלֶת טוֹרָיָא לְאֶצֶל. וְתַעֲרֻקֹן.
כְּמָא דְעִרְקִתּוֹן מִן קֳדָם זֵינְעָא. דְּהוּא בְּיוֹמֵי עֻזִּיהַ
מִלְּקַדְיָא שְׂבַטָא דְּבֵית יְהוּדָה. וְיִתְגַּלֵּי יְי אֱלֹהֵי. כָּל
קַדִּישׁוֹהֵי עַמִּיהֶם: וְהִיהַ בְּיוֹם הָהוּא לֹא־יִהְיֶה אֹר
יְקִרְוֹת יְקַפְּאוֹן * : וְהִיהַ בְּעֵדְנָא הָהוּא. לֹא יִהְיֶה
נְהוּרָא. אֲלֵהֶן עֲדֵי וְגִלְדִי: וְהִיהַ יוֹסֵד־אֲחֵר הוּא
וְיִדַע לִיהוָה לֹא־יִוֹם וְלֹא־יִכֹּלֶה וְהִיהַ לְעַתְדָּעֵרֵב

(* השכבנה קרי *) וקפאון קרי

יְהִי־דְאוּר: וְהִיהַ יוֹמָא חַד. הוּא. יְהִי יָדִיעַ קֳדָם
יְי לֹא כְּנִיהוּר יִימָם וְלֹא בְּקִבְל לִילֵיָא. וְהִיהַ לְעִדָּן
רַמְשָׁא יְהִי נְהוּרָא: וְהִיהַ בְּיוֹם הָהוּא יֵצֵאוּ מִיַּם־
חַיִּים מִיְרוּשָׁלַם חֲצִים אֶל־הַיָּם תְּקַדְמוּנֵי וְחֲצִים
אֶל־הַיָּם הָאֲחֵרוֹן בְּקִינָן וּבְחִרְרָה יְהִיהַ: וְהִיהַ בְּעֵדְנָא
הָהוּא. יִפְקֹן מִי מַבּוּעַ מִיְרוּשָׁלַם. פְּלַגְהוֹן לְיַמָּא
מִדְנַחָה. וּפְלַגְהוֹן לְיַמָּא מַעַרְבָּתָא. בְּקִישָׁא
וּבְסִתוּא יְהוֹן נִפְקִין: וְהִיהַ יְהוָה לְמִלְּקַדְיָא עַל־כִּפְרֵי
הָאֲרֶץ בְּיוֹם הָהוּא יְהִיהַ יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד:
וְתִתְגַּלֵּי מַלְכוּתָא דְּיְי עַל כָּל יְתִבֵי אֶרֶעָא. בְּעֵדְנָא
הָהוּא. יִפְלְחוּן קֳדָם יְי כְּתַר חַד. אֲרֵי שְׂמִיָה יֵצִיב
בְּעַלְמָא לִית כִּר מְנִיָה: יִסּוּב כְּלֵי־הָאֲרֶץ בְּעַרְבָה
מִגְבַּע לְרִמּוֹן נֹגֵב יְרוּשָׁלַם וְרֵאמֶה־וְיִשְׁבַּח תְּהִתִּיהַ
לְמִשְׁעַר בְּנִימָן עַד־מְקוֹם שְׁעַר הָרֵאשׁוֹן עַד־שְׁעַר
הַפְּנִים וּמְגִדֵל חֲנַנְיָל עַד יְקַבֵּי הַמִּלְּקָדְיָא: יִקְפֹּה כָּל
אֶרֶעָא כְּמִישְׂרָא מִגְבַּע לְרִמּוֹן. דְּרוֹם יְרוּשָׁלַם.
וְתִתְרַפֵּי וְתִתִּיב בְּאַתְרָהּ לְמַתְרַע שְׂבַט בְּנִימָן.
עַד אֲהַר. תְּרַעָא קְדָמָהּ עַד תְּרַע זֵוִינְתָא. וּמְגִדֵל
פְּקוֹם. עַד שִׁיחֵי מְלַכָּא: וְיִשְׁבוּ בְּהַ זְרָחִים לֹא
יְהִי־עוֹד וְיִשְׁבַּח יְרוּשָׁלַם לְבִשְׁחָ: וְיִתְבַּוְּזוּ בְּהַ.
וְקִטְלָא לֹא יִהְיֶה עוֹד. וְתִתִּיב יְרוּשָׁלַם לְרוּחְצִין:
וְזֹאת תְּהִיָה הַמְּגִפָּה אֲשֶׁר יִגַּף יְהוָה אֶת־כִּפְרֵי
הָעַמִּים אֲשֶׁר צְבָאוֹ עַל־יְרוּשָׁלַם הַמִּקְדָּשׁ וְהוּא
עֹמֵד עַל־רִגְלֵי וְעֵינָיו תִּמְקַנָּה בְּחִרְרֵיהֶן וּלְשׁוֹנֵי
תִּמְקַ בְּפִיהֶם: וְדָא תְּהִי מַחְתָּא. דְּיִמְחִי יְי יְת כָּל
עַמְמֵיָא. דְּמַתְּכַנְשִׁין וְאֲתָן עַל יְרוּשָׁלַם. יִתְמַסִּי
בְּשָׂרֵיהֶם. וְהוּא קָאִים עַל רַגְלוֹהֵי. וְעֵינֵיהֶן יִתְמַסִּין
בְּגִלְגְלֵיהֶן. וְלִישְׁנֵיהֶן יִתְמַסִּי בְּפִיָהֶן: וְהִיהַ בְּיוֹם
הָהוּא תְּהִיָה מְהוּמַת־יְהוָה רַבָּה בְּהַסוּתְחוּקוֹ אִישׁ
יָד רַעְהוֹ וְעַלְתָּה יָדוֹ עַל־יָד רַעְהוֹ: וְהִיהַ בְּעֵדְנָא
הָהוּא. יְהִי שְׂגוּשׁ קִטְלָא קֳדָם יְי סְגִי בְּהוֹן.
וְיִתְקַפּוּן. גְּבַר בִּיד חֲבֵרִיהַ. וְתִתְלַשׁ יְדֵיהַ עִם יָדָא
דְּחֲבֵרִיהַ: וְנִסְיָהוּדָה תִּלְחַם בְּיְרוּשָׁלַם וְאַסְפַּךְ חֵיךְ
כְּלֵי־הַגּוֹיִם סְבִיב זְהַב וְכֶסֶף וּבְגָדִים לְרַב מְאֹד:
וְאִף דְּבֵית יְהוּדָה. יִתְנַוֵּן עַמְמֵיָא כָּד אֲנִיסִין
לְאַנְחָא קִרְבָּא בְּיְרוּשָׁלַם. וְיִתְכַנְשׁוּן נְכֹסֵי כָּל
עַמְמֵיָא סְחוּר סְחוּר. דְּהַבָּא וְכֶסֶף. וְלְבוּשִׁין לְסְגִי
לְחֵדָּא: וְכֵן תְּהִיָה מִנְפַת הַסּוּם הַפֶּרֶד הַנִּמְלֵד וְהַחֲמוּר
וְכִלְיָה־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר יְהִיהַ בְּמַתְנוֹת הַהַמָּה בְּמַגְפָּה
הַזֹּאת: וְכֵן תְּהִי מַחַת סוּסֵיָא. כּוֹדְנֵיָא גְמֵרָא
וְהַמְרָא. וְכֵן בְּעִירָא. דִּיהוֹן בְּמִשְׁרֵיתָא הָאֲנֹנִי.

כמחאה

חלק הדקדוקי (א) אל אצל. המעם בה מלעיל כי הסגולתא לא תמעים וכפי משפחה צריך להמעימה אם לעיל אם לרע ובכאן הוא שם דבר וצריך להמעים באלף לעיל כי בפעלים יתהפך לרע כמו בצלצלי שמע בעבור חזיתו שם דבר בא מלעיל עיין ברש"י סוף תהלים. ובפעלים ויהי כאשר שמע לרע. וכן זורע זרע ישם דבר לעיל. ובפעלים והיה אם זרע ישראל לרע. ורעהו והוא יהיה לך מעור לעור כבוצא בזה ועיין ערוגת הכשם דף מ' ע"א: (ב) וראמה הו"ו כנעיא בכל סת"י המדוקדקים:

במחצתא הרא: והיה פליהנותר מפליהנותר הגאים
על ירושלים ועלו מדי שנה בשנה להשתחות
למקד יהוה צבאות וכהג אתיחג הספות: ויהי
כל דישתאר מכל עממיא דמתפנשין ואתן עד
ירושלים ויסקון בזמן שנה בשנה למסגד קדם
מקד עלמייא יי צבאות ולמיחג ית חגא דמטליא:
והיה אשר לא יעלה מאת משפחות הארץ אל
ירושלים להשתחות למקד יהוה צבאות ולא
עליהם יהיה הגשם: ויהי דלא יסק מורעית עממי
ארעא לירושלים למסגד קדם מקד עלמייא יי
צבאות ולא עליהון יהי משרא: ואם משפחת
מצרים לא תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה
המגפה אשר יגף יהוה את הגוים אשר לא יעלו
לחג אתיחג הספות: ואם מלכות מצרים לא תסק
ולא תיתי ולא עליהון יסק גילום ברם עליהון
תהי מחתא דימחי ילי ית עממיא דלא יסקון למיחג
ית חגא דמטליא: זאת תהיה חטאת מצרים
וחטאת פליהנותר אשר לא יעלו לחג אתיחג
הספות: דא תהי פורענות מצראי ופורענות כל
עממיא דלא יסקין למיחג ית חגא דמטליא:
ביום ההוא יהיה על מצלות הפוס קדש ליהוה
והיה הפירות בבית יהוה כמזרקים לפני המזבח:
בעדנא ההוא יהי על פרורות סוסיא קודשא
קדם יי ויהון דודיא בבית מקדשא דיי סניאין
כמזרקיא קדם מדבחא: והיה כל סור בירושלים
וביהודה קדש ליהוה צבאות ובאו פליהנותר
ולקחו מהם ובשלו בהם ולא יהיה כנעני עוד
בבית יהוה צבאות ביום ההוא: ויהי כל דוד
בירושלים וביהודה קודשא קדם יי צבאות ויהון
כל דרבחין ויסבון מנהון ובשכון פהון ולא יהי
עביד תגרא (יי תגרא) עוד בבית מקדשא דיי
צבאות בעדנא ההוא: ע"י

הפטרת יום ב' סוכות מלכים א' ס"ח

ותשלם פליהמלאכה אשר עשה המקד
שלמה בית יהוה ויבא שלמה את קרשיו דוד
אביו את הכסף ואת הזהב ואת הכלים נתן
באצרות בית יהוה: ושלמימת כל עבדתא דעבד
מלכא שלמה בית מקדשא דיי ואיתי שלמה
ית קודשי דוד אבוהי ית פספא וית דהבא וית
מניא יחב באוצרי בית מקדשא דיי: או יקח א
שלמה את זקני ישראל ואת פרי ראשי המפות
נשיאי האבות לבני ישראל את המקד שלמה
ירושלים להעלות ב את ארון פרי יהוה מעיר

דוד היא ציון: בכך פנש שלמה ית סבי ישראל
וית כל רישי שבטיא רבבני אבהתא לבני ישראל
לות מלכא שלמה לירושלים לאסקא ית ארון
קומא דיי מקרתא דדוד היא ציון: ויקהלו אל
המקד שלמה פליהנותר ישראל בירח האתנים
כהג הוא החרש השביעי: ואתפנישו לות מלכא
שלמה כל אנש ישראל בירחא דעתיקיא קבן
לית ירחא קדמאה חגא וכען הוא ירחא שביעאה:
ויבאו כל זקני ישראל וישאו הפהנים את הארון:
ואתו כל סבי ישראל ונטלו כהניא ית ארנא:
ועלו את ארון יהוה ואת אהל מועד ואת כל
כלי הקדש אשר באהל ויעלו אתם הפהנים
והקוים: ואסקו ית ארנא דיי וית משפן זמנא
וית כל מאני קודשא דבמשבנא ואסקו יתהון
כהניא וליואי: והמקד שלמה וכל ערת ישראל
הנועדים עליו אתו לפני הארון מובחים צאן
ובקר אשר לא יספרו ולא ימנו מרב: ומלכא
שלמה וכל פנשתא דישראל דאודמנו עלוהי
קומין עמיה קדם ארנא מנכסין עאן ותורין
דלא יתחשבון ולא יתמנון מסני: ויבאו הפהנים
את ארון פרי יהוה ארמקומו אל דביר הבית
אל קדש הקדשים ארתחת פנפי הפרובים:
ואעידו כהניא ית ארון קומא דיי לאחריה
לבית פפורי דמתוקן ליה פגו ביתא לקדש
קודשיא לתחות פנפי פרוביא: פי הפרובים
פרשים פנפים ארמקום הארון ויספו הפרבים
על הארון ועל פדיו מלמעלה: ארי כרוביא פריסין
גדפיהון על אתר ארנא ומשלן פרוביא על
ארנא ועל אריהו מלעיא: ויארכו הפדים
ויראו ראשי הפדים מן הקדש על פני הדביר
ולא יראו החוצה ויהיו שם עד היום הזה: וארכין
אריהיא ומתחון רישי אריהיא מן קודשא על אפי
בית פפורי ולא מתחון לברא והווי תמן עד
יומא הדין: אין בארון רק שני לחות האבנים
אשר הנח שם משה בחרב אשר פרת יהוה עם
בני ישראל בצאתם מארץ מצרים: לית בארנא
מתחין להוד תרין לוחי אבניא דאצנע תמן
משה בחורב דעליהון פתיבין עשרא פתגמי
קומא דגור יי עם בני ישראל במפקהון מארעא
דמצרים: ויהי בצאת הפהנים מן הקדש והענן
מלא את הבית יהוה: והוה כמפק כהניא מן
קודשא וענן אמתחא אתמלי ית בית מקדשא
דיי: ולא יכלו הפהנים לעמד לשרת מפני הענן
פרימא כבוד יהוה אתיבית יהוה: ולא יכילו

כהניא
חלק הדקדוק (א) או יקח (ב) להעלות (ג) ויארכו (ד) ויארכו (ה) גע' (כתר תורה)

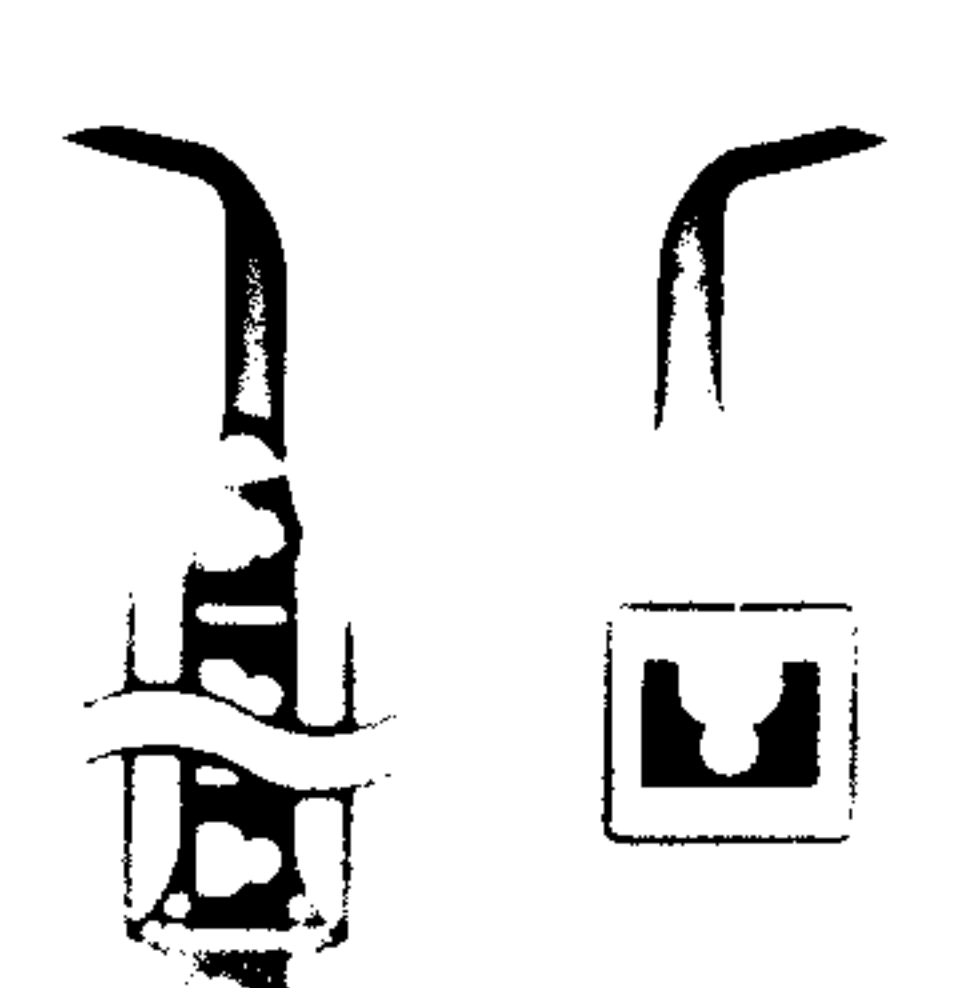
הפטרת יום שני של סוכות

כהניא. למקם לשמשא מן קדם עננא. ארי
 אתמלי יקרא דיי' ית בית מקדשא דיי': אז אמר
 שלמה יהוה אמר לשפן בערפך: בכונאמר שלמה.
 יי אתרעי לאשראה שכניתיה בירושלם: בנה
 בניתי בית זבל קד מכון לשבתך עולמים: מבנא
 בניתי בית מקדשא קדמך. אתר מתוקן לבית
 שכניתך עלמין: ויסב המלך את-פניו ויברך את
 כדקח ישראל וכל-קהל ישראל עמו: ואסחר
 מלכא ית אפוהי. וברוך. ית כל קהלא דישראל.
 וכל קהלא דישראל קאים: ויאמר ברוך יהוה
 אלהי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אבי ובידו
 מלא לאמר: ואמר. ברוך יי אלהא דישראל.
 דגזר במימריה. עם דויד אבא. וברעותיה קיים
 למימר: למן-היום אשר הוצאתי את-עמי את-
 ישראל ממצרים לא-בתרתי בעיר מכל שבטי
 ישראל לבנות בית להיות שמי שם ואבחר
 בידוד להיות על-עמי ישראל: למן יומא. דאפיקית.
 ית עמי ית ישראל ממצרים. לא אתרעית בקרתא.
 מכל שבטיא דישראל. למבני ביתא. לאשראה
 שכניתי תמן. ואתרעית בדויד. למחוי מלכא
 על עמי ישראל: ויהי עסילבב דוד אבי לבנות
 בית לשם יהוה אלהי ישראל: והוה. בלכא דדויד
 אבא. למבני ביתא. לשמא דיי' אלהא דישראל:
 ויאמר יהוה אל-דוד אבי יען אשר היה עסילבבך
 לבנות בית לשמי המיבת פי היה עסילבבך:
 ואמר יי דדויד אבא. חקף דהוה עם לבך. למבני
 ביתא לשמי. אתקינתא. ארי הוה עם לבך: רק
 אתה לא תבנה הבית פי אסילבבך היצא מחלציק
 הואיבנה הבית לשמי: לחוד את. לא תבני
 ביתא. אלהין פר דתוליד. הוא יבני ביתא לשמי:
 ויקם יהוה את-דברו אשר דבר ואקם תחת דוד
 אבי ואשב|עלכפא ישראל באשר דבר יהוה
 ואבנה הבית לשם יהוה אלהי ישראל: וקיים יי.
 יתפתגמיהי דמליכ. וקמית. תחות דודאבא. ויתיבת
 על פורסי מלכותא דישראל. כמא דמליכ יי.
 ובניתי ביתא. לשמא דיי' אלהא דישראל: ואשם
 שם מקום לא-זון אשר-שם ברית יהוה אשר פרט
 עם-אבותינו בהוציאו אתם מארץ מצרים: ושויתי
 תמן אתר מתוקן לארונא. דתמן קומא דיי'. דגזר
 עם אבהתנא. באפקותיה יתהון מארעא דמצרים:

הפטרת שבת הגדול מלאכי ט"ג
 וערבה ליהוה מנחת יהודה וירושלם בימי
 עולם וכשנים קדמניות: ויתקבל קדם יי. קורבן

אנשי יהודה ויתבי ירושלם. ביומי עלמא. וכשנין
 דמלקדמין: וקרבתו אליכם למשפט והייתי עד
 ממהר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר
 ובעשקי שבר-שכיר אלמנה ויתום ומטיילר ולא
 יראוני אמר יהוה צבאות: ואתגלי עליכון למעבד
 דינא. ויהי מימרי בכון לסהוד מזחי. בחרשיא
 ובגניפאי. ובדמשתבעין לשקרא. ובאנסי אנר
 אנרא. ארמלא ויתם ומספן דין גיורא ולא דחירו
 מן קדמי. אמר יי צבאות: כי אני יהוה לא
 שניתי ואתם בני-יעקב לא כליתם: ארי אנא יי
 לא אשניתי קימי דמן עלמא. ואתון בני יעקב
 אתון מדמן דמן דמאית בעלמא הדין דיניה פסיק:
 למימי אבתיכם סרתם מהקי ולא שמרתם שובו
 אלי ואשובה אליכם אמר יהוה צבאות ואמרתם
 בפה נשוב: למימי אבהתכון. סמיתון מן קימי
 ולא נמרתון. תובו לפולחני ואתפני במימרי
 לאיטבא לכון. אמר יי צבאות. ואם תימרון כמא
 נתוב: היקבע אדם אלהים כי אתם קבעים אתי
 ואמרתם בפה קבענוה המעשר והתרומה: הירגו
 גבר קדם דינא. ארי אתון מרגזין קדמי. ואם
 תימרון כמא ארגינא קדמך במעשריא ובתרומתא:
 במארה אתם נארים ואתי אתם קבעים הנני פלו:
 בלטותא אתון מתלמן. וקרמי אתון מרגזין. עמא
 פולחון: הביאו את-כלהמעשר אל-בית האוצר
 ויהי טרף בביתי ובחגוני נא בזאת אמר יהוה
 צבאות אסלא אפתח לכם את-ארבות השמים
 והריקתי לכם ברכה עד-בלירי: אמר נבייא
 איתיאו ית פר מעשרא לבית אוצרא. ויהי פרנוס
 דמ'שמשין בבית מקדשי. ונפו כען קדמי בהדא.
 אמר יי צבאות. אם לא אפתח לכון. ית פני
 דשמיא. ואחית לכון. טובא עד דתימרון מסת:
 ונערתו לכם באכל ולא-ישחת לכם את-דפרי
 האדמה ולא-תשכל לכם הנפן בשדה אמר יהוה
 צבאות: ואזוף לכון במחבלא. ולא יחפיד לכון
 ית אבא דארעא. ולא תחפיד לכון גופנא בחקלא.
 אמר יי צבאות: ואשרו אתכם פלדגונים פי
 תהיו אתם ארץ חפץ אמר יהוה צבאות: וישבחון
 יתכון כל עממיא. ארי תהון אתון יתבין בארע
 בית שכניתי ועבדין בה רעותי. אמר יי צבאות:
 חזקו עלי דבריכם אמר יהוה ואמרתם מהנדפרנו
 עקיד: תקיפו קדמי. פתגמיכון אמר יי. ואם
 תימרון. כמא אסנינא למלא קדמך: אמרתם
 שוא עבד אלהים ומה-בצע פי שמרנו משמרתו
 וכי הלכנו קדרגית מפני יהוה צבאות: אמרתון.

חלק הרקודק: א) במכשפים. השוא שכמ"ם נע ספני המאריך שבבית ונ"כ המ"ם רפויה: ב) ובמנאפים. המ"ם רפה והשוא נח וז"ע: 14

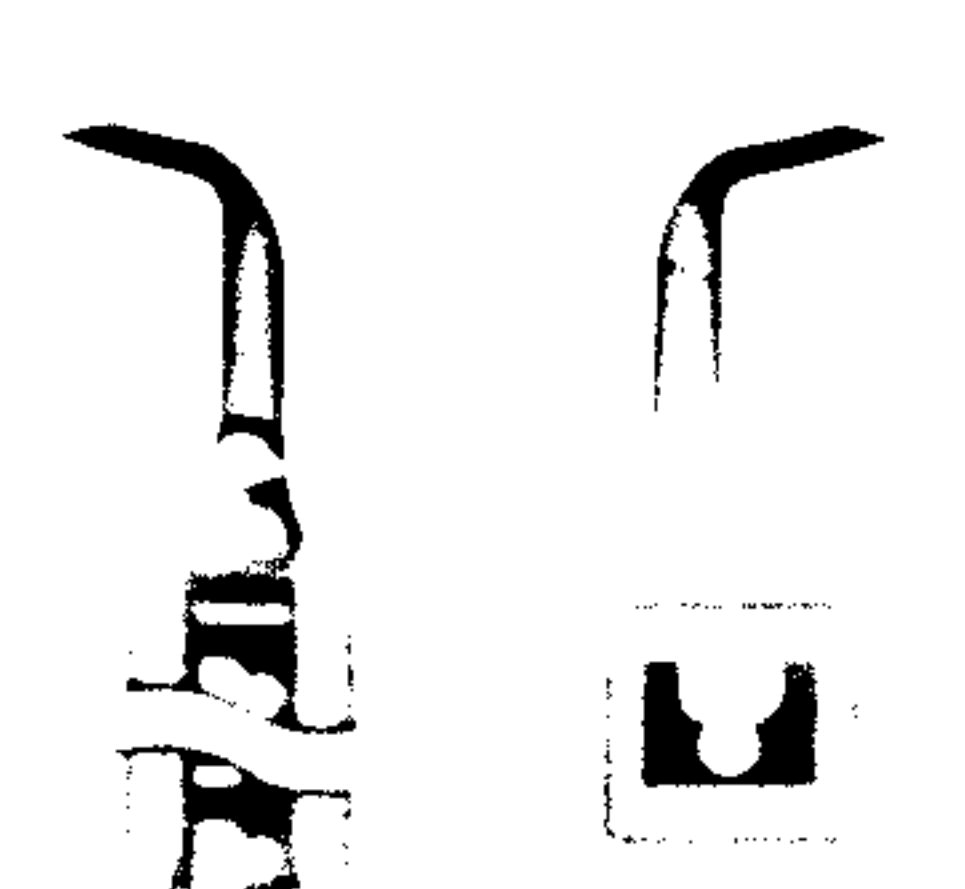
דלמא אתגלי. ואשבת ית ארעא בחובתא
ואמחינה גמירא: וחורין זה הפסוק
הנה אנבי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול
והנורא:

הפטרת מחר חדש בשמיאל א' ס' כ'

ויאמר לו יהונתן מחר חדש ונפקדתא בי יפקד
מלשכך: ואמר ליה יהונתן מחר ירחא ותתבעי.
ארי יהי מרוח בית אסחרותך: ושלת תרד
מאד ובאת אלהימקום אשר נסתרת שם ביום
המעשה ושבת אצל האבן האול: ובתלתות ירחא
תחבעי בחדא. ותהך לאחרא. האטמרתא תמן
ביומא דחולא. ותתיב. בסטר אבן אתא: ואני
שלשת החצים צדה אורה לשלחתי למטרה:
ואנא תלתא גרין בקשת שדי. לממחי לי לפרגליסא:
והנה אשלח אתה נער קך מצא את החצים אמר
אמר אמר לנער הנה החצים ממך והנה קחננו
ובאה פי שלום לך ואין דבר חיייהוה: והא
אשלח ית עולימא. איזיל איתא ית גדיא. אם
מימר אימר לעולימא. הא גירא מנך וקבא.
סבחי ואיתא. ארי שלם לך. ולית מדעם ביש
קיים הוא יי: ואספה אמר לעלם הנה החצים
ממך והלאה לך פי שלחך יהוה: ואם פדין אימר
לעולימא. הא גירא מנך ולהלאה. איזיל. ארי
לשוכך יי: והדבר אשר דברנו אני ואתה הנה
יהוה ביני ובינה עד עולם: ופתגמא. דמליכנא
אנא ואת. הא מימרא דיי סהיד. בינא ובינה
עד עולם: ויפתר דוד בשדה ויהי החדש וישב
המקד * עד הלחם לאכול: ואממר דוד בחקלא.
והוה ירחא. ואסתר מלכא. על לחמא למיכל:
וישב המקד עד מושבו בפעם בפעם אל מושב
הקיר ויקם יהונתן וישב אבנר מצד שאול ויפקד
מקום דוד: ואסתר מלכא. עד שיוייה. בזמן
בזמן. על שוייא דמתקן ליה בסטר פותלא.
וקם יהונתן. ואסתר אבנר מסטרא דשאול. והוה
אתרא דדוד מרוח: ולא דבר שאול מאומה ביום
ההוא פי אמר מקרה הוא בלתי טהור הוא בילא
טהור: ולא מליך שאול. מדעם ביומא ההוא.
ארי אמר דלמא עירוע הוה ליה ולא דכי הוא.
או דלמא לאורח אזל ואנחנא לא זמנתי: ויהי
ממחרת החדש השני ויפקד מקום דוד ויאמר
שאול אר יהונתן בנו מדוע לא בא בן ישי גס
תמול גסהיום אלהימקום: והוה ביומא דבתרוהי
דהוא עבור ירחא תנינא. והוה אתרא דדוד
מרוח. ואמר שאול ליהונתן פריה. מא דין. לא

לא להנאה מן דיפלה קדם יי. ומא ממון נתהני
לנא. ארי נטרנא מטרת מימריה. וארי הליכנא
במפכות רוחא. מן קדם יי צבאות: ועתה אנחנו
מאשרים ודים גסנבנו עשי רשעה גם בחנו
אלהים ויפלטו: וכען. אנחנא משבחין רשיעין.
אף אתקיימו עבדי חטאה. אף גסיאו. קדם יי
ואשתובו: או נדברו יראי יהוה איש אדרעהו
ויקשב יהוה וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו
ליראי יהוה ולחשבי שמו: ככן ממלכין. דחליא
דיי גבר עם חבריה. ושמיע קדם יי ויגלי קדמוהי.
ואתתיב. ספר דוכרנא קדמוהי לדחליא דיי.
וקדמחשבין ליקרא שמייה: והיו לי אמר יהוה
צבאות ליום אשר אני עשה. סגלה וחמלתי
עליהם פאשר יחמל איש ערפנו העבד אתו:
ויהון קדמי. אמר יי צבאות. ליומא. דאנא עתיד
למעבד סגולתא. ואחום עליהון. כמא דחיים
גוברא. על בריה דפלח יתיה: ושבתם וראיתם
בין צדיק ורשע בין עבד אלהים לאשר לא עבדו:
ותתובון ותחזון. בין צדיקנא ורשיעיא. בין דפלהו
קדם יי. לדלא פלחו קדמוהי: פי הנה היום בא
בער פתגור והיו כרזדים וכל עשה רשעה קש
ולחט אתם היום הבא אמר יהוה צבאות אשר
לא יעוב להם שרש וענף: ארי הא יומא אתי.
בער פתגורא. ויהון כל רשיעיא. וכל עבדי חטאה
חלשין פקשא. וילחיק יתהון יומא דאתי. אמר
יי צבאות. דלא ישבוק להון פר ובר פר: ורחה
לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה
ויצאתם ופשתם פעגלי מרבק: ותדגח לבון. דחלי
שמי שמשא דוכו. ואסותא בכנפיה. ותפקון
ותמילון פעגלי רבקא: ועפותם רשעים פרייהו
אפר תחת פפות רגליכם ביום אשר אני עשה
אמר יהוה צבאות: ותדושון רשיעין. ארי יהון
קטמא. תחות פרסת רגליכון. ביומא דאנא עביר
(עתיד למעבד). אמר יי צבאות: זכרו תורת
משה עבדי אשר צויתי אותו בהרב על פני
ישראל חקים ומשפטים: אדברו. אורייתא דמשה
עבדי. דפקודית יתיה בחורב על כל ישראל.
קאלפא יתהון קימין ודינין: הנה אנכי שלח
לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול
והנורא: הא אנא שכה לבון. ית אליה נביא.
קדם. מייתי יומא דעתיד למייתי מן קדם יי. רבא
ודחילא: והשיב לב אבות ערפנים ולב בנים
ערפנותם פן אכזא והפיתי את הארץ הרם:
ויטיב לב אבהן על בנין. ולב בניא על אבהתהון.

חלק הדקדוק. א) ונפקדה. כ"ה בתיגאן הקוף בוקף גדול: ב) כי שלחך. השיון נעי: ג) מסחרה. הס"ם נעי: ד) וישקו. הי"ו נעי:
כח (כתר תורה) ויקרא (* זין רבתי

הפטרות מחר חדש

אתא בר ישי אף תמלי אף יומא דין ללחמא : ויען יהונתן את שאול נשאל נשאל דוד מעמדי ערבית לחם : ואתיב יהונתן ית שאול אשתא לא אשתאיל דוד מני למיזל עד בית לחם : ויאמר שלחני נא פי זבח משפחה לנו בעיר והוא צוה לי אחי ועתה אסמאצתי חן בעיניך אמלטה נא ואראה אתי אחי ערפן לאבא אל שכתן המרד : ואמר שלחני כען ארי שירי נכסת קודשיא לכל זרעיתא נא בקרתא והוא פקיד לי אחי וכען אם אשפחית רחמין בעינה אשתיזוב פען ואחוי ית אחי על פן לא עאר לפתורא דמלכא : ויחרראף שאול ביהונתן ויאמר לו בן דנעות המרדות הלוא ידעתי פיריבחר אתה לבן ישי לבשתך ולבשת ערות אמה : ותקיף רוגזא דשאול ביהונתן ואמר ליה בר סרבניתא דמרדותה קשיא היא ידענא ארי רעי את בבר ישי לבחתתך ולבהתת קנן אמה : פי כרתימים אשר בן ישי חי עדיהאדמה לא תפון אתה ומלכותך ועתה שכה וקח אתו אלי פי בןמות הוא : ארי כל יומיא דבר ישי קיים על ארעא לא תתקן את ומלכותך וכען שכה ואיתנייה לותי ארי גבר חייב קטול הוא : ויען יהונתן את שאול אביו ויאמר אביו קמה זמנת מה עשהו ואתיב יהונתן ית שאול אבוי ויאמר ליה למא יתקטיל מא עבד : ויטל שאול אתהחנית ערו להפתו וידע יהונתן פירכה היא מעם אביו להמית את דוד : וארים שאול ית מורניתא ערוהי לממחתי וידע יהונתן ארי גמירא היא מן אבוי למקטיל ית דוד : ויקם יהונתן מעם השכתן בחריר אף ולאאכל פיוסיההודש השני לחם פי נעצב אל דוד פי הכלמו אביו : וקם יהונתן מן פתורא בתקופ רגו וקא אכל פיוס עפור ירהא תנינא לחמא ארי אתנסיס על דוד ארי אכלמיה אבוי : ויהי בבקר ויצא יהונתן השדה למועד

דוד ונער קטן עמו : והוא בצפרא ונפק יהונתן לחקלא לזמנא דאמר ליה דוד וניק זעיר עמיה : ויאמר הנער רין מצאנא את החצים אשר אנכי מורת הנער רין והוא ירה החצי להעברו : ואמר לעולימיה רחום איתא כען ית גריא דאנא שרי עולימא רחום והוא שדא גרא לאעברותיה : ויבא הנער עד מקום החצי אשר ירה יהונתן ויקרא יהונתן אחרי הנער ויאמר הלוא החציממך והלאה : ואתא עולימא עד אתר גרא דשדא יהונתן וקרא יהונתן בתר עולימא ואמר היא גרא מנה ודהלאה : ויקרא יהונתן אחרי הנער מהרה הושה אל תעמד וילקט נער יהונתן את החצי ויבא אל אדניו וקרא יהונתן בתר עולימא אחוי בפריע לא תתעבב ולקייט עולימא דיהונתן ית גריא ואתא לות רבנייה : והנער לא ידע מאומה אף יהונתן ודוד ידעו אתהדבר : ועולימא לא ידע מדעם פרס יהונתן ודוד ידעין ית פתגמא : ויתן יהונתן את כליו אל הנער אשר לו ויאמר לו קך הביא העיר : ויתב יהונתן ית זנייה לעולימא דיליה ואמר ליה אויז אוכלהי לקרתא : הנער בא דוד קם מאצל הנגב ויפל לאפיו ארצה וישתחוו שלש פעמים וישקו איש את רגליו ויבכו איש את רגלו עד דהודו הגדיק : עולימא אתא ודוד קם מסטר אבן אתא דלקביד דרומא ונפל על אפוהי על ארעא וסגיד תלת זמנין ונשיקו גבר ית חבריה ויבכו גבר ית חבריה עד דדוד אסגו : ויאמר יהונתן לדוד קך לשלום אשר נשבענו שנינו אנחנו בשם יהוה דאמר יהוה יהיה ביני ובינה ובין זרעיו ובין זרעך עד עולם : ואמר יהונתן לדוד אויז לשלום דקיימנא תרונא אנחנא בשמא דיי למימר מימרא דיי יהי סהיד בינא ובינה ובין בני ובין בנה עד עולם : ער

(* החצים קרי

ברכות והפטרות עפ"י נוסח ספרד

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנביאים טובים ורצה בדבריהם הנאמרים באמת ברוך אתה יי הבורח בתורה ובמשה עבדו ובישראל עמו ובנביאי האמת והצדק :
ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם צור כל העולמים צדיק בכל הדורות האל הנאמן האומר ועושה המדבר ומקיים כי כל דבריו אמת וצדק נאמן אתה הוא יי אלהינו ונאמנים דברך ודבר אחד מדברך אחר לא ישוב ריקם כי אל מלך נאמן ורחמן אתה ברוך אתה יי האל הנאמן בכל דבריו :
רחם על ציון כי היא בית חיינו ולעלובת נפש תושיע במהרה בימינו ברוך אתה יי משמח ציון בכניה :
שמחנו יי אלהינו באליהו הנביא עבדך ובמלכות בית דוד משיחך במהרה יבוא ויגל לבנו על כסאו לא ישב זר ולא ינחלו עוד אחרים את כבודו כי בשם קרשך נשבעת לו שלא יכבה נרו לעולם ועד : ברוך אתה יי מן דוד :
על ההורה ועל העבודה ועל הנביאים ועל יום השבת הזה שנתת לנו יי אלהינו לקדושה ולמנוחה לכבוד ולהפארת על הכל יי אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד ברוך אתה יי מקדש השבת : (אמן)
(לגלג רגלים) ער ההורה ועל העבודה ועל הנביאים (לגלג ועל יום השבת הזה) (לפסח ועל יום חג המצות הזה) (לסעודות ועל יום חג השבועות) (לסוכות ועל יום חג הסוכות הזה) (למני עגרת ועל יום שמיני חג עצרת הזה) ועל יום טוב מקרא קדש הזה שנתת לנו יי אלהינו לקדושה ולמנוחה לששון ולשמחה לכבוד ולהפארת על הכל יי אלהינו אנחנו מודים לך ומברכים אותך יתברך שמך בפי כל חי תמיד לעולם ועד ברוך אתה יי מקדש (השבת ו) ישראל והומנים : (אמן)